
www.virtual-project.eu
SCI-FI
RICHARD MORGAN
OMUL
NEGRU
II
PALADIN BLACK POCKET

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

Volumul II

Original: *Black Man* (2007)

Traducere din limba engleză:
ROXANA BRÂNCEANU

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2014

PARTEA A PATRA

În largul mării

„Trebuie să fim mereu în gardă faţă de orice sentiment iluzoriu de realizare finală. A recomanda schimbarea, aşa cum face acest raport, nu înseamnă a sugera că problemele la care ne referim vor dispărea sau nu vor mai necesita atenţie. Cel mult, ele vor dispărea *din vedere,* iar aceasta ar putea foarte bine să însemne un efect contraproductiv, întrucât este imposibil să nu încurajeze o automulţumire pe care nu ne-o putem permite.”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 32

Greta Jurgens veni devreme la muncă, târşâindu-şi paşii prin curţile goale, pavate cu piatră albă din deşert, de dincolo de Plaza de Armas, înainte ca soarele să urce destul de sus ca să le facă să scânteieze. Purta totuşi ochelari de soare cu rame groase contra luminii, iar pasul îi era destul de lent, ca pentru o arşiţă de vară sau pentru o femeie de două ori mai bătrână ca ea. Nu era mică, nici extrem de palidă, dată fiind ascendenţa ei germană, dar aspectul musculos şi bronzat al celor doi bodyguarzi samoani desemnaţi să o escorteze zilnic de la limuzină o făceau să pară delicată şi bolnăvicioasă prin comparaţie. Imediat ce ajunse în capătul retras al curţii unde se afla biroul ei, intră sub acoperişul de piatră şi o luă spre uşă, cutremurându-se, mai puternic decât ar fi făcut-o un om. Ştia ce însemna luna octombrie – un frig curgând ca un val prin sângele ei. Zile mai întunecate, mai reci, apropiindu-se.

În Europa, pentru care fusese iniţial calibrat ciclul sezonier al metabolismului ei, era deja de mult toamnă, iar iarna se apropia încet. „Şi, de fapt, nu te-ai putut hotărî niciodată să fii recalibrată, nu-i aşa, Greta?” Prea puţină încredere în furnizorii locali de servicii – era o procedură complicată, mergea foarte în adâncime – şi prea puţine venituri sau timp liber ca să se întoarcă să plătească pe cineva în care ar fi avut încredere. „Mda, şi ca să fii cinstită, nici n-a fost vreodată momentul potrivit: ori al naibii de ocupată, ori prea deprimată, ori prea adormită.” Era problema standard de care se plângea orice hib, alături de mai evidenţii factori fiziologici – complexul hormonal hibernoid care ducea la fluctuaţii mentale apropiate de bipolaritate prin intensitatea manifestărilor. În tot segmentul de trezie al ciclului ei bâzâia ca un dinam de motor magnetic supraîncărcat, muncind, făcând afaceri, brokeraj, *trăind,* dar întotdeauna prea ocupată, prea

ocupată, prea ocupată ca să se odihnească, să se relaxeze, să doarmă sau să se preocupe de micile amănunte cum ar fi schimbarea vieţii ei în mai bine.

Apoi, când fluxul hormonal începea să se retragă şi aceste consideraţii reuşeau în cele din urmă să se strecoare în fruntea preocupărilor ei conştiente, ele veneau încărcate cu o asemenea senzaţie de oboseală în faţa obstacolelor insurmontabile, încât tot ce mai putea ea să facă era să se plângă de inutilitatea încercării de a remedia pe loc problema. „Mai bine dormi, mai bine las-o baltă acum, o s-o iei de la capăt la primăvară şi...”

Şi o lua de la capăt.

„Un nefericit efect colateral psihologic...”, continua textul arid, mustrător al Protocolului Jacobsen, „... şi un oarecare handicap pentru cei implicaţi, dar nu un eşec pentru care acest comitet ar trebui să-şi pună în mod justificat probleme, nefiind o ameninţare socială în sine.”

„Un oarecare handicap. Corect.” Degetele ei bâjbâiră pe panoul codului de la uşă, lente şi stângace, ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat ale ei. Samoanii stăteau pe-aproape. Isaac şi Salesi – fuseseră amândoi gorile în *familia* încă din tinereţe, îndelung şcoliţi într-un fel de diplomaţie care presupunea feţe inexpresive, de valeţi, atunci când îndatoririle lor de escorte le-o cereau – ştiau foarte bine când să-i sară în ajutor. Era deja prost-dispusă de câteva zile, acidă şi tensionată la celălalt capăt al intervalului ei de trezie. Judecata uzată, aptitudinile sociale abia operaţionale. În circumstanţe normale şi-ar fi predat deja îndatoririle unuia dintre cei mai deştepţi favoriţi ai lui Manco, s-ar fi lăsat în voia schimbărilor inevitabile ale chimiei sângelui ei şi ar fi permis valului cel rece să-i curgă călduţ-opiaceu prin vene. Ar fi fost deja în drum spre casă, spre refugiul ei din Colca, făcându-şi de lucru, pregătindu-se pentru lungul somn care o aştepta. În circumstanţe normale, n-ar fi fost nevoită să...

Apăru din senin.

Ea purta încă ochelarii de soare – vederea îi era împăienjenită dimineaţa devreme, iar simţurile periferice

nu funcţionau prea bine atât de târziu în cursul ciclului – nu era nicio surpriză că nu văzuse când se întâmplase. Primul avertisment fusese zgomotul unui impact dur şi haotic, în spatele ei. Uşa, descuiată cu codul corect, se legăna deja în balamale spre interior. Simţi mâna enormă a unuia dintre bodyguarzi lovind-o în ceafă, împingând-o cu totul înăuntru. Se împiedică şi se prinse de colţul mesei, în spaţiul înghesuit al biroului, luptându-se confuz ca să înţeleagă.

„Am fost atacaţi.”

„Imposibil.” Mintea ei respinse prompt ideea, obiecţiile amestecându-se într-o grabă confuză. Manco îşi pusese amprenta asupra bandelor din Arequipa cu zece ani în urmă, îşi alesese supuşii, distrusese restul. Nimeni – *nimeni* – nu era aşa de prost încât să încalce directivele. Iar curtea, curtea pavată cu piatră albă, era pustie când o traversaseră, nu era nimeni acolo atât de devreme.

Îşi reaminti sunetul din spatele ei. Când puse lucrurile cap la cap, şocul îi acceleră pulsul.

Cineva apăruse de pe terasa pavată de deasupra clădirii retrase a biroului şi făcuse un salt de cinci metri până jos, peste una dintre escortele ei. Acum era afară, terminându-şi treaba…

Isaac se izbi de cadrul uşii şi rămase atârnat acolo. Sângele îi murdărea părul şi i se scurgea pe faţă, între ochi. Făcu un efort convulsiv să se ridice în picioare, dar nu reuşi, căzând grămadă.

În spatele lui, o siluetă neagră se profila pe strălucirea tot mai puternică a soarelui dimineţii.

Simţi o zvâcnire prin sângele ei îngroşat, o tresărire profundă de teamă instinctivă, dincolo de recunoaşterea conştientă.

— ’Neaţa, Greta. Eşti surprinsă să mă vezi?

— Marsalis, zise scuipându-i numele, în timp ce stăpânirea de sine îi ceda. Ce *mă-ta* crezi că faci?

Carl păşi atent în interiorul biroului, ocolind trupul căzut al lui Isaac cu o grijă de felină şi o privire circumspectă aruncată în jur. În spatele lui, prin uşa deschisă, îl văzu pe

Salesi întins fără suflare pe pavajul alb cu gri al curţii, ca o balenă eşuată. Marsalis nu avea nicio zgârietură pe el; nici măcar nu părea să respire greu. Stătea pur şi simplu aproape de ea şi o privea impasibil.

— N-am dormit prea mult, Greta. Aş ţine cont de asta, în locul tău.

— Nu mă tem de tine.

Carl văzu că era adevărat. Schiţă un zâmbet.

— Bănuiesc că nu. Bun venit în frăţia ciudaţilor, nu-i aşa? Monştrii reuniţi.

— Repet, zise şi se îndepărtă de colţul mesei, îndreptându-se. Ce *mă-ta* crezi că faci?

— I-aş putea pune lui Manco aceeaşi întrebare. Vezi tu, până acum am fost destul de politicos. Câteva întrebări scurte şi ai scăpat de mine. Fără vătămări, fără scandal, toată lumea e fericită. Oricum, aşa am vrut de la…

— Nu obţinem întotdeauna ceea ce vrem, Marsalis. Mămica ta nu ţi-a spus niciodată asta?

— Ba da. Şi mi-a mai spus că e nepoliticos să întrerupi oamenii.

Întinse braţul cu o mişcare fulgerătoare, iar ochelarii ei de soare dispărură, smulşi de mâna lui. Ochii i se umeziră, înotând în lacrimi.

— Cum spuneam, Greta, aş fi putut pleca repede de pe capul tuturor. În schimb, noaptea trecută, în timp ce veneam încoace ca să vorbesc cu tine, cineva a plătit mai mulţi oameni din ilustra voastră armată ca să mă facă să dispar.

Femeia clipi intens ca să-şi limpezească vederea. O înjurătură tăcută la adresa lacrimilor care i se scurgeau vizibil din colţurile ochilor.

— Ce păcat că nu au reuşit!

— Da, mă rog, în ziua de azi e greu să găseşti un ajutor de nădejde. Ideea e, Greta, tu pe cine crezi că ar trebui să dau vina?

Înclină capul ca să se uite pe după el la forma ghemuită din uşă.

— Asta mi se pare că deja ai hotărât-o.

— Confunzi scopul cu necesitatea. Nu cred că prietenii tăi insulari ar fi fost din cale-afară de bucuroşi să ne aşezăm cu toţii la o discuţie amicală.

Greta îi întâlni privirea.

— Nu mi se pare că m-am aşezat.

O clipă, se fixară reciproc. Apoi el ridică din umeri şi îi aruncă ochelarii pe masă. Făcu semn spre scaunul de după birou.

— Te rog.

Ea ocoli marginea mesei şi se aşeză. În uşa micului birou, Isaac se mişcă, scuturând ameţit din cap. Marsalis se uită în direcţia lui, reveni la Greta şi întinse spre ea un deget în semn de avertizare, apoi traversă încăperea până în locul unde zăcea samoanul. Isaac mârâi şi scuipă sânge, uitându-se în sus la negru cu o furie neîncrezătoare. Îşi sprijini braţele şi împinse cu palmele enorme în podea.

— Dacă te ridici, spuse Marsalis calm, o să te omor.

Samoanul nu păru să audă. Braţele i se îndoiră, gura formă un rânjet.

— Isaac, vorbeşte serios, zise Greta şi se apleacă peste masă, folosind un ton imperios. E un treisprezece. Piază rea. Rămâi unde eşti. Rezolv eu.

Marsalis îi aruncă o privire.

— Câtă generozitate!

— Du-te dracului, Marsalis. Unii dintre noi au parte de un devotament care nu poate fi plătit.

Dintr-odată căscă – un gest de neoprit, cavernos.

— Nu mă aştept să înţelegi asta.

— Eu te ţin trează?

— Du-te dracului. Voiai să-mi pui întrebări, pune-mi-le. Apoi cară-te naibii.

— Ai vorbit cu Manco astăzi?

— Nu.

Se aşeză pe marginea mesei.

— Ieri?

— Înainte de a pleca să se întâlnească cu voi. De atunci, nu.

— De ce s-ar folosi de armată şi nu de talentele *familiei?*

— Tu doar presupui că a fost el.
— Era cât pe-aci să-mi facă felul, sus, la Sacsayhuamán. Da, presupun că a fost el.
— Nu ai şi alţi duşmani?
— Credeam că ne-am înţeles ca eu să pun întrebările.
Greta ridică din umeri. Aşteptă.
— Manco are vreun interes în Jesusland?
— De care să ştiu eu? Nu.
— În Rim?
— Nu.
— Are un văr care a făcut închisoare în Florida. Se pare că purta o geacă la fel ca asta. Ştii ceva?
— Nu.
— Voi traficaţi tehnică medicală?
Greta îşi reţinu un alt căscat.
— Dacă aduce bani.
— Ai auzit de un tip, Eddie Tanaka?
— Nu.
— Texan. Un tip neînsemnat.
— Am spus nu.
— Dar de Jasper Whitlock?
— Nu.
— Toni Montes?
— Nu.
— Allen Merrin?
Ea ridică mâinile.
— Marsalis, ce naiba e asta? *Dispărut fără urmă?* Ţi se pare că semăn cu Shannon Doukoure? Nu suntem agenţie pentru persoane dispărute.
— Deci nu-l cunoşti pe Merrin.
— N-am auzit niciodată de el.
— Dar de Ulysses Ward?
Greta se lăsă pe spătarul scaunului. Oftă.
— Nu.
— Manco se poartă bine cu tine, Greta?
Ea se înfurie din nou, de data asta cu adevărat.
— Nu-i treaba ta, fir-ar al dracului!
— Ei, eu doar întreb, zise gesticulând. Hei, arăţi bine şi

aşa mai departe, dar în cele din urmă eşti o ciudată, la fel ca mine, şi…

— Nu sunt la fel ca tine, piază rea, zise ea rece.

— …cu toţii ştim ce părere are *familia* despre ciudaţi. Nu-mi imaginez că Manco e diferit de alţi *taytas.* Trebuie să fie greu pentru tine.

Greta nu spuse nimic.

— Ei bine?

— N-am auzit că m-ai fi întrebat ceva.

— Nu? întrebă zâmbind trist. Întrebarea mea, Greta, era cum de o ciudată hib *gringa* ca tine ajunge să lucreze într-un post de bază pentru *familia?*

— Nu ştiu, Marsalis. Poate pentru că unii dintre noi, *ciudaţii,* pot trece dincolo de ce e în genele noastre şi pur şi simplu îşi fac treaba. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Greta, tu dormi câte patru luni la fiecare douăsprezece. Asta diminuează serios productivitatea oricui. În plus, eşti albă, eşti femeie şi nu eşti de pe aici. *Familias* nu sunt cunoscute pentru atitudinea lor progresistă. Aşa că nu văd cum ar funcţiona asta, cu excepţia cazului în care sursele mele au dreptate şi tu eşti şeful.

În cealaltă parte a încăperii, ochii lui Isaac se lărgiră, mânioşi. Ea îi prinse privirea şi clătină din cap, apoi îl fixă pe Marsalis.

— Asta ai vrea tu să crezi?

— Nu, e ceea ce mi-a spus Stéphane Névant.

— Névant? rânji Greta dispreţuitor. Dobitocul ăla? Un *pistaco* aspirant, prea prost ca să-şi dea seama…

Se opri, rămânând tăcută.

„O scăpare datorată sfârşitului de ciclu”, înţelese posomorâtă. „Rahaturi genetice trădătoare…”

Marsalis dădu din cap.

— Prea prost ca să-şi dea seama de ce anume?

— Ca să-şi dea seama. Că el are nevoie de noi, iar noi nu avem deloc nevoie de el.

— Nu asta începuseşi să spui.

— O, acum eşti şi telepat?

Coborî de pe marginea mesei.

— Hai să nu facem lucrurile mai neplăcute decât sunt, Greta.

— De acord. De fapt hai să terminăm cu porcăria asta chiar acum.

Noua voce îl îngheţă pentru câteva secunde. Greta rămase cu ochii lipiţi de silueta din uşă, apoi reveni exact la timp ca să vadă faţa lui Marsalis relaxându-se, resemnată. Buzele lui formară un cuvânt, un nume, îşi dădu ea seama, şi mai înţelese în acelaşi moment, confuz dar cert, că totul se încheiase.

Sevgi Ertekin intrase în birou cu Beretta Marstech în mână.

⁂

În taxi se aşezară ţepeni, lăsând treizeci de centimetri între ei, pe scaunul de plastic, uitându-se pe ferestrele laterale opuse la faţadele pe lângă care treceau. Afară, soarele urca pe un cer albastru pur, îndepărtând răcoarea dimineţii şi luminând clădirile din piatră vulcanică albă ale oraşului, făcându-le aproape incandescente. Traficul umplea deja străzile principale, încetinind înaintarea la un mers greoi, smucit.

— O să pierdem zborul, spuse ea ursuz.

— Ertekin, de aici sunt zeci de zboruri pe zi către Lima. Nu-i greu să ieşim de aici.

— Nu, dar o să ne fie greu să prindem suborbitalul de Oakland din Lima dacă ratăm zborul ăsta.

El ridică din umeri.

— Aşteptăm în Lima şi prindem cursa următoare spre Oakland. Tipul pe care l-au găsit e mort, nu? Nu se grăbeşte.

Sevgi se răsuci spre el.

— Ce dracului făceai acolo?

— Prelucram o sursă, ţie cum ţi se părea?

— Mie? Mi se părea că vrei să-i smulgi cu forţa o mărturisire.

— Nu voiam o mărturisire. Nu cred că ştie despre micul nostru comitet de primire de azi-noapte.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte să te dezlănţui asupra ajutoarelor plătite.

Carl ridică din umeri.

— O să supravieţuiască.

— Cel din curte poate că nu. L-am verificat când intram. La prima vedere, aş zice că are craniul fracturat.

— Nu asta e ideea.

— Nu, ideea e că ţi-am spus că am *terminat* aici. Ţi-am spus că rămânem la hotel până suntem gata de zbor. Ideea e că mi-ai promis să faci aşa.

— N-am putut să dorm.

Ea zise ceva în turcă pe şoptite. Carl se întrebă dacă să-i spună adevărul: dormise, dar nu foarte mult. Se tot trezea din vise cu Elena Aguirre şoptindu-i din spate, în semiîntunericul din cargoul lui *Felipe Souza,* crezând pentru o clipă, cuprins de înfiorare, că stătea lângă patul lui în camera întunecată a hotelului, privindu-l cu ochi sclipitori. Se îmbrăcase şi ieşise, dorindu-şi violenţă, dorindu-şi să facă ceva care să-i alunge amintirea neputinţei.

În schimb, îi spuse:

— Îl cunoaşte pe Merrin.

O scurtă tăcere, o încremenire abia perceptibilă, apoi mişcarea abia schiţată a profilului ei de la fereastră, o singură privire piezişă.

— Da, sigur.

— I-am înşirat mai multe nume, majoritatea ale victimelor de pe lista ta. Merrin a fost singurul la care a reacţionat. Iar când am trecut la următorul nume, s-a relaxat din nou. Fie l-a cunoscut înainte de a pleca pe Marte, fie îl ştie de acum.

— Sau a cunoscut pe altcineva cu acelaşi nume, acum sau altă dată, spuse începând să privească din nou pe fereastră. Sau i s-a părut că-i amintea de ceva sau cineva cunoscut, ori tu te-ai înşelat asupra reacţiei ei. Urmăreşti umbre – ştii asta.

— Cineva a încercat să ne omoare astă-noapte.

— Da, şi după cum chiar tu ai recunoscut, Jurgens nu

ştie nimic despre asta.

— Am spus că nu *pare* să ştie.

— Aşa cum *pare* să-l cunoască pe Merrin, adică?

Se uită din nou la el, de data asta fără ostilitate. Arăta doar obosită.

— Uite ce e, Marsalis, n-o poţi lua pe ambele căi. Fie avem încredere în instinctele tale, fie nu.

— Şi tu nu ai?

Ea oftă.

— Nu am încredere în *asta.*

— Ce înseamnă *asta?*

— Înseamnă scufundarea asta până la un nivel visceral, tot timpul. Loveşti în jur, superi oamenii şi îi presezi până când cineva cedează şi îţi oferă o nouă ţintă cu care să te baţi. Confruntare, escaladare, fir-ar să fie, glorie sau moarte, zise şi flutură neajutorată din mână. Poate că asta a mers pe vremuri, în cadrul Proiectului Lawman, dar aici nu funcţionează. Asta e o anchetă, nu o încăierare.

— Osprey.

— Poftim?

— Osprey. Eu nu sunt american, n-am făcut niciodată parte din Proiectul Lawman.

Se încruntă, străfulgerat de-o amintire, acum prea slabă ca s-o aducă înapoi.

— Şi mai e ceva ce nu sunt, Ertekin, să ţii minte asta. Eu nu sunt Ethan.

Pentru o clipă, crezu că o să explodeze, aşa cum făcuse în noaptea trecută, pe autostradă, când văzuse cadavrele împrăştiate lângă jeepul stricat şi cu ferestrele oarbe. Însă ea doar îşi feri privirea şi întoarse capul.

— Ştiu cine eşti, zise şoptit.

Nu mai vorbiră până la aeroport.

⁂

Prinseră zborul spre Lima la câteva minute, ajunseră la timp în capitală şi îşi confirmară rezervările în suborbitalul de Oakland cu o oră înainte de a decola.

Trebuiau să-şi umple timpul cu ceva.

Tăcută, în spaţiul imens şi aglomerat al terminalului din

Lima. Sevgi îşi înfruntă imaginea în oglinda unei toalete.

Se privi – păru să treacă o veşnicie –, apoi ridică din umeri şi luă capsulele de syn, una câte una.

Le înghiţi fără apă şi se strâmbă.

Capitolul 33

Complexul Alcatraz. Divizia Cazuri Speciale.

Când ajunseră acolo, capsulele superfuncţionale îşi făceau deja efectul cu vârf şi îndesat. Sentimentele ei îi aparţineau din nou, împachetate la loc în containerul de oţel pe care îl crease special pentru ele. O detaşare de gheaţă îi propulsa concentrarea şi atenţia la detaliile de dincolo de oglindă.

„Altă blestemată de oglindă”, remarcă ea.

Dar de data asta se afla în spatele sticlei şi urmărea scena din camera de anchetă de pe partea cealaltă.

Acolo erau Coyle, Rovayo şi o femeie întinsă lejer pe scaunul oferit, purtând haine mulate pe sub o geacă de piele pe care nu se ostenise să şi-o scoată şi privindu-şi anchetatorii cu neplăcere, în timp ce mesteca energic gumă. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar faţa ei lată, de tip slav, se potrivea cu expresia dispreţuitoare. Restul era un amestec pur de Rim – păr blond, scurt, într-o tunsoare cu şuviţe stil Jakarta care nu prea i se potrivea, caractere stacojii chinezeşti brodate pe un crac al salopetei, de la şold la gleznă, cerneala barocă a unui tatuaj maori pe tâmpla stângă. Vocea din galeria observatorilor deformată de difuzoare, avea un accent puternic.

— Ce naiba vreţi de la mine? La tot ce m-aţi întrebat, eu v-am răspuns. Acum ar trebui să fiu în altă parte, adăugă aplecându-se peste masă. Ştiţi, dacă nu apar la lucru când începe schimbul meu, în seara asta, nu sunt plătită. Nu ca voi, ăştia din sectorul public.

— Zdena Tovbina, spuse Norton. Colaborator la Filigree Steel. Au luat-o din arhiva video a clădirii în care locuia omul nostru. Se pare că s-a dus să-l caute, după ce n-a apărut la lucru două schimburi la rând.

— Frumos din partea ei. Păcat că Filigree Steel nu s-a gândit să facă acelaşi lucru.

Norton ridică din umeri.

— Piaţă a muncii fluidă, ştii cum e. L-au sunat de câteva ori, dar dacă el nu a răspuns, s-a presupus pur şi simplu că s-a mutat. Au angajat pe altcineva în locul lui. Dacă cei de la pază o fac de oaie, şefii de personal îşi ies din pepeni. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu. Poate să intrăm în Uniune?

— Ssst.

Alicia Rovayo se plimba prin camera de interogatoriu.

— O să-l informăm pe şeful tău de schimb că suntem nevoiţi să te reţinem mai mult. Între timp, hai să reluăm. Spui că, practic, *nu ai ştiut* că ceva nu era în regulă cu Driscoll.

— Ba nu, am ştiut că ceva nu era în regulă. Ceva ce văzuse în interiorul acelei nave.

Pentru o clipă, Zdena Tovbina păru să aibă o înfăţişare chinuită.

— Când am văzut, ni s-a făcut rău la toţi. Joey a fost primul, dar am văzut cu toţii ce era înăuntru.

— L-ai văzut cu ochii tăi pe Driscoll vomitând? întrebă Coyle din scaunul lui.

— Nu, l-am auzit.

Tovbina îşi lovi urechea cu degetul de două ori, explicit:

— Reţeaua echipei. Radio.

— Şi mai târziu, când l-aţi văzut?

— Era tăcut. Nu voia să vorbească, spuse făcând un gest flegmatic, cu palma deschisă. Am încercat, dar m-a respins. Foarte masculin, înţelegeţi.

— Oamenii ăia au intrat purtând măşti, murmură Norton. Chestiile minimale, protejând doar partea de sus a feţei, dar erau unşi cu decontaminante. Începeţi să vă daţi seama încotro ne îndreptăm?

Sevgi aprobă posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aflat în partea opusă a galeriei, dar el era concentrat în totalitate asupra femeii de dincolo de geam.

— Practic, când l-aţi văzut ultima dată pe Joseph Driscoll? întrebă Coyle răbdător.

Tovbina scrâşni din dinţi de frustrare.

— V-am mai *spus.* S-a întors la naveta Red Two. A urcat din greşeală. Eram cu toţii şocaţi. Nu gândeam cum trebuie. Când am ajuns la bază, l-am căutat în cameră. Plecase deja.

— O da, oftă Marsalis. Plecase de tot.

— Unde au găsit corpul? întrebă Sevgi.

— Prins printre cablurile de mare adâncime, la o sută şi ceva de metri distanţă, la marginea uneia dintre platformele cu bioculturi de acolo. E cam zona în care s-a prăbuşit *Horkan's Pride,* dacă ţii seama de curent. Cel care l-a aruncat pe Driscoll în apă i-a legat de picioare doi saci cu resturi din cala lui *Horkan's Pride.* Probabil confecţionaţi dinainte. S-a scufundat repede, îndreptându-se drept spre fundul mării, până s-a lovit de ceva în care s-a prins. Din pură întâmplare, o echipă de mentenanţă ieşise ieri în zona respectivă.

— S-a înecat?

— Nu, se pare că era mort înainte de a ajunge în apă. Laringele zdrobit, gâtul rupt.

— Fir-ar! Oamenii ăştia nu poartă veste de monitorizare a semnelor vitale?

— Ba da, dar se pare că nimeni nu le verifică. Reduceri de costuri, Filigree Steel au eliminat sanitarii de bord de pe navetele lor cândva, în cursul anului trecut, când şi-au depus din nou ofertele.

— Grozav.

— Da, forţele cererii şi ofertei, nu-i aşa că sunt adorabile? În plus, mai există o mulţime de mici contuzii pe corpul lui Driscoll şi nişte julituri. Legiştii consideră că a fost înghesuit într-unul dintre toboganele de evacuare a gunoiului de lângă bucătărie şi apoi aruncat direct în ocean. Cel puţin două astfel de trape se aflau în partea de sub apă a fuzelajului. Nimeni n-ar fi observat.

Sevgi clătină din cap.

— Deschiderea unui sas exterior ar fi apărut pe undeva, pe vreun scaner. E nevoie de energie. Fie aşa, fie trebuie să foloseşti bolţuri implantate prin împuşcare, aşa cum a procedat la sasurile de acces, iar asta ar fi făcut zgomot,

chiar şi sub apă.

— Avea destulă energie în bateriile de la bord, zise Marsalis distant. N-ar fi avut nevoie de bolţuri. Şi, la cum stau lucrurile, oamenii ăia erau prea ocupaţi să-şi verse măruntaiele ca să se mai uite pe ecrane după activitate electrică de joasă tensiune.

Se aşeză la loc şi îşi umflă obrajii.

— Merrin al nostru a jucat bine aici, spuse şi clătină din cap. O adevărată frumuseţe, zău.

Norton îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Deci…

Sevgi voia să audă pe cineva spunând-o, chiar dacă era ea persoana în cauză.

— Merrin iese de acolo dându-se drept Driscoll. Îi fură echipamentul, se maschează şi se strecoară la bordul unui transportor greşit, în mijlocul confuziei generale. Crezi că a fost ceva deliberat, sau a mers la noroc?

Marsalis clătină iarăşi din cap.

— Deliberat, categoric. Ar fi acordat atenţie unor astfel de lucruri.

— Ajunge înapoi la bază, iese cumva *din* bază. Bănuiesc că nu e greu. Trebuie să existe o sută de ieşiri diferite pentru unul cu antrenamentul lui Merrin. Oricum, securitatea se concentrează pe cei care intră, nu pe schimbul de noapte care pleacă acasă. Iar după ce s-a aflat, probabil că toată lumea alerga ca la o adunare de mânuitori de şerpi din Jesusland, spuse, apoi se opri. Stai aşa, ce ştii de carantină?

Norton oftă.

— E de mântuială. O aplică şi fac anunţul pe drumul de întoarcere. Toată lumea trece prin nanoscaner. Se pare – ironia sublinie intens cuvântul – că nimeni de la Filigree Steel nu şi-a dat seama că Driscoll nu a fost scanat.

Marsalis mormăi.

— Sau când şi-au dat seama, era prea târziu, iar ei doar şi-au păzit fundurile.

— Da, mă rog, în orice caz, carantina s-a rezolvat în primele două ore. Au un echipament împotriva agenţilor

biologici periculoşi, adus din Seattle, au verificat fuzelajul, în căutare de contaminanţi înainte de a fi remorcat. Dacă cineva de la Filigree Steel îşi acoperea fundul, a ştiut că până la prânz n-o să mai fie niciun pericol.

Sevgi aprobă cu tristeţe.

— Iar până să ajungem noi să săpăm mai adânc la Filigree Steel, apare Ward mort – prin urmare, noi presupunem că aşa a ajuns Merrin la ţărm şi nu ne mai facem probleme. Ce încurcătura dracului!

— Tehnica clasică a insurgenţilor, zise Marsalis. Direcţionează-i greşit, acoperă-ţi urmele.

— Ai putea să nu te mai arăţi aşa impresionat, te rog?

În camera de interogatoriu terminaseră. Zdena Tovbina era escortată afară, uitându-se ostentativ la ceas. Rovayo rămase în urmă, aruncând o privire lungă şi obosită prin geamul unidirecţional, către galerie, ca şi cum i-ar fi putut vedea pe cei trei care stăteau acolo.

— Asta-i tot, oameni buni, zise.

— A planificat asta.

Sevgi încă mai vorbea, ca să reuşească să se autoconvingă:

— A deschis criocapsulele şi a făcut corpurile bucăţi ca să creeze o *diversiune.*

— Da.

Marsalis se ridică să plece.

— Şi voi, care credeaţi că a înnebunit pur şi simplu.

⁂

Coyle şi Rovayo fuseseră ocupaţi. Rula un virtual CSI complet pentru moartea lui Joey Driscoll, incluzând locul de unde fusese recuperat cadavrul mutilat înfiorător. Stătură pentru scurt timp în lumina de un albastru profund a lămpilor; Driscoll se uita în jos la ei de pe un cablu încurcat, cu o mână umflată legănându-se uşor din cauza curenţilor. O interfaţă CSI interveni, îndatoritoare, şi aduse detalii mărite de care Sevgi, cu sau fără syn, s-ar fi putut lipsi. Ochii lui Driscoll dispăruseră, la fel şi lobii urechilor, gura era roasă, etalând un rânjet strâmb, ca de iepure, şi întreaga faţă umflată devenise ca de ceară din

cauza substanţei grase scurse prin piele din straturile adipoase subcutanate. Sevgi văzuse lucruri şi mai rele, mult mai rele, pescuite din când în când din Hudson şi East River, dar totul fusese cu mult timp în urmă, iar acum iluzia de a pluti sub cadavrul îngreunat de apă în adâncimile oceanului îi declanşa impulsul de a-şi ţine respiraţia.

— Aţi spus că legiştii au fost în apartament, zise ea. Avem vreo şansă să vedem şi noi?

Coyle aprobă.

— Sigur. Am terminat aici?

— Cred că da, răspunse Norton chinuit.

Marsalis dădu impasibil din cap.

— Modificare completă, casa de date şase, îi spuse Coyle interfeţei, iar obscuritatea albastră se lumină, devenind un fulger alb-orbitor, apoi scăzu înapoi la culorile sumbre ale unei locuinţe ieftine de închiriat. Driscoll fie economisea în vederea a ceva mai bun, fie nu considera condiţiile de acasă o prioritate pentru buget.

Mobila era funcţională şi uzată; pereţii purtau imagini promoţionale generale, de tip corporatist, aduse, după cum se părea, de un lung şir de utilizatori diferiţi. O fereastră îi oferea vedere către o clădire de apartamente, probabil identică, situată la douăzeci de metri distanţă, de care o despărţea o alee.

Sevgi răsuflă uşurată.

— Aţi depistat urme genetice? întrebă.

— Da.

Rovayo arătă cu degetul şi peste tot prin cameră, pe mobilă şi echipamente, se aprinseră mici pete de lumină roşie.

— Categoric a fost aici. A stat cel puţin două zile.

Marsalis se apropie de fereastră şi privi afară.

— L-a văzut cineva? Avem martori?

Poliţista din Rim se încruntă.

— Nu, n-am aflat prea multe de la martori. Blocurile astea sunt construite special pentru muncitorii imigranţi. Afacerea proprietarului merge bine, iar oamenii sunt în

general discreţi. Există camere de supraveghere pe coridoare, dar nici din astea prea multe. Se pare că a scos din funcţiune cea mai mare parte a echipamentului de supraveghere din clădire imediat ce a ajuns aici. Au reuşit să-l repare complet abia după două săptămâni.

— Cam ca de obicei, murmură Marsalis.

— Mda, aşa e, mârâi Coyle. Presupun că nu aveţi mahalale cu muncitori imigranţi în căcatul vostru de Uniune Europeană.

Negrul îi aruncă o privire.

— Vorbeam despre defectarea echipamentului de supraveghere. Procedură de penetrare urbană relativ standard.

— Aha.

— Vrei să vezi câte ceva din ceea ce am obţinut? întrebă Rovayo, care gesticula deja făcând să apară un ecran în aer.

Marsalis ridică din umeri şi se mută de la fereastră.

— Sigur. Nu strică.

Urmăriră cu toţii pe o cameră cu unghi scurt cum Merrin, slab şi cu ochii goi, mergea prin hol, oprindu-se pentru o clipă să se uite gânditor în sus, spre lentilă, apoi continuându-şi drumul. Lui Sevgi, care-l privea şi pe Marsalis, i se păru că negrul se încordase puţin când Merrin dăduse impresia că se uită la el de pe ecran. Nu ştia sigur ce văzuse el acolo încât să se încordeze aşa; poate doar un adversar redutabil. Momentul se derulă brusc în capul ei, Merrin privind în sus, cadavrul lui Joey Driscoll privind în jos, victima şi criminalul, mici ferestre deschise în timp care lăsau să pătrundă prin ele moartea şi distrugerea. Nenorocitele de formate virtuale! Lumi copiate, în care nu exista nimic altceva în afară de năluci şi perfecţiunea automată a interfeţelor plutind între ele, administrând totul cu competenţa inumană a îngerilor.

Se întrebă subit dacă nu era acesta paradisul despre care vorbeau imamii. Năluci şi îngeri, şi niciun loc pentru ceva uman sau cald.

— Avem o problemă aici, vorbi ca să împrăştie subitul

sentiment neplăcut de damnare. Dacă aşa a ieşit Merrin de pe *Horkan's Pride,* atunci...

— Da, continuă Coyle în locul ei. Cum a ajuns la Ward Biosupply în aceeaşi după-amiază, ca să mânjească docul cu sângele lui Ulysses Ward?

— Mai important decât *cum* – zise Marsalis încet – puteţi să vă puneţi întrebarea „de ce"?

Coyle şi Rovayo schimbară o privire. Sevgi completă cuvintele: „Cine naiba ştie de ce un ciudat, o piază rea, face ceea ce face?" Nu era sigură dacă şi Marsalis prinsese privirea.

Norton îşi drese glasul.

— Ward *era* acolo. Filmările din satelit şi cele subacvatice demonstrează asta. Am presupus că dintr-o coincidenţă, că din ghinion s-a întâmplat să fie prin zonă. El l-a salvat pe Merrin din epavă şi a fost ucis pentru bunăvoinţa lui.

— Aţi presupus cam multe, zise Marsalis pe un ton scăzut.

— Noi nu am presupus nimic.

Vocea lui Rovayo avea o iritabilitate plictisită. Gândindu-se, Sevgi îşi dădu seama că niciunul dintre poliţiştii din Rim nu părea să fi dormit în ultima vreme.

— De atunci am verificat trecutul lui Ward. Cu un n-djinn de securitate aprobat de COLIN. Nu există nicio dovadă a unei legături cu Merrin sau cu Marte, în general.

— Acum există. Poate nu aţi săpat suficient de adânc.

Coyle explodă.

— Ce dracu' ştii tu despre asta? Dintr-odată eşti mare poliţist?

— Mda, cam aşa ceva.

— Marsalis, numai căcaturi ai în cap. Eşti, în cel mai bun caz, un asasin plătit şi, din câte am auzit, nici la asta nu te prea pricepi. Te-au băgat la pârnaie în Florida, nu-i aşa?

Marsalis zâmbi uşor.

— Să ne întoarcem la Ward, interveni Rovayo.

Se strecurase subtil în spaţiul dintre cei doi bărbaţi, cu un limbaj corporal prin care îi sugera lui Coyle să dea

înapoi şi să detensioneze situaţia. Sevgi o consideră o reacţie instinctivă – nu te poţi bate în virtual – dar Rovayo părea să fi uitat unde se aflau.

— O să schimbăm protocoalele, poate chiar să le rulăm printr-un n-djinn diferit. Mergem mai adânc, până găsim legătura. Acum e limpede că se cunoşteau. Deci probabil că putem merge la sigur cu presupunerea că Ward s-a dus acolo cu intenţia clară de a-l aduce înapoi pe Merrin.

Coyle aprobă.

— Numai că Merrin nu se joacă. Nu o arată, dar după ce i s-a întâmplat în tranzitul dinspre Marte, nu mai are încredere în Ward sau în oricine altcineva în privinţa asta. Şi Ward are o fereastră limitată de timp înainte să apară cei de la Filigree Steel; nu are când să cerceteze nava în căutarea tipului pe care trebuie să-l ia cu el.

— Sau Ward pătrunde în navă şi, când vede mizeria, e îngrozit şi fuge, adăugă Rovayo.

— Da, se poate să fi fost şi aşa, rânji Coyle. Oricum, Merrin iese de unul singur, apoi se duce totuşi după Ward. Ştiţi a ce-mi miroase asta? A răzbunare.

Sevgi se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ţi se pare logic?

— Doar ne cunoşti pe noi, variantele treisprezece.

Marsalis se uită la Coyle. Parodie accentul tărăgănat de Jesusland:

— Devenim *cu adevărat* iraţionali când cineva ne supără.

Coyle ridică din umeri.

— Mda. Aşa am auzit şi eu.

— Merrin a rezistat şapte luni în tranzit, sublinie Norton. A fost nevoit să recurgă la canibalism ca să supravieţuiască. Totul pentru că cineva i-a stricat sistemul de încălzire al criocapsulei. Dacă ar fi dat vina pe Ward pentru asta…

— Sau dacă Alicia are dreptate şi Ward s-a îngrozit şi a fugit… spuse Coyle şi flutură din mână. Haide, oricum am privi lucrurile, ciu… omul ăsta n-are cum să fie în cea mai bună dispoziţie ca să ierte. Se răzbună, pur şi simplu.

— Marsalis, încercă Sevgi din nou. Te-am întrebat ce

crezi. Vrei să-mi răspunzi la întrebare?

Carl îi întâlni ochii. Avea chipul impenetrabil.

— Ce cred eu? Cred că ne pierdem timpul aici.

Coyle pufni. Rovayo îşi lăsă o mână pe braţul lui. Omul negru abia dacă privi în direcţia lor. Făcu un pas prin apartamentul virtual, cu faţa la ecranul pe care Merrin era prins într-un stop-cadru în timp ce se îndepărta, scăpând din unghiul camerei de supraveghere.

— Era liber, spuse agale. Îi eliminase pe oamenii voştri incompetenţi din forţele private de securitate, făcându-i să-şi borască maţele, exact aşa cum plănuise. Îi învârtise pe degete, atrăsese atenţia tuturor în direcţii greşite şi apoi îşi pierduse urma printre oamenii locului, după cum fusese antrenat să facă. Să se întoarcă după Ward ar fi însemnat să se expună, să iasă din nou la lumină.

Aruncă o privire lungă, întrebătoare, către Coyle.

— Când operezi în teritoriu inamic, nu-ţi asumi riscuri doar pentru o răzbunare.

— Sigur, zise Coyle. Unii ca voi aşa ar face. I-aţi lăsa pe cei care v-au abandonat în spaţiu să scape nepedepsiţi.

— Cine a spus că scapă nepedepsiţi? zise Marsalis cu un rânjet neplăcut. Cei *ca mine* ştiu cum să aştepte, rumegătorule. Unii *ca mine* i-ar lăsă pe cei care au făcut asta să trăiască cu gândul că o să venim, i-ar lăsa să se trezească în fiecare dimineaţă ştiind…

— Cum mi-ai spus?

Lui Coyle îi luase o secundă sau două ca să sesizeze insulta nefamiliară pe care tocmai o încasase.

— M-ai auzit.

— Terminaţi-o amândoi, se răsti Sevgi. Marsalis, spui că asta nu e răzbunare. Atunci ce e?

— Nu ştiu ce e, răspunse negrul iritat. Eu nu sunt Merrin şi, contrar părerii prietenului nostru aici de faţă, nu toţi cei care au amprenta genetică a variantei treisprezece gândesc exact la fel.

Norton sesiză ocazia.

— Nu, dar aţi fost antrenaţi în mod similar, iar asta trebuie să conteze. Tu spui că pregătirea lui nu i-ar

permite să se răzbune din impuls. Ce i-ar dicta ea în asemenea situaţie?

— Poate era nevoie să-i închidă gura lui Ward, presupuse Rovayo. Să-şi acopere retragerea. Dacă Ward ar fi vorbit…

Sevgi clătină din cap.

— Nu se potriveşte. Ward nu e suficient de sus în ierarhie. Cei care s-au făcut singuri magnaţi ai bioresurselor nu aruncă buzduganul până pe Marte ca să-şi rezolve problemele, nici măcar în California. Dacă Ward era implicat în asta, nu era decât o mică rotiţă. A fost angajat ca să-l pescuiască pe Merrin din Pacific şi să-l predea. Asta-i tot. Nu ştia nimic în afară de ce i se spusese deja.

— Corect, zise Coyle tărăgănat. Dar probabil îşi cunoştea superiorii, sau cel puţin cel mai apropiat contact. Privim lucrurile din perspectiva greşită. Merrin nu s-a dus la Ward ca să-i închidă gura, s-a dus ca să-l facă să vorbească. Să obţină numele celor care dădeau ordinele.

Norton păru dintr-odată plin de speranţă.

— Crezi că Merrin şi-a obţinut lista victimelor de la Ward?

— Puţin probabil.

Marsalis patrula prin apartamentul virtual ca cineva aflat în căutarea unei ieşiri ascunse pe undeva, pe sus.

— Având în vedere felul în care Merrin a tot trecut graniţa într-un sens şi-n altul, lucrează pe baza unor cunoştinţe fie parţiale, fie secvenţiale. Orice ar fi obţinut de la Ward, nu era vorba despre lista victimelor.

— Sau poate nu întreaga listă, zise Norton cu speranţă în glas. Poate Ward avea doar primele câteva nume.

— Nu există relaţie între Ward şi Whitlock, observă Rovayo.

— Sau Montes, adăugă Coyle.

Norton oftă.

— Corect. Din câte ştim, nu există nicio legătură între el şi vreuna dintre victimele din Jesusland. Păcat, ar fi fost frumos să descoperim şi singuri ceva.

— Păi, mda, pentru asta trebuie să cauţi în locul potrivit.

Marsalis gesticulă indicând de jur-împrejurul apartamentului:

— Cum am mai spus, ne pierdem timpul aici.

Buza lui Coyle se încordă.

— Atunci poate te osteneşti să ne spui cum ne putem folosi mai profitabil timpul.

— În afară de a ne întoarce în *altiplano* ca să-i cădem în spate lui Manco Bambaren?

Marsalis ridică din umeri. Prinse ochii lui Sevgi, iar privirile li se încrucişară ca nişte săbii.

— Păi, aţi putea începe prin a vă întreba de ce apare acum cadavrul ăsta, din senin, tocmai când spărsesem gheaţa cu *familias.* V-aţi putea întreba de ce a durat aproape şase luni până când cineva să adulmece împrejurimile culturilor acvatice din apropierea locului prăbuşirii…

— Cine dracu’ e Bambaren? vru să ştie Rovayo.

Îşi plimbă ochii de la Norton la Sevgi. Sevgi scutură obosită din cap: „Nu întreba.”

Între timp, rânjetul lui Coyle devenise un zâmbet larg.

— Motivul pentru care au trecut *patru* luni ca să găsim cadavrul ăsta – lăsând deoparte paranoia legată de îmbunătăţiţii genetic – este că echipamentele care asigură mentenanţa de rutină pe platformele de mare adâncime ale lui Ward BioSupply aparţin unor contractori mobili, cu contract bianual. Daskeen Azul. Baza lor se află pe un ponton industrial numit *Bulgakov’s Cat,* care trece pe aici cam la fiecare şase luni să-şi facă treaba. Abia acum au ajuns.

— Crezi că sunt paranoic? întrebă Marsalis, cu acelaşi surâs amabil pe care i-l adresase şi mai devreme lui Coyle.

Masivul poliţist din Rim pufni.

— Îţi baţi joc de mine? Voi sunteţi *proiectaţi* să fiţi paranoici, Marsalis.

Norton îşi drese vocea.

— Cred că…

— Nu, hai să dăm cărţile pe faţă, zise Coyle şi întinse un

deget spre treisprezece. În caz că ţi-a scăpat, Marsalis, mie nu-mi plac cei ca tine. Nu-mi place ceea ce sunteţi şi nu cred că ar trebui să umblaţi liberi printre oameni fără cătuşe de tip „capcană de lup”. Dar asta nu e datoria mea.

— Nu, nu e, făcu Norton. De ce nu…

— N-am terminat încă.

Marsalis îl privi în tăcere pe poliţistul din Rim. Evaluându-l, îşi dădu Sevgi seama. Îl măsura pe celălalt bărbat.

— Asta este o anchetă a poliţiei statelor Rim, declară Coyle. Nu un teren de măcel al operaţiunilor militare secrete, undeva în Orientul Mijlociu. Treaba noastră e să prindem criminalii, nu să-i ucidem…

— Da. Se pare că încă nu l-aţi prins pe Merrin, nu-i aşa?

Coyle rânji.

— Drăguţ. Nu, pe ăsta încă nu l-am prins. Dar o să-l prindem. Şi atunci o să…

— Roy!

Era pentru prima dată, din câte îşi amintea Sevgi, când Rovayo folosea numele mic al partenerului ei.

— Las-o baltă, da?

— Nu, Al, mi s-a acrit de presupuneri. Să spunem lucrurilor pe nume.

Coyle se uită insistent la Sevgi şi la Norton înainte de a-l fixa iar pe treisprezece.

— Dacă stăpânii voştri de la COLIN decid că îl vor pe Merrin executat sumar după ce ne terminăm treaba şi punem mâna pe el, atunci bănuiesc că o să apelăm la tine pentru consultanţă. Între timp, de ce nu-ţi struneşti dracului genele ciu… îmbunătăţite artificial ca să ne laşi să lucrăm?

Un zid de tăcere. Ultimele cuvinte păreau să se fi lovit de el ca pietrişul de ciment. Era un spaţiu, înţelese Sevgi cu o siguranţă întărită de syn, care în afara virtualului s-ar fi umplut de violenţă, aşa cum sângele se ridică să umple o rană. Marsalis şi poliţistul din Rim se priveau ochi în ochi, de parcă nimic nu ar mai fi existat în afara lor. Observă ceva pe faţa lui Rovayo, ceva ce nu putu defini. Cealaltă

femeie părea încremenită, incapabilă să ia vreo atitudine. După felul în care se strâmba, Norton oscila între exasperare şi neajutorare. Iar ea, Sevgi, urmărind situaţia cum situaţia se degrada…

— Bine, zise Marsalis, foarte moale.

Sevgi crezu că se terminase. Deschise gura, dar omul negru continuă să vorbească.

— Câteva lucruri.

Tot moale, ca o atingere de vată pe vârfurile degetelor.

— Mai întâi, dacă tu crezi că o să-l prinzi pe Merrin altfel decât mort, atunci înseamnă că nu trăieşti în lumea reală. Niciunul dintre voi. Şi, în al doilea rând, *Roy,* dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, te trimit la terapie intensivă.

Poliţistul se enervă.

— Hei, vrei să ieşim amândoi afară?

— Da, foarte mult.

Însă Sevgi avu impresia stranie că Marsalis clătina imperceptibil din cap când vorbea.

— Dar asta n-o să se întâmple. Vreau să ţii minte un nume, Roy. Sutherland. Isaac Sutherland. El ţi-a salvat viaţa azi.

Apoi dispăru.

Imprimată pe un ecran de lumină virtuală, alături de ei, în apartamentul virtual gol, rămase imaginea încremenită cu Merrin îndepărtându-se şi sutele de urme cu străluciri roşii care marcau trecerea lui.

Capitolul 34

Destul de ciudat, Rovayo fu cea care veni să-l caute. Când îi dădu ea de urmă, el se oprise din patrulatul furios prin Alcatraz şi stătea, nervos, într-o galerie de la capătul vestic al complexului. Îl găsi sprijinit de balustradă, privind peste peticul de mare cu sclipiri argintii dinspre gura golfului, cu arcul de culoare ruginie care forma un pod peste el. Un vălătuc înalt de ceaţă se rostogolea peste albastrul cerului, ca o vată de zahăr dezlânată, pe punctul de a se destrăma.

— E destulă apă pentru tine? întrebă ea.

Carl îi aruncă o privire curioasă.

— M-am întors de mult.

— Da, ştiu.

Rovayo i se alătură lângă balustradă.

— Am un văr în Freeport, a stat şase ani pe Marte, în tinereţe. Inginer geolog. Două serii a câte trei ani de muncă calificată, una după alta. Mi-a spus că niciodată nu poţi să te obişnuieşti din nou cu atâta apă, indiferent cât de mult timp ar fi trecut.

— Bine, aşa a fost el. Fiecare se descurcă în felul său.

— Îţi lipsea?

Carl se uită din nou la ea.

— Ce vrei, Rovayo?

— Zicea că îi lipseşte cerul, continuă ea neutru, ca şi când el nu ar fi vorbit. Cerul pe timp de noapte, înţelegi. Spunea că tot peisajul, până la orizontul ăla meschin, arăta ca o mobilă înghesuită într-un depozit prea mic ca să încapă toată. Şi toate stelele. Parcă erau cu toţii într-o tabără, făcând parte din aceeaşi armată sau aşa ceva. Tu şi absolut toţi ceilalţi oameni pe care îi cunoşteai erau pe planetă cu tine, toţi având acelaşi motiv să fie acolo, ca şi cum ar fi făcut cu toţii ceva important.

Carl mormăi.

— Tu ai simţit vreodată asta? întrebă ea.

— Nu.

Răspunsul sunase mai abrupt decât voia. Oftă şi desfăcu palmele care se odihneau pe balustradă.

— Eu sunt un treisprezece, nu uita. Noi nu suferim de nevoia de a ne simţi utili, aşa, ca voi. Noi nu suntem programaţi pentru armonia de grup.

— Da, dar nu întotdeauna lăsaţi programarea să vă dicteze ce să faceţi, nu?

— Poate că nu, dar aş zice că merită s-o asculţi din când în când. Adică, dacă ai de gând să fii vreodată fericit.

Rovayo se răsuci pe balustradă, lăsându-şi spatele arcuit pe ea şi sprijinindu-se pe coate.

— Îmi amintesc că am citit undeva că niciunul dintre noi nu suntem programaţi pentru aşa ceva. Pentru fericire. E doar un produs chimic secundar al unor funcţii, o şmecherie care să te ducă acolo unde vor genele tale să te duci.

Privirea îi alunecă într-o parte, atrasă de mişcarea mlădioasă cu care îşi schimbase poziţia. Îi observă profilul, trupul suplu, cu sâni ridicaţi şi coapse lungi, porţiunile cu piele închisă la culoare ale feţei ei. Vântul dinspre port se strecura prin părul ei creţ, turtindu-i-l în jurul capului.

— Să nu-ţi faci prea multe griji în privinţa lui Coyle, spuse fără să se uite la el.

— Nu-mi fac.

Ea zâmbi.

— Bine. Doar că… Vezi, nu prea avem mulţi treisprezece aici, în Rim. Apar din când în când, iar noi îi arestăm şi-i expediem. Îi trimitem la Cimarron sau Tanana. Jesusland e întotdeauna un loc bun în care să exporţi marfa pe care n-o vrei în curtea ta. Deşeuri nucleare nedegradabile, teste nanotech, experimente agricole extreme. Republica preia contra unui procent care reprezintă doar o mică parte din cât ne-ar costa pe noi să le procesăm.

— Ştiu.

— Da, ai lucrat la câteva evadări din Cimarron, nu-i aşa?

— Şase, răspunse, apoi se mai gândi. Şapte, dacă îl pui şi pe Eric Sundersen, anul trecut. El a evadat pe drum,

practic nu a ajuns niciodată în Cimarron.

— O, da. Mi-l amintesc. Tipul care a deturnat un autocopter, aşa-i?

— Aşa-i.

— Tu l-ai prins?

— Nu, zise el scurt.

Eric Sundersen murise într-un schimb de focuri, pe străzile din Minneapolis. Artilerie şi tactică standard a poliţiei; aparent, fusese luat drept un dealer local de droguri. La vremea respectivă, Carl urmărea piste false în Juarez. Se întorsese acasă cu decontul cheltuielilor zilnice şi răni minore, în urma unei încăierări cu cuţitele, iscată de prea multe întrebări puse în barul nepotrivit.

— Pe el l-am ratat.

— Da? întrebă Rovayo săltându-se pe balustradă. Mă rog, nu contează. Nu suntem obişnuiţi să avem prin jur oameni ca tine. Coyle are o mentalitate cam ca aceea din Rim în privinţa a ce e bine. Şi cu mizeria pe care a făcut-o Merrin pe nava aia… Mă rog, Coyle e poliţist, pur şi simplu nu mai vrea să vadă sânge pe străzi.

— Încerci să-ţi ceri scuze în locul lui? Despre asta e vorba?

Ea se strâmbă.

— Doar încerc să mă asigur că n-o să vă omorâţi între voi înainte de a ne termina treaba.

Carl înălţă o sprânceană spre ea.

— Îţi garantez că n-o să mă omoare Coyle.

— Da, spuse ea dând din cap, iar gura i se strânse. Ca să ştii, el e partenerul meu. N-o să stau deoparte dacă lucrurile scapă de sub control.

El păstră tăcerea un timp, aşteptând să vadă dacă mai continua, dacă rămânea doar cu ameninţarea. Când ea nu făcu nimic, oftă.

— OK, Rovayo, ai câştigat. Întoarce-te şi spune-i partenerului tău cel bun, onest şi milos că, dacă reuşeşte să-şi ţină ceva mai bine în spatele dinţilor cuvântul „ciudat”, o s-o las mai moale.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu tu ai spus-o.

Ea ezită.

— Nici mie nu-mi place cuvântul ăsta mai mult decât ţie. Numai că, ţi-am spus, noi nu…

— Mda, ştiu. Nu sunt mulţi ca mine în Rim, aşadar Coyle aruncă cuvintele fără să se gândească la urmări. Nu-ţi face griji, nu e mare diferenţă faţă de alte locuri pe unde am fost.

— Cu excepţia planetei Marte?

Se răsuci s-o privească în faţă.

— Marte, nu? Vărul ăla al tău chiar ţi-a dat nişte idei, nu-i aşa? Care-i treaba, te gândeşti să te duci şi tu?

Ea îi ocoli privirea.

— Nu-i asta. Numai că Enrique, văru-meu, vorbea mult despre faptul că acolo nimeni nu are probleme cu variantele treisprezece. Ca şi cum ar avea un oarecare statut de vedete minore.

Carl pufni.

— Al dracului de minore, aş zice. Mi se pare că vărul Enrique a rămas foarte nostalgic după profesia lui. Se întâmplă destul de des după ce te întorci şi eşti bine mersi, dar trebuie să observi că majoritatea oamenilor nu mai semnează încă un contract. Adică el n-a făcut-o, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

— Cred că o parte din el a vrut, o parte ar fi rămas mai mult acolo, poate nu s-ar mai fi întors deloc. Dar s-a speriat. Nu mi-a spus chiar direct, dar am putut deduce din ceea ce a povestit, înţelegi.

— Ei, e un loc în care te poţi speria uşor, admise Carl cu ciudă.

— Chiar dacă eşti un treisprezece?

Ridică din umeri.

— Adevărat, noi nu ne speriem aşa uşor. Dar e vorba de ceva mai profund, nu-i o teamă *de* ceva anume. Vine din interior. Fără avertisment, fără vreun declanşator pe care să-l poţi controla. Doar un sentiment.

— Ce fel de sentiment?

Carl făcu o grimasă amintindu-şi.

— Sentimentul că nu aparţii locului. Că nu ar trebui să fii acolo. Ca atunci când te afli în casa altora fără ca ei să ştie, iar *tu* ştii că s-ar putea întoarce acasă în orice moment.

— Monştrii mari şi răi de pe Marte, nu?

— N-am spus că ar avea vreo logică.

Privi fix podul. Pilonul sudic era deja aproape ascuns în ceaţă, înfăşurat în ea şi acoperit până la vârf. Rotocoale de abur se târau pe sub deschiderea podului.

— Se spune că e din cauza gravitaţiei şi a percepţiei orizontului. Declanşează o anxietate a supravieţuirii. Posibil să aibă dreptate.

— Presupui că tu te-ai descurcat mai bine? întrebă făcând un gest jenat. Din cauza… ştii tu, din cauza a ceea ce eşti?

El se încruntă.

— Ce vrei să auzi de la mine, Rovayo? Despre ce e vorba, de fapt?

— Hei, făceam doar conversaţie. Dacă vrei să fii singur, spune-o. Pricep o aluzie dacă îmi dai în cap cu ea.

Carl simţi un surâs slab atingându-i colţurile gurii.

— Dacă te străduieşti, poţi ajunge la un echilibru. Teama se transformă în entuziasm. Slăbiciunea se transformă în putere, care te umple astfel încât să poţi înfrunta orice situaţie asupra căreia te-ar avertiza instinctul tău de supravieţuire. Începi să te simţi bine, nu rău.

Coborî privirea spre dosul mâinilor aşezate pe balustradă.

— Devii dependent după un timp.

— Crezi că de asta au fost bucuroşi să vă aibă pe Marte?

— Rovayo, ei se bucură să aibă *pe oricine* pe Marte. În general, tipii calificaţi merg acasă imediat ce li se termină contractul – ca să fiu cinstit, vărul tău e al naibii de dur, dacă a rezistat chiar şi la un al doilea tur, iar frecvenţa bolilor mintale e ridicată printre coloniştii permanenţi – mă refer la cei de la munca de jos *şi* la foştii muncitori de la munca de jos care s-au specializat. Oricum, se pare că nu e prea mare diferenţă. Rezultatul final – niciodată nu au

suficientă forţă de muncă să avanseze, niciodată nu au suficient personal calificat sau material uman pe care să se poată baza că învaţă. Aşa că da, pot să accepte faptul că eşti născut sociopat şi ciudat dacă ei consideră că eşti capabil să-ţi depăşeşti condiţia, zise zâmbind subţire. Ceea ce noi în general putem.

Poliţista din Rim dădu din cap, convingându-se parcă de ceva.

— Chinezii, se spune, ar crea o nouă variantă pentru Marte. Împotriva Cartei. Crezi asta?

— Cred destul de multe despre nemernicii ăia din Beijing. Nu poţi să ţii în mâini cea mai puternică economie a lumii, aşa cum au ei, fără să încalci câteva drepturi ale omului.

— Ai avut vreo dovadă când erai acolo?

Carl clătină din cap.

— Nu prea vezi deloc chinezi pe Marte. În general, au baza în Hellas sau prin câmpia Utopia. E departe de Bradbury sau de Wells, doar dacă nu ai un motiv special să te duci acolo.

Un timp, priviră amândoi porţiunea argintie de apă.

— M-am gândit să plec, spuse în cele din urmă Rovayo. Când Enrique s-a întors cu toate poveştile astea, eram mai tânără, încă adolescentă. Urma să-mi fac studiile şi să semnez un contract pe trei ani.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ea râse.

— Viaţa, omule. A fost doar unul din acele vise pe care realitatea le blochează.

— Probabil că n-ai pierdut prea mult.

— Hei, *tu* te-ai dus.

— Mda. M-am dus pentru că alternativa era lagărul.

Îi trecu scurt prin minte imaginea batjocoritoare a lui Névant.

— Şi m-am întors imediat ce am avut ocazia. Să nu crezi toate poveştile de război ale vărului tău. Treburile astea întotdeauna arată mai bine când le priveşti în oglinda retrovizoare. În general, Marte este doar un spaţiu rece şi

chinuitor, unde nu-ţi găseşti locul indiferent cât de mult te-ai strădui.

Rovayo ridică din umeri.

— Da, mă rog.

Un zâmbet forţat apăru şi dispăru de pe buzele ei, dar vocea îi era liniştită, avea un calm de poliţist:

— Crezi că aici, pe Pământ, e altfel, Marsalis? Crezi că aici vei fi lăsat vreodată să-ţi găseşti locul?

Pentru asta el nu avu niciun răspuns. Stătu pur şi simplu uitându-se cum dispare podul în ceaţă, până când Rovayo se îndepărtă de balustradă şi îi atinse braţul.

— Hai, rosti amical. Să ne întoarcem la muncă.

⁂

Lucrau la cazul *Horkan's Pride* dintr-un apartament închis, aflat la nivelele inferioare ale staţiei Alcatraz. Ecranarea din suprastructura de deasupra lor asigura reducerea scurgerii de date, transmisiile dinspre şi înspre interior foloseau codificare standard Marstech şi tot echipamentul era interconectat prin cabluri negre, de grosimea unui piton. Asta dădea birourilor un aer de epocă, potrivit cu pereţii din piatră brută sablată şi cu răcoarea subterană care le dădea fiori. Sevgi rechiziţionase un scaun şi fixa un colţ nefasonat, ţinându-şi ochii departe de Marsalis, furioasă pe sine pentru sentimentul care-i dăduse fiori prin stomac când Rovayo se întorsese urmată de negru.

— Coyle şi Norton s-au dus să vorbească cu Tsai, le spuse. Vor să închirieze timp pe n-djinn şi să ruleze un nou model de căutare a conexiunilor pentru Ward şi victime, imediat ce facem rost de maşină.

Rovayo aprobă cu o mişcare a capului şi se duse la biroul ei, unde începu să caute fără prea mare tragere de inimă printr-un vraf de printuri. Sevgi se întoarse către Marsalis.

— E un fişier de pe Marte pe care poate că ai vrea să te uiţi aici. Se pare că Norton a ajuns să se înţeleagă cu cei din Colony cât am fost noi în Istanbul, i-a determinat să pună mâna pe Gutierrez. Vrei să ţi-l pun pe ecran?

I se păru că se încordează uşor. Dar el se mulţumi să ridice din umeri.

— Crezi că merită?

— Nu ştiu, replică ea acid. Încă nu m-am uitat.

— Sunt destul de puţine şanse să scoată Colony ceva util de la un om ca Gutierrez, cu state vechi în *familia.*

— Nu asta e ideea principală, zise Rovayo pe un ton absent, din cealaltă parte a camerei, fără să ridice privirea din hârtii. Un poliţist ţi-ar zice că ceea ce *nu spune* omul îţi dă, de cele mai multe ori, un unghi de abordare.

— Hm, exact, zise Sevgi tresărind.

Marsalis le aruncă priviri acre celor două femei.

— Bine, rosti răutăcios. Hai să vedem naibii despre ce-i vorba.

Însă cum stătea în camera ecranată, Sevgi văzu că iritarea explozivă i se transformă într-o privire fixă şi intensă, care ar fi putut trece drept plictiseală dacă nu l-ar fi văzut uitându-se la fel după cel de-al treilea patinator din New York, cel pe care nu reuşise să-l ucidă. Nu avea de unde să ştie pe ce se concentrase atenţia lui Marsalis – fişierul era o înregistrare standard de interogatoriu, cu ecranul împărţit în şase-şapte ferestre, aşezate concomitent pe displayul LCLS: o imagine din faţă a lui Gutierrez, faţa şi trupul, de la tăblia mesei în sus, semnele vitale, aşezate longitudinal dedesubt, o filmare minimizată a întregii camere de interogatoriu din două sau trei unghiuri diferite şi profilul vocii, într-un colţ din stânga. Obişnuinţa de poliţist o făcuse să treacă în revistă detaliile întregului prin intermediul unor eşantioane luate la întâmplare. Dar dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că treisprezecele de lângă ea îşi pironise privirea pe trăsăturile oarecum sfrijite şi arse de soare ale hackerului *familiei,* care stătea impasibil, fumând în timpul interogatoriului.

— L-au lăsat cu *ţigări* înăuntru? întrebă Rovayo, revoltată.

— Nu e o simplă ţigară, îi explică Sevgi răbdătoare, fiindcă fusese, la rândul ei, puţin şocată când o văzuse

prima oară. E o branhie. Ştii, ca în filmele cu colonişti. Tăciune chimic, emană oxigen în loc să-l consume. Ca un alimentator pentru plămâni.

Rovayo pocni din degete.

— Bine… Aşa cum are Kwame Oviedo mereu una înfiptă în colţul gurii, practic în fiecare scenă din trilogia *Upland Heroes.*

Sevgi dădu din cap.

— Da, la fel ca Marisa Mansour. Chiar şi în *Marineris Queen,* ceea ce, dacă te gândeşti, e cam…

— N-ar trebui să urmărim asta? zise Marsalis cu voce tare.

Sevgi înălţă expresiv o sprânceană către poliţista din Rim şi se întoarseră cu toţii spre ecran. Gutierrez se încadra confortabil în rolul *cool* de criminal de carieră. Vorbea în dialect quechua din Upland – monitorul lingvistic îl eticheta în colţul din dreapta jos al ecranului, oferind cu viteza computerului subtitrarea simultană în engleza americană, dar pentru anchetatorii iniţiali fusese probabil o muncă dificilă. Ştiau ceva quechua vorbită pe stradă, presupunea Sevgi – aşa şi trebuia dacă voiai să fii un poliţist ca lumea acolo – dar se vedea că nu se simţeau în largul lor. Reveneau în mod repetat la engleză sau spaniolă – pe care fişierul spunea că Gutierrez le vorbea bine – şi ascultau constant în căştile lor discrete şi negre. Hackerul surâdea atotcunoscător.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Nicki, părea să spună. E imposibil să ai ceva împotriva mea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi dai dreptul la un telefon. Atunci de ce să mai pierdem timpul şi să nu mi-l dai acum?

Ofiţerul superior care stătea de cealaltă parte a mesei se lăsă pe spate şi îl fixă pe fostul hacker cu o privire sumbră.

— Cred că uiţi pe ce planetă te afli, Franklin. O să dai telefon atunci când o să spun eu că poţi.

Însoţitorul ei se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe încet în jurul mesei. Gutierrez dădu puţin capul pe spate ca să urmărească mişcarea, trase din branhie şi suflă

un nor lung de fum în aer, apoi continuă s-o privească pe femeie. Clătină din cap.

— O să vină să mă scoată de aici înainte de micul dejun, Nicki. Ştii asta.

Celălalt poliţist îl lovi cu toată forţa, izbind cu pumnul în urechea şi în tâmpla hackerului. Branhia zbură. În gravitaţia scăzută de pe Marte, zbură şi Gutierrez, cu tot cu scaun. Zdrăngănitul plasticului pe ciment, un icnet uman. Rovayo tresări – Sevgi o observă cu coada ochiului, la două scaune mai încolo. Pe ecran, Gutierrez se rostogoli, oprindu-se cu poliţistul deasupra. Hackerul scutură ameţit din cap, încercând să se ridice. Atacatorul îi trecu cu un braţ gros şi musculos în jurul gâtului, săltându-l. Ofiţerul superior privea cu indiferenţă.

— Greşit, dobitocule, şuieră poliţistul cel puternic în urechea pe care nu o asurzise. Vezi tu, avem multă libertate în cazul ăsta. Ai dat-o-n bară rău cu *Horkan's Pride,* rău de tot. Vine mai multă apă de la COLIN decât sunt în stare să absoarbă amicii tăi din Wells. Cred că o să te ţinem aici cel puţin vreo două nopţi.

Hackerul horcăi un răspuns.

— Reyes, spunea subtitrarea. Iar îţi confunzi visele ude cu realitatea.

Poliţistul îşi dezveli dinţii într-un rânjet. Se aplecă şi îl apucă pe Gutierrez de scrot. Răsuci. Un scâncet sufocat ieşi din gâtul hackerului.

— Poate să… începu Rovayo pe un ton indiferent.

Marsalis întoarse puţin capul în direcţia ei. Îi întâlni privirea.

— Poliţia Coloniei. O, da. Poate.

Ofiţerul superior făcu un semn uşor cu capul. Colegul ei dădu drumul testiculelor lui Gutierrez şi îl aruncă cu faţa pe tăblia mesei, ca pe o cârpă. Rămase acolo, cu capul pe o parte, respirând greu şi şuierat printre dinţi. Poliţistul numit Reyes apăsă cu putere o palmă pe obrazul suspectului, se sprijini pe ea, apoi se aplecă mai mult spre el.

— Ai face bine să înveţi cum să te porţi, Franklin, îi

spuse pe un ton de conversaţie banală. Mi s-a spus că pot folosi cu tine tot bugetul pe anul ăsta, dacă trebuie.

Privi către femeie, adăugând:

— Care mai e costul rănilor testiculare, Nick?

Ofiţerul superior ridică din umeri.

— Treizeci şi şapte de mii.

Reyes rânji din nou.

— Bun. Asta pentru fiecare, nu?

— Nu, pentru amândouă, zise femeia şi se aplecă puţin în faţă. Am auzit că la chirurgie reparatorie e o porcărie, Franklin. N-ai vrea să ai de-a face cu aşa ceva.

— Da, şi ce-ar fi să vorbeşti *engleză* cu noi?

Reyes sublinie cuvântul ştergându-şi apăsat palma de obrazul hackerului, ca şi cum ar fi curăţat-o. Faţa i se încreţi de dezgust.

— Ştim cu toţii că poţi, oarecum. Pune deoparte pentru un timp ciripeala de Upland. Fă-ne o mică favoare, da? Poate că o să te lăsăm cu *cojones* intacte.

Făcu un pas înapoi. Dinspre Gutierrez se auzi un sunet subţire. Sevgi, nevenindu-i să creadă, îl identifică drept râs. Hackerul chicotea.

Reyes se întoarse, holbându-se.

— Te amuză ceva*, pendejo?*

Gutierrez se ridică de pe masă. Îşi îndreptă hainele. Dădu din cap, ca şi cum tocmai i s-ar fi explicat ceva cu totul rezonabil. Sevgi ştia că urechea încă îi mai ţiuia ca o alarmă de incendiu.

— Numai dialogul.

Engleza lui avea un uşor accent, altfel era impecabilă.

— Ai spus că mă ţineţi aici pe timp nedefinit. Bun, să zicem că aşa e. Nicki, vrei să-i pui lesa câinelui?

Reyes se încordă, dar femeia făcu o altă mişcare abia perceptibilă din cap şi el o lăsă mai moale. Gutierrez se aşeză cu grijă pe un scaun, strâmbându-se. Căută în buzunare pachetul de branhii, îl găsi şi îşi potrivi una nouă în gură. Răsuci capătul până îl rupse, aprinzând-o. Suflă fumul pe gură şi pe nas. Sevgi bănui că o făcea pentru a câştiga timp. Hackerul înălţă din umeri.

— Aşadar, ce vreţi să ştiţi?

— *Horkan's Pride,* zise Reyes plat.

— Da, mi-ai mai spus. O navă mare – a plecat acasă anul trecut. Se zvoneşte că s-a prăbuşit în ocean, adăugă expirând un nor de fum palid. Ce-i cu asta?

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

Cei doi poliţişti ai Coloniei schimbară priviri încărcate de o exasperare teatrală. Reyes făcu câţiva paşi în faţă, ridicând mâinile.

— Stai, zise femeia.

Suna prefăcut, extrem de fals după semnalele imperceptibile pe care cei doi poliţişti le schimbaseră mai înainte.

— Da, stai, fu de acord Gutierrez. Aveţi de gând să-mi puneţi în spate o avarie de sistem de pe o altă *planetă?* Mă rog, pe vremuri eram bun. Dar nu chiar aşa de bun.

— Nu asta am auzit, mârâi Reyes.

— Şi ce aţi auzit, mai exact?

— De ce să nu ne spui tu, *pendejo?*

Gutierrez înălţă capul.

— De ce să vă spun *eu* ceea ce aţi auzit *voi?* Acum sunt şi telepat?

— Ascultă, dobitocule…

Marsalis mormăi – puţină exasperare teatrală proprie.

Lui Sevgi îi fu greu să nu fie de acord. Colonia strica incredibil lucrurile.

Cu toate acestea, continuară. Interogatoriul parcurse câteva cicluri, de la un nivel rezonabil la unul foarte dur, luând-o de la capăt de fiecare dată. Gutierrez trăgea fumuri din branhie, şi tot aşa mai prindea şi puteri, în perioadele de acalmie, îndurând brutalitatea lui Reyes atunci când îi venea timpul. Nu cedă niciun milimetru. Îl scoaseră afară şchiopătând, cu buza spartă şi un ochi vânăt, ţinându-şi cu grijă o încheietură sucită. Îi timp ce era scos afară, trimise către una dintre camerele de filmat un zâmbet însângerat. Semnele vitale de pe monitor se stinseră când el părăsi încăperea; ofiţerul superior opri

înregistrarea. Ecranul redeveni negru.

Marsalis oftă.

— Eşti fericită acum?

— O să fiu când o să-mi spui ce crezi.

— Ce cred? Cred că fără o tortură profesionistă, cu electrozi şi substanţe psihotrope, Gutierrez n-o să le dea celor din Colony nicio informaţie care să merite. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile. Norton a trimis ordinul de arest în noaptea în care noi am plecat la Istanbul.

— De atunci îl prelucrează?

— Nu cred. Asta e tot ce avem. Nu cred că vor trece la nivelul următor până nu primesc ceva serios de la noi.

— Da, şi probabil şi-ar pierde oricum timpul. Pe Pământ sau pe Marte, *familias* au investit prea mult în tipi ca el. Au pus mâna de la început pe cei buni şi le-au făcut aceeaşi condiţionare sinaptică biotehnologică pe care o întâlneşti la operaţiile secrete. Creierul li se transformă într-un terci călduţ imediat ce predau informaţiile interzise.

— Chiar crezi că e valabil şi la el? întrebă Rovayo, cu ochii uşor măriţi.

— Dacă ar fi fost pe mâna mea, i-aş fi făcut-o cu ani în urmă.

Marsalis căscă şi se întinse pe scaun.

— În plus, nu uitaţi că Gutierrez e hacker. Ei trăiesc pentru virtual, îşi petrec întreaga viaţă punând capăt exact acelor realităţi fizice pe care le implică tortura. Dacă se pricep la ceva, păi se pricep la a se distanţa de propriile trupuri. În timpurile de pionierat, când tehnologia era proaspătă şi reţelele erau mult mai acaparatoare decât acum, mulţi hackeri mureau din cauze stupide: se deshidratau sau ardeau de vii pentru că nu auzeau o alarmă de incendiu. Îmi amintesc că Gutierrez mi-a spus odată: „Hei, durerea e doar un semn din partea trupului tău că ceea ce faci are să te coste – o să ajungi acolo şi o să plăteşti factura, prostule.” La nivelul ăsta, el e unul dintre cei mai duri ticăloşi pe care o să-i vezi vreodată într-o cameră de interogatorii. Şi având *familias* în spatele lui,

nici vătămările corporale nu-l prea sperie, pentru că ştie că se poate face bine.

— Totuşi, bănuiesc că de moarte se teme, zise Sevgi oarecum răstit.

— Da, şi asta e o parte a problemei voastre. Colony e o bandă de bătăuşi, dar ei, de fapt, nu pot să te omoare – doar accidental, în cel mai rău caz. Dar oamenii pentru care lucrează Gutierrez *familias* – cu ei e cu totul altceva. Dacă *ei* cred că a vorbit, sau chiar că *ar putea* să vorbească, nu au nicio problemă să scape de el. Absolut niciuna, iar el ştie asta. Aşa că da, lui Gutierrez îi e frică de moarte, la fel ca oricui. Dar voi trebuie să fiţi în stare să vă puneţi ameninţarea în practică.

Stătură în tăcere câteva clipe, privind ecranul LCLS stins. Sevgi se uită la Rovayo.

— Te superi dacă ne laşi câteva minute? întrebă.

⁕

— Nu, zise el imediat ce rămaseră singuri.

— N-am spus…

— Ştiu exact ce vrei să spui, şi poţi s-o laşi, dracului, baltă. Ei sunt pe *Marte,* Ertekin. Ai văzut înregistrarea. Crezi că-l pot speria pe Gutierrez mai rău de atât de la două sute cincizeci de milioane de kilometri distanţă?

— Da, zise ea liniştită. Cred că poţi.

El clătină din cap. Vocea îi vibra de iritare.

— O, pe *ce* te bazezi?

— Pe faptul că tu şi Gutierrez aveţi o istorie. Sunt poliţist, Marsalis. De unsprezece ani, aşa că acordă-mi naibii puţină încredere. Te-am văzut când numele lui a apărut în scanarea n-djinnului. Am văzut şi acum cum îl priveai pe ecran, spuse ea, inspirând adânc şi apoi expirând. Gutierrez a aranjat să te trezeşti la mijlocul drumului pe *Felipe Souza,* nu-i aşa?

— Aşa să fie?

Acum, în glasul lui nu mai era nimic.

— Da, asta a făcut.

Cum stătea aşa, împietrit, devenea din ce în ce mai sigur.

— E prea mare coincidenţa – şi tu *şi* Merrin. Ce-mi imaginez eu: ai făcut o înţelegere cu Gutierrez ca să câştigi la loterie, dar Gutierrez n-a fost mulţumit de partea lui când şi-a primit plata. Te-a trimis acasă cu o mică şmecherie de rămas-bun. S-a jucat cu mintea ta, te-a trezit acolo şi a sperat că o să înnebuneşti înainte ca nava de salvare să ajungă la tine. Aşa a fost?

Stând pe scaun, Carl îşi roti capul spre ea şi, brusc, pentru prima dată după zile întregi, lui Ertekin îi fu din nou frică de el.

— Bine, tu eşti poliţistul, rosti el inexpresiv. Ai rezolvat totul, pentru ce mai ai nevoie de mine?

Ea sări în picioare, făcu un pas spre ecran şi se întoarse să se uite la el, spunându-şi că nu era o retragere.

— Am nevoie de tine ca să te uiţi la Gutierrez aşa cum tocmai te-ai uitat la mine. Să-l priveşti în ochi şi să-i spui că o să-l omori dacă nu ne spune ce vrem să ştim.

— Asta e acum procedura standard de operare a NYPD, nu-i aşa?

O clipă, fu din nou pe câmp, în New York, dimineaţa, sufocându-se de duhoarea cărnii dezgropate. Cu privirile gânditoare ale detectivilor de la Afaceri Interne.

— Du-te dracului!

— Vezi? Nici pe tine nu te sperii. Şi tu eşti aici, în aceeaşi încăpere cu mine. Cum o să-l sperii pe Gutierrez, pe Marte?

— Ştii la ce mă refer.

El oftă.

— Da, ştiu la ce te referi. La tot ce se crede, corect? Ai impresia că dacă Gutierrez a avut o pasiune pentru treisprezece, a înghiţit întregul rahat aferent despre războinicul genetic implacabil. Dar e vorba de *Marte,* Sevgi. Sunt sute de milioane de kilometri de spaţiu vid şi n-ai cum să-i străbaţi fără o licenţă. Înţelegi ce înseamnă asta pentru toate imperativele umane despre care tot vorbeşte Jacobsen? Ce înseamnă asta pentru dragoste, loialitate, încredere şi răzbunare? Marte nu e doar o altă lume, e o altă nenorocită de *viaţă.* Ce se întâmplă acolo,

rămâne acolo. Dacă vii înapoi, *o laşi în urmă.* E ca un vis din care te trezeşti. Gutierrez a contribuit la trimiterea mea acasă. N-o să creadă nici într-un milion de ani că m-aş întoarce numai ca să-l ucid pentru ce a făcut, cu atât mai mult doar ca să-l scutur în locul vostru.

— Ar putea crede că o să-i ceri cuiva s-o facă. Să plăteşti pe cineva de la celălalt capăt.

— Cineva care nu e speriat de *familias?*

Ea ezită o clipă.

— Există opţiuni…

— Da, da, ştiu. Nu mă îndoiesc, COLIN poate să-mi aducă nişte asasini plătiţi, dacă amicul tău Norton trage sforile potrivite. Dar eu ucid cu mâna mea, iar Gutierrez ştie asta. Nu-l pot păcăli aici. Şi ştii ceva, Sevgi? Chiar dacă mi-ar trece prin minte că aş putea s-o fac – nu vreau.

Ultimul cuvânt scrâşni în gura lui ca frânele pe pietriş. Sevgi îşi simţi chipul îngheţând.

— De ce nu?

— Pentru că e o porcărie. Suntem duşi de nas aici şi asta nu are nimic de-a face cu ce s-ar putea sau nu să se petreacă pe Marte. Ne uităm în direcţia greşită.

— *Nu mă întorc la Arequipa.*

— Atunci hai să începem mai aproape de casă. Cum ar fi, de exemplu, să ne uităm cu mai mare atenţie la amicul tău, Norton.

Tăcerea se împrăştie prin cameră. Sevgi încrucişă braţele şi se sprijini de spătarul unui scaun.

— Asta ce dracului vrea să însemne?

El ridică din umeri.

— Dă-ţi seama şi singură. Cine altcineva mai ştia unde am dormit în New York, în dimineaţa în care patinatorii au sărit pe noi? Cine te-a sunat exact în momentul în care eram atacaţi pe drumul spre Arequipa? Cine ne-a târât tot drumul înapoi până aici ca să cercetăm o pistă epuizată de patru luni, tocmai când ne apropiam de ceva?

— Of, făcu ea, gesticulând neajutorată. La dracu’, Marsalis. Coyle avea dreptate, asta e curată paranoia de treisprezece.

— Aşa să fie?

Marsalis ateriză în picioare dintr-un salt. Se apropie de ea.

— Gândeşte-te, Ertekin. Cercetările n-djinnilor voştri au eşuat. Nu au găsit legătura dintre Ward şi Merrin, nu l-au găsit pe Gutierrez. Tot ce am descoperit de când am început să scuturăm pomul indică o acoperire, iar Norton este ideal plasat ca să o manevreze. E perfect pentru asta.

— Taci dracului, Marsalis.

Apoi adăugă cu o furie subită:

— Nu ştii *nimic* despre Tom Norton. *Nimic!*

— Îi ştiu pe oamenii ca el.

Stătea în faţa ei, cu trupul atât de aproape încât ei i se părea că simte căldura emanată de el.

— De când mă ştiu, au fost peste tot în proiectul Osprey. Se îmbracă bine, vorbesc politicos şi zâmbesc ca pentru revistele mondene. Iar când vine timpul, ordonă torturarea femeilor şi a copiilor fără să clipească, pentru că în adâncul sufletului *nu* le pasă de nimic în afara intereselor proprii. Şi *voi,* voi oamenii, le predaţi controlul de fiecare dată, pentru că, la urma urmelor, nu sunteţi decât o turmă de oi în căutarea unui stăpân.

— Da, bine.

Furia se mişcă lent prin măruntaiele ei. Un reflex intuitiv, poate din anii petrecuţi alături de Ethan, îi spuse cum s-o canalizeze, cum să-şi păstreze glasul calm şi detaşat.

— Dacă ei conduc Osprey, aş spune că şi *voi* le-aţi dat controlul – e destul de clar.

Fu ca şi cum ar fi scos ceva din priză.

„Poţi simţi o împuşcătură bună”, îi spusese cândva un instructor de tir, la începutul pregătirii ei. „Ca şi când tu, ţinta, pistolul şi glonţul sunteţi părţi ale unui singur mecanism. Dacă tragi aşa, o să ştii că ai nimerit înainte să vezi omul căzând.”

Aşa. Mânia se scurse aproape vizibil din Marsalis. Cu toate că nu se mişcase deloc, păru cumva să se îndepărteze.

— Aveam unsprezece ani, spuse încet.

Apoi se îndepărtă cu adevărat, fără să se uite în urmă, închise uşa şi o lăsă singură, cu ecranul LCLS stins.

Capitolul 35

— Nu e mama ta, îi spune unchiul cu ochi deschişi la culoare, îmbrăcat în costum.

— Ba da, zice el, arătând prin gardul de sârmă la Marisol. Aceea.

— Nu.

Unchiul se plasează în câmpul vizual al lui Carl, sprijinindu-se de gardul care se lasă, scoţând un sunet mlădios şi tremurător atunci când îi preia greutatea. Dinspre mare bate o briză puternică, iar unchiul vorbeşte cu glas ridicat ca să se audă.

— Niciuna nu este mamă, Carl. Ele doar lucrează aici, au grijă de voi. Sunt numai nişte mătuşi.

Carl îl priveşte furios.

— Nu te cred.

— Ştiu că nu, zice unchiul iar chipul lui arată de parcă nu s-ar simţi prea bine. Dar o să mă crezi. E o zi mare pentru tine, Carl. Să urci pe muntele ăla a fost doar începutul.

— Trebuie să mai urcăm o dată?

Încearcă să pună întrebarea cu nepăsare, dar vocea îi tremură. Muntele era înspăimântător într-un mod în care niciunul dintre jocurile unchilor lui nu fusese până atunci. Nu numai că existau porţiuni în care puteai să cazi şi să mori, sau că de data asta nu aveau frânghii; era sentimentul că unchii îl urmăresc îndeaproape pe acele porţiuni, şi nu ca să se asigure că e bine, că de fapt nu le pasă dacă e bine, că nu vor să ştie decât dacă îi e frică sau nu. Şi cel mai înspăimântător era că el nu ştia dacă trebuie să-i fie frică sau nu, nu ştia dacă ei vor să-i fie frică sau nu (cu toate că nu credea că era probabil să vrea să-i fie frică). În plus, acum e târziu şi Carl deşi e destul de încrezător că poate face ascensiunea din nou, nu crede că ar putea s-o facă pe întuneric.

Unchiul zâmbeşte forţat.

— Nu. Nu azi. Dar sunt alte lucruri pe care trebuie să le facem. Aşa că acum trebuie să intri înapoi înăuntru, cu ceilalţi.

De cealaltă parte a gardului de plasă şi a numeroaselor spirale de sârmă ghimpată din spate, Marisol aflată pe platforma de aterizare a elicopterelor, şi-a schimbat locul astfel încât el s-o poată vedea pe lângă trupul masiv al unchiului. Se uită fix la el, dar nu ridică mâna şi nici nu-l strigă. Se sculase şi-l sărutase de dimineaţă, îşi aminteşte, înainte ca unchii să vină să-l ia, îi ţinuse faţa între mâini şi-l privise intens, aşa cum făcea uneori când se tăia sau se julea bătându-se cu ceilalţi copii. Apoi îi dăduse drumul grăbită, şi se întorsese cu spatele. Scosese un sunet moale, din gât, ridicase mâinile şi-şi făcuse de lucru, aranjându-şi părul ca şi cum ar fi scăpat din clame, apoi evident că scăpase, fiindcă ea umbla la el, şi atunci chiar trebuise să-l prindă, aşa cum făcea întotdeauna…

Recunoscuse semnalele. Dar de data asta pur şi simplu nu înţelegea cum de o făcuse să plângă. Nu se mai bătuse cu niciunul dintre ceilalţi copii de cel puţin o săptămână. Nu răspunsese obraznic niciunui unchi de şi mai mult timp. Camera îi era ordonată, la şcoală avea rezultate foarte bune la toate, mai puţin la matematică şi arme albe, iar unchiul David şi domnul Sessions spuneau că şi acolo face progrese. Săptămâna aceea o ajutase la bucătărie în majoritatea serilor, chiar se arsese de marginea unei tigăi cu o zi în urmă, însă înlăturase problema printr-una dintre tehnicile pe care le învăţau la orele de control al durerii ale mătuşii Chitra şi văzuse în ochii lui Marisol cât de mândră fusese de el.

Atunci de ce?

Îşi frământase creierul pe drumul spre munte, dar nu găsise un răspuns. Marisol nu plângea des şi nu plângea deloc fără motiv, cu excepţia acelei zile când el avea cinci sau şase ani şi venise de la şcoală cu un potop de întrebări despre bani, *de ce unii oameni ajung să aibă mai mulţi decât alţii, dacă unchii primesc mai mulţi decât mătuşile, dacă e* obligatoriu *să ai şi dacă ai face vreodată ceva ce nu*

ţi-ar plăcea deloc, absolut deloc, *ca să primeşti bani. Atunci ea plânsese din senin; încă mai vorbea cu el când lacrimile au început să izbucnească, înainte să se poată întoarce să le ascundă.*

Ştie, ştia de pe atunci, că şi celelalte mame plângeau aşa uneori, din motive pe care nimeni nu le putea înţelege şi, desigur, mama lui Rod Gordon trebuise în cele din urmă să plece pentru că plângea mereu. Dar fusese întotdeauna vag convins că Marisol nu era aşa, că ea era diferită, la fel cum simţise o vagă mândrie ştiind cât de întunecată era pielea ei, cât de alb îi străluceau dinţii când zâmbea şi cum cânta în spaniolă prin casă. Marisol e o persoană specială, ştie asta. Descoperă, practic pentru prima dată, firele informaţiilor luate de bune, pe încredere; toate se adună brusc într-un mănunchi solid de înţelegere pe care îl simte în piept ca pe o rană. Mintea lui se concentrează deodată asupra ei. O vede dincolo de gard şi de sârma ghimpată, ca pentru prima dată.

Ea ridică încet braţul, ca şi cum ar fi în clasă şi nu ar fi sigură dacă ştie cu adevărat răspunsul sau nu. Îi face cu mâna.

— Vreau să vorbesc cu ea, îi spune unchiului.

— Mă tem că nu se poate, Carl.

— Vreau.

Unchiul se ridică de pe gard, încruntându-se. Gardul de sârmă îşi revine cu un alt zdrăngănit metalic.

— Ştii deja că nu trebuie să vorbeşti aşa. În lumea asta, dorinţele tale sunt insignifiante, Carl. Eşti preţios pentru ceea ce poţi să faci, nu pentru ceea ce vrei.

— Unde o duci?

— Pleacă, îi zice unchiul şi se apleacă deasupra lui. Toate vor pleca. Ea şi-a făcut treaba, aşa că acum pleacă acasă.

Într-un fel, el ştia deja asta, totuşi cuvintele sunt ca lovitura vântului pe faţa lui, chinuindu-l, tăindu-i respiraţia. Simte cum i se scurge vlaga din picioare, poziţia corpului i se modifică puţin pe betonul uzat de sub tălpi. Vrea să se prăbuşească, sau cel puţin să se aşeze jos

undeva, dar ştie că nu trebuie s-o arate. Se uită în gol peste clădirile îngrămădite ale aşezării Osprey 18 – căsuţele în şiruri ordonate, şcoala şi sala de mese – iar luminile abia încep să se aprindă ici-colo, pe măsură ce după-amiaza înaintează spre seară. Vede curbele mohorâte ale întinderilor nisipoase acoperite de ierburi de la ţărm, sub un cer de cositor care se întunecă, iar în depărtare se înalţă munţii scunzi şi tociţi de bătrâneţe. Dincolo de toate, Atlanticul rece, spre nord.

— Aici e casa ei, zice el încercând să se convingă de asta.

— Nu mai e.

Carl ridică brusc ochii spre faţa bărbatului. La unsprezece ani, e deja înalt pentru vârsta lui; unchiul e mai mare ca el cu abia jumătate de cap.

— Dacă o iei, o să te omor, spune el, de data asta cu o convingere la fel de profundă ca tot ceea ce a aflat acum despre Marisol.

Unchiul îl izbeşte cu pumnul.

O lovitură scurtă, rapidă, în faţă – mai târziu va descoperi că îi plesnise pielea pe obraz – şi surprinderea care o însoţeşte îl pun la pământ. Dar când sare în picioare, aşa cum fusese învăţat, ripostează cu o furie complet dezlănţuită, iar unchiul îl blochează şi îl loveşte din nou, cu pumnul drept sub baza coastelor, ca să nu poată respira. Se împleticeşte înapoi şi unchiul îl urmează, lovindu-l în gât din lateral, cu muchia bătătorită a palmei drepte, şi îl pune jos pentru a doua oară.

Cade pe pământ, icnind după aerul pe care nu-l găseşte. S-a prăbuşit cu capul în direcţie opusă faţă de locul unde se află elicopterul şi Marisol. Trupul i se zbate convulsiv pe asfalt, încercând să se răsucească, încercând să respire. Însă unchiul cunoaşte punctele în care trebuie să apese şi le-a găsit cu o precizie lipsită de efort. Carl abia mai zvâcneşte, darămite să se şi mişte. Se gândeşte că, undeva, în spatele lui, Marisol aleargă probabil către el, dar acolo sunt sârma ghimpată, gardul, ceilalţi unchi şi mătuşi…

Unchiul se lasă pe vine, astfel încât îl poate vedea, şi cercetează pagubele produse. Pare satisfăcut.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu vreunul dintre noi, spune calm. Înainte de toate pentru că tot ceea ce ai avut vreodată, inclusiv femeia pe care o consideri mama ta, ţi-a venit de la noi. Ţine minte asta, Carl, şi arată puţină recunoştinţă, puţin respect. Tot ceea ce eşti, tot ceea ce ai devenit şi o să devii vreodată, ni se datorează nouă. Ăsta e primul motiv. Al doilea motiv este că dacă mai vorbeşti vreodată aşa cu vreunul dintre noi, chiar eu o să am grijă să primeşti o pedeapsă care o să facă ceea ce a păţit Rod Gordon să pară o joacă de copii. Înţelegi?

Carl se mulţumeşte să se uite urât la el prin ochii întredeschişi. Unchiul vede, oftează şi se ridică în picioare.

— Cu timpul – îi spune de la ceea ce pare o înălţime enormă – o să înţelegi.

Departe, zumzetul lin, din ce în ce mai puternic, al elicopterului, apropiindu-se pe cerul de toamnă ca un cosaş punând la pământ recolta verii...

⋇

Se trezi într-un pat pe care nu-l cunoştea, între cearceafuri care emanau parfum de femeie. Un zâmbet slab îi atinse buzele, ceva care să şteargă urmele gustului amar lăsat de amintirile de la Osprey.

— Un vis urât? întrebă Rovayo din partea cealaltă a camerei.

Stătea la câţiva metri distanţă, pe o canapea adâncă, sub fereastră, ghemuită şi goală, cu excepţia unui şort alb, citind de pe un display proiectat. Luminile de afară făceau să lucească blând rotunjimile de ebonită ale trupului ei, linia unei coapse ridicate, domul unui genunchi. Amintirea îl lovi ca un camion – acelaşi trup încolăcit în jurul lui când el îngenunchea pe pat, mâinile lui cuprinzându-i fesele ca pe nişte fructe în timp ce ea se mişca în sus şi în jos pe erecţia lui, gemând iar şi iar, sunete adânci din gât, ca cineva care gustă o mâncare perfect gătită.

Se ridică. Clipi şi privi la bezna de dincolo de fereastră. O senzaţie de dezrădăcinare – ceva nu părea a fi în regulă.

— Cât am fost inconştient?

— Nu prea mult. O oră, poate.

Stinse displayul şi lăsă căştile alături, pe speteaza canapelei, încă funcţionând. Mici porţiuni cu lumină albastră sclipeau pe cadranul pentru ochi, ca privirea sobră a unui robot de companie.

Îşi dădu părul pe spate şi zâmbi spre el.

— Mi-am imaginat că meriţi o pauză.

— Al dracului decalaj orar!

Îşi amintea vag ultimul lucru, mult după ce mâinile şi gura ei nu-l mai putuseră ridica la înălţimea situaţiei, întins, cu capul sprijinit pe coapsa ei, inspirând parfumul feminităţii ei ca şi cum ar fi fost mirosul mării.

— Ceasul interior mi s-a făcut praf. Deci arătam ca şi cum aş fi visat urât, hm?

— Parcă te luptai cu Haystack Harrison pentru centura Californiei, dacă vrei să ştii. Te tăvăleai peste tot.

Căscă, se întinse şi se sculă în picioare.

— Te-aş fi trezit eu, dar se zice că e mai bine să laşi lucrurile să se stingă de la sine, iar imaginile declanşatoare să se descarce complet. Nu-ţi aminteşti ce visai?

Scutură din cap şi minţi:

— De data asta, nu.

— Bun, poate că mă visai pe mine, spuse punându-şi mâinile pe şolduri şi zâmbind din nou. Ar fi a cincea rundă, să ştii.

Îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Nu ştiu, cred că sunt destul de dărâmat acum.

— Presupun că da, zise ea gânditor. Categoric păreai un tip care ştie ce vrea.

Nu se putuse opune – ieşise singur din camera ecranată, spumegând de furie pe Ertekin, rămăsese în centrul spaţiului de operaţiuni şi, când o zărise pe Rovayo sprijinită de marginea biroului ei, privindu-l, se îndreptase spre ea ca un ac de busolă spre nord.

— Probleme? întrebase ea neutru.

— S-ar putea spune şi aşa.

Rovayo dăduse din cap. Se întinsese în spate, peste birou, spre calculator şi tastase codul de închidere. Îl privise din nou, cu ochi întrebători.

— Vrei să mergem să bem ceva?

— Exact asta vreau, spusese el posomorât.

Plecaseră, urcaseră cu un ascensor, traversând etajele complexului Alcatraz până când ajunseseră să vadă cerul şi apa prin ferestre. Presiunea parcă scădea. Pe terasele de sus, Rovayo îl condusese la un local în franciză, numit Lima Alpha, care avea scaune şi mese cu vedere spre golf. Comandase pentru amândoi cocktailuri *pisco sour* puternic alcoolizate, i-l înmânase pe al lui şi se cufundase în scaunul din faţă cu o privire aţintită, întrebătoare. El sorbise din băutură şi fusese nevoit să admită că era destul de bună. Furia începuse să-i scadă. Nu vorbiseră prea mult, băuseră, copleşiţi de amurgul târziu. La un moment dat, trecuseră de la engleză la spaniolă. Se relaxaseră, cufundându-se tot mai mult în scaune. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo mişcare evidentă.

În cele din urmă, telefonul lui Rovayo începuse să zumzăie, cerând atenţie. Ea făcuse o grimasă, îl ridicase şi îl lipise de ureche, doar pe audio.

— Da, ce-i?

Ascultase şi mai făcuse o grimasă:

— În drum spre casă, de ce?

O voce de bărbat se scurgea slab din telefon, îndepărtată şi neclară.

— Roy, n-am mai ajuns acasă de treizeci, ba nu, stai – îşi cercetase ceasul – treizeci şi cinci de ore. N-am mai dormit de douăsprezece, şi ultima dată au fost nouăzeci de minute pe canapea la operaţiuni…

O dispută aprinsă. Rovayo se încruntase.

— …Nu, n-a fost…

Coyle mai bârâise ceva. Ea i-o retezase:

— Uite ce e, nu încerca să-mi spui mie cât am dormit, Roy. Tu n-ai…

Poc, poc, trosc.

— Da, ai dreptate, toţi suntem obosiţi, şi când eşti al

dracului de obosit, Roy, ştii ce faci? Dormi. N-o să mă dau eu mare *macho* care poate sta treaz toată noaptea pentru ca tu să te joci de-a poliţistul de modă veche cu Tsai. În afară de filmele alea din mileniul trecut, care îţi plac atât de mult, nimeni nu rezolvă cazurile în felul ăsta. Dacă voi vreţi să pretindeţi că Noua Matematică nu a existat niciodată, n-aveţi decât. Eu mă duc acasă.

Alte proteste înfundate. Rovayo aruncase o privire piezişă înspre Carl şi înălţase o sprânceană.

— Nu, zisese ea, plat. Nu l-am văzut. N-are telefon? Nu? Păi, încearcă la hotelul lui. Ne vedem mâine dimineaţă.

Închisese telefonul.

— Te caută lumea, spusese.

— Oh.

— Da. Vrei să fii găsit?

— Nu în mod special.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Terminase ce îi mai rămăsese în pahar şi-l privise din nou plină de curiozitate:

— Aş zice că în hotelul tău are loc o razie. Vrei să mai bem ceva la mine acasă?

El îi întorsese privirea:

— E o întrebare capcană?

Complexul Alcatraz avea elicoptere de linie pentru angajaţi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, toată săptămâna, spre ambele maluri ale golfului. Cel de Oakland oprea în câteva locuri aflate la o distanţă uşor de parcurs pe jos până la apartamentul lui Rovayo. Merseseră agale, sub efectul paharelor de *pisco sour* şi al sentimentului, împărtăşit de amândoi, că trăgeau chiulul, râzând în aerul serii. Ea îl întrebase cum de vorbea spaniola, el îi povestise câte ceva despre Marisol, ceva mai mult despre Marte şi proiectele Upland. Ca şi mai înainte, ea păruse avidă să afle mai multe detalii. Se atinseseră, depăşind limitele a ceea ce educaţia ei spaniolă ar fi considerat normă culturală. Semnalele apăruseră, clar şi grăbit. Urcaseră scările şi, când ajunseseră la uşa apartamentului ei de la etajul al doilea, erau la un fir de

aţă depărtare unul de celălalt.

Uşa se închisese în urma lor cu un pocnet puternic, urmat de bolboroseala dispozitivelor electronice de securitate care se activau.

Reţinerea lor se spărsese în cioburi lacome pe podea.

⁕

— Şi acum ce vrei să faci?

Stătea în faţa lui, expunându-şi şoldurile, cu un surâs larg. Cu toate astea, îşi simţi bărbăţia îndurerată şi micşorată tresărind în faţa imaginii.

— Credeam că eşti obosită.

Ea ridică din umeri.

— Şi eu credeam. E ciclic, bănuiesc. După câteva ore probabil că o să fiu din nou obosită.

— Nu te joci de-a Xtrasome cu mine, nu-i aşa?

— Nu, nu mă joc de-a niciun Xtrasome.

Dintr-odată vocea ei avea o nuanţă tăioasă:

— Crezi că am avut vreodată banii ăia? Crezi că dacă părinţii mei ar fi avut bani pentru îmbunătăţiri, eu aş mai lucra pentru RimSec?

El clipi nedumerit. Ridică mâinile, cu palmele în faţă.

— Bine, bine. A fost doar o idee. Statele Rim au o reputaţie în sensul ăsta, doar ştii.

Ea nu asculta. Făcu semn către sine cu mâna – un gest lipsit de orice senzualitate, din cauza expresiei pe care o afişa.

— Tot ceea ce am este fie pentru că aşa m-am născut, fie pentru că am muncit. Am urcat în ierarhie, mi-a luat opt ani să ajung detectiv şi n-am folosit nicio scurtătură genetică pentru asta. Nu am…

— Am zis *bine,* doamnă detectiv.

Asta o opri. Se cufundă la loc în canapea, cu braţele odihnindu-i-se pe coapse şi cu mâinile atârnându-i în spaţiul dintre ele. Ridică capul să se uite la el, iar expresia ei avea ceva de om hăituit.

— Scuză-mă, şopti. Doar că suntem toţi cam plictisiţi de câte Asia Badawi şi Meredith Chang sunt pe aici.

— Badawi e sudaneză din New York, sublinie el.

— Zău? Să vezi ce casă are pe coastă! Cam mult spaţiu pentru un străin. Oricum, nu la asta mă refeream.

— Nu.

Deodată, intimitatea postcoitală fu prea sufocantă, asemenea unor legături la picioare sau a unei folii puse pe faţă. Rovayo deveni brusc străina care fusese înainte, dar goală şi mult prea aproape de el. Simţi o izbucnire viscerală spontană de nostalgie după sexul cu Sevgi Ertekin.

— Deci nu eşti prea mare fan al îmbunătăţirilor genetice, în general?

Ea pufni.

— Crezi că *oricine* este fan al Xtrasome dacă nu le are?

— Eu sunt.

Dar Carl ştia că încerca s-o provoace.

— Crezi că aş fi în mizeria asta dacă nu s-ar fi creat tehnologia cromozomilor umani artificiali cu patruzeci de ani în urmă? Crezi că aş alerga după un supersoldat scos la pensie, devenit supravieţuitor canibal, dacă tendinţele de treisprezece ar putea fi încărcate pe o platformă şi pornite sau oprite după necesităţi? Uită-te bine la mine, Rovayo. Sunt întruparea geneticii care a precedat Xtrasome şi care a furat startul în secolul trecut.

— Ştiu.

— Am serioase îndoieli, zise Carl şi îşi ridică degetele, atingându-şi pometii cu ele. Vezi asta? Când eşti o variantă, oamenii nu se uită la faţa ta. Ei trec dincolo de piele şi tot ce văd este ceea ce e înscris în spirala dublă.

Poliţista din Rim ridică din umeri.

— Poate ai prefera să se oprească la piele. Din câte am auzit despre vremurile trecute, amândoi avem o culoare nepotrivită ca să reprezentăm o opţiune bună. Chiar ai prefera lucrurile aşa cum stăteau înainte? O doză de ură rasială de modă veche?

— Am avut deja partea mea. Ţii minte, am stat la pârnaie în Jesusland aproape patru luni.

Ochii ei se lărgiră. Asta o făcu să pară înfiorător de tânără. Ertekin, se gândi el, doar ar fi înălţat întrebător o

sprânceană.

— Ai stat *patru luni* acolo? Credeam…

— Mda, e-o poveste lungă. Ideea e că vorbeşti cu prea multă uşurinţă despre căcaturile astea, Rovayo. Până nu trăieşti cu un cod genetic modificat, nu ai de unde să ştii cum e. Habar n-ai cât de fericit aş fi să am un buton Xtrasome de pornire-oprire ca să-mi revin.

— Aşa crezi?

Rovayo se aplecă şi îşi lăsă mâna pe pardoseală, lângă canapea, de unde adună cămaşa aruncată şi se îmbrăcă. În tot acest timp, privirea nu i se desprinse de faţa lui. Îl făcea să se simtă dintr-odată nedemn de încredere, un intrus în casa ei. Femeia apăsă cu degetul cusătura statică pentru a o închide pe jumătate, suficient cât să tragă cămaşa peste sâni şi să-i ascundă.

— Ce ştii tu cu adevărat despre mine, Marsalis? Ce ştii *cu adevărat?*

Simţi pe limbă gustul unor replici acide, dar le înghiţi, nerostite. Poate că ea observase.

— Da, ştiu că tocmai ne-am tras-o. Te rog să nu-mi spui că ţi se pare că *asta* ar însemna ceva.

Carl gesticulă.

— Mă rog, nu voiam să te cer în căsătorie.

Obţinu un zâmbet subţire, lipsit de veselie.

— Mda. Uite cum stau lucrurile, Marsalis.

Se lăsă pe spătarul canapelei.

— Sunt bonobo.

El se holbă la ea.

— Ba nu, la naiba.

— Nu? Ce credeai, că toate suntem casnice înfăşurate în sari sau iepuraşi-gheişe? Sau poate te aşteptai la modelul „târfa profesionistă”, ca în fermele alea pe care le au în Texas?

— Nu, dar…

— Nu sunt în totalitate. Mama mea a fost în procent de sută la sută, lucra ca escortă într-o agenţie din Panama, l-a cunoscut pe tata când s-a dus acolo la pescuit. A trecut-o graniţa.

— Atunci nu eşti bonobo.

— Jumătate din mine este, declară sfidător, cu maxilarul încordat şi ochii fixaţi într-ai lui. Citeşte-l pe Jacobsen al vostru: „Trăsăturile moştenite reprezintă un factor necunoscut la generaţiile următoare”. Citat încheiat.

Ceva se petrecuse în cameră. O linişte densă, asurzitoare, venind în urma vocii ei, năvălind ca un val când ea încetă să vorbească.

— Coyle ştie? întrebă el ca să spargă liniştea.

— Tu ce crezi?

Din nou linişte.

În cele din urmă, un colţ al gurii i se mişcă.

— Nu ştiu, zise ea încet. Eu mă uit la ceea ce sunt, la modul cum reacţionez, apoi mă uit la *ea,* şi pur şi simplu nu ştiu. Bătrânu’ îmi spunea că nu s-a potrivit niciodată acolo, n-a fost niciodată supusă, aşa cum se presupune că sunt femeile bonobo. Cică era diferită de toate celelalte, de asta a ales-o pe ea. Nu ştiu dacă să cred rahatul ăsta sau să-l înscriu printre nostalgiile romantice cu miros de trandafiri.

Carl se gândi la femeile bonobo pe care le văzuse în taberele de tranzit din Kuweit şi Irak, la cele de care nu putuse scăpa în permisiile din Thailanda şi Sri Lanka. Cu unele stătuse de vorbă, cu una sau două se culcase. Ieri, după întoarcerea la Londra, fusese Krystalayna, prietena lui Zooly de la club, care pretinsese mereu că era bonobo, dar nu-i dăduse niciodată vreo dovadă că nu erau doar fantezii stupide.

— Sper, spuse el prudent, că nu confunzi supunerea cu sentimentul matern sau cu nonviolenţa. Majoritatea femeilor bonobo pe care le-am întâlnit ştiau cum să obţină ce vor la fel de bine ca oricine altcineva.

— Da, răspunse ea, şi violenţa îi fierbea în glas. Şi eu mă pricep destul de bine la sexul oral. Nu ţi se pare?

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştii cum e, Marsalis? Să-ţi compari constant acţiunile cu o teorie despre cum crezi tu că ar trebui să te comporţi. Întrebându-te, în fiecare zi, la lucru, de fiecare dată când

faci un compromis, de fiecare dată când dai înapoi din reflex în faţa unui coleg bărbat, dacă aşa eşti tu sau vorbeşte codul tău genetic.

Zâmbi acru către Carl.

— Să te întrebi, de fiecare dată când te culci cu cineva, de ce l-ai ales pe *el,* de ce faci sex într-un anumit fel, tot ceea ce faci, tot ceea ce vrei să faci, ceea ce vrei să ţi se facă. Ştii cum te simţi când te frământă toate astea, *tot timpul?*

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Sigur că ştiu. Ai descris destul de bine felul în care trăiesc eu.

— Sunt un poliţist bun, zise ea repezit. Nu rezişti în RimSec dacă nu eşti. Am împuşcat mortal trei oameni în exerciţiul funcţiunii şi nu mi-am pierdut somnul din cauza nicunuia dintre ei. Adică în momentul respectiv mi s-a făcut rău, am recurs la consiliere ca toată lumea, dar după aia am fost bine. Am avut recomandări, o promovare rapidă la cazuri speciale, autorizaţii care…

— Rovayo, opreşte-te.

Înălţă o mână, surprins de cât dezgust îi producea oglindirea subită a tinereţii lui în ea.

— Ţi-am spus, ştiu. Dar tu priveşti lucrurile greşit. Nu trebuie să te justifici faţă de nimeni în afară de tine. Până la urmă, numai asta contează.

Ea zâmbi din nou dur, fără umor.

— Ai vorbit ca o adevărată variantă treisprezece. E destul de evident că nu ai avut niciodată de-a face cu un evaluator al aptitudinilor genetice.

— Credeam că în Rim…

— Da, cetăţenii Statelor Rim au o mulţime de drepturi în sensul ăsta. Dar, cetăţean sau nu, tot am nevoie de licenţa Jacobsen. Şi, ca să nu mai întrebi, astea sunt date confidenţiale, protejate până peste cap de Cartă. Dar renunţi la o astfel de protecţie atunci când te înrolezi în RimSec.

— Şi Coyle încă nu ştie despre tine?

— Nu. Evaluările fac parte din procedura standard de

examinare a ofiţerilor. E imposibil ca cineva să ştie că am avut parte de ceva diferit faţă de ceilalţi recruţi. Tsai ştie, el e comandantul meu, are dosarul. Şi mai sunt şi alţii la nivel de divizie, cei care au făcut parte din comitetul de examinare. Dar ar fi în joc ceva mai mult decât slujba lor dacă ar lăsa aşa ceva să transpire.

— Crezi că lui Coyle i-ar păsa, dacă ar şti?

— Nu ştiu. Tu le spui tuturor prietenilor tăi ce eşti?

— Eu sunt treisprezece, zise cu o faţă inexpresivă. Noi nu avem prieteni.

Ea făcu un efort şi râse. De data asta şi cu puţin amuzament autentic.

— De asta eşti aici?

— Credeam că motivele pentru care am venit aici sunt destul de transparente.

— Mda, zise şi înclină capul pe o parte. Presupun că ai explicat foarte clar mai devreme.

— Mulţumesc.

— Întrebarea rămâne, totuşi.

Atitudinea ei se relaxă puţin. Îşi încrucişă coapsele lungi, de abanos, legănând uşor piciorul ridicat, şi îşi întinse braţele pe spătarul canapelei.

— Şi acum ce vrei să faci?

Carl zâmbi.

— Am o idee, zise.

Capitolul 36

Văzut din autocopterul în coborâre, *Bulgakov's Cat* avea aspectul bont, pătrăţos al unui zgârie-nori pe timp de noapte, retezat la bază şi culcat pe o parte, plutind pe ocean. Luminile împodobeau fiecare segment al pontonului, îi punctau antenele şi receptoarele, marcau platformele de aterizare şi terenurile de sport în aer liber de la nivelurile superioare. Carl distinse un teren de baseball în formă de diamant, o arenă de fotbal, diverse terenuri de baschet şi piscine iluminate blând de dedesubt, dintre care cam jumătate păreau folosite. Ca majoritatea surorilor lui plutitoare, pontonul se lăuda că ar fi un oraş viu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, un motor pulsând al producţiei, al forţei de muncă şi al plăcerilor, a cărui inimă alimentată de reactor nu rata nicio bătaie. Publicitatea îl prezenta ca fiind casa a treizeci de mii de oameni, fără a include turiştii. Doar faptul că privi în jos fu suficient să-l facă pe Carl să se simtă irascibil şi sociopat.

În scaunul alăturat, Alicia Rovayo căscă larg şi-i aruncă o privire acră peste gulerul ridicat al hainei.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta.

— Tu m-ai întrebat ce vreau să fac.

— Mda.

Se întinse peste picioarele lui ca să se uite pe fereastra cabinei.

— Nu e tocmai ceea ce aveam în minte în momentul ăla.

Autocopterul se apropie, făcând un circuit de curtoazie înainte de aterizare pentru ca însemnele să-i poată fi citite şi cu ochiul liber, nu doar prin intermediul aparatelor. Carl distinse indivizii de pe un teren de baseball, siluetele umbrite alergând în luminile calme, unduitoare ale piscinelor.

— Consider-o un salt intuitiv, zise el absent.

— O consider o fantezie paranoică. Exact aşa o să pară

atunci când o să trebuiască să dau explicaţii pentru timpul de folosire a autocopterului. Ţi-am mai spus, Donaldson şi Kodo au coborât aici ieri şi au vorbit cu oamenii ăştia. Avem declaraţiile şi raportul la dosar. Ne pierdem timpul. Un zbor lung, degeaba.

— Da, dar mai e ceva la care ar trebui să te gândeşti. *Cat* este încă la vreo două sute de kilometri distanţă de raza optimă de mentenanţă faţă de fermele Ward. Cum de s-au năpustit s-o facă acum şi nu au aşteptat până săptămâna viitoare?

— De unde naiba să ştiu eu? mormăi ea. Poate dacă ai fi accesat fişierul, în loc să insişti să vii aici personal, ai fi avut deja un răspuns.

— Da, aş fi avut un răspuns. Aş fi avut minciuna pe care Daskeen Azul a decis să v-o spună ca să se acopere. Nu asta vreau.

Rovayo îşi dădu ochii peste cap.

— Exact cum am spus. Paranoia.

Autocopterul îşi găsi platforma de aterizare desemnată, purtând un scurt dialog electronic cu sistemele de management al traficului, şi pluti în jos cu perfecţiunea inumană care-i era caracteristică. Uşa cabinei se deschise şi Carl sări. Rovayo îl urmă, încă răzvrătită.

— Numai să nu spargi ceva, zise.

⁂

Daskeen Azul avea o faţadă de mall, care nu se remarca prin nimic şi care se ridica printre navele pentru contactul direct cu clienţii şi câteva magazine deservite de ascensoare jos, în cală, unde se păstra echipamentul de scufundări. Subcontractau timp de folosire a platformelor de aterizare şi suport tehnic pentru navele aeriene printr-un furnizor secundar, dar propriile lor vase de suprafaţă şi submarine erau împotmolite şi la pupa şi la tribord, pe docuri secate. Atâta îi putuse spune Rovayo din memorie, detalii spicuite din ceea ce îşi amintea din raportul făcut de Donaldson şi Kodo. La dosar se găseau mai multe informaţii şi, teoretic, l-ar fi putut solicita prin computerul autocopterului, dar poliţista din Rim nu părea înclinată să

folosească sistemele informatice mai mult decât o făcuse – aparent regreta deja faptul că rechiziţionase mijlocul de transport cu ajutorul insignei ei de Cazuri Speciale –, iar lui Carl nu-i prea păsa. Avea destul de lucru.

Îşi motivaseră vizita la bordul lui *Bulgakov's Cat* printr-o simplă continuare a investigaţiei, pe care autocopterul o anunţase deja către computerul pontonului, iar protocoalele Rim Security făcuseră restul. Tehnic, navele precum *Cat* erau state-naţiuni autonome, dar orice stat-naţiune care se baza atât de puternic pe pătrunderea în nişele economiei hiperdinamice din Statele Rim trebuia să suporte realităţile politice pe care le atrăgea după sine o asemenea relaţie. *Bulgakov's Cat* naviga liber înăuntrul şi în afara jurisdicţiei teritoriale a coastei, cetăţenii săi aveau drept de acces pe teritoriul Statelor Rim, contractele încheiate la bord erau valabile în tribunalele Rim – dar totul avea un preţ colonial destul de piperat. Rovayo îl conduse pe Carl pe promenadele şi coridoarele pontonului cu o dezinvoltură seniorială şi cu un pistol autorizat încărcat, ţinut sub geacă. La cât arătau de încordaţi ai fi zis că au ieşit la o plimbare prin complexul Alcatraz. Nu vorbiseră cu nimeni când urcaseră la bord, nu anunţaseră pe nimeni, nu făcuseră niciun demers de curtoazie la nivel uman.

Undeva, la adăpostul pereţilor, maşinile îşi şopteau una alteia informaţii despre ei, pe tonuri electronice incomprehensibile, dar, mai mult decât atât, sosiseră la Daskeen Azul neanunţaţi.

— Noaptea, la ora asta, se plânse recepţionerul Daskeen Azul, cu o iritare abia mascată. Ştiţi, orele noastre obişnuite pentru afaceri…

— …nu sunt problema mea, îi replică Rovayo rece. Suntem aici ca să continuăm ancheta RimSec asupra unei crime şi, din câte am auzit, *Bulgakov's Cat* are un serviciu comunitar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Mi-aţi văzut ID-ul, aşa că folosiţi câteva din cele douăzeci şi patru de ore şi răspundeţi-mi la întrebări.

Agentul îşi mută privirea la Carl.

— Şi el?

— Devine nerăbdător, continuă Carl impasibil.

— N-am văzut niciun ID, insistă agentul.

Pe sub suprafaţa netedă a biroului recepţiei, mâinile lui erau ocupate cu apăsarea butoanelor.

— Am nevoie de ID pentru amândoi.

Rovayo se aplecă peste birou.

— Mama ta ţi-a obţinut slujba asta? întrebă curioasă.

Agentul căscă gura la ea, o furie tardivă făcând să-i cadă falca pentru a lansa o replică pe care nu fu suficient de rapid s-o rostească.

— Pentru că pare să fie o slujbă pe care nu simţi nevoia presantă s-o faci cum trebuie. Omul acesta este consultant privat al Rim Security şi persoana lui de legătură sunt eu, nu tu. Ce dracu', ţi-am arătat ID-ul meu, fiule, şi în zece secunde o să-ţi arăt un ordin de închidere al RimSec. Acum, fie răspunzi la întrebările mele, fie o să scol din pat pe cineva mai bine plătit ca s-o facă în locul tău. Mie mi-e indiferent, deci tu ce alegi?

Bărbatul din spatele biroului tresări ca pălmuit.

— O să văd, murmură apăsând alte butoane pe ecranele de sub mâinile lui. Dar, vă rog, ăăă, luaţi loc.

— Mulţumim, replică Rovayo cu ironie apăsată.

Se instalară pe şirul de scaune utilitare din faţa recepţiei. Recepţionerul îşi puse în ureche o cască telefonică dotată cu un microfon în care şopti ceva. Afară, în spaţiul larg al centrului comercial, o turmă rară, dar nesfârşită de cumpărători trecea pe lângă vitrinele deschise, în haine viu colorate, agale şi fără direcţie, ca nişte somnambuli sau ca victimele unei hipnoze în masă. Carl stătu şi încercă, aşa cum îl învăţase Sutherland, să nu simtă strecurându-se în el obişnuitul dispreţ. Nu era uşor.

„Pe Marte...”

„Da, ca naiba.”

„Pe Marte, lucrurile sunt diferite, pentru că aşa trebuie să fie, beţivane”.

Un zâmbet strâmb, ca şi cum ar fi spus un secret.

„Dar asta este strict temporar. Nu mai e un adevăr pe

termen lung ca toate rahaturile pe care ni le vând în reclamele despre profesionişti. O să vină ziua când locul ăsta o să fie exact ca acasă, mai puţin gravitaţia. Ei sunt cauza, Carl. Oamenii. Du-i unde vrei şi dă-le timp, îţi vor construi acelaşi teren de joacă nenorocit ca întotdeauna. Şi *ăsta* e locul în care o să trăieşti, beţivane, fie că-ţi place, fie că nu”.

O femeie suplă şi elegant îmbrăcată apăru de după o uşă interioară din spatele recepţiei. Sacou pe comandă şi pantaloni largi, în verde măsliniu şi negru dându-i ansamblului o tentă şic de salopetă de lucru. O apariţie remarcabilă, având gene de chinezoaică în cea mai mare parte, dar asezonate şi cu altceva. Se aplecă spre recepţioner, îi vorbi scurt, cu voce joasă, apoi ridică iar privirea. Din celălalt capăt al încăperii, Carl îi întâlni privirea şi citi în ea un calm profund, care îi spunea că tocmai urcaseră pe un plan superior. Văzu ceva ce ar fi putut fi o acceptare în privirea pe care i-o întoarse; apoi femeia se ridică şi ocoli biroul, îndreptându-se spre ei. Mergea ca o dansatoare, ca o luptătoare profesionistă.

Carl se ridică automat în picioare, la fel cum ar fi făcut dacă cineva din cameră ar fi scos un pistol.

Nou-venita observă şi zâmbi puţin. În subsidiar, trecând de valul de prudenţă, îl izbi faptul că ea era foarte frumoasă după standardele amestecului de rase din Rim, stilul Asia-Pacific, pe care îl vedeai la starurile filmelor din Freeport şi la personalităţile persoanele politice de pe Coasta de Vest. Femeia întinse mâna, mai întâi spre Carl. Strânsoarea şi privirea din spatele ei erau ambele evaluatoare şi reci. Strângerea de mână cu Rovayo fu un gest lipsit de importanţă, o formalitate care trebuia îndeplinită şi apoi uitată.

— Bună seara, rosti. Sunt Carmen Ren, adjuncta directorului executiv. Îmi cer scuze pentru felul în care aţi fost primiţi. Încă suntem cu toţii puţin zguduiţi de descoperirea de la Ward BioSupply. Dar, desigur, dorim să cooperăm cu anchetatorii. Vă rog să veniţi cu mine.

Îi conduse înapoi pe uşa pe care venise, printr-un spaţiu

de depozitare înghesuit, cu rafturi pline de echipamente subacvatice şi alte dispozitive mai puţin identificabile. La capătul îndepărtat al unei unităţi mai puţin încărcate, Carl zări pe un perete uşile a două ascensoare de dimensiuni comerciale. Un iz uşor umed de mare plutea în aer. În spate, depozitul avea o altă uşă care se deschidea într-un birou-cubicul, unde Carmen Ren le făcu semn să se aşeze pe cele două scaune vizibile şi desfăcu un al treilea scaun pliant de pe perete. Stăteau cu genunchii aproape atingându-se. Chinezoaica îşi muta privirile de la unul la celălalt.

— Deci aşa, zise ea vioi. Colegii voştri mi-au dat de înţeles că au obţinut toate informaţiile de care aveau nevoie, dar e limpede că nu aşa stau lucrurile. Ce pot să fac pentru voi?

Rovayo se uită la Carl şi aprobă cu o largheţe ironică. Încă spumega vizibil în urma primirii de la recepţie şi a subtilei deferenţe cu care o tratase Ren. Carl ridică din umeri şi preluă.

— Fermele Ward BioSupply se află la vreo două sute de kilometri, în nord-vest, zise el. La aproape trei sute, cu două zile în urmă. Te-aş ruga să ne spui de ce nu aţi aşteptat să se mai apropie *Cat.*

— Bine, zise Carmen Ren făcând un gest de scuză. Nu eram eu de serviciu pe schimbul respectiv, aşa că nu e o întrebare la care să răspund cu precizie. Dar ne ocupăm destul de des de câte un contract înainte de scadenţă. Depinde mai mult de rotaţia personalului, de încărcătura de echipamente – de genul ăsta de lucruri, mai degrabă decât de proximitate. După cum probabil aţi aflat din literatura promoţională, Daskeen Azul are o rază de acţiune de până la cinci sute de kilometri atunci când apare o necesitate.

— Şi a apărut o necesitate aici.

— Da, aşa se pare. Totuşi, după cum am spus…

Rovayo se alătură jocului:

— Da, nu erai de serviciu. Am înţeles. Cine era?

— Chiar trebuie să verific jurnalele ca să fiu sigură,

spuse Ren, cu o urmă de reproş în voce. Sunt însă destul de convinsă că ofiţerii care ne-au vizitat ieri au deja această informaţie.

Carl ignoră privirea încărcată de semnificaţii pe care o primea de la Rovayo.

— Nu mă preocupă ceea ce le-ai spus lui Donaldson şi lui Kodo, zise direct. Eu îl caut pe Allen Merrin.

Ren se încruntă – o nedumerire autentică sau o stăpânire de sine impecabilă.

— Alan…?

— Merrin, repetă Rovayo.

— Alan Merrin.

Ren dădu din cap cu seriozitate, păstrând pronunţia greşită a vocalei din numele mic.

— Mă tem că nu avem niciun angajat cu numele ăsta. Nici vreun client, din câte ştiu eu. Aş putea…

Carl zâmbi.

— Eu nu sunt poliţist, Ren. Nu face greşeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple. Poate să se furişeze prin America, să se ascundă în mulţime ca o rumegătoare dacă vrea, dar asta n-o să-l salveze. Jocul ăsta s-a terminat. Data viitoare când te întâlneşti cu el, să-i transmiţi asta din partea mea.

Ren dădu drumul unei respiraţii uşoare, sunetul unei politeţi jenate.

— Şi cine eşti, mai exact?

— Cine sunt eu nu e foarte important. Dacă asta contează, poţi să-mi spui Marsalis. *Ceea* ce sunt… se întrerupse şi îi privi faţa cu atenţie. Sunt o variantă treisprezece, la fel ca amicul tău, Merrin. Poţi să-i spui şi asta dacă vrei.

Un zâmbet defensiv apăru ezitant în colţurile gurii ei. Privirea îi alunecă în lateral la Rovayo, ca pentru a căuta sprijin.

— Mă tem că într-adevăr nu ştiu la cine vă referiţi, cine-i acest Merrin. Şi, detectiv Rovayo, trebuie să o spun,

colegul aici de faţă este mult mai puţin manierat decât cei doi ofiţeri care v-au precedat.

— Nu e colegul meu, zise Rovayo indiferent. Şi nici nu cred că-şi face griji cu manierele. În locul tău, aş începe să colaborez.

— Noi colaborăm deja cu…

— Aţi trecut prin Lima ca să intraţi, nu-i aşa? o întrebă Carl.

De data asta încruntarea fu autentică.

— *Bulgakov's Cat* foarte rar *intră* undeva, după cum te-ai exprimat. Suntem andocaţi în Angeline Freeport, în medie, la fiecare cinci ani, dar altfel…

— Nu vorbesc despre *Cat.* Vorbesc despre Daskeen Azul. Aveţi prieteni pe coasta peruană, nu-i aşa?

— Eu, personal, nu am. Nu. Dar s-ar putea ca unii dintre angajaţii noştri să aibă. *Bulgakov's Cat,* după cum sunt convinsă că ştiţi, are licenţă pentru întreaga Coastă Pacifică a Americilor. Iar Daskeen Azul cu siguranţă are contracte în segmentul peruan. La fel ca multe alte companii similare de peste graniţă. Dar asta, toate astea, sunt lucruri cunoscute – le-aţi fi putut lămuri consultând orice registru comercial al regiunii.

— L-ai întâlnit recent pe Manco Bambaren? Sau pe Greta Jurgens?

O altă încruntare elegantă a sprâncenelor bine desenate. Buzele strânse, o clătinare a capului cu regret. Părul negru şi lucios i se mişcă în şuviţe.

— Îmi pare rău, cu numele astea… Niciunul nu-mi este cunoscut. Şi tot nu-mi e clar de ce ne acuzaţi – dacă ne acuzaţi de ceva.

— Cu cât te plătesc, Ren?

Pauză. Din nou un zâmbet scurt.

— Chiar nu cred, domnule Marsalis, că salariul meu…

— Nu, serios. Dă-mi o idee. Mă gândesc că cei pe care îi reprezint ar putea face aşa încât să merite să renunţi. Laţul se strânge în jurul vostru. Încă nu avem destul, dar o să avem. Iar când Merrin o să iasă la suprafaţă, o să fiu acolo. Nu vrei să fii prinsă în schimbul de focuri, crede-mă.

— Încerci să mă sperii, domnule Marsalis?

— Nu, fac apel la simţul tău practic. Nu cred că tu te sperii uşor, Ren. Dar, la urma urmelor, cred că eşti suficient de inteligentă ca să recunoşti când e momentul să tai cablul şi să sari peste bord, zise şi îi susţinu privirea. Acum e momentul.

Din nou sunetul expiraţiei politicoase.

— Nu prea ştiu cum să reacţionez la asta. E o încercare de… mituire?

Aruncă din nou o privire către Rovayo.

— Pentru ce anume? Asta este acum procedura standard a RimSec?

— Ţi-am spus deja că eu nu sunt poliţist, Ren. Sunt exact ca tine. De închiriat, şi…

Ren sări în picioare, cu o mişcare rapidă şi precisă, fără să se sprijine cu mâna de mobilele din jur. În spaţiul strâmt al biroului, asta era o dovadă remarcabilă de precizie fizică. Îşi duse la piept pumnii strânşi uşor, într-o atitudine care trăda antrenamentul *dojo.*

— Ajunge, se răsti ea. Conversaţia s-a încheiat. Am cooperat cât de mult a fost posibil, şi nu am primit în schimb decât insinuări şi insulte. Nu accept să fiu comparată cu vreo… *variantă* în felul ăsta. Ia-ţi prietenul agresiv şi îmbunătăţit genetic şi ieşiţi. Dacă mai vreţi să discutaţi cu noi, contactaţi-i pe reprezentanţii noştri legali.

— Crezi că asta a fost pe bune? îl întrebă Rovayo când se întoarseră pe platforma de aterizare. Ţinea încă între degete cartea de vizită a avocatului, pe care i-o dăduse Ren.

Carl clătină din cap.

— Voia să plecăm de acolo şi s-a agăţat de cea mai bună ocazie ca să ne închidă repede gura.

— Da. Aşa ziceam şi eu.

— Dacă ea e adjuncta managerului de la Daskeen Azul, atunci eu sunt bonobo. Ai văzut cum se mişca?

Rovayo aprobă, dând din cap, gânditoare.

— Tot mai crezi că sunt paranoic?

— Cred că…

Din senin, într-un colţ al centrului comercial încă înconjurat de cumpărători, din mijlocul oamenilor împrăştiaţi, printre acordurile de muzică instrumentală dulceagă şi murmure, un trecător panicat ţipă, apoi silueta se repezi, înaltă şi subţire, cu chipul deformat în jurul urletului scos din adâncul plămânilor, cu ochii căscaţi de ură şi sclipirea metalică a unei macete hăcuind.

Capitolul 37

Scott Osborne văzuse şi auzise suficient.

Aproape cinci luni de stat pe ace, aşteptând, pentru că aşa îi spusese Carmen că avea să fie.

Luni în care *Bulgakov's Cat* se învârtise în sus şi-n jos pe coasta Americilor, fără a zări linia uscatului, aflată mereu dincolo de orizont, asemenea hărţuielii promise de Carmen, care încă nu începuse.

Luni în derivă. Scott nu văzuse niciodată cu adevărat oceanul înainte de a veni în Rim, iar să trăiască plutind în mijlocul lui, săptămână după săptămână, fără uscat, nu i se părea firesc, nu i se păruse niciodată. Suporta pentru că trebuia şi pentru că atunci când Carmen venise la el i se păruse că merită. După aceea, întins alături de ea, crezuse că simte furtuna apropiindu-se şi o acceptase cu aceeaşi durere confortabilă pe care o simţise vara trecută când plecase la Bozeman cu intenţia de a fugi peste graniţă. Era senzaţia că ţi se scurge timpul, conştiinţa bruscă a tuturor lucrurilor pe care de obicei le iei drept sigure, a tuturor lucrurilor care în curând vor dispărea.

Dar furtuna nu venise.

În schimb, aşteptau, iar viaţa la bord căpătase aceleaşi proporţii deprimante ca viaţa în orice alt loc încercai să supravieţuieşti şi care nu era acasă. Se învârtea prin Daskeen Azul, căutând lucruri de făcut şi acceptând orice muncă i se dădea. Se ferea să-i iasă în cale străinului – chiar şi acum, când învăţase să-i spună Merrin, când genunchii nu-i mai tremurau în momentul în care priveau în ochii lui adânciţi în orbite – şi nu punea întrebări când Merrin şi Carmen dispăreau împreună pentru lungi perioade de timp. Dar ceva se întâmplase cu entuziasmul pe care îl simţise cu luni în urmă la baza aeriană pustie, şi era ceva rău.

Nu voia să creadă că era lipsă de credinţă, nu iarăşi. Acum se ruga mai mult decât se rugase vreodată acasă, şi

cel mai mult se ruga pentru îndrumare, pentru că ceea ce i se păruse atât de limpede la baza aeriană, cu capul încă bandajat şi frica proaspătă în inimă, făcea loc, încet dar sigur, unui amestec de voci conflictuale în acelaşi cap şi în aceeaşi inimă. *Ştia* că judecata era aproape, la început îi adusese o superioritate aproape încrezută faţă de ceilalţi muncitori şi comercianţi de la bordul lui *Cat,* când îi privea trăindu-şi în ignoranţă ceea ce probabil erau ultimele luni ale vieţii lor. Dar asta trecuse repede. Acum, aceeaşi binecuvântată ignoranţă îl rodea ca o cizmă prea strâmtă, iritând ceva din adâncul sufletului său şi făcându-l să vrea să-i apuce de gât atunci când treceau ca nişte oi prin faţa vitrinelor sclipitoare ale magazinelor sau stăteau în pauze, în măruntaiele lui *Bulgakov's Cat,* râzând zgomotos şi strigând ca nişte retardaţi poveşti despre ce i-ar face acelei târfe cu trup de şarpe, Asia Badawi, dacă ar ajunge vreodată cu ea într-un ascensor. Voia să-i sugrume, să-i pălmuiască, să le strivească satisfacţia idioată, să le urle în faţă: „Nu înţelegeţi, e timpul! El vine, nu vedeţi? Veţi fi cântăriţi şi vă veţi dovedi nedemni!"

Îşi ascundea impulsul în adâncul sufletului său. Se ruga pentru răbdare, vorbea cu Carmen.

Dar în acele zile nici Carmen nu mai era refugiul care fusese odată. Când se culcau împreună simţea uneori la ea o nerăbdare în timpul actului, ca şi cum el ar fi fost un ghem neplăcut de alge, în jurul unei geamanduri de pe domeniile Ward. De câteva ori se răstise la el după – desigur că-şi ceruse imediat scuze, îi spusese că-i pare rău, era obosită, da, şi ea era obosită să tot aştepte, dar aşa trebuia să fie, era calea cea dificilă pentru, ăăă, cei drepţi.

Şi mai era şi Merrin.

Acum teama că-şi va pierde credinţa îl izbi cu adevărat, urcându-i pe braţe, ridicându-i părul cu o mângâiere fantomatică. Făcu să-i transpire palmele şi îl lovi cu o spaimă rece, ca şi când ar fi stat pe marginea unei prăpăstii. *Dacă se înşela?* Dacă se înşela Carmen, dacă se înşelau toţi? Merrin lipsea atât de mult, iar Scott nu avea cum să ştie ce făcea în tot acel timp. Dar când era acolo nu

simţea prezenţa Mântuitorului, a Regelui Cerurilor revenit în triumf. Era mai degrabă ca şi cum ar fi petrecut în virtual cu o interfaţă dezbrăcată, una din acele modele schematice cumpărate pe sub mână şi personalizate, aşa cum făceau întotdeauna puştii cu care împărţise cândva un pat în Freeport.

Merrin vorbea puţin, răspundea şi mai puţin la întrebări, stătea mai mult învăluit în propria-i tăcere, privind marea de pe orice loc mai înalt. Parcă nici el nu ar mai fi văzut niciodată oceanul, şi pentru un timp acest fapt îi dădu lui Scott un sentiment călduţ de camaraderie cu celălalt bărbat. Se gândea că asta ar fi putut însemna că putea fi un discipol mult mai merituos.

Ştia, desigur, că trebuie să-l lase pe Merrin singur; asupra acestui lucru Carmen fusese categorică. Dar pe coridoarele strâmte şi în spaţiile de depozitare ale Daskeen Azul întâlnea din când în când ochii străinului şi privirea de răspuns nu făcea decât să-i dea fiori. Şi nu-i spusese lui Carmen, nu îndrăznise să-i spună, de momentul în care venise în spatele lui Merrin atunci când veghea asupra oceanului şi spusese, cu o voce pe cât de calmă şi respectuoasă reuşise: „Da, şi pe mine m-a prins aşa când l-am văzut prima dată. Pur şi simplu nu părea posibil, atât de multă apă într-un singur loc.” Iar Merrin se răsucise brusc spre el ca unul dintre durii de la bar căruia tocmai i-ar fi vărsat băutura, numai că mai repede, cu o viteză inumană. Nu spusese nimic, absolut nimic, doar se uitase urât la el, cu aceeaşi privire goală şi rea pe care o avea şi Nocera câteodată – la fel, dar nu tocmai la fel, pentru că atunci în ochii lui fusese ceva atât de profund, atât de rece, atât de distant, încât indiferent ce ar fi crezut Scott despre acel bărbat, se convinsese că vorbele lui Carmen Ren erau adevărate, că Merrin trecuse într-adevăr peste un spaţiu pe care nimic uman nu-l poate traversa neprotejat. Se uitase înapoi în acei ochi timp de-o fracţiune de secundă, atât cât suportase, şi simţise răceala din ei suflând asupra lui, ca şi cum privirea lui Merrin ar fi fost o uşă deschisă spre vidul pe care-l traversase că să ajungă acolo.

Scott tresărise şi se întorsese murmurând scuze pe jumătate inteligibile.

„Se mişca precum un şarpe."

Îndepărtându-se, îl auzise pe Merrin spunând ceva care suna ca „mulgătoare", ştiuse că nu putea fi acel cuvânt şi încercase să-şi scoată întâlnirea din minte. Dar felul în care străinul se întorsese spre el, iuţeala veninoasă a acelei mişcări n-o putea uita. „Se mişcase precum un şarpe", îi trecu rapid prin minte, ca picurii unei otrăvi. Venea în contradicţie cu ceea ce voia el să creadă.

„Judecată înseamnă exact ceea ce spune acest cuvânt", îi avertizase întotdeauna pastorul William. „Credeţi că Domnul va veni ca unul dintre acei liberali cu inimi sângerânde de la ONU şi ne va face să ne iubim unii pe alţii? Nu, domnilor, va veni cu judecată şi răzbunare pentru cei care pângăresc darurile Lui. După cum se spune chiar în Carte", zisese fluturând Biblia mare, neagră, cu coperte moi. – «Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie». Da, când va veni Domnul, El va fi plin de mânie şi aceia care nu au ţinut drumul dreptăţii vor cunoaşte teroarea judecăţii Lui."

Scott putea accepta teroarea, o putea înţelege, dar oare Mântuitorul omenirii chiar se mişca precum un şarpe?

Întrebări şi îndoieli, încolăcindu-se şi descolăcindu-se în capul lui, şi Carmen retrăgându-se, acum din ce în ce mai rece, de fiecare dată când se culcau împreună, îndepărtându-se de el. Recent, se întâmplase pur şi simplu să nu-l vrea, să-l alunge, cu scuze din ce în ce mai puţin convingătoare. Putea să vadă că se apropia vremea când...

În schimb, venise omul negru.

⁕

— Nu te băga, se răsti Carmen la el, îmbrăcându-se în grabă. Să nu faci nicio mişcare fără să-ţi spun eu, bine?

Ajunsă în uşa micului apartament de pe puntea inferioară se întoarse, îndulcindu-şi vocea cu un efort care i se citea pe faţă.

— Îmi pare rău, Scott. Doar că... ştii cât de greu e pentru toţi. Lasă-mă pe mine să mă descurc. O să fie bine.

Însă el se uită pe monitoare şi îl văzu pe omul negru. În mintea lui nu mai era nicio îndoială; simţi bubuitul certitudinii în sânge. Omul negru, trădându-se prin aroganţa sa. „Eu nu sunt poliţist, Ren. Nu face greşeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple."

Scott simţi cum confuzia de mai înainte i se risipeşte. Simţea convingerea recâştigată ca pe o bucurie care-i punea un nod în gât, ca pe o pulsaţie în membre.

Iar Carmen nu arăta nicio frică – inima îi crescu de dragoste şi mândrie pentru ea –, dar el ştia ce groază trebuia să simtă, stând singură acolo, înfruntând întunericul. Carmen, suficient de curajoasă ca să păstreze tăcerea în faţa ameninţărilor omului negru, să-i suporte prezenţa, dar nu suficient de puternică să facă ceea ce trebuia făcut.

„Avem de jucat un rol în asta, Scott. Tu ai un rol."

Iar acum ştia care anume.

Maceta era lipită de un panou aflat sub pat. Nu-i spusese lui Carmen, dar ştiuse cum avea să se întâmple, duşmanul spărgând uşa ca poliţiştii ONU fără chip, cu feţele acoperite de căşti, din *Timpul Sfârşitului,* volumul I, nr. 56, trăgându-i din paturi goi şi lipsiţi de apărare.

El n-o să se lase dus aşa.

Se îmbrăcă, îşi trase pe el o pelerină de punte de lungime medie, cu logo-uri Daskeen Azul pe spate şi pe mâneci. Scoase maceta de pe placa adezivă şi o îndesă pe dedesubtul hainei, sub braţ. Se verifică în oglindă şi văzu că mergea – nu destul cât să treacă de o uşă cu control de securitate, dar în mulţimea nesfârşită de pe punţile comerciale era mai mult decât suficient ca să-i permită să se apropie.

Restul era în mâinile lui Dumnezeu.

Privi în oglindă, văzu hotărârea tensionată pe care chipul lui o reflecta, şi pentru o clipă fu ca şi cum ar fi fost El, Merrin, privind din spatele ochilor lui Scott, împrumutându-i forţa voinţei de care avea nevoie.

Scott murmură rapid o rugăciune de mulţumire şi ieşi să-l înfrunte pe omul negru.

⁕

Fu din nou la fel ca în cazul blestemaţilor de câini saudiţi. Ca Dudeck şi arienii. Carl văzu ochii, se fixă din instinct asupra lor, şi era aceeaşi lipsă de expresie, aceeaşi ură concentrată care îi umplea. Cine dracu'…

Nu avea timp. Maceta coborî. Atacatorul era un bărbat masiv, înalt şi cu mâinile lungi, iar reacţia se impunea de la sine.

Carl se aruncă înainte, în interiorul arcului hăcuitor, blocă şi lovi cu piciorul, aducând lupta la nivelul solului.

Împotriva tuturor aşteptărilor, celălalt bărbat flutura din mâini ca un gândac întors cu burta în sus. Carl porni cu un cot, o lovitură paralizantă în faţă, o priză *tanindo* pe braţul cu maceta; răsuci, iar arma căzu zăngănind. Un genunchi se ridică, lovindu-l în testicule, nu cu toată forţa, dar suficient ca să-i reducă puterile la jumătate. Celălalt bărbat urla la el – insulte bizare şi ceva ce suna ca o incantaţie religioasă. Mâinile îi căutau gâtul, ca nişte gheare. Nu era niciun stil de luptă cunoscut de Carl. Fandă, aşteptându-se la o capcană. Primi în schimb o reacţie slabă.

Făcu ceea ce era de la sine înţeles: apucă un deget şi îl trase într-o parte până trosni. Invocaţia se întrerupse cu un răcnet.

Un picior lung se repezi spre el, dar îl devie şi continuă să-i ţină degetul rupt, răsucindu-l şi mai mult.

Atacatorul răcni din nou, zbătându-se ca un peşte prins în harpon. Carl avu timp să privească din nou în jos, spre ochii lui, şi nu citi în ei că ceda. Îl izbi în gât din lateral, retrăgându-se puţin în ultima clipă – trebuia să discute cu tipul ăsta.

Lupta se stinse.

Rovayo se învârtea, cu pistolul pregătit, îndreptat asupra trupului nemişcat de pe jos. Carl mârâi din cauza durerii din testicule şi aruncă o privire ironică spre pistol.

— Mulţam. Puţin cam târziu pentru ăsta.

— E mort?
— Încă nu.
Carl se ridică în picioare şi gemu din nou, privind în jur. Mulţimea adunată se dădu înapoi.
— E numai el, hm?
— Aşa se pare.
Rovayo înălţă un braţ, arătându-le celor care priveau hololegitimaţia din palmă.
— RimSec, declară ea ca o provocare. E cineva aici care lucrează la pază?
Ezitări, apoi un ins în uniformă, cu trăsături dure de samoan, îşi făcu loc printre ceilalţi.
— Eu.
— Bun, eşti împuternicit.
Îi citi numele pe plăcuţa de pe piept: Suaniu.
— Anunţă, cheamă ajutoare. Ceilalţi, faceţi loc.
Pe jos, atacatorul lui Carl tuşea şi se tăvălea. Toţi se uitau. Carl îşi dădu subit seama că era tânăr, chiar mai tânăr decât fusese Dudeck. Abia trecuse de douăzeci de ani. Aruncă o privire în jur şi descoperi mai multe scaune şi mese din fibră de carbon în jurul unei tejghele cu sushi care fusese închisă peste noapte. Îl săltă pe băiat de reverele hainei şi-l târî spre cel mai apropiat scaun. Mulţimea se dădu la o parte din calea lor. Ochii băiatului se mişcară, neliniştiţi. Carl îl trânti pe scaun, îl ţintui acolo, apoi îl plesni cu putere peste faţă.
— Numele?
Băiatul se sufocă, încercă să-şi frece gâtul acolo unde îl nimerise în plin lovitura năucitoare a lui Carl. Omul negru îl plesni din nou.
— Numele, repetă el.
— Nu poţi face asta, se auzi din mulţime un glas de femeie, cu accent australian.
Carl întoarse capul şi o descoperi în apropiere. O cumpărătoare elegantă, cu piele măslinie, la vreo cincizeci de ani, slabă ca un băţ. Câteva sacoşe, nişte pachete în ocru şi verde, cu mânere de sfoară neagră şi reclame sclipitoare ale unor francize, cu litere negre, thailandeze,

peste ocru.

Buzele i se curbară.

— N-ar trebui să te duci să-ţi cumperi nişte pantofi?

— Ia mai du-te dracului, băi!

Nu dădea înapoi.

— Aici nu e Rim. Nu ne poţi călca aşa în picioare.

— Mulţumesc, o să ţin minte asta.

Carl se întoarse la băiatul de pe scaun şi îl pocni cu dosul palmei, umplându-l de sânge.

— *Numele.*

— Marsalis, zise Rovayo, de lângă el. Destul!

— Crezi?

Vocea ei coborî până la şoaptă.

— Are dreptate, aici nu e Rim. Nu putem duce lucrurile mai departe de-atât.

Carl privi în jur. Paznicul samoan vorbea la un telefon, dar îi privea fix pe băiat şi pe negrul de lângă el. Iar mulţimea se dăduse înapoi când o ceruse Rovayo, dar rămânea pe loc. Carl presupuse că poate unul din zece văzuse cu adevărat bătaia, şi chiar mai puţini atacul cu maceta care îl precedase. Scenariul era deschis pentru interpretări.

Ridică din umeri.

— Pistolul e la tine.

— Da, aşa e. Şi nu am de gând să încep să împuşc oamenii cu el.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Marsalis, las-o baltă. Eu nu…

O tuse bolborosită. Băiatul se zbătu în scaun, apucându-se de braţele din fibră de carbon. Privirea îi era fixată pe faţa lui Carl.

— Omul negru, zise el scuipând vorbele.

Carl privi într-o parte către Rovayo.

— E perspicace micul ticălos, nu-i aşa?

Poliţista din Rim făcu o grimasă şi se plasă între Carl şi scaun. Îi arătă băiatului holograma RimSec.

— Vezi asta? Ştii în ce necazuri ai intrat, fiule?

Băiatul îi răspunse cu o privire urâtă.

— Ştiu că minţi pentru el. Autoritatea Babilonului şi minciuni negre care îi acoperă pe slujitorii Satanei. Ştiu cine e stăpânul tău.

— Of, minunat.

— Marsalis, taci o clipă.

Rovayo închise palma, puse pistolul în toc şi îl scrută pe prizonier cu mâinile în şolduri:

— Eşti din Jesusland, nu-i aşa? Ai sărit gardul? Ai idee cât de repede te pot trimite înapoi acolo?

— Nu răspund în faţa legilor voastre. Nu mă plec în faţa lui Mammon şi Belial. Eu am fost ales.

În lumina cristalină a centrului comercial, chipul băiatului era palid şi ud de transpiraţie.

— Am trecut dincolo.

— Cu siguranţă, zise Carl plictisit.

— Marsalis!

— Hei, nu la *tine* s-a repezit cu porcăria de macetă.

Băiatul încercă să se ridice. Rovayo îl împinse în piept cu braţul întins, nerăbdătoare, făcând scaunul să alunece puţin în spate când el se prăbuşi la loc.

— Stai jos, îl sfătui ea.

Furia izbucni în ochii lui. Glasul i se ridică.

— Sunteţi *falşi judecători. Falşi făuritori de legi, cămătari, cufundaţi în păcatele puturoase ale cărnii şi corupţiei.*

Parcă ar fi vomitat ceva demult reprimat.

— *Nu mă veţi face să rătăcesc calea, nu veţi…*

— Vrei să-l fac să tacă?

— …învinge, eu sunt mai presus de capcanele voastre. Judecata…

— Nu, nu vreau. Vreau…

*— …vine. El este aici! El trăieşte, în carne şi oase, pri*ntre noi! *Voi îl cunoaşteţi drept Merrin, dar nu ştiţi* nimic, *el este…*

Tirada slăbi puţin, îşi pierdu o parte din furia sfredelitoare, iar Carl şi Rovayo se holbau amândoi la băiat cu un interes reînnoit.

— *Conducătorul Legiunilor Cerului,* sfârşi el nesigur.

— Merrin e *aici*? izbucni Carl. La bordul lui *Cat?* Acum?

Buzele băiatului se strânseră. Carl schimbă nişte priviri cu Rovayo. Ea îşi căută telefonul.

— Poţi izola locul ăsta?

— Asta fac…

Forma deja numărul. Duse telefonul la ureche şi se uită la el în timp ce asculta.

— Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare şi ieşire de pe *Cat.* S-ar putea să sculăm din pat câţiva oameni pentru asta, dar…

Telefonul ţiui datorită protocoalelor de ecranare, apoi se auzi o voce. Rovayo interveni peste ea.

— Alicia Rovayo, Cazuri Speciale. Identifică-mă, apoi dă-mi-l pe ofiţerul de serviciu de la Alcatraz.

Pauză. Ostentativ, Carl se întoarse cu spatele la băiatul de pe scaun. Întrebă detaşat:

— O să primim susţinere prin satelit?

Rovayo aprobă cu o mişcare a capului.

— Trebuie să fie ceva deasupra. Unul dintr-ai noştri, sau unul pe care să-l putem închiria. De obicei, Cazurile Speciale pot. Alo? Da, sunt Rovayo, asculta…

— Hei! Nu!

Carl nu avu cu adevărat nevoie de strigătul anonim. *Tanindo,* aşa cum îl învăţase de la Sutherland, funcţiona la un nivel superior al simţului de proximitate, iar meshul îl făcea şi mai susceptibil. Îl simţi pe băiat ridicându-se din scaun fără să fie nevoie să se întoarcă să-l vadă. Se întoarse oricum, lejer, şi surprinse cu coada ochiului tentativa de evadare, cu aceeaşi luciditate care îl salvase de la atacul cu maceta. Băiatul era deja în afara razei de acţiune a braţului său, căutându-şi adăpost pe o alee. Picioare încordate, capul aruncat pe spate, un efort brusc şi disperat pentru a prinde viteză. Nu era rău, având în vedere situaţia.

O văzu pe Rovayo înţepenind, încetând convorbirea cu Alcatraz. Îşi căută pistolul. El îi puse mâna pe braţ ca s-o liniştească şi clătină din cap.

— Lasă-l. Mă ocup eu.

— Dar tu…

— Relaxează-te. E meseria mea să fug după idioţi.

Se întoarse. I-ar fi plăcut pistolul, dar nu era timpul să discute despre asta…

— O să scape, strigă australianca.

Carl îi aruncă o privire ucigaşă, apoi se puse în mişcare. O alergare uşoară, pregătind un sprint, acumulând viteză şi motivaţie – intensitatea concentrată a vânătorii.

Era timpul să-l găsească pe Merrin şi să-l doboare.

Capitolul 38

Complet trează, terminată din cauza decalajului orar, astfel încât nici măcar synul nu mai reuşea s-o facă să se adune, stătea la fereastra camerei de hotel, privind în gol peste golf. Privilegiul COLIN – apartamente la etajele superioare, vedere neobstrucţionată. Luminile mărşăluind pe Bay Bridge îi conduceau privirea inexorabil către locul unde propriile lumini ale Oaklandului sclipeau de la marginea apei în sus, pe dealuri.

„Ce căcat ieftin!”

Norton voise să dea ordin de căutare şi reţinere în tot oraşul, dar nici ea, nici Coyle nu fuseseră interesaţi. Amândoi ştiau foarte bine unde era Marsalis, iar faptul că, practic, lipsea fără autorizaţie era cea mai mică problemă. Rovayo nu răspundea la telefon, iar semnificaţia acestui fapt ieşea la iveală pe faţa celuilalt poliţist ca vânătăile după o bătaie pe stradă. Sevgi nu era sigură dacă Rovayo şi Coyle fuseseră vreodată un cuplu, dar erau parteneri şi, de cele mai multe ori, asta era ceva mult mai profund. Miza era loialitatea – nu e neapărat necesar ca persoana pe care o accepţi în pat să-ţi salveze viaţa, atunci când vine momentul. Pe când era la NYPD, Sevgi avusese partea ei de relaţii nerecomandabile cu nişte colegi, dar niciodată, absolut niciodată nu trecuse de această limită cu cineva care îi era partener, nu pentru că nu fusese tentată, ci pentru că ar fi fost o prostie. Ca şi cum ai duce unul dintre vapoarele mari de patrulare din port în apele puţin adânci ale plajelor turistice cu nisip alb. Nu ştii unde pot să intre şi să se răstoarne.

„Nu ca acum, nu, Sev”, se strâmbă dispreţuitor synul la ea. „Pe ăsta îl ai sub control, nu-i aşa? Ape adânci şi chila plată, peste tot.”

„Of, taci.”

Nu era sigură de cât timp stătea acolo, absentă, în noaptea sclipitoare, când cineva începu să bată la uşă.

— Sevgi?

Clipi. Era vocea lui Norton, înfundată din cauza izolaţiei fonice a uşii şi uşor deformată.

Se instalaseră la barul hotelului cu ceva timp înainte, abia se atinseseră de băuturi şi nu vorbiseră prea mult. Cel puţin ei i se păruse că băuturile abia fuseseră atinse până când, din senin, el îi spusese încet: „E precum cocaina. Nu se creează mecanisme de apărare, pune prea multă presiune pe inima ta.” Ea se holbase la el, conştientă că o prinsese cu ceva, dar incapabilă să dea vreun înţeles raţional cuvintelor. „Nu ştiu la ce te gândeşti, Tom”, răspunsese cu răceală. „Dar eu stau aici, gândindu-mă la Helena Larsen şi că încă nu l-am prins pe ticălosul care a ucis-o.” Era doar o jumătate de minciună.

Promisiunile pe care şi le făcuse ei înseşi şi trupului mutilat, atunci, în iunie, cântăreau greu ori de câte ori le lăsa să iasă la lumină.

Aşa că plecase din bar, părăsindu-l pe Norton cu un scurt „Noapte bună”. Acum i se părea că el rămăsese acolo mult timp.

— Sev? Eşti înăuntru?

Oftă şi îşi dădu drumul de pe pervazul ferestrei pe podea. Merse până la uşă şi o deschise. Norton se sprijinea de cadru cu un braţ ridicat, nu atât de beat pe cât îşi închipuise ea.

— Da, sunt aici, zise ea. Ce se petrece?

El zâmbi.

— O să-ţi placă la nebunie. Tocmai a sunat Coyle.

— Da?

Se întoarse, lăsând uşa deschisă.

— Intră! Şi ce s-a întâmplat? A năvălit acasă la Rovayo şi l-a scos cu forţa pe Marsalis din patul ei?

— Nu, nu chiar aşa.

Norton o urmă în cameră, aşteptând până când ea se întoarse cu faţa la el. Încă zâmbea.

Sevgi îşi încrucişă braţele.

— Deci?

— Rovayo şi Marsalis au luat cu asalt în seara asta

Bulgakov's Cat, au dat buzna în birourile Daskeen Azul şi au făcut scandal. Cineva s-a simţit ofensat şi s-a luat după Marsalis cu o macetă.

— *Ce?*

— Exact. Rovayo a cerut la RimSec blocarea întregului ponton, iar Marsalis se află undeva, în burta bestiei, vânându-l pe artistul cu maceta, pentru că el crede că totul face parte dintr-o conspiraţie care îl va conduce la Merrin.

— Of, cred că glumeşti, fir-ar al dracului.

— Aş vrea eu.

— Bun, unde e Coyle?

— Acum vine încoace. Se îndreaptă spre locul petrecerii cu un detaşament de bătăuşi din forţele de ordine publică ale RimSec după el. Am cam insistat să treacă pe aici şi să ne ia şi pe noi.

Sevgi îşi luă geaca de pe pat şi şi-o trase pe umeri.

— Ar fi trebuit să se mulţumească numai cu ea, mormăi, apoi îşi aminti brusc că nu mai era singură.

Norton se prefăcu că nu aude.

⁕

În măruntaiele lui *Bulgakov's Cat,* Carl simţi dintr-odată o uşurare bizară. Cel puţin acolo nu erau magazine.

Memoria pe termen scurt îi aduse un potop de imagini cu bulevarde nesfârşite, cu pavaj neted şi faţade schimbătoare, atât de multe încât individualitatea lor sfârşea prin a se contopi în tipare de interes perceptibile. Haine sub sticlă, exponate de muzeu în culori sobre sau ţipătoare, în funcţie de prada pe care erau făcute s-o atragă. Mici fragmente de tehnologie sub luminile sclipind slab. Mâncare şi băutură, aşezate în grămezi holo-realiste abundente, imitând imaginea fantomă a unui comerţ stradal.

Psihochimicalele explodau pe holodisplay-uri în dimensiuni la care fragmentele şi moleculele din care erau formate începeau să semene cu piesele fetiş din magazinele de electronice. Servicii şi bunuri intangibile, vândute în imagini cinematice largi, care nu ofereau aproape nicio conexiune inteligibilă cu produsul. Nivel

după nivel de astfel de lucruri, alee după alee, un labirint de coridoare, ascensoare şi scări rulante, toate luminoase şi nesfârşite.

Le ignoră şi îl urmări pe băiatul cu maceta, ţinându-se atât de aproape pe cât îi permitea mulţimea rară de plimbăreţi nocturni.

Învăţase cu mult timp în urmă că atunci când cineva neantrenat este urmărit, în primele faze ale urmăririi se uită des în spate, dar prinde rapid încredere că urmăritorul nu e prin apropiere. Presupunea că e o tendinţă evolutivă – dacă marele prădător nu te prinde în primele câteva minute, probabil ai scăpat. În orice astfel de eveniment, şmecheria era să stai în urmă şi să laşi prada să-şi construiască această încredere, apoi să strângi laţul şi să o urmezi până te duce acolo unde vrei să ajungi. Rareori dădea greş.

Desigur, i-ar fi plăcut să aibă mai multă acoperire. Cumpărătorii întârziaţi erau rari şi, ceea ce înrăutăţea lucrurile, erau un amestec tipic de Rim, adică feţele albe sau negre erau mai puţin comune decât ale asiaticilor şi hispanicilor. Iar băiatul cu maceta părea să aibă o curioasă fixaţie asupra culorii pielii lui Carl. Putea să fie antica, obişnuita ură de rasă – la urma urmelor, băiatul venea din Jesusland şi bolborosea prostii religioase pe măsură, astfel că orice era posibil – dar chiar şi dacă nu era, băiatul cu maceta s-ar fi uitat înapoi după o figură neagră şi nu erau prea multe în mulţime. Carl voia ca el să vadă câteva, să fie brusc îngrozit, apoi uşurat, când imaginea dispărea. Cu cât mai des se întâmpla asta, cu atât mai des reacţia adrenalinei băiatului la o figură neagră ar fi scăzut şi el s-ar fi relaxat tot mai mult.

Rămase în urmă, se folosi de suprafeţele reflectorizante, de narcisismul înregistrărilor şi redărilor camerelor din mall, şi urmări cum răsucirile şi privirile frenetice aruncate în spate de prada sa se reduc la o înaintare mai lentă, dar hotărâtă, prin mulţime. Rotirile întregului corp au devenit frecvente priviri aruncate peste umăr, apoi n-au mai fost nici măcar frecvente. Carl înaintă, rămânând în

spatele grupurilor de oameni şi mergând cu genunchii îndoiţi acolo unde nu era nimeni mai înalt decât el care să-l acopere.

Apoi magazinele se terminară.

Coborau încet, dar sigur, folosind scări lucioase de marmură şi ascensoare ciudate, ca nişte cutii de bijuterii, mereu în jos. La început, Carl se gândi că s-ar putea să se întoarcă la Daskeen Azul, dar ajunseseră deja prea jos pentru asta, iar el nu credea că băiatul avea priceperea sau isteţimea să folosească o pistă dublă. În vitrine, preţurile scădeau. Spaţii libere de închiriat începură să se interpună printre magazinele ocupate. Holodisplay-urile erau proaste, mărfurile şi modul de vânzare mimau fără prea mare succes calitatea de pe puntea superioară. Serviciile oferite deveneau tot mai insalubre, sau cel puţin mai prost ambalate. „Avem Killbitch”, văzu scris cu un neon ieftin – nu era sigur la ce se referă, nu era sigur că-şi dorea aşa ceva. În altă parte, cineva desenase cu spray un imens dreptunghi gol pe vitrina de sticlă a unui spaţiu neocupat şi îl umpluse cu aceste cuvinte: „Cumpără Consumă Mori – o operă de artă demnă de urmărit”. Nimeni nu o curăţase.

Băiatul făcu stânga ieşind din fluxul de cumpărători şi o luă pe altă scară – de data asta, era un obiect utilitar din metal nelustruit şi nimeni altcineva nu o mai folosea. Când Carl ajunse lângă ea, auzi în puţ zăngănitul paşilor prăzii.

„Fir-ar să fie!”

Aşteptă până când sunetul metalic al paşilor încetă, apoi coborî după el, încercând să facă cât mai puţin zgomot. La fundul puţului se pomeni într-o secţiune de locuinţe ieftine, cu uşi de siguranţă simple, verzi, fixate în pereţii de un gri-mat, ale căror graffiti mâzgălite păreau aproape o uşurare. O vibraţie constantă a structurii sugera prezenţa unor motoare puternice pe undeva, prin apropiere. Pe jos era murdar, cu pete şi porţiuni prăfuite care trosneau sub picioare, cu mormane bine delimitate de resturi, măturate fie de maşinile mecanice de curăţenie, fie, probabil, de rezidenţii înşişi. O dovadă clară, dacă mai avea nevoie, că

sistemele de nano-igienă nu ajungeau prea des acolo, jos. Presupunea că asta era valabil pentru oricine altcineva care nu locuia acolo sau nu cunoştea vreun localnic.

Ceea ce, desigur, era perfect pentru Merrin.

Coridorul era pustiu. Şiruri după şiruri de uşi închise – şi nici urmă de băiatul cu maceta.

În faţă se deschideau coridoare spre stânga şi spre dreapta; iar povestea se repeta când ajunse la ele şi cercetă perspectiva murdară pe care o ofereau. Tensiunea meshului se scurgea încet, pe măsură ce-şi dădea seama că prada lui intrase în pământ. Reţinu senzaţiile cât de mult putu, coborând prin pasajul din stânga, cu auzul încordat dincolo de vibraţiile motoarelor, în căutarea sunetelor de voci sau paşi. Foarte conştient – „ştiu, la dracu', ştiu" – că uşile pot avea camere de supraveghere şi, ori de câte ori trecea pe lângă una, creştea riscul de a fi detectat dacă prada lui se afla într-unul dintre apartamentele din spatele lor, urmărind ecranul.

O făcu oricum. Poate că băiatul cu maceta pusese mâna pe o altă armă şi era pregătit să-l ucidă pe omul negru.

Găsi o hartă a zonei, prinsă de un perete la următoarea intersecţie, o studie şi îşi făcu o idee despre cum arăta teritoriul. Peretele de lângă hartă oferea traducerea prin intermediul unor graffiti: „Mă tem că te afli aici – descurcă-te!" Zâmbi fără să vrea şi se retrase pe drumul pe care venise, intenţionând să caute cu atenţie – să-şi facă de lucru până când RimSec intra acolo în forţă. Nu putea decât să spere că izolarea era eficientă.

În spatele lui, zgomotul unei uşi desfăcându-şi zăvoarele. Se răsuci, pregătindu-şi o poziţie de luptă, când o văzu pe femeie ieşind cu spatele prin uşa deschisă. Purta o salopetă informă, cu un logo pe care nu-l recunoscu, şi avea părul creţ adunat strâns într-o bentiţă. Ten de metisă, un joint neaprins îndesat în colţul gurii. Când se întoarse cu totul, el era din nou relaxat.

— Salut.

Ea îl cântări cu privirea din cap până-n picioare.

— Care-i problema, te-ai rătăcit?

— Ceva pe-acolo.

Îşi compuse un zâmbet pentru ea:

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip care lucrează la Daskeen Azul, dar cred că ori eu am luat-o prost, ori el.

— Pe bune?

Îşi dădu seama că ea se uita la geaca lui S(t)igma. Probabil corporaţia şi ceea ce făcea ea nu erau cunoscute în mod obişnuit atât de departe în vest, dar, dacă nu erai imun la emisiunile de ştiri ale Americii continentale, era greu să interpretezi greşit stilul de haină şi găitanele stridente de pe mâneci. Oftă.

— Caut de lucru, înţelegi, spuse mimând plictiseala. Tipul a zis că-mi poate face rost de câteva ore.

O altă evaluare scurtă. Femeia dădu din cap şi scoase jointul din gură, apoi se întoarse şi gesticulă cu el spre colţul cu harta.

— Vezi locul ăla, unde coridorul face la dreapta? O iei pe acolo, două străzi înainte, apoi prima la stânga. Te duce prin peretele despărţitor spre cala tribord. Cred că Daskeen are câteva locuri libere acolo. Nu eşti departe – probabil ai coborât pe scara greşită de pe bulevardul Margarită.

— Aşa e.

Lăsă pulsul reînnoit al meshului să se scurgă prin el ca o dorinţă.

— Mulţumesc mult.

— Pentru puţin. Uite, zise întinzându-i jointul. Dacă îţi capeţi slujba, sărbătoreşte.

— Hei, nu trebuie să…

— Ia-l odată.

Ţinu mâna întinsă până când el îl luă.

— Crezi că eu nu am fost aşa cum eşti tu acum?

— Mulţam. Îţi mulţumesc. Uite, mai bine…

— Sigur. Nu trebuie să întârzii la interviu.

El zâmbi şi dădu din cap, se răsuci şi se furişă rapid până la intersecţie. Imediat ce dădu colţul, o luă la fugă.

⁕

— *Cine e?*

— Guava Diamond. Suntem descoperiţi, Claw Control. Repet, suntem descoperiţi. Trimisul cerului este în cel mai bun caz în pericol, în cel mai rău caz complet expus. Nu ştiu de-a ce dracu' vă jucaţi acolo, dar asta s-a întâmplat din senin. Nu avem nicio acoperire şi nicio strategie de ieşire pentru care să pot garanta. Solicit evacuarea imediată.

⁂

Peretele despărţitor era din nanofibră neagră, lucioasă, curat, strălucitor şi la fel de diferit faţă de pereţii gri ai secţiunii rezidenţiale cum era cămaşa lui cumpărată de la Hilton faţă de geaca de puşcăriaş pe care o purta pe deasupra. Marcaje de un galben viu delimitau sasurile de acces. După cum arătau, puteau fi uşor închise la nivel molecular, balamalele şi încuietorile făcând corp comun cu suprafaţa sasului, devenind un întreg impenetrabil. Trecu dincolo, înghiontit dintr-odată de amintiri de pe Marte. Îl izbi faptul că, încă de când coborâse de la nivelurile comerciale, locul îi aducea aminte de asta. De viaţa pe Marte. Chiar şi camaraderia îndatoritoarei metise, cu jointului oferit gratis.

„Să nu credeţi că o să vă lipsească toate astea", zicea Sutherland zâmbindu-le. „Dar o să vă lipsească, beţivanilor. Aşteptaţi şi-o să vedeţi."

Dincolo se întindea cala tribord.

Mai fusese pe pontoane industriale de câteva ori înainte, dar întotdeauna uita uşor ce proporţii aveau.

Când privea peste balustrada pasarelei pe care păşise avea senzaţia că vede un imens banc de testare dintr-o fabrică de telecabine. Spaţiul de încărcare era o pantă de cincizeci de metri care se ridica din ocean, cu un acoperiş vast din aceeaşi nanofibră ca peretele despărţitor, arcuit la o înălţime atât de mare încât ar fi putut să fie cerul nopţii.

Decupate în bază, mai mult de zece cale de lansare acţionate de cabluri se ridicau din apă spre fundurile magaziilor suspendate pe care le deserveau. Cablurile de nanofibră sclipeau pe canalele lor ca nişte frânghii de abanos, noi şi părând ude în strălucirea crudă a luminilor

LCLS de deasupra. Poziţionate în diverse puncte, între intrările de dedesubt ale magaziilor şi mare, platforme suspendate solide susţineau o varietate de ambarcaţiuni marine fixate pe calele de lansare respective. O dantelărie de pasarele şi scări din oţel urcau pe laturile depozitelor pentru mentenanţă şi se agăţau de marginile exterioare ale dispozitivelor din partea de sus a docului. Macarale şi piloni se înălţau de pe suprafeţele în pantă. Siluete punctiforme mişunau prin jur şi strigăte slabe pluteau în toate direcţiile prin aerul rece ca al unei peşteri. Carl cercetă, acoperişurile magaziilor în căutarea logoului Daskeen Azul, îl găsi pe a şasea unitate din şir şi începu să alerge.

⁂

— Guava Diamond?

— Încă pe poziţie.

— Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm…

— Ce? Mâncător de căcat bonobo ce eşti, mai bine mi-ai spune că am înţeles greşit.

— Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acţiona. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteţi pe cont propriu.

— O să vă pară al dracului de rău dacă reuşim să scăpăm teferi din asta.

— Repet, Guava Diamond, nu putem acţiona. Sugerăm să implementaţi Lizard imediat şi să fugiţi de pe Bulgakov's Cat *cât mai puteţi. S-ar putea să mai aveţi timp.*

Pauză.

— Fir-ar al dracului, eşti un om mort, Claw Control.

Şuierat static.

⁂

Carl ajunsese aproape la unitatea Daskeen Azul când cablurile care duceau la ea prinseră brusc viaţă.

Luminile mişcătoare de pe nanofibra neagră aflată în canalul ei aduceau mai degrabă a ceva care se topeşte şi curge decât a mişcare adevărată. Sezisă schimbarea după

zgomotul făcut de motor când cablurile începură să ridice încărcătura.

Undeva, la capătul cablurilor, un minisubmarin apăru pe platforma lui suspendată şi începu să urce.

„Să-i dăm drumul!”

Încă se afla la nivelul iniţial de acces pe care intrase, în spate şi la trei metri deasupra acoperişului şirului de magazii. Scări lungi şi înguste plecau de pe pasarela pe care stătea el, coborau printre unităţi şi se uneau cu o rampă de la nivelul inferior care trecea pe lângă toate magaziile. Porni de pe nivelul de acces spre uşile şi trapele care duceau în interiorul dispozitivelor. Mai jos, alte serii de scări şerpuiau şi se conectau cu pantele pe care erau construite calele de lansare.

Pe acoperişul unităţii Daskeen Azul se găseau trape, dar erau, cel mai probabil, închise din interior şi, chiar dacă nu ar fi fost, să intre în felul acesta ar fi însemnat cea mai bună cale de a fi împuşcat în dos. Carl încetini, alergând ghemuit, ajunse la colţul magaziei şi începu să coboare pe scările de pe o latură a ei.

Prin perete, murmurul motorului troliului răzbătu până la el. În suprafaţa de aliaj ondulat se deschideau câteva ferestre mici, iar în partea de jos a scărilor era o uşă închisă. Nu se putea intra uşor. Făcu o pauză şi îşi cântări opţiunile. Nu avea nicio armă şi nicio idee despre ce era în interiorul unităţii. Habar n-avea cu câţi angajaţi de la Daskeen Azul s-ar putea confrunta sau cu ce ar putea fi ei înarmaţi.

„Mda, deci aici e momentul când tu te retragi şi aştepţi cavaleria lui Rovayo.”

Dar el deja ştia că n-o să facă asta.

Se târî sub una dintre ferestre şi îşi îţi capul pe lângă ea, reuşind să zărească o frântură din ceea ce era în interior, de cealaltă parte a peretelui. O podea curăţată, carcase de şalupă depozitate şi alte dispozitive mai greu de identificat, panouri LCLS revărsându-şi lumina de pe pereţi şi tavan. Forma îndesată a troliului, la capătul calei de lansare – şi alte patru siluete adunate laolaltă. Îţi

îngustă ochii – sticla era murdară, iar sistemul troliului acoperea destul de mult lumina dinăuntru. Toţi cei patru purtau geci Daskeen Azul şi faţa pe care o putea vedea clar era a unui necunoscut, un bărbat. Dar cel din profil, aflat alături de el, era băiatul cu maceta, gesticulând frenetic în faţa unei persoane pe care Carl o identifică drept Carmen Ren, după statură şi atitudine, înainte să-i poată distinge faţa. În mână avea un telefon pe care-l ţinea în jos, fără a-l folosi.

A patra persoană stătea cu spatele la fereastră şi avea păr lung, prins lejer într-o coadă care atârna sub gulerul gecii. Carl se uită la el şi o greutate i se lăsă peste piept. Nu avea nevoie să-i vadă faţa. Privise aceeaşi siluetă îndepărtându-se de el, cu ochii minţii n-djinnului de pe *Horkan's Pride,* în liniştea de mormânt a coridoarelor navei. Îl văzuse oprindu-se, întorcându-se şi uitându-se în sus la camera de supraveghere, privind prin ea ca şi cum ar fi ştiut că acolo era Carl.

Acum se uita în jur ca şi când ar fi fost strigat.

Carl îşi trase capul înapoi, dar nu înainte de a vedea trăsăturile scobite, acum poate cu ceva mai multă carne pe oase, însă cu aceiaşi obraji colţuroşi, cu aceeaşi privire fixă şi goală. Verifica uşa, răsucindu-se cu o intuiţie provocată de greutatea privirii lui Carl.

Allen Merrin. Întors acasă de pe Marte.

Carl se retrase până la scară, spumegând. Cu pistolul Haag, pistolul lui Rovayo, *orice* pistol, ar fi năvălit pur şi simplu prin uşă şi ar fi terminat cu toate. Meshul şi instinctele de treisprezece ale lui Merrin, reflexele de luptă ale lui Carmen Ren şi numărul necunoscut de angajaţi de la Daskeen Azul – indiferent ce arme ar fi putut avea cei patru – n-ar fi contat. Ar fi umplut aerul cu gloanţe încă de la început, căutând să atingă cât mai mult trupurile, şi ar fi curăţat mizeria mai târziu.

Neînarmat, avea să sfârşească mort.

„Unde dracului sunteţi, RimSec?"

Îi reveniră în minte cuvintele lui Rovayo: „Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare şi ieşire. S-ar putea

să sculăm din pat câţiva oameni pentru asta, dar…”

„Dar nimic. Merrin şi amicii lui o să scape înainte ca adormiţii de la RimSec să se spele pe ochi…”

Submarinul urca pe cala de lansare.

Şi se opri.

Carl privi în jos prin dantelăria de oţel a rampei pe care stătea. Leagănul se afla încă la o distanţă de vreo douăzeci de metri în josul pantei, încremenit acolo. În interiorul magaziei de andocare, motorul mergea în continuare, dar sunetul lui se modificase. Negrul de abanos al cablului încremenise în canalul său. Troliul era deconectat.

Se uită peste tot pe rampa de încărcare şi pretutindeni era aceeaşi poveste. Nicio mişcare: niciun cablu nu mai funcţiona.

Blocat. Fusese nedrept cu RimSec.

Simţi ce avea să se întâmple cu o fracţiune de secundă înainte. Se desprinse de perete, schimbându-şi poziţia cu una de luptă, şi atunci uşa din faţa lui se deschise, la trei trepte mai jos. Meshul bubui în interiorul lui. Ren ieşi, cu ceilalţi bulucindu-se în urmă.

— …smulgeţi opritoarele platformei suspendate şi coborâţi-o. Nu e altă…

Ren îl văzu. Carl sări.

Numărul oponenţilor fu în avantajul lui. O izbi pe Ren, făcând-o să zboare înapoi pe pasarelă şi să cadă. Băiatul cu maceta răcni şi se repezi la el, dar în van. Carl pară, îi blocă un cot şi îi făcu vânt peste ceilalţi doi bărbaţi din spatele lui. Toţi trei se împleticiră în spaţiul îngust al uşii. Angajatul anonim de la Daskeen Azul scânci şi flutură stângaci o armă cu o singură mână, strigând: „Dă-te la o parte, dă-te dracului la o parte”. Carl identifică arma drept una pentru rechini şi i se strânse inima. Îşi luă avânt şi pătrunse prin uşă, făcându-i pe toţi să cadă grămadă. Puse mâna pe braţul celui cu arma şi i-l răsuci, forţându-l să cadă pe podea, apoi îl urmă în cădere şi-l lovi cu genunchiul în stomac. Pistolul se descărcă o dată, cu o simfonie de ţiuituri şi pocnete metalice atunci când încărcătura ucigaşă făcu găuri zdrenţuite în acoperiş. Apoi

intră în posesia lui Carl, în timp ce omul care-l avusese se zbătea sub el, dezarmat. Carl se răsuci, îndreptă ţeava în jos şi apăsă pe trăgaci. Brusc, celălalt bărbat se transformă de la talie în sus în oase şi carne sfărâmată. Sânge şi bucăţi de ţesuturi ţâşniră, umplându-l din cap până-n picioare.

Simţul proximităţii îi semnală ceva în stânga. Carl se ridică şi se roti cu viteza meshului, când încă mai clipea, ca să-şi înlăture sângele din ochi.

Băiatul cu maceta se repezi la arma pentru rechini, urlând ceva despre monstruozităţi şi focurile iadului. De data asta, Carl apăsă pe trăgaci din pur reflex. Impactul îl aruncă pe băiat spre uşă şi îl sfâşie când încă mai era în aer. Urletul pieri la mijlocul silabei, peretele şi uşa mânjindu-se dintr-odată cu sânge. Carl icni văzând ce ravagii făcea pistolul…

…şi Merrin îl lovi dintr-o parte. Blocă pistolul exact în acelaşi fel în care Carl îl luase de la posesorul iniţial. Carl gemu, iar atacul celuilalt treisprezece îi răsuci pe amândoi într-un dans împiedicat. Se strădui să ţină ţeava armei pentru rechini înclinată, la cât mai mare distanţă. Încercă o lovitură *tanindo,* însă Merrin cunoştea mişcarea. Se clătinară din nou, cu picioarele pe marginea deschizăturii din podeaua magaziei în care intra cala de lansare.

— Te căutam, scrâşni Carl.

Degetele lui Merrin i se înfipseră în încheietura mâinii. Carl dădu drumul pistolului prin gaura din podea. Acesta lovi rampa de dedesubt şi zdrăngăni greoi în cădere. Mai bine decât să fie pe-aproape şi să poată fi luat şi folosit de Ren. Încercă o altă tehnică ca să se elibereze, ridicându-şi picioarele din deschizătură şi lovind cu cotul în stomacul lui Merrin. Celălalt treisprezece atenuă lovitura, îi agăţă glezna lui Carl cu un călcâi şi se prăbuşiră amândoi. Lovi şi el cu cotul, izbindu-l pe Carl în obraz. Vederea i se tulbură. Merrin ajunse deasupra. Rânji la omul negru ca un lup.

— N-am traversat vidul ca să fiu ucis ca o rumegătoare, şuieră el. Să mor ca o vită gata să fie tranşată. Tu *nu ai înţeles* cine sunt eu.

Împinse cu antebraţul în gâtul lui Carl, apăsă şi începu să-i strivească laringele. Carl, cu vederea încă înceţoşată, alese singura opţiune rămasă: îşi folosi un picior ca pe o pârghie, se rostogoli şi căzură amândoi peste margine.

Nu fu o cădere lungă, doar de la înălţimea platformei suspendate, intrate în locaşul ei din partea de sus a rampei – cel mult trei metri. Dar impactul îi sili să se desprindă unul de altul şi se rostogoliră pe pantă, separat. Douăzeci de metri mai jos, masa de oţel solid a leagănului îi aştepta. Impactul avea să fie dureros.

Carl se ridică primul pe picioare şi încercă să se prindă cu un picior de cablul din canalul troliului. Talpa ghetei alunecă pe nanofibră şi îl frână, dar nu cu mult. Merrin plonjă pe lângă umărul lui, îl prinse şi îl eliberă. El lovi, rată şi alunecă împreună cu celălalt treisprezece. Platforma se contura în faţa lor, la fel şi curba netedă a carcasei submarinului în strânsoarea furcilor masive de fier. Merrin se lovi de ea, se desprinse cu viteza dată de mesh şi se ridică în picioare, ţinându-se de una dintre furci. Se întoarse spre Carl cu un rânjet batjocoritor. Carl intră în panică, îşi îndesă din nou cu putere piciorul sub cablu şi încercă să se ridice când genunchiul i se îndoia. Probabil lovise vreun brachet sau vreo traversă. Căderea i se opri la câţiva metri de punctul de impact cu platforma. Inerţia aproape că îl aruncă în picioare, repezindu-l apoi în jos către Merrin, ca pe un patinator nepriceput, luptându-se să rămână în poziţie verticală. Celălalt treisprezece icni: Carl venea de la o înălţime imposibilă. Carl izbi cu pumnul înainte, un reflex pe care nu ştia că-l are, şi-l nimeri pe Merrin într-o parte a gâtului, cu toată forţa năvalei lui.

Aproape că îşi rupse încheietura. Din cauza impactului, aceasta trosni, dar durerea se pierdu în explozia de bucurie sălbatică resimţită când Merrin se sufocă şi căzu. Pivotă şi se izbi de-o latură a submarinului. Merrin încercă un fel de mişcare de blocaj, dar era prea slabă. Carl o evită, prinse capul celuilalt treisprezece cu amândouă mâinile şi îl zdrobi pe ambele părţi, lovindu-l cât putea de tare de marginea furcii platformei. Merrin scoase un sunet

furios, strangulat, iar braţele i se zbătură. Carl nu se sinchisi de lovitură, izbi capul celuilalt de metal din nou, şi din nou, şi din nou… Simţi împotrivirea bărbatului cedând în cele din urmă. Nu se opri.

Nu se opri decât atunci când sângele ţâşni brusc peste carcasa gri a submarinului, împroşcându-i din nou faţa cu lichid cald.

Capitolul 39

Sevgi coborî treptele pasarelei prin potopul de lumini ale CSI şi prin noianul de specialişti care-şi instalau echipamentul.

RimSec înconjurase întreaga cală tribord, îi scosese pe toţi afară pentru interogatorii şi nu mai lăsase pe nimeni să intre. La fiecare punct de acces de pe pasarelele superioare se vedeau uniforme, iar o navetă neagră, cu aspect de rechin, patrula pe ocean în lungul golfului. Pe marginea apei de la capătul calei de lansare, bărci gonflabile mai mici, ca nişte alge portocalii, se mişcau înainte şi înapoi odată cu valurile. Sub acoperişul boltit era o apăsătoare senzaţie de pustiu, de ceva gol, sfârşit.

Sevgi îşi pescui legitimaţia COLIN dintr-un buzunar şi o arătă ofiţerului supraveghetor de la magazia Daskeen Azul. O surprinse vagul imbold de nostalgie din zilele în care avea în palmă holoinsigna NYPD. De pe vremea când era poliţist. Ofiţerul îi răspunse cu o privire inexpresivă.

— Da, ce doreşti?

— Îl caut pe Carl Marsalis. Mi s-a spus că e încă aici, jos.

— Marsalis?

Femeia rămase nedumerită o clipă, apoi se lumină:

— A, despre ciudat vorbeşti? Tipul care a produs tot dezastrul ăsta?

Sevgi era prea supărată ca să-i atragă atenţia poliţistei din Rim asupra terminologiei. Aprobă cu o înclinare a capului. Ofiţerul arătă în josul pantei.

— Stă pe leagănul ăla gol, cel din partea opusă. Urma să-l luăm cu forţa pentru interogatoriu, dar nişte inşi de la Cazuri Speciale au sunat şi ne-au zis să-l lăsăm în pace, că poate să stea acolo şi toată noaptea, dacă vrea, zise făcând un gest plictisit. Cine sunt eu să mă cert cu cei de la Cazuri Speciale, nu-i aşa?

Sevgi murmură ceva în semn de înţelegere şi coborî pe scările de lângă cala de lansare Daskeen Azul.

Când ajunse la nivelul platformei goale, trebui să-şi croiască cu greu drum pe suprafaţa înclinată şi alunecoasă, clătinându-se de câteva ori şi ghemuindu-se ca să nu cadă. Ajunse la leagăn şi se agăţă uşurată de una dintre furci.

— Salut, zise cu o oarecare reţinere.

Marsalis privi în jos, aparent surprins să o întâlnească. Era pentru prima dată când ea îl vedea atât de indiferent la ceea ce îl înconjura, şi asta o uimi pe ea mai mult decât îl mirase pe el apariţia ei. Se întrebă în treacăt dacă era în stare de şoc. Avea hainele acoperite cu sânge uscat în pete mari şi inegale, iar pe faţă avea dâre pe unde se spălase, dar nu se frecase probabil îndeajuns.

— Eşti bine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Câteva vânătăi. Nimic serios. De când ai ajuns aici?

— Nu de mult. Am fost sus, să urlu la conducerea Daskeen Azul.

Sevgi se săltă pe leagăn, proptindu-se de furcă alături de el, şi îşi întinse picioarele în faţă.

— Deci se pare că până la urmă ai avut dreptate.

— Mda. Paranoia de treisprezece.

— Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e ceva atrăgător.

— Păi... nu caut să mi-o pun.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Nu, bănuiesc că ţi-a fost de ajuns pentru o singură noapte.

El ridică din nou din umeri, fără să se uite la ea.

— Daskeen Azul neagă că ar fi avut cunoştinţă de ceva, spuse ea. Din câte ştiu ei, Merrin, Ren şi Osborne erau angajaţi temporar, cu contracte reînnoite automat în fiecare lună dacă nu apărea vreo problemă, şi nu a apărut niciodată niciuna. Mint de-ngheaţă apele, dar nu ştiu dacă RimSec o să poată dovedi asta.

— Osborne?

— Tipul care a sărit la tine cu maceta. Scott Osborne, imigrant din Jesusland. Legiştii RimSec consideră că era unul dintre angajaţii Ward BioSupply care au fugit când a

apărut Merrin acolo. ADN-ul se potriveşte cu urmele de aici şi de la Ward.

Dădu din cap.

— Şi Ren?

— Cu asta-i mai complicat. Nu avem urmele ei genetice la Ward, aşa că probabil că ea sau altcineva s-a dus acolo şi a curăţat după ce au plecat. Dar adunăm descrieri ale martorilor şi se pare că da, şi ea a fost acolo.

— Dar urmele genetice de aici? Le-au analizat?

— Încă nu, zise şi îl privi din nou, curioasă. Nu pari prea mulţumit.

— Nu sunt.

Sevgi se încruntă.

— Marsalis, s-a terminat. Te duci acasă acum. Ştii tu, înapoi la Londra şi la zona europeană fiţoasă în care te simţi în largul tău.

El înălţă o sprânceană, fixând apa.

— Ce noroc pe mine.

Brusc, Sevgi simţi pulsul accelerându-i-se în gât. Încercă să pară ironică:

— Ce e, o să-ţi fie dor de mine?

De data asta se întoarse să se uite la ea.

— Nu s-a terminat, Sevgi.

— Nu?

Simţi cum i se strecoară în voce fiorul macabru al scenei crimei:

— Păi, m-ai păcălit. Adică tocmai i-ai ucis pe toţi. Osborne şi tipul celălalt sunt acolo, sus, împrăştiaţi pe toţi pereţii şi pe podea. Lui Merrin i-ai sfărâmat creierii. Eu aş zice că s-a cam terminat, tu nu?

— Şi Ren?

Sevgi flutură din mână, îndepărtând problema.

— O s-o prindem mai devreme sau mai târziu.

— Da? Ca atunci când a fugit de la Ward BioSupply?

— Marsalis, ce dracu', strici parada victoriei. Ren e o problemă colaterală, un detaliu cel mult. Merrin e mort, asta contează.

— Mda. Presupun că ar trebui să sărbătorim, nu?

— Aşa e, ar trebui.

Dădu din cap şi scotoci prin geaca lui de condamnat. Scoase o ţigară rulată manual şi o ridică în faţa ochilor ei, întrebător.

— Vrei?

— Ce e?

— Nu ştiu. Mi-a dat-o cineva. În caz că am motive să mă bucur.

Puse jointul în gură şi îl aprinse. Trase un fum, tuşi puţin.

— Ia, încearcă. Nu-i rău.

Ea îl luă şi trase. Fumul coborî, dulceag şi dens, drog îmbunătăţit şi încă ceva. Îl reţinu, apoi îi dădu drumul. Simţi tristeţea rece a dozei furişându-i-se prin membre. Tot felul de noduri păreau să se deznoade în capul ei. Trase din nou, expiră mai repede de data asta şi îi dădu înapoi ţigara.

— Spune-mi de ce nu eşti fericit, zise.

— Pentru că nu-mi place să fiu dus de nas, iar toată povestea să fie, din start, o înscenare.

Fumă un timp într-o tăcere posacă, apoi ridică jointul şi examină capătul aprins.

— Blestematele de mituri cu monştri.

— Hm?

— Monştrii, făcu el amar. Superterorişti, ucigaşi în serie, inteligenţe criminale. Mereu aceeaşi minciună. La fel am putea vorbi şi despre vârcolaci şi vampiri, nu e nicio diferenţă. Noi suntem cei buni, oamenii civilizaţi, îngrămădiţi aici, în cercul nostru confortabil de lumină şi căldură, în oraşele şi locuinţele noastre, iar în afară – un gest larg, înfierbântându-se acum din cauza subiectului abordat – afară, în întuneric, pândesc monştrii. Răul cel Mare, Ameninţarea Tribului. Ucideţi bestia şi totul va fi bine. Nu contează…

— Fumezi aia sau nu?

Clipi.

— Da, scuze. Poftim.

— Aşadar tu nu crezi că am ucis bestia?

— Ba da. Am ucis-o. Şi ce-i cu asta? Nu am găsit răspunsul. Încă nu ştim de ce Merrin s-a întors de pe Marte, sau ce rost au avut toate crimele alea.

— Ar fi trebuit să-l întrebi.

— Mda, bine. Ştii, în momentul ăla mi-a scăpat din vedere.

Ea îşi fixă vârfurile ghetelor. Se încruntă.

— Uite, poate că ai dreptate. Poate nu avem încă răspunsurile. Dar faptul că nu ştim despre ce a fost vorba nu înseamnă că n-ar trebui să fim fericiţi că i-am pus capăt.

— Nu i-am pus capăt. Ţi-am spus deja, toată treaba asta a fost o înscenare.

— Ei, haide. Ce fel de înscenare? Rovayo zice că i-ai luat complet prin surprindere pe cei de la Daskeen Azul. Nu se aşteptau să se întâmple asta.

— Am ajuns devreme.

— Cum adică?

Carl luă jointul de la ea.

— Am ajuns devreme. Nu se aşteptau ca eu să insist atât, probabil intenţionau ca lucrurile să se desfăşoare săptămâna viitoare.

— *Ce* să se desfăşoare săptămâna viitoare?

Exasperarea îi era uşor atenuată de ceea ce fumau.

— Crezi că Merrin a plănuit să te *lase* să-l omori?

— Nu ştiu, spuse el gânditor. Cu siguranţă nu s-a luptat atât de îndârjit cum mă aşteptam eu. Adică, în final am avut noroc, dar totul a părut, nu ştiu… moale. Oricum, nu asta e ideea. Ren ar fi putut interveni în orice moment să încline balanţa. Ea nu era rănită; tot ce-am făcut a fost s-o trântesc pe spate.

— Şi? Şi-a redus pierderile, s-a retras când a putut.

— După ce a fost partenera tipului în ultimele patru luni? Nu cred. Ren e o profesionistă, îi scrie-n frunte. Felul în care se mişcă, atitudinea. Felul cum te priveşte. Cineva ca ea nu intră în panică. Nu confundă un bărbat neînarmat cu o invazie a RimSec.

— I-ai spus că eşti treisprezece?

El îi aruncă o privire obosită.

— Ei, i-ai spus?

— Da, i-am spus, dar…

— Atunci asta e.

Îşi îndoi un genunchi, răsucindu-se şi mai mult cu faţa la el:.

— Asta a speriat-o. Uite ce e, Marsalis. Am fost pe lângă tine când începeai o luptă, şi *pe mine* m-a speriat. Iar eu ştiu ce e în realitate un treisprezece.

— Şi ea ştia. A avut grijă de unul în ultimele patru luni, nu uita.

— Nu e acelaşi lucru cu a înfrunta unul în luptă. Are o reacţie umană obişnuită la asta, o…

— Nu-i cazul femeii ăsteia.

— O, te crezi expert în femei, nu?

— Sunt expert în soldaţi, Sevgi. Iar Ren asta e. E soldatul cuiva, al aceleiaşi persoane care l-a adus pe Merrin de pe Marte. Şi oricine ar fi această persoană, din indiferent ce motive, se pregătea să-l vândă. Poate pentru că îşi îndeplinise scopul, poate pentru că noi ne-am apropiat prea mult de adevăr atunci, în Cuzco. Oricum ar fi – făcu semn cu capul în spate, spre agitaţia CSI de pe panta de deasupra lor – toate astea erau un deznodământ planificat. COLIN cu bocancul pe cadavrul bestiei, zâmbete largi pentru camerele de filmat, felicitări de jur-împrejur. Un final fericit.

— Nu-mi sună rău, murmură ea.

— Zău? zise suflând fumul în sus, spre acoperişul de nanofibră. Şi eu, care te credeam poliţist!

— Fost poliţist. Mă confunzi cu Rovayo. Ar trebui să încerci să deosebeşti femeile pe care le fuţi.

Luă jointul de la el, smucit. El o privi fumând câteva clipe, în tăcere. Ea se prefăcu că nu observă.

— Sevgi, zise în cele din urmă. Nu-mi spune că te bucuri să pleci, ştiind că ni s-a înscenat totul.

— Nu?

Îi întâlni privirea. Expiră cu putere fumul din plămâni peste el.

— Greşeşti, Marsalis. *Pot* să plec fericită, pentru că psihopatul care a tăiat-o în bucăţi pe Helena Larsen şi a mâncat-o e mort. Presupun că măcar pentru asta ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Mda. Poate că nu ştim de ce s-a întors Merrin, poate că nu o să aflăm niciodată. Dar pot să trăiesc cu asta, aşa cum am trăit şi cu mai multe alte cazuri nerezolvate decât îţi închipui, când lucram la Omucideri. Nu obţii întotdeauna un dosar curat. Viaţa e mizerabilă, la fel şi crimele. Uneori trebuie să te mulţumeşti că l-ai prins pe tipul cel rău şi să renunţi la restul.

Carl întoarse capul spre mare.

— Probabil că e ceva omenesc.

— Da, probabil.

— Norton o să fie mulţumit.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, suflă fumul, ţintuindu-l cu o altă privire.

— N-o să vorbim despre Tom Norton.

— Bine. N-o să vorbim despre Norton, n-o să vorbim despre Ren. N-o să vorbim despre nimic incomod, pentru că v-aţi prins monstrul şi asta e tot ce contează. Doamne, nu-i de mirare că voi, oamenii, aveţi atâtea belele.

Furia se aprinse în spatele ochilor ei.

— Noi, oamenii? Du-te dracului, Marsalis. Ştii ce? *Noi, oamenii,* avem acum o planetă mai paşnică decât a cunoscut vreodată rasa umană. Prosperitate, toleranţă, dreptate…

— Nu şi în Florida, din câte am observat.

— Of, ce vrei? Acolo e Jesusland. *Global,* lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nu mai sunt războaie în Orientul Mijlociu…

— Deocamdată.

— …nici foamete în Africa, nici război cu China…

— Numai pentru că nimeni n-are destulă energie să-l continue.

— Nu. Pentru că am învăţat că a *continua* înseamnă să pierdem. *Nimeni* nu mai câştigă acum un război.

Schimbarea e lentă, trebuie să vină din interior.

— Spune-le asta refugiaţilor din laboratoarele negre.

— Of, scuteşte-mă de pseudo-empatia asta. Nu dai două parale pe nişte evadaţi chinezi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Te cunosc, Marsalis. Cei ca tine iau nedreptatea ca pe ceva personal – dacă nu ţi se întâmplă ţie sau cuiva despre care crezi că îţi aparţine, atunci nu te atinge de loc. Tu nu…

— *Mie mi s-a întâmplat, la dracu'!*

Strigătul se desprinse, plutind în imensitatea spaţiului boltit. Sevgi se întrebă dacă îl auzise şi echipa RimSec. Mâinile lui erau pe umerii ei, cu degetele înfipte în carne, capul aproape, ochii fixaţi într-ai ei. Nu mai fuseseră atât de aproape de când făcuseră sex, iar un lucru adânc îngropat, o subrutină ancestrală din genele ei, simţi proximitatea şi trimise pulsând vechile semnale confuze.

Era acea parte din ea pe care şi-o o ura cel mai mult.

Îi susţinu privirea fixă. Întinse mâna şi strivi capătul aprins al ţigării pe dosul palmei lui.

Ceva izbucni în ochii lui, dar se şterse la fel de repede, îşi desfăcu degetele cu o mişcare bruscă. Se retrase pentru o fracţiune de secundă. Ea îl chema înapoi cu privirea.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe mine, şuieră.

— Crezi că…

Vocea îi suna răguşit. Se opri, înghiţi în sec şi o luă de la capăt.

— Crezi că nu pot simţi empatie pentru cineva din laboratoarele negre, pentru experimentele genetice întrupate? Eu *sunt* ca ei, Sevgi. Ce crezi că a fost Osprey? Eu *sunt* un experiment. Am crescut într-un mediu controlat, condus şi verificat de oameni îmbrăcaţi în nişte nenorocite de costume. Am pierdut…

Se opri din nou. De data asta ochii lui se îndepărtară de ai ei. O uşoară încruntare îi încreţi sprâncenele. Pentru o secundă, ei i se păru că avea să plângă şi simţi cum, din empatie, i se pune un nod în gât.

— Ticălosul, zise el încet.

Sevgi aşteptă, dar în cele din urmă trebui să-l

îmboldească.

— Ce e?

Marsalis se uită la ea, iar ochii îi erau inundaţi de furie. Glasul îi rămase jos.

— Bambaren, zise. Nemernicul de Manco Bambaren.

— Ce-i cu el?

— Şi-a bătut joc de mine, acolo la Sacsayhuamán. A crezut că mi-au luat-o pe Marisol – mama mea surogat – când aveam paisprezece ani. Dar asta e la Lawman. La Osprey se face la unsprezece ani. Psihologie diferită.

— Şi?

— Era prea precis în detalii. Nu numai vârsta, ci şi altele. Vorbea despre bărbaţi în uniforme, interogatorii într-o rulotă metalică. Cei de la Osprey purtau cu toţii costume. Nu a existat nicio rulotă, întregul loc era conceput să fie eficient şi permanent.

Ea ridică din umeri.

— Poate a citit despre astea. A văzut înregistrări.

— Nu suna aşa, Sevgi. Suna personal. Ca şi cum ar fi fost implicat, spuse şi oftă. Ştiu. Paranoia de treisprezece, nu?

Ea ezită.

— E destul de subţire.

— Da.

Se uita dincolo de ea. Părea să facă un efort: îi văzu gura mişcându-se. El îi prinse din nou privirea.

— Îmi pare rău că te-am înşfăcat aşa. Credeam că am sub control porcăria asta.

— E-n regulă. Numai să nu mai faci asta. Niciodată.

Carl luă jointul de la ea, cu blândeţe. Ajunsese un chiştoc şi fumega inegal acolo unde ea îl strivise. Mai stoarse ceva din el, trăgând adânc.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă cu o voce gâtuită, pentru că încerca să reţină fumul.

Ea făcu o grimasă.

— Urmările, cum am zis. O să vânăm detaliile timp de câteva luni, dar prioritatea cazului o să scadă. Undeva, cineva o să se prindă cum să facă rost de ceva tehnică

majoră Marstech fără licenţă, şi o să ne concentrăm pe asta. Pe Merrin o să-l lăsăm pentru zilele ploioase.

— Mda. Aşa gândeam şi eu.

— Las-o baltă, Carl.

Dintr-un impuls, se întinse şi îi luă mâna, aceeaşi pe care o arsese.

— Las-o baltă şi pleacă. Eşti liber să mergi acasă. Ne ocupăm noi de problemele cu *familia,* cine ştie, poate ajungem undeva.

— Duceţi-vă acolo fără mine şi n-o să reuşiţi decât să fiţi ucişi.

Dar în timp ce spunea asta zâmbea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ultima oară.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Mă rog, poate o să abordăm problema mai puţin frontal.

Carl mârâi. Ridică întrebător chiştocul muribund. Sevgi scutură din cap, dar el îl mai ţinu între ei încă o secundă sau două. Apoi dădu din umeri, trase ultimul fum şi îl aruncă printre furcile leagănului, pe pantă în jos, până în apă.

— Aveţi grijă la ceea ce ar putea să urmeze, zise.

— O să avem.

Dincolo de bolta calei tribord, valurile începură să se îngrămădească, negre pe suprafaţa din aliaj metalic, în timp ce lumina dimineţii unei zile complet noi pătrundea înăuntru.

Capitolul 40

Întors la hotel, opacizǎ ferestrele pentru a opri lumina nedoritǎ a zorilor. Decalajul orar şi durerile luptei îl împinserǎ prin apartamentul întunecos până în pat. Îşi aruncǎ hainele pe podea şi stǎtu în picioare, privind în jos la ele. *S(t)igma,* îi reamintea inscripţia de pe spatele gecii de puşcǎriaş cu litere de un portocaliu aprins. Îi rǎmǎsese amintirea Sevgi Ertekin fǎcându-i cu mâna – îl condusese până la platforma elicopterelor de pe *Bulgakov's Cat* şi îl urmǎrise plecând. Încǎ mai era acolo, cu un braţ ridicat, când *Cat* dispǎruse în urma autocopterului, detaliile vizibile estompându-se.

Se strâmbǎ încercând sǎ înlǎture amintirea.

Desfǎcu iritat patul, se ghemui în el şi trase cearceaful peste umǎr.

Somnul veni şi se scufundǎ.

⁂

Telefonul.

Se rostogoli, trezindu-se în camera încǎ întunecoasǎ, convins cǎ abia închisese ochii. Cifrele strǎlucind albastru îi contraziserǎ impresia: era 17.09. Dormise toatǎ ziua. Ridicǎ mâna, privind prosteşte ceasul pe care uitase sǎ şi-l scoatǎ, de parcǎ ceasul hotelului ar fi putut cumva sǎ greşeascǎ. Încheietura îl durea de la lovitura orbeascǎ pe care i-o aplicase lui Merrin. O mişcǎ puţin, flexând-o. Ar fi putut fi chiar…

„Telefonul. Rǎspunde dracului…”

Bâjbâi dupǎ el, trǎgându-şi receptorul audio la ureche.

— Da?

— Marsalis? Tu eşti?

O voce pe care ar fi trebuit s-o cunoascǎ, dar, ameţit de somn, nu o recunoscu.

— Cine naiba e?

— A, deci tu eşti.

Numele veni imediat înainte ca el sǎ-şi dea seama, cu

întârziere, cui îi aparţinea tonul măsurat:

— Gianfranco di Palma. Biroul din Bruxelles.

Carl se ridică în pat, încruntându-se.

— Ce vrei?

— Tocmai am vorbit cu un oarecare agent Nicholson din New York.

Engleza perfectă a lui di Palma, cu un vag accent, curgea lejer.

— Din câte am înţeles, COLIN nu mai au nevoie de serviciile tale şi au aranjat să fie anulate toate acuzaţiile care ţi-au fost aduse în Republică. Se pare că o să te întorci foarte curând în Europa.

— Da? Ce noutate!

— Ei bine, nu cred că e nevoie să mai aşteptăm formalităţile. O să trimit o navetă UNGLA la SFO în seara asta. Dacă te-ai osteni să fii la terminalul suborbital la miezul nopţii…

— Nu, n-o să fiu.

— Poftim?

South Florida State se rotea în mintea lui, ca apele murdare refulând dintr-o scurgere blocată. Luă brusc o decizie, la fel de impulsivă ca literele de pe geaca lui S(t)igma.

— Am spus că poţi să te duci în pizda mă-tii, Di Palma. Scrie. În pizda mă-tii. Exact. M-ai lăsat să stau la pârnaie în Jesusland patru luni şi, după câte eforturi ai făcut să mă scoţi, aş putea fi încă acolo. Nu mi-ai mai plătit cheltuielile din *ianuarie.*

Pur şi simplu se înfuriase din senin, tremurând dintr-odată de mânie.

— Să nu crezi cumva că o să sar la dispoziţia ta doar pentru că, în sfârşit, ţi-ai scos scula din propriul cur. N-am terminat aici. Sunt departe de a termina, aşa că o să vin acasă când o să consider eu că am terminat.

Urmă o pauză îngheţată la celălalt capăt al liniei.

— Înţelegi, presupun, spuse di Palma insinuant, că nu eşti autorizat să operezi în afara jurisdicţiei UNGLA. Desigur, faci ce vrei cu timpul tău, dar noi nu putem fi de

acord să mai ai vreun contact pe linie profesională cu COLIN sau cu Rim States Security Corps. În interesul…

— Ce-ai păţit, di Palma? N-ai cu ce scrie? Ţi-am zis să te duci în pizda mă-tii. Vrei să-ţi dictez pe litere?

— Te sfătuiesc serios să nu adopţi atitudinea asta.

— Da? Ei bine, eu te sfătuiesc serios să te duci să-ţi faci o clismă cu sodă caustică. Hai să vedem care dintre noi respectă mai bine indicaţiile.

Întrerupse legătura. Rămase un timp holbându-se la telefon.

„Aşa, deci. O să ne plătim biletul de suborbital din propriul buzunar, nu-i aşa? Şi la întoarcere o să ne căutăm o nouă slujbă?”

„Nu se va ajunge la asta. Au nevoie de mine mai mult decât de orgoliul ţepos al lui di Palma.”

„N-au nevoie de tine mai mult decât de o breşă în Acorduri. Şi exact asta o să fie dacă ridici din nou telefonul şi o suni pe Sevgi Ertekin. L-ai auzit. Niciun contact pe linie profesională.”

Stătea cu telefonul în mână.

„Du-te acasă, Carl. Le-ai dat monstrul, mai tragi o linie pe răboj, chiar alături de Gray. Lichidator de variante treisprezece, cel mai tare. Acceptă asta şi du-te acasă, poate ceri o mărire de salariu la întoarcere.”

Telefonul.

„Haide, las-o în pace. Nu-i faci nicio favoare insistând. Las-o să plece, aşa cum vrea.”

„Poate în realitate nu vrea să plece.”

„Of, ce atitudine de mascul alfa. Ce urmează, să formezi o trupă-omagiu pentru Angry Young? Oamenii trebuie să-şi vadă de vieţile lor, Carl.”

Strânse degetele pe plasticul neted al receptorului. Îl atinse cu capul. Îşi dădu seama dintr-odată că îl durea întreg corpul – zeci de mici, înţepătoare amintiri ale luptei cu Merrin.

„Merrin e mort, Carl. S-a terminat.”

„Mai e Norton. Labagiul mincinos a încercat să te omoare la New York, poate şi în Peru.”

„Nu ştii asta."

„Mai e, totuşi, alături de ea. Dacă ea începe să pună întrebări jenante, ar putea să încerce s-o elimine, aşa cum a încercat şi cu tine."

„Nu ştii dacă el a făcut asta. Şi oricum, e puţin cam prea cu ochii după Sevgi ca să lase să i se întâmple aşa ceva, ştii doar."

Mârâi. Lăsă telefonul jos şi îl fixă din nou cu privirea.

„Renunţă, Carl. Nu faci decât să cauţi scuze ca să te bagi din nou în ceva în ce n-ai vrut să te amesteci încă de la început. Las-o baltă şi du-te acasă."

Făcu o grimasă. Formă numărul din memorie.

⁂

Sevgi primi apelul pe drum, prin spaţiul aparent nesfârşit, destinat consumatorilor. Mulţimea de la sfârşitul după-amiezii înţesa centrul comercial şi magazinele cu acces liber, încetinindu-i paşii până la un fel de şchiopătat. Trebuia să reducă viteza şi să ţâşnească într-o parte ca să treacă pe lângă familiile angajate în discuţii sau cetele de tineri pierzându-şi vremea pe la vitrinele cu podoabe. Trebuia să stea la coadă la scările rulante care îşi desfăşurau traiectoriile lente, făcute pentru căscat gura în sus şi în jos prin ameţitoarele spaţii ca de catedrală, încărcate de rafturi cu produse. Trebuia să-şi croiască drum printre grămezile adunate ale vânătorilor de chilipiruri de sub holosemnele care indicau „reduceri, reduceri, reduceri".

Fusese la fel toată ziua, la toate nivelurile superioare ale lui *Bulgakov's Cat pe* unde mersese.

Simţea tentaţia de a scoate insigna şi pistolul ca să-şi facă loc, de parcă ar fi avut o mâncărime în stomac.

— Da, Ertekin.

— Aici Alcatraz Control. Am un apel transferat pentru tine, îl preiei?

— Transferat? întrebă, încruntându-se. De unde?

— Aparent din New York. Detectivul Williamson.

Căută prin amintiri – îl revăzu pe negrul înalt, masiv, printre uniforme, bariere şi cadavrele împachetate din faţa

locuinţei ei. Marsalis, aşezat pe treptele de la intrare, privind totul ca un turist, ca şi cum morţii nu ar fi avut nimic de-a face cu el. Aerul rece de octombrie şi sunetele niciodată potolite ale oraşului trezindu-se la viaţă. New Yorkul i se păru deodată la fel de îndepărtat ca Marte, iar împuşcăturile – o parte din trecutul ei îndepărtat.

— Da, îl preiau.

Williamson apăru – o imagine vălurită din cauza transferului.

— Domnişoara Ertekin?

— La telefon, răspunse respirând un pic mai greu din cauza mersului rapid printr-o librărie cu, slavă Domnului, ceva mai puţini clienţi.

— E un moment nepotrivit?

— Nu mai nepotrivit ca oricare altul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Mai degrabă ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnişoară Ertekin. Avem câteva informaţii care s-ar putea să vă placă.

Ezită un moment.

— Am dat peste Larry Kasabian. Vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră.

Într-o clipă, ajunse din nou în acea ceaţă, cu sunetele înăbuşite ale robotului excavator şi câmpul, dimineaţa devreme, cu duhoarea subită de cadavre. Kasabian – alături de ea, dur şi tăcut, aruncând ocazional priviri rapide pe sub sprâncenele încruntate. Într-un rând, mişcase trist din cap către ea, cu un amalgam abia perceptibil de solidaritate şi oboseală, dar fără să vorbească. Era deja un obicei de săptămâni întregi – cu toţii aveau grijă la ce vorbeau. Afacerile Interne erau peste tot, cine ştie pe unde, autorizate să asculte electronic.

— Foarte frumos din partea lui Larry.

Evită o turmă de cumpărători – rumegători ieşiţi la păscut printre hainele bărbăteşti, oprindu-se brusc şi ocolindu-i.

— Şi e frumos că m-aţi sunat. Ce aveţi pentru mine?

— Îl avem, domnişoară Ertekin, pe cel de-al treilea om

implicat în atacul asupra lui Alvaro Ortiz.

Ea aproape că se opri din nou, în spaţiul liber.

— E viu?

— Foarte. Are o gaură în umăr, dar altfel e teafăr. S-a luat la bătaie într-un bar din Brooklyn, a scos arma, iar locul s-a dovedit a fi plin de poliţai în afara serviciului.

Williamson chicoti.

— Îţi vine să crezi ce noroc avem?

— Deci nu e un băiat de pe aici?

— Nu, vine din Republică, de undeva din vest. Dirk Shindel. Are drept de rezidenţă în Uniune, având un bunic pe undeva, prin Maine, dar nu şi cetăţenie oficială. Nu-l putem lega de locul faptei prin urme genetice, dar e amestecat în asta.

— Cum aţi aflat?

— Îl presăm tare, zise Williamson nepăsător. Am pus pe capul lui una dintre echipele de psihologi de la Omucideri. Ideea e că Dirk al nostru era zăpăcit de la dozele de hormoni şi de syn luat de pe stradă atunci când s-a întâmplat treaba din Brooklyn. Ştii ce poate să facă un cocktail ca ăsta. Bolboroseşte ca un îmblânzitor de şerpi.

Sevgi simţi în lungul nervilor ei pulsaţia subtilă a propriei doze de syn – categoric nu din acela de pe stradă. Se strădui să chicotească politicos.

— Mda, am mai văzut asta. Ce-a spus despre Ortiz?

— A spus o grămadă de lucruri, pot să trimit dosarul dacă vrei. Esenţialul e că a fost angajat în Houston de un intermediar pe care nu l-a întâlnit, prieten al celorlalţi doi din echipă. Foarte mulţi bani, ceea ce era de aşteptat pentru o lovitură contra lui Ortiz, dar nu explică de ce au fost angajaţi indivizi de teapa asta. Shindel spune că a mai cotonogit oameni şi înainte, în Republică, dar echipa de psihologi crede că minte. Înclină să presupună că în cel mai bun caz a fost şofer sau om de rezervă.

— Şi ceilalţi?

— Da, Leroy Atkins. E tipul pe care, ăăă, prietenul tău îmbunătăţit genetic l-a doborât cu pistolul automat. A reieşit că are un oarecare cazier în Republică, dar e vorba

strict de atacuri „loveşte şi fugi”. Un poliţist din Houston cu care am vorbit crede că Atkins ar fi putut trece la jocuri mai serioase în ultimii doi ani, cât a fost plecat la muncă. Nu-l pot prinde cu nimic, sunt doar zvonuri de pe stradă şi conexiuni Yaroshanko de la un n-djinn de pe Coasta de Vest, închiriat de Houston. La fel şi celălalt tip, hmm, Fabiano, Angel Fabiano. Rezident în Houston, având ceva legături cu bandele de acolo. A făcut închisoare încă de când era puşti, dar numai pentru posesie de abortive, cu intenţia de a le vinde, şi câteva infracţiuni violente. Dar Houston consideră că şi el ar fi putut avansa. E cunoscut ca asociat al lui Atkins.

— Bine.

Lipsa de loialitate faţă de Norton o rodea, suficient de adânc cât să se încordeze într-o grimasă. Întrebă oricum:

— Shindel a avut ceva de spus despre Marsalis?

— Marsalis? Treisprezecele?

Urmă o pauză în care probabil Williamson scotocea prin raport.

— Nu. Nimic în afară de: „Am fi putut rezolva toată treaba dacă ciudatul ăla de cioroi n-ar fi fost acolo. Scuze.

— Scuze?

— Da, zise Williamson, şi tonul lui se transformă într-unul de un amuzament amar. Unul dintre membrii echipei de psihologi are aceeaşi culoare ca mine. Avem de-a face cu un jesuslander sensibil.

Sevgi mormăi.

— Probabil vorbea synul. V-au spus cum de au ajuns în faţa uşii mele?

— Da, şi era supărat din cauza asta. Ne-au spus că îl urmăreau pe Ortiz de săptămâni întregi, cartografiindu-i mişcările. Se pare că deja trecuse de cafeneaua care îi plăcea lui, pe West 97th, iar ei urmau să-l prindă acolo, pe role, şi să-l împuşte la ieşire. Rolele sunt un vechi accesoriu *sicario* în Houston. Bune pentru lovituri în centrul oraşului, unde traficul e aglomerat şi lent. Oricum, după cum povesteşte Shindel, Ortiz a schimbat rutina şi s-a îndreptat brusc spre periferiile rezidenţiale, iar ei s-au

luat după el, dar abia puteau ţine pasul. Până să ajungă pe 118, le ieşise limba de-un cot şi nu mai voiau decât să-şi termine treaba.

— Foarte profesionist.

Auzea lejeritatea propriului ei ton. Dezvinovăţirea lui Norton sufla prin ea ca o adiere răcoroasă. Găsi chiar un zâmbet pentru idioata cu faţa pictată care se izbi de ea venind din spatele unei coloane de sprijin şi apoi se retrase cu scuze şi zâmbete.

— Aşa-i, aprobă Williamson. Nu-i chiar spuma Houstonului, se pare.

— Nu.

Detectivul din New York ezită puţin.

— După cum spuneam, am vorbit cu Kasabian. Mi-a zis că ai vrea să ştii. Voia să amâne până te întorci în oraş, dar te-am văzut la ştirile din Rim, azi-dimineaţă. Aşa că mi-am închipuit că Rim, de unde e originar Ortiz, s-ar putea lega cu ceea ce faci tu acolo.

Conferinţa de presă, organizată în grabă într-o grădină a guvernului, pe o punte din mijlocul navei, raportul ei sec despre lipsa de progres, amortizat de declaraţii rigide despre eforturile coordonate ale RimSec şi ale securităţii navei, o declaraţie scurtă şi pompoasă din partea asistentului unui politician local – toate păreau să alunece în trecut cu viteză alarmantă. Făcu rapid legătura cu senzaţia avută pe autostradă, când ieşise din Cuzco – simţul trecerii timpului care i se strecura parcă printre degete. Marsalis îi era alături, ca o stâncă neagră pe care s-ar fi putut urca. Zâmbi strâmb. Alungă imaginea şi, odată cu ea, un alt cumpărător năuc care-i stătea în drum.

— Bine, ascultă, doamnă detectiv, apreciez că ţi-ai dat osteneala să-mi comunici. O să văd dacă-ţi pot întoarce cândva serviciul.

— Nu-i nevoie. Cum spuneam, am văzut ştirile. Zilele astea se tot vorbeşte despre cooperarea între agenţiile americane, multă vorbărie. M-am gândit că poate ar fi cazul să şi înceapă să *existe* aşa ceva.

— Am auzit asta. Poţi trimite dosarul Shindel la RimSec,

la Alcatraz? îl iau de acolo mai târziu.

— O s-o fac. Sper să ajute.

Apelul din New York se încheie cu un păcănit, luând cu el accentul lui Williamson şi iarna din oraş. O lăsă cu fâsâitul static al satelitului, aproape ca o şoaptă, şi cu nimic altceva.

⁂

— Nimic. Asta încerc să-ţi spun.

Carl scutură iritat din cap.

— Matthew, ţi-am zis că nu mi se pare în regulă tipul ăsta. Eşti sigur?

— Sunt mai mult decât sigur, Carl. Acurateţe matematică. Setul de asocieri al lui Tom Norton e atât de aproape de perfecţiunea cetăţenească pe cât e omeneşte posibil. Cea mai mare hibă pe care am putut-o găsi e un indiciu din baza de date, cum că fratele lui l-ar fi putut ajuta să obţină postul la COLIN. Dar e vorba de un cuvânt şoptit în urechea potrivită, nu de nepotism pe faţă. Şi asta a fost cu ani în urmă, nu s-a întâmplat mereu.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. De fapt, informaţiile sugerează că el şi fratele lui nu se înţeleg chiar aşa de bine. Relaţiile între fraţii de acelaşi sex sunt adesea combative, iar în cazul de faţă, se pare că fraţii Norton şi-au rezolvat-o pe a lor locuind la capete opuse ale continentului.

Carl privea în gol pe fereastra hotelului, la seara care deja începea să întunece cerul. Reflexia lui îi întorcea privirea, împresurându-l. Puse cotul îndoit pe geam şi se sprijini cu antebraţul deasupra capului, cu degetele prin păr. Aşa obişnuia Marisol să…

— Şi lovitura din New York? Faptul că numai o singură persoană ştia unde dormisem?

— O coincidenţă, zise Matthew rigid.

Îşi întâlni ochii reflectaţi în sticlă.

— Din punctul meu de vedere, nu prea pare aşa.

— Coincidenţele nu par niciodată aşa. Nu e în natura umană să le acceptăm ca atare. Ca treisprezece, ai o predispoziţie sporită spre paranoia care să susţină asta.

Carl făcu o grimasă.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, Matt, că…

— Matthew.

— Da, Matthew. Scuze. Ţi-a trecut vreodată prin minte că pentru un treisprezece, pentru cineva care nu se adaptează bine dinamicii de grup, paranoia ar putea fi o caracteristică utilă?

— Da, şi selectivă în evoluţie, de asemenea.

Tonul didactic al hackerului nu se modificase. Nu se modifica aproape niciodată; didacticismul făcea parte din natura lui Matthew.

— Dar nu asta e ideea. Intuiţia umană e înşelătoare, pentru că nu e întotdeauna logică. Nu e în mod necesar o trăsătură potrivită pentru mediul în care trăim sau pentru matematicile care stau la baza lui. Când reflectă forma matematică, e o indicaţie clară a capacităţii inerente de a detecta acea matematică.

— Dar nu şi când sunt în conflict.

Carl îşi sprijini fruntea pe fereastră. Mai avuseseră discuţia asta înainte, de nenumărate ori.

— Corect?

— Nu când sunt în conflict, aprobă Matthew. Când se contrazic, matematica rămâne corectă. Intuiţia abia dacă indică o nepotrivire a capacităţilor dezvoltate cu un mediu schimbat sau în schimbare.

— Deci Norton e curat?

— Norton e curat.

Carl întoarse spatele reflexiei lui. Se sprijini pe fereastră şi privi de jur-împrejurul camerei în care era prizonier.

Recunoscu reflexul – căutarea căilor de ieşire. Ce prostie, uşa era chiar acolo.

„Foloseşte-o, dobitocule.”

— Nu te-a deranjat niciodată? întrebă în telefon.

— Ce să mă deranjeze, Carl?

— Toate astea.

Gesticulă ca şi cum Matthew l-ar fi putut vedea:

— Jacobsen, Acordurile alea idioate, Agenţia şi forţele. Faptul că trebuie să ai licenţă, ca pentru o substanţă

periculoasă.

— În măsura în care fişierele de identificare personală sunt o formă de licenţă socială, cu toţii avem licenţă, atât oamenii obişnuiţi, cât şi variantele. Dacă tipul de licenţă reflectă gradele de risc social, înseamnă că e ceva rău?

Carl oftă.

— Bine, las-o baltă. Întreb persoana nepotrivită.

— În ce fel?

— Păi, fără supărare, eşti defect. Întregul tău profil este post-autist. Aici vorbim despre ceva emoţional.

— Domeniul meu emoţional a fost reechilibrat şi extins pe cale psihochimică.

— Da, de către un n-djinn. Îmi pare rău, Matthew, nu ştiu de ce te bat la cap cu treburile astea. Nu eşti mai normal decât mine.

— Lăsând pe moment deoparte problema a ce anume consideri tu un om normal, ce te face să crezi că ai primi un răspuns mai valid de la unul dintre ei? Oamenii normali sunt mai dotaţi în a descoperi adevărurile etice complexe?

Carl se gândi.

— Nu, din câte am observat, admise posac. Nu.

— Deci percepţia mea asupra ordinii post-Jacobsen probabil nu e nici mai mult, nici mai puţin utilă decât a oricărei alte persoane raţionale.

— Da, dar exact ăsta e marele clenci.

Carl zâmbi. Îi plăcea tare mult să-l facă să se simtă prost pe hacker, cu mintea lui super-echilibrată, în principal pentru că nu reuşea foarte des.

— Nu e vorba *despre* persoanele raţionale. În Raportul Jacobsen nu se punea problema unei reacţii raţionale la licenţele genetice, ci era vorba despre un grup de oameni raţionali, care încearcă să încheie un târg cu masa stupidă a omenirii iraţionale. Lunaticii religioşi, puriştii rasişti, întregul echipaj al sfârşitului de civilizaţie.

O clipă, privi în gol înspre un colţ al camerei.

— Adică, nu-ţi aminteşti toată povestea din ’89-’90? Demonstraţiile? Veninul din presă? Mulţimile adunate la sediile şi bazele armatei, doborând gardurile?

— Ba da. Îmi amintesc. Dar nu m-a deranjat.

Carl ridică din umeri.

— Mă rog, voi nu i-aţi speriat aşa cum i-am speriat noi.

— Şi, totuşi, Jacobsen nu a însemnat o capitulare în faţa forţelor pe care le descrii tu. Raportul e o critică atât la adresa reacţiilor iraţionale, cât şi a gândirii simpliste.

— Mda. Dar uite cine a ajuns la pârnaie.

Matthew nu spuse nimic. Carl revăzu rânjetul de lup al lui Stéphane Névant şi se frecă la ochi ca să-l facă să dispară.

— Păi, Matt, mulţumesc…

— Matthew.

— Scuze. Matthew. Mulţumesc că l-ai verificat pe Norton, bine? Mai vorbim.

Închise. Aruncă telefonul pe pat şi se îmbrăcă repede în hainele cele mai puţin uzate şi pătate de sânge din garderoba lui limitată. Ieşi din camera de hotel, se opri puţin în faţa uşii lui Sevgi Ertekin, apoi pufni exasperat şi se furişă mai departe. Aşteptă zece secunde lungi în faţa liftului, apoi împinse uşa de la scările de urgenţă şi coborî treptele două câte două. Traversă holul în pas alert şi ieşi în oraş. Merse pe jos doar până la strada următoare ca să simtă atmosfera serii, apoi făcu semn unui auto-taxi.

Interiorul era slab luminat şi confortabil, o cavitate scumpă şi neagră din imitaţie de piele, cu fante înguste pentru vederea spre stradă. Pe panoul frontal, un ecran incaş abil se trezi la viaţă şi i-l prezentă pe şoferul-interfaţă, o femeie mai degrabă idealizată. Frumuseţe generică de Rim, amestecul clasic hispano-asiatic. Păr negru, prins cu agrafe, puţin ondulat, sacou şic cu guler înalt. Avea ceva din Carmen Ren în trăsături şi atitudine, dar adusă în mod artificial la o perfecţiune inumană. Vocea era o imitaţie de Asia Badawi.

— Bună seara, domnule. Bine aţi venit la Cable Cars. Ce destinaţie aţi ales în seara asta?

Ezită. Sutherland, o ştia, n-ar fi fost prea impresionat.

„Sutherland e, naibii, pe Marte.”

— Du-mă undeva unde să se lase cu bătaie, zise.

⁜

Detaşat şi neglijent din cauza decalajului orar, a somnului prelungit şi a luptei din ziua trecută, nici măcar nu observă silueta din colţ, care îl urmărise părăsind hotelul, sau automobilul neînregistrat care alunecă din parcarea de pe cealaltă parte a străzii şi intră în trafic în spatele taxiului.

Capitolul 41

Săptămâna lui Dougie Kwang se anunţase a fi de rahat încă de la început, şi nici seara aceea nu arăta mai bine. Era deja cu trei jocuri în urma lui Valdez, pândind colţurile mesei, izbind violent şi răsunător cu tacul să-şi elibereze mintea. Tehnica lui – „dacă vrei să-i spui aşa”, spumega el – în general doar făcea bilele să se ciocnească şi să cadă mai mult alături de buzunare decât în interior. Ştia că furia era exact motivul pentru care pierdea, dar nu se putea scutura de ea. Prea multe lucruri mergeau prost în jurul lui.

Transportul lui Wundawari nu reuşise să treacă de Controlul Tranzitului Maritim la Jakarta; Wundawari însăşi se afla acum într-o închisoare indoneziană din cauza unor acuzaţii false, până când mizerabilii ei de avocaţi din Seattle puteau trage sforile ca s-o elibereze. Banii se terminaseră. „Achită-ţi datoriile”, îl avertizase sec tipul din Seattle. „Cu ceea ce ai mai putea obţine în compensaţie de la Tranzit Maritim, o să-mi plăteşti în rate”. Dougie ar fi putut să-l sune să-i rezolve problema, dar Wundawari n-ar fi fost închisă, iar asta o ştiau şi el, şi cei din Seattle. Ea era prea moale, provenea din mediul celor avuţi din Kuala Lumpur şi din întreaga creşă de răsfăţaţi din Freeport. Plătea oricât voiau cei din Seattle.

Nici pe stradă lucrurile nu stăteau mai bine. Cei de la Alcatraz năvăleau peste tot, iar şefii de la RimSec interveneau la niveluri la care de obicei nu se oboseau să coboare. Încă nu putuse descoperi de ce. O porcărie cu o razie, noaptea trecută, pe un ponton industrial – şi urmările acesteia –, dar niciunul dintre contactele lui plătite din interiorul maşinăriei RimSec nu avea o poziţie destul de înaltă ca să ştie mai multe. Mai important, erau prea îngroziţi de Alcatraz ca să rişte să adulmece mai îndeaproape. Rezultatul final era că el nu se putea mişca, fir-ar al dracului, nicăieri la nord de Selby sau la vest de

Boulevard şi chiar şi în teritoriul Hunter Point transpira mai mult decât ar fi trebuit. Iar graniţa frigea deja de *luni* întregi şi niciuna dintre bandele pe care le ştia nu reuşea să facă decât trafic de carne vie – în majoritate fete albe, frigide, cu care dura o grămadă până să le introduci pe piaţă, şi nici măcar nu aveau prea mare cerere.

Mama tot mai tuşea. Tot nu-şi lua pilulele alea de căcat.

Acum Valdez îşi căuta poziţia, după un alt eşec de tip „prea tare, prea repede”, cu două puncte plutind frumos şi uşor peste buzunarele deschise, cu unghiuri libere peste tot; apoi bila 8 ricoşă, lovindu-se de margine – una dintre şmecheriile ieftine ale lui Valdez, pe care ar fi putut-o face şi cu ochii închişi dacă voia. Alţi cincizeci de parai. El ar fi…

Dar Valdez se încruntă în loc să-şi ridice bărbia de pe tac. Îşi îndreptă spatele şi ocoli masa până la Dougie, cu ochii îngustaţi.

— Hei, *pengo mio.* Spuneai că Elvira *nu* lucrează în seara asta? zise şi făcu semn cu capul prin întunericul barului. Pentru că dacă aia nu e muncă, atunci ai o problemă.

Aşa că Dougie aruncă o privire în direcţia în care se uita Valdez şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, iat-o pe Elvie pe scaunul ei, cu spatele la bar, cu coatele în jos şi sânii înghesuiţi în bluza roşie pe care i-o cumpărase el în mai, cu picioarele făcând tot felul de scheme pe cadrul scaunului, şi toate astea pentru acel negru imens, instalat pe scaunul de alături, care se uita la ea de parcă ar fi fost un fruct, pe o tarabă de pe Meade Avenue.

Era prea mult, fir-ar al dracului.

Apucă tacul cu o mână, la o jumătate de metru de capătul unde se îngroşa, inversă priza şi porni spre bar ţinându-l în jos, pe o parte. Elvira îl văzu venind, făcu mutra aia tâmpită a ei şi încetă cu pălăvrăgeala. Dougie lăsă tăcerea să lucreze în favoarea lui, mai făcu câţiva paşi şi încremeni la un metru şi jumătate de umărul negrului.

— Faci o greşeală, amice, zise răsuflând zgomotos; furia îi mânjea glasul ca o vopsea scursă pe un logo ieftin. Vezi

tu, Elvira nu lucrează în seara asta. Dacă vrei o păsărică ieftină, mai bine vii şi te întâlneşti cu ea în altă zi. Ai priceput?

— Stăteam doar de vorbă.

Intonaţia negrului era calmă şi rezonabilă, aproape plictisită. Avea şi un accent ciudat. Nici măcar nu se uita la Dougie.

— Dacă Elvira nu lucrează, bănuiesc că e liberă să facă asta, nu-i aşa?

Dougie simţi greutatea acelei zilei năvălind peste el cu o putere demolatoare.

— Nu cred că ai fost atent, spuse sugrumat.

Şi atunci negrul se uită la el, prinzând cu o mişcare bruscă a ochilor lui privirea lui Dougie, ca un jucător care prinde o minge joasă pe Monster Park.

— Ba da, zise.

Replica îl încremeni pe Dougie, făcându-l să dea înapoi, cu tacul pe lângă el, pentru că, într-un fel, nu-şi dădea prea bine seama dacă tipul ăsta o căuta cu lumânarea. Simţea ceva ca o alunecare, ca o gheaţă sub roţi atunci când te aştepţi mai puţin. Ştia că trebuia să-i dea înainte, nu era mai nimeni în seara aceea în bar, dar Valdez îl urmărea, la fel şi barmanul şi alţi câţiva, şi orice s-ar fi întâmplat, s-ar fi dus vorba pe stradă până dimineaţa – *trebuia* să-l pună pe tip cu botul pe labe –, dar i se clătina pământul sub picioare, nu mai avea siguranţă, nu-l putea citi pe tip şi nu-i putea anticipa reacţiile.

Strânse tacul în mână.

— Dacă încerci să mă loveşti cu chestia aia – spuse blând negrul – o să te omor.

Lui Dougie îi tresări inima în piept. Simţi scânteia furiei aţâţate, prea mult timp reţinută – dintr-odată nu se mai putea baza pe ea. În spaţiul liber se strecură glasul mic al prudenţei, picurând ca ploaia. Inspiră adânc, silindu-se să uite.

— Uşa e acolo, zise. Pleacă dracului.

— Mă dor picioarele.

Aşa că Dougie roti tacul aşa cum ştiuse că o s-o facă în

sinea lui. Dinţii i se dezgoliră în rânjetul de rechin alimentat de adrenalina prea mult reţinută.

Într-o astfel de situaţie, ce mama dracului mai putea să facă?

⁂

Chiar în momentul izbucnirii bătăii, Carl simţi un mic fior de dezamăgire. Gangsterul acela de doi bani din faţa lui avea, poate, ceva mai mult curaj decât majoritatea peştilor, dar, până la urmă, nu era un adversar real, nu era o ameninţare adevărată.

„Da, ca şi cum te-ai fi aşteptat la altceva aici, într-un bar cu pereţii negri ca un buncăr, într-o mahala ruinată de la marginea unui şantier naval nu prea automatizat.” De parcă n-ar fi discutat cu autotaxiul şi n-ar fi pierdut o grămadă de vreme cercetând străzile pustii. „Recunoaşte, beţivane, asta este exact ceea ce căutai. Asta voiai. Bucură-te.”

Avea lupta atât de bine conturată în minte, încât totul părea prestabilit. Se săltase deja din scaun, distribuindu-şi o parte din greutate în braţul cu care se sprijinea de bar, iar în picioare – mai mult decât o arăta. Sesiză tremurul din braţul celuilalt, apucă un picior al scaunului şi îl azvârli cu putere în sus. Capătul scaunului îl lovi şi i se înfipse în faţă şi în piept. Impulsul pe care rotaţia i-l imprimase scaunului făcu tacul să se răsucească şi-l blocă în totalitate – lovitura nereuşind să ajungă mai sus de talie. Îi dădu drumul şi făcu un pas înainte, în timp ce peştele dădea înapoi, cu mâna pe tăietura de pe faţă. Scaunul se rostogoli. Carl îl seceră de la distanţă, lovindu-l cât putu de tare într-o parte a gâtului pe care nu şi-o putea proteja.

Peştele se izbi de podea fiind, după toate aparenţele, mort. Elvira ţipă.

La masa de biliard, prietenul ras în cap al peştelui rămăsese şocat, fără să se poată mişca, ţinând tacul în faţa corpului, ca pe un scut, cu ambele mâini. Carl înaintă câţiva paşi, cu simţul proximităţii detaşat de ceea ce se petrecea în întreaga încăpere.

— Ei bine? se răsti el.

Erau cel mult şase metri; dacă cheliosul avea pistol, n-ar fi reuşit să-l scoată înainte să sară Carl asupra lui. Îi citi pe faţă că şi el ştia asta.

Vederea periferică, în stânga. Barmanul, scotocind după ceva – telefon sau armă. Carl întinse o mână cu degetul ridicat.

— Nu.

Pe podea, peştele gemu şi se mişcă. Carl cercetă fiecare chip din bar, evaluând posibilele reacţii, apoi îl izbi în cap pe cel doborât. Geamătul încetă.

— Cum îl cheamă? îi întrebă pe toţi.

— Ăă, Dougie, răspunse barmanul. Dougie Kwang.

— Bine. Cine e prieten foarte bun cu Dougie Kwang şi ar vrea să stea de vorbă cu mine, să rămână. Ceilalţi ar face mai bine să plece.

Foşnet zorit de picioare, scrâşnet de scaune mutate în grabă. Cei câţiva se repezeau să plece.

Uşa se deschise pentru ei. Carl simţi frigul intrând şi atingându-i ceafa. Barmanul profită de ocazie şi plecă şi el. Rămase doar el cu Elvira, care începuse să caute ceva pe podea lângă Dougie, plângând, şi cheliosul despre care Carl bănuia că nu avusese încredere că ar fi putut ajunge la uşă în siguranţă. Îi adresă un zâmbet rece.

— Chiar vrei să ai parte de aşa ceva?

— Nu, nu vrea. Uită-te la faţa lui. Nu mai fi aşa mizerabil şi lasă-l să plece.

Autocontrolul şi meshul îl opriră să se întoarcă în direcţia vocii, a amuzamentului detaşat şi a siguranţei de fier din spatele ei. Deja ştia, după ton, că exista un pistol îndreptat asupra lui. Faptul că nu zăcea pe podea alături de Dougie, ucis sau pe moarte, era singura parte care nu avea logică.

Alungă uimirea, păşi într-o parte, cu o politeţe ironică, şi-i făcu semn cheliosului să treacă pe lângă el. O amintire de moment a capelei din South Florida State, cu arianul rânjind dispreţuitor şi trecând pe lângă el, pe intervalul dintre strane. I se făcu dintr-odată greaţă de toate, de atitudinile şi mişcările ieftine, de folosirea privirilor fixe,

întregul teatru mecanic de previzibil al jocului masculin.

— Haide, zise sec. Se pare că ai obţinut un permis de liberă trecere. Ai face bine s-o iei şi pe Elvira cu tine.

Îl urmări pe prietenul lui Dougie Kwang cum lasă jos tacul de biliard pe care îl ţinea în mâini şi înaintează cu paşi ezitanţi. Nici el nu-şi dădea seama ce se petrece. Ochii i se mutau de la Carl la nou-venit şi invers. Incapacitatea de a înţelege îi era întipărită pe faţă ca amprenta unui bocanc. Îngenunche lângă târfa care nu lucra şi încercă să o ridice în picioare. Ea se zvârcoli şi plânse, refuză să se scoale, cu mâinile încă lipite de trupul nemişcat al lui Dougie, cu buclele lungi şi întunecate acoperindu-i faţa încremenită, cu ochii măriţi. Se tânguia şi suspina, fragmente de cuvinte pe jumătate inteligibile, un amestec sino-spaniol de pe stradă, pe care Carl nu îl putea urmări prea bine.

„Ne bucură munca bine făcută, nu-i aşa?

Pentru o clipă se întrebă dacă, atunci când va veni momentul, va exista vreo femeie, orice femeie, care să plângă astfel pentru el.

— N-avem toată noaptea la dispoziţie, zise vocea din spatele lui.

Carl se întoarse încet, teama de glonţ gâdilându-l în ceafă. Era timpul să vadă ce mama mă-sii mersese prost.

„Corect. De parcă n-ai şti deja!”

În uşă stătea un bărbat înalt.

Şi alţi câţiva, niciunul dintre ei mic, dar unul anume îi atrase atenţia, aşa cum te îndrepţi spre o culoare, într-un peisaj monoton. Simţurile ascuţite de mesh ale lui Carl se concentrară asupra revolverului greu, de culoare argintie, din mâna cu mănuşă neagră, şi se opriră la afirmaţia lui bizară, într-adins învechită, dar nu de asta era vorba. Nici de părul închis la culoare, uleios şi pieptănat pe spate, nici de uşoara strălucire a pielii bronzate şi a trăsăturilor caucaziene, sugerând urme de gel fixator de celule pentru păr şi piele, folosit de asasinii care nu aveau intenţia să lase urme genetice la locul crimei. Carl observă toate astea şi le lăsă deoparte, concentrându-se pe ceea ce conta cu

adevărat.

Era vorba de felul în care stătea bărbatul, de felul cum se uita prin încăpere, ca şi când ar fi fost o scenă asamblată strict în folosul lui. Felul în care hainele negre i se înfăşurau pe trup ca suflate de o furtună, ca şi cum nu i-ar fi păsat prea mult dacă le purta sau nu. Felul în care faţa bronzată avea o oarecare familiaritate, un fel de senzaţie că ai mai întâlnit probabil persoana respectivă undeva şi asta a avut atunci un sens anume.

„Treisprezece!”

Trebuia să fie aşa. Paranoia confirmată. Echipa din spatele lui Merrin venită pentru răzbunare. Nu se terminase.

Alături de Carl, jucătorul de biliard îi vorbea insistent Elvirei, reuşind în cele din urmă s-o salte în picioare şi conducând-o pe lângă Carl, cu un braţ în jurul umerilor ei tremurători. Pe faţa lui era acelaşi amestec năuc de şoc şi lipsă de înţelegere ca mai înainte. Carl îi făcu semn din cap să treacă, apoi se întoarse încet să-l urmărească cum aproape o căra pe Elvira spre uşă. Nou-veniţii se dădură la o parte şi lăsară cuplul să treacă, unul dintre ei închizând ferm uşa în urma lor. În tot acest timp, pistolul argintiu nu se clinti de pe direcţia ţintei.

Carl îi adresă posesorului lui un zâmbet sardonic şi înaintă, aparent nepăsător, câţiva paşi. Celălalt îl privi apropiindu-se, dar nu se clinti şi nici nu obiectă. Carl respiră. După cum stăteau lucrurile, încă n-avea să fie împuşcat.

„Dar e aproape!”

Prinse fiorul puternic de frică, îl zdrobi şi-l dădu deoparte. Meshul şi o voinţă susţinută de a face rău pulsau mai puternic.

„Insistă, vezi cât de departe poţi ajunge?

Ajunse cam la distanţa de la care se puteau atinge.

Bărbatul înalt îl lăsă să se apropie, ba chiar îi zâmbi amabil, încurajator, ca un adult indulgent urmărind cum un copil aflat în grija lui face ceva îndrăzneţ. Destul de aproape încât estimarea pe care o făcuse Carl situaţiei să

se dezagrege, lăsându-l dintr-odată nesigur de felul în care ar trebui să acţioneze în continuare. Însă la câţiva metri de gura ţevii revolverului, zâmbetul bărbatului înalt se transformă pe chipul lui, fără să-l părăsească, devenind ceva dur şi încordat.

— E suficient, zise calm. Nu sunt chiar aşa de neglijent.

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu pari. Te cunosc de undeva?

— Nu ştiu. Mă cunoşti?

— Cum te cheamă?

— Poţi să-mi spui Onbekend.

— Marsalis.

— Da, ştiu, zise bărbatul înalt şi făcu semn din cap spre una dintre mesele alăturate. Stai jos. Avem puţin timp.

„Bun.” Adierea răcoroasă a confirmării îi alunecă în jos pe ceafă, coborându-i în muşchii braţelor.

— Stai tu jos. Eu mă simt bine aşa.

Piedica revolverului ţăcăni.

— Stai jos sau te omor.

Carl îl privi în ochi şi nu găsi niciun loc gol acolo, nici măcar pentru o replică îngâmfată – „Se pare că oricum o să faci asta.” Bărbatul acela l-ar fi doborât imediat. Ridică din umeri şi se îndreptă spre masă, aşezându-se pe unul dintre scaunele abandonate. Încă mai păstra căldura fostului ocupant. Se lăsă pe spate şi întinse picioarele cât putu de mult în afara marginilor mesei. Onbekend aruncă o privire către unul dintre ajutoarele lui, făcând semn spre uşă. Omul se strecură tăcut afară.

Cel rămas nu se mişcă, fixându-l pe Carl cu priviri reci şi încrucişându-şi braţele. Onbekend îl verifică aruncându-i încă o privire, apoi traversă barul şi se aşeză şi el la masă, în faţa lui Carl.

— Eşti tipul cu loteria, nu-i aşa? zise.

Carl oftă. Nu era un oftat cu totul fals.

— Da, eu sunt.

— Cel care s-a trezit la jumătatea drumului spre casă?

— Da. Vrei un autograf?

Primi un zâmbet subţire.

— Sunt curios. Cum te-ai simţit blocat acolo, tot timpul ăla, în aşteptare?

— Un adevărat desfrâu. Ar trebui să încerci din când în când.

Onbekend nu reacţionă mai mult decât o piatră. Sentimentul de familiaritate creştea – Carl era sigur că era vorba de ceva anume. Cunoştea faţa aia, sau una foarte asemănătoare, de undeva.

— Te-ai simţit abandonat? Ca atunci când aveai paisprezece ani?

„Paisprezece?”

Carl rânji. Micul avantaj făcu adrenalina să-i alerge prin vene. Înălţă capul, cu o detaşare elaborată.

— Deci ai fost din proiectul Lawman, hm? Seria finală de puişori sudişti ai Fortăreţei America întorcându-se acasă, la adăpost.

Era acolo, abia sesizabilă, dar totuşi acolo, în colţul ochilor lui Onbekend. O pierdere a echilibrului, o scurgere de furie. În acea clipă, Carl îl încolţise.

— Crezi că mă cunoşti? Nu mă cunoşti deloc, amice.

— Şi nici amicul tău nu sunt, spuse Carl blând. Aşa că dă-i drumul. Cu toţii facem greşeli. Ce vrei de la mine, mai exact?

Pentru o fracţiune de secundă, atât de scurtă încât aproape că trecu fără să o remarce, Carl crezu că era mort. Ţeava revolverului nu se clinti, dar păru să sclipească în partea de jos a câmpului său vizual. Gura lui Onbekend se strânse şi mai mult, ochii i se încărcară de şi mai multă ură.

— Poţi să începi prin a-mi spune cum te simţi când vânezi alte variante treisprezece pentru rumegătoarele de la ONU.

— Bine remunerat.

Carl se uita fără nicio expresie în ochii îngustaţi ai celuilalt treisprezece. Unul dintre ei avea să moară în acel bar.

— Mă simt bine remunerat. *Tu* ce faci ca să-ţi câştigi existenţa?

— Supravieţuiesc.

— Oh, făcu dând din cap şi mimând o înţelegere batjocoritoare. Faci pe haiducul, nu-i aşa?

— Eu nu lucrez pentru rumegătoare, dacă la asta te referi.

— Ba sigur că lucrezi.

Carl căscă – o nevoie subită de oxigen, născută din tensiune şi apărută din senin, dar atât de bine-venită încât s-ar fi putut lăuda cu asta.

— Toţi lucrăm pentru rumegătoare, într-un fel sau altul.

Onbekend nu se dădu bătut. Înclină puţin capul, ca un lup sau un câine care ascultă un zgomot slab.

— Vorbeşti cu prea mare uşurinţă despre compromisurile altora. După cum am spus, nu mă cunoşti deloc.

— Ştiu că azi ţi-ai cumpărat de mâncare. Ştiu că ai ajuns până aici într-un vehicul făcut într-o fabrică, pe străzile oraşului construite şi plătite, într-o formă sau alta, de cetăţenii locului. Ştiu că ţii în mână un pistol pe care nu l-ai făcut din metal brut, în timpul tău liber.

— Ăsta?

Onbekend ridică uşor revolverul, scoţând puţin ţeava din linia de ochire. Părea amuzat. Carl se sili să nu se încordeze, să nu se uite la arma care se mişca.

— Am luat pistolul ăsta de la un om pe care l-am ucis.

— O, da, ăsta e un schimb rezonabil. L-ai ucis şi pe tipul care ţi-a servit micul dejun azi dimineaţă, ca să nu fii nevoit să plăteşti? O să-l ucizi şi pe cel care ţi-a vândut sau împrumutat vehiculul de transport, şi pe cel care administrează locul în care o să dormi la noapte? Ai planuri şi pentru cei care i-au angajat, pentru cei care administrează mijloacele de producţie, pentru manageri şi proprietari, pentru oamenii care vând şi pentru cei care cumpără?

Carl se aplecă, rânjind în faţa recii proximităţi a morţii. Se simţea ca şi cum ar fi fost drogat.

— Nu înţelegi, ce dracu’? Rumegătoarele sunt peste tot în jurul nostru. Nu poţi scăpa. Nu te poţi elibera. De

fiecare dată când consumi ceva, lucrezi pentru ei. De fiecare dată când călătoreşti. Pe Marte, de fiecare dată când *respiri* devii o parte din lumea lor.

— Bine.

Onbekend închegă un alt surâs mic:

— Ţi-ai învăţat bine lecţiile. Dar presupun că dacă biciuieşti un câine suficient de des, întotdeauna învaţă.

— Of, *te rog.* Ştii ceva? Vrei să ne prefacem că există şi o altă cale? Dacă vrei să evadezi într-o epocă de aur mitică, pre-virilicid, du-te să trăieşti în Jesusland, ei încă mai cred în porcăria asta. Am fost acolo săptămâna trecută, îi iubesc pe cei ca noi. Ne-ar arde pe amândoi pe rug imediat ce ne-ar vedea. Nu înţelegi? *Nu mai e loc pentru ceea ce suntem noi.*

Cuvintele lui Sutherland păreau să crească în el – glasul lui liniştit al acestuia, amuzat, cu timbrul său de bas ca un tunet, ca forţa însăşi.

— Ne-au ucis acum douăzeci de mii de ani cu agricultura lor şi prin complicitatea lor laşă cu ierarhia. Au câştigat, Onbekend, şi ştii de ce? Au câştigat pentru că *a mers.* Cooperarea în grup şi supunerea în faţa unui şmecher bărbos a funcţionat mai bine decât să lupţi de unul singur, aşa cum o s-o facă întotdeauna un treisprezece! Ne-au fugărit în zdrenţe, Onbekend, cu gloatele lor, cu liderii lor şi puterea care stă în număr. Ne-au vânat, ne-au exterminat, şi au primit viitorul drept premiu. Şi iată-ne acum, stând în grădinile suspendate din povestea de succes a rumegătoarelor, şi tu îmi spui că nu, nu, nu ai urcat cu ascensorul sau pe scări, pur şi simplu ai zburat până aici prin propriile forţe, numai cu cele două căcaturi de aripi ale tale. Eşti un *mare* căcat.

Onbekend se aplecă în faţă, copiindu-i atitudinea, cu ochii în flăcări. Era ceva instinctiv, condus de furie. Revolverul i se mişcă puţin în mână ca să-i permită schimbarea de poziţie. Se înclină precis într-o parte. Carl observă şi îşi potoli năvala meshului. „Nu încă, nu încă”. Întâlni ochii celuilalt, îşi văzu acolo propria moarte şi nu-i păsă prea mult. În el creştea o furie pe care abia dacă o

înţelegea. Cuvintele îl ţineau în viaţă, încălzindu-l atâta timp cât le putea arunca.

— Ei ne-au *construit,* Onbekend, ne-au creat, fir-ar. Ne-au readus din morţi pentru unicul lucru la care ne pricepem. Violenţă. Măcel. Tu, eu, zise tăind aerul cu palma deschisă, dezgustat. Noi toţi, absolut toţi. Suntem *dinozauri.* Monştri ridicaţi din adâncurile trecutului sumbru şi violent pentru a păzi luminile strălucitoare şi privilegiile consumatorilor civilizaţiei occidentale. Iar noi am *făcut* asta pentru ei, exact cum voiau. Vrei să vorbim despre rumegătoare, despre cum se pleacă în faţa autorităţii, despre cum lasă voinţa grupului să dicteze? Spune-mi în ce fel suntem noi diferiţi. Proiectul Lawman? A ce seamănă asta?

— Da, pentru că ei ne-au *antrenat.*

Pentru prima dată, vocea lui Onbekend se ridică aproape ca un strigăt, aproape cu durere. O calmă din nou imediat, coborând-o la o furie rece, temperată:

— Ne-au încarcerat din copilărie, Marsalis. Ne-au învins prin condiţionare. Tu ştii asta, Osprey trebuie să fi fost la fel. Cum am fi putut să…

— *Am făcut. Cum. Ni s-a spus,* zise Carl rostind cuvintele separat. Exact la fel ca ei, la fel ca rumegătoarele. Am *dat greş,* la fel cum am dat greş acum douăzeci de mii de ani.

— Aia a fost atunci, se răsti Onbekend. Şi asta e acum. Unii dintre noi nu mai merg pe acelaşi drum.

— O, nu mă face să râd. Ţi-am spus deja, *tot ceea ce te priveşte* face parte din lumea rumegătoarelor. Dacă nu reuşeşti să te împaci în niciun fel cu asta, ai putea foarte bine să te împuşti…

Fantoma unui zâmbet traversă faţa lui Onbekend.

— Am fost trimis să aranjez sinuciderea ta, Marsalis. Nu a mea.

— Trimis? zise Carl batjocoritor, privind peste spaţiul mic dintre ei. *Trimis?* O, îmi închei pledoaria.

— Variantele treisprezece au predilecţia nefericită de a muri de propria lor mână, spuse celălalt pe un ton ridicat, repezind cuvintele, jignit de dispreţul lui Carl şi încercând

să câştige un punct, fără să fi înscris atât de bine cum sperase.

— Sinucideri violente, în lagăre şi rezervaţii. Iar un treisprezece atât de împovărat de vinovăţie ca tine…

— Vinovăţie? Lasă-mă dracului în pace. Acum *vorbeşti* exact ca ei. Variantele treisprezece nu simt vinovăţia, asta e ceva specific rumegătoarelor.

— Da, toţi cei pe care i-ai vânat, i-ai asasinat sau i-ai dus înapoi la o existenţă moartă, în lagăre.

Acum Onbekend era mai calm, glasul redevenindu-i egal.

— E de înţeles că nu poţi trăi la infinit cu asta.

— Pune-mă la încercare.

Un zâmbet trist.

— Din fericire, nu sunt nevoit s-o fac. Cât despre sinucidere, mi-ai uşurat lucrurile.

— Zău? spuse Carl privind cu atenţie în jur. Mie nu prea mi se pare a fi scena unei sinucideri.

Dar dincolo de tărăgănarea cuvintelor, înţelese deja care era ideea şi ceva foarte asemănător cu panica începu să-i dea fiori reci.

Îşi jucase toate cărţile şi Onbekend tot nu-l slăbise îndeajuns. Celălalt treisprezece îl privea din nou atent, reluându-şi autocontrolul rece cu care intrase în bar. Conştiinţa locului în care se aflau se coagula în jurul lui – mobilierul vechi, jegos, tejgheaua lungă a barului, zgârieturile şi petele de băuturi vărsate, sclipind în lumina slabă, şi grămada de pahare şi sticle din spate. Mesele de biliard uzate, în cercurile lor de lumină. Dougie Kwang căzut pe podea, cu capul răsturnat pe o parte, cu ochii deschişi holbându-se la el. Aşteptând companie, pe cineva care să i se alăture acolo, jos, în praf şi printre pete lipicioase.

— Ar fi greu de înscenat o sinucidere aici, acceptă Onbekend. Şi mai greu ar fi s-o înscenăm oriunde altundeva. Dar am fost atât de drăguţi să te lăsăm să dai ce ai mai bun din tine, aşa că iată-ne aici – o încăierare stupidă, într-un bar dintr-o mahala de doi bani, cu nişte criminali de doi bani, şi se pare că Marsalis şi-a calculat

greşit şansele. Un mod destul de stupid de a muri, dar asta e.

Ridică din umeri. Vocea lui Onbekend sună dintr-o dată gâtuită de dispreţ:

— Asta o să creadă ei despre tine. Nu le-ai dat niciun motiv să n-o facă.

Simţi înţepătura acuzaţiei indirecte. În mintea lui, Sutherland fu de aceeaşi părere. „Dacă suntem conduşi de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă alimentată de ură pe care ei o simt faţă de noi devine un adevăr.

„Probabil n-ar fi crezut asta? „Sau poate că da. La sfârşit, lucrurile nu sunt întotdeauna curate, Marsalis. Ţii minte? Viaţa e murdară, la fel şi crima."

Kwang părea să-i facă cu ochiul de pe podea.

„Asta s-ar putea să fie o treabă destul de murdară pentru ea, beţivane."

Ca şi cum n-ar fi avut destul de lucru cu propriile gânduri, Onbekend continua să-l preseze.

— Vor crede că ai fost prea prost ca să-ţi învingi propria programare, spuse ca şi cum ar fi rostit ceva de la sine înţeles, de parcă el s-ar fi aflat acolo anume pentru cugetările lui Sutherland. Pentru că aşa eşti. Vor crede că ai căutat să dai de necaz, pentru că exact asta ai făcut, şi că aici ai găsit puţin prea mult ca să te descurci singur. Aşa că vor face o anchetă superficială, o să discute cu câţiva oameni, şi în final o să decidă că ai fost împuşcat de aproape cu un pistol neînregistrat care nu va mai fi niciodată găsit, de mâna unui bătăuş anonim de pe stradă care nu va fi găsit nici el, şi o să închidă cazul, Marsalis, o să-l închidă pentru că se încadrează exact în idioţenia pe care tu ne-ai dat-o pe tavă. Nici eu n-aş fi putut aranja lucrurile mai bine.

Carl flutură din mână.

— Ăsta nu prea e un pistol neînregistrat.

— Ăsta? întrebă Onbekend şi ridică din nou revolverul, cântărindu-l în mână. Ăsta e...

„Acum!"

Nu a fost mare lucru – reacţia o idee încetinită a celuilalt bărbat, impulsurile neurochimice adormite şi domolite de gesturile anterioare ale lui Carl, cu palma deschisă, şi calmul care se lăsase după toate ţipetele. Apoi mişcarea abia perceptibilă a ţevii revolverului, cu doar câteva grade, şi scurta relaxare a trăgaciului. Apoi sentimentul de superioritate al lui Onbekend, ceva standard pentru un treisprezece, nevoia sa curioasă de a ţine predici. Nu a fost mare lucru.

N-a fost deloc.

Carl ţâşni de pe scaun cu mâinile pe marginea mesei, săltând-o şi răsturnând-o. Onbekend scăpă o împuşcătură imprecisă, apoi se împletici în spate, încercând să se elibereze din scaun şi să stea în picioare. Umbra din dreptul uşii strigă şi se deplasă. Carl traversă spaţiul gol în care fusese masa, către Onbekend, izbind cu baza palmei şi cotul, răsucindu-se, căutând arma şi aproape blocând-o, prea aproape ca să mai tragă. Acum ţinea braţul celuilalt treisprezece cu ambele mâini, răsucind revolverul în sus şi într-o parte, în căutarea omului de la uşă. Încercă să ajungă la trăgaci. Onbekend îşi scosese degetul, blocând tentativa, dar nu conta. Celălalt bărbat strigă din nou, ferindu-se de glonţul care credea că vine spre el. Uşa zbură spre interior şi cealaltă jumătate a întăririlor umane ale lui Onbekend năvăli în încăpere. Carl smuci revolverul, dar nu reuşi să-l elibereze. Nou-venitul nu făcu aceeaşi greşeală ca tovarăşul lui. Pătrunse înăuntru rânjind.

— Ţine-l acolo, Ombee.

Disperat, Carl cosi cu piciorul în lateral, încercă să aducă lupta la nivelul solului şi să desprindă revolverul din strânsoarea încăpăţânată a lui Onbekend. Celălalt treisprezece îi blocă gleznele cu ale lui, rămânând ferm pe poziţie, şi Carl căzu, dezechilibrat din cauza propriei greutăţi şi a unei mişcări *tanindo* care nu-i mersese.

Onbekend calculă bine momentul, făcu un pas mare şi se scutură de el ca de o povară. Carl se prăbuşi, agăţându-se de revolver fără să-l poată lua. Onbekend îl lovi în testicule. Se ghemui în jurul loviturii, încercând cu

disperare să se rostogolească, să se ridice…

Onbekend îndreptă revolverul spre el.

Lumea păru să se oprească în loc, să se aplece şi să privească.

În scurtul moment de ireală nemişcare simţi impactul înainte să vină, iar gândul fu înspăimântător, fiindcă părea o eliberare. Se simţi deschis pentru acea libertate, ca o pasăre întinzându-şi aripile, ca un animal arătându-şi colţii.

Ochii i se fixară într-ai lui Onbekend. Zâmbi şi aruncă o ultimă sfidare:

— Fraier nenorocit.

Apoi veniră împuşcăturile, violenţa finală străbătând prin tăcere, din nou, din nou, din nou, ca bubuiturile repetate ale unei uşi pe timp de furtună.

Capitolul 42

Beretta Marstech avea o funcţie specială care permitea trei împuşcături la fiecare acţionare. Sevgi Ertekin intră pe uşă cu pistolul armat, ţinând-ul ridicat cu ambele mâini, şi apăsă pe trăgaci de câte două ori pentru fiecare persoană din câmpul ei vizual. Nu era timp de amabilităţi; văzuse prin fereastră ce urma să se petreacă. Gloanţele explozive scoteau un sunet sec şi lipsit de dramatism când erau lansate, dar îşi sfâşiau ţintele ca pe nişte cartoane.

Trupurile săltară şi fură aruncate în lateral. Doi căzură.

Al treilea se întoarse cu iuţeală de tigru şi prima împuşcătură îl rată complet. Un revolver mare şi argintiu aflat în mâna lui urmărea ţinta. Ea apăsă din nou şi el se răsturnă pe spate ca într-o acrobaţie de circ.

Marsalis se zbătu pe podea, chinuindu-se să se ridice. Sevgi nu-şi dădea seama dacă era rănit. Înaintă în încăpere, rotind pistolul ca să acopere toate unghiurile, regulamentar. Aruncă o privire în jos la oamenii pe care tocmai îi împuşcase, ba nu, stai…

…înregistră ochi holbaţi şi poziţii nefireşti, unul dintre ei prăbuşit aproape comic pe un scaun, cu picioarele alunecându-i de sub el, altul pe podea, cu membrele dezarticulate, ca păpuşa unui copil plin de toane…

…oamenii pe care tocmai îi împuşcase. Pistolul Marstech şi încărcătura lui, inechivoc în sentinţele lui ca un judecător din Jesusland.

Cel de-al treilea o izbi dintr-o parte. Imaginea fulgerătoare a unei feţe pline de sânge, deformată de mânie. Căzu la podea, cu braţele întinse în spate pentru a amortiza căderea, pierzând Beretta la impact. Pentru o clipă, cel de-al treilea bărbat se clătină deasupra ei, mârâind printre dinţii dezgoliţi, cu mâinile goale încârligate ca nişte gheare. Privirea din ochii lui era sălbatică, fără nimic uman. Simţi teroarea ca pe nişte aripi în stomac şi în piept.

El văzu pistolul căzut. Trecu pe lângă ea ca să-l ia.

— *Onbekend!*

Atacatorul ei se răsuci, pe jumătate aplecat peste Beretta, şi văzu ce vedea şi ea – Carl Marsalis ridicat de pe podea şi cu revolverul cel mare în mână.

Onbekend se roti şi împuşcătura trecu pe lângă el. Mugetul profund al proiectilului de calibru mare traversă încăperea. Marsalis mârâi ceva, ţinti şi trase din nou. Uşa se trânti în urma celuilalt bărbat.

Sevgi îşi luă pistolul.

— Eşti teafăr?

Aprobă trist, cu o mişcare a capului. Nu era sigur pe picioare. Ea îi zâmbi încordat şi se duse la uşă. O crăpă puţin şi se uită afară. Vehiculul pe care îl urmărise de la hotel cu un taxi era încă acolo, pe partea opusă a străzii pustii, ruinate. Bărbatul rănit umbla la uşa maşinii, deschizând-o. Nu era timp.

Ieşi şi luă poziţie de tragere pe trotuar. Mii de amintiri de pe străzile şi aleile dosnice din Queens şi Manhattan, unsprezece ani de urmăriri şi arestări pulsau prin ea, dându-i încredere, făcându-i mâinile sigure.

— Poliţia! Mâinile deasupra capului, întinde-te la pământ!

El păru să îngenuncheze în uşa deschisă a maşinii. Ea se apropie.

— Am spus mâinile…

El se roti, extrăgând de undeva o armă. Trase. Ea ripostă. Trei focuri de armă, unul după altul – îl văzu aruncat pe flancul maşinii, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că lovise prea sus.

Simţi ceva izbind-o în umărul stâng, se dezechilibră şi căzu, lovindu-se de zidul barului. Un picior îi alunecă, iar ea dădu din mâini ca să nu cadă pe jos. Se prinse de perete, îl văzu desprinzându-se de maşină, lăsând pete de sânge pe caroseria strălucitoare, împleticindu-se şi prăbuşindu-se în interiorul vehiculului. Se luptă să se ridice în picioare, îl privi cum se întinde să închidă uşa după el, ştia că nu avea cum să reuşească la timp. Ridică

Beretta cu o mână şi trase. Cele trei lovituri erau prea puternice ca să ţintească bine; gloanţele ricoşară pe maşină, niciunul aproape de ţintă. Uşa se închise cu un pocnet pe care ea îl auzi clar de peste drum. Motorul învie instantaneu. Ea se împletici în faţă, încercă să se îndrepte, insistând, în ciuda amorţelii din umăr, să ochească maşina care pleca.

Apăsă pe trăgaci, de trei ori. Nouă împuşcături, lovituri pulsându-i continuu în umărul rănit, stând în poziţia de tragere, cu ambele mâini pe armă. Maşina alunecă dintr-o parte în alta, apoi se îndreptă, ajunse la un colţ şi coti în viteză, dispărând într-un scrâşnet de pneuri forţate. Ea lăsă braţele să-i cadă, pufni dezgustată şi rămase pironită acolo pentru o clipă.

— Futu-i, zise în cele din urmă, iar vocea îi răsuna puternic pe strada dintr-odată tăcută. Doi din trei, are cineva vreo problemă?

Aparent nimeni nu avea nicio problemă.

Se înapoie la bar, împinse uşa şi se sprijini de tocul ei, analizând dezastrul. Marsalis se ridicase în picioare în mijlocul încăperii, cu revolverul în mână. Tresări când intră ea, apoi rămase locului, privind-o. Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

— Să-nţeleg că nu e nimeni ascuns la toaletă.

— Înţelegi corect.

— Bine. Sunt obosită.

Puse Beretta în tocul de umăr, strâmbându-se puţin din cauza durerii provocate de mişcare.

— Eşti bine?

Ea privi în jos la umărul stâng, unde lovise glonţul. Sângele se scurgea încet pe mâneca distrusă a gecii. Amorţeala făcea loc unei dureri puternice, pulsânde. Îşi îndoi mâna stângă, o ridică şi durerea îi provocă o grimasă.

— Mda, m-a nimerit. Rană în muşchi. O să supravieţuiesc.

— Vrei să mă uit?

— Nu, fir-ar să fie, nu vreau să te uiţi.

Ezită, făcând un gest care ar fi putut însemna o scuză. Tonul i se îmblânzi:

— RimSec sunt pe drum. Poate să aştepte.

— Am auzit maşina. A scăpat?

Ea se strâmbă.

— Da. L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm.

— Mda, suntem nişte ticăloşi duri, doar ştii.

Apoi aerul păru să iasă din plămânii lui Marsalis ca şi cum ar fi fost înţepat. Se duse la bar şi aşeză cu grijă revolverul pe lemnul zgâriat.

— Slavă Domnului că s-a terminat, zise cu patimă. Ai nevoie de o băutură.

— Nu, n-am, fir-ar al dracului, nevoie de băutură. A scăpat.

Marsalis se întoarse să cerceteze grămada de sticle din spatele lui. Ochii lui prinseră reflexia lui Sevgi în oglindă.

— Da, dar vezi partea bună a lucrurilor. Niciunul dintre noi nu e mort, ceea ce e o îmbunătăţire al dracului de mare faţă de ceea ce aşteptam cu zece minute în urmă.

Ea se cutremură puţin. Alungă senzaţia. Marsalis culese o sticlă dintre multe altele şi două pahare de sub bar. Aşeză paharele pe tejgheaua barului şi picură în ele un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Uite, fă-mi pe plac. Mi-ai salvat viaţa şi îţi datorez cel puţin un whisky de furat. Şi se pare că ţi-ar prinde bine.

— Hei, mulţam mult. Ţi-am salvat viaţa şi tu îmi spui că arăt ca dracu'?

Carl întinse palma, legănând-o ca pe un avion.

— Hai să spunem că eşti puţin palidă.

— Să te ia dracu'!

Luă paharul. El o imită şi ciocniră foarte uşor. Rosti încet:

— Îţi sunt dator, Sevgi.

Ea sorbi şi înghiţi.

— Să zicem că suntem chit pentru faza cu patinatorii. Nu-mi datorezi nimic.

— O, ba da. Tipii ăia din New York au încercat să mă

omoare şi pe mine, şi pe tine. A fost autoapărare. Aici e altceva. Noroc!

Îşi goliră amândoi paharele. Sevgi se sprijini de bar în faţa lui şi simţi căldura coborându-i în stomac. Carl ridică sticla, întrebător. Ea scutură din cap.

— Am spus că RimSec o să ajungă aici din minut în minut. I-am chemat cam când îşi făceau intrarea prietenii tăi. Aş fi năvălit înăuntru puţin mai devreme, dar îmi puneam nădejdea în nişte întăriri.

— Mă rog.

Carl îşi privi mâinile şi ea observă că tremurau puţin. Asta o făcu să simtă ceva în stomac. El ridică privirea şi zâmbi.

— Oricum, bună sincronizare. Cum naiba te-ai nimerit aici?

— Te-am văzut ieşind din hotel. Eu tocmai veneam.

Arătă cu capul spre cadavrele de pe podea şi continuă:

— Am văzut maşina ăstora luându-se după taxiul tău. A durat câteva secunde până am găsit şi eu unul. Când am ajuns aici, i-am văzut stând afară şi aşteptând. Nu ştiam ce dracu' se petrece, ce căutai tu la marginea oraşului, dacă tipii ăştia erau cu tine sau nu. Am intervenit numai când am auzit împuşcături şi am pus totul cap la cap. Că tot veni vorba, *ce* căutai aici?

El privi departe de ea, înspre un colţ.

— Pur şi simplu căutam să mă bat cu cineva.

— Da? Se pare că ai găsit o încăierare ca lumea.

El nu spuse nimic.

— Cine erau?

— Nu ştiu.

— L-ai strigat cumva.

În mintea ei răsări o intuiţie ascuţită de poliţist, obiecţiile ivite distrugând atmosfera creată.

— Atunci când a vrut să ia pistolul. Te-am auzit. *„On…”cum*va.

— Onbekend, da. Aşa îl cheamă. S-a prezentat în timp ce se pregătea să mă omoare, zise Marsalis şi se încruntă. Era un treisprezece.

— El ţi-a spus?

— A venit vorba, da.

Ea se cutremură din nou.

— Ce coincidenţă!

— Nu-i aşa? Apropo, *tu* ce făceai la hotel de mă urmăreai?

— A, da.

Dădu din cap, lăsând satisfacţia de a fi avut dreptate să-i încălzească zâmbetul schiţat:

— Venisem să-ţi spun. NYPD a dat de urma celui de-al treilea patinator şi l-a arestat. Zice că ţinta a fost tot timpul Ortiz. Nu tu.

Marsalis clipi.

— Ortiz?

— Da. Se pare că tu şi cu mine doar am fost prinşi în schimbul de focuri. Asta îl cam achită pe Norton, nu-i aşa? Lăsând paranoia deoparte, vreau să zic.

— Eşti sigură? NYPD a verificat dacă…

— Marsalis, las-o naibii baltă.

Părea să fie din ce în ce mai obosită. Sau poate că whisky-ul fusese o idee proastă. Oricum, începuseră s-o doară ochii.

— Mai bine gândeşte-te să-ţi ceri scuze, dacă ştii cum se face. Te-ai înşelat. Sfârşitul poveştii.

— Nu te umfla în pene, Ertekin. Nu e ceva atrăgător, ţii minte?

Fu nevoită să râdă, cu toată greutatea zdrobitoare a oboselii. În depărtare se auzi sirena RimSec apropiindu-se.

— Şi nu caut să mi-o pun, zise ea.

— O, ba da.

Chicoti.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu, ticălos…

Tuşi puternic, luată pe nepregătite de violenţa bruscă a accesului. Scutură din cap şi constată că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Îl auzi pe Marsalis chicotind şi el.

— Bine, poate că nu. N-aş vrea să…

Un alt fior o străbătu, mai puternic. Din cauza tusei o durea capul. Se încruntă şi duse o mână la tâmplă.

— Sevgi?

Ridică privirea, adresându-i un zâmbet nedumerit. Tremurul persista; nu scăpase de el. Sirena suna acum mai tare, dar părea să fi rămas înţepenită în capul ei, iar zgomotul pe care îl făcea acolo o zgâria pe creier.

— Nu mă simt prea bine.

Din cauza şocului, faţa lui deveni ca o mască.

— Cu ce te-a împuşcat, Sevgi?

— Nu…

— *Ai văzut cu ce pistol te-a împuşcat?*

Ocoli barul, ajungând lângă ea, în timp ce Sevgi clătina adormită din cap.

— Nu. A fugit. Ţi-am spus.

O întoarse şi-i prinse capul în mâini. Vocea îi era gâtuită şi intensă.

— Ascultă-mă, Sevgi. Trebuie să rămâi trează. O să începi să te simţi foarte obosită în următoarele…

— *O să?* zise şi chicoti. Fir-ar al dracului, Marsalis, aş putea să dorm o lună chiar aici, pe podeaua asta nenorocită.

— Nu, *rămâi trează,* îi spuse scuturându-i capul. Ascultă, vin, o să ajungă aici. Te ducem la spital. Să nu leşini.

— Ce tot spui? N-o să…

Se opri pentru că observă ameţită că ochii lui străluceau de lacrimi, la fel ca ai ei. Se încruntă, îşi simţi pielea de pe faţă fierbinte, groasă şi ţeapănă şi trebui să se forţeze să pună o expresie pe ea, ca atunci când împingi mâna într-o mănuşă nouă, strâmtă. Scoase un sunet mic, amuzat.

— Hei, Marsalis, se bâlbâi, străduindu-se să n-o facă. Ce e? Te simţi rău şi tu?

※

Echipa de medici a RimSec o scoase pe o targă şi o urcă într-un elicopter. Ea nu era prea sigură cum se întâmplase asta; acum Marsalis o ţinea în braţe în barul ăla de două parale, plin de cadavre, o clipă mai târziu erau afară, în

aerul rece şi ea privea drept în sus, spre cerul înstelat. Starea de conştienţă era ca o cortină în spatele ochilor ei, când trasă, când ridicată, apoi din nou, la loc. Încercă să-şi mişte capul ca să vadă ce se petrece în jurul ei, dar totul era o ceaţă de strigăte, lumini şi figuri grăbite şi preocupate. Zumzetul motoarelor elicopterului se adăuga la ceea ce acum devenise o durere cumplită de cap.

— Sevgi?

Of, Marsalis. Acolo era.

— E în regulă, domnule. Ne ocupăm noi în continuare.

— Să le spui că e un glonţ Haag.

Ea nu-şi putu da seama de ce ţipa, poate doar ca să acopere zgomotul elicei. Nimic nu părea să se conecteze aşa cum ar fi trebuit. Se gândi că probabil pierduse foarte mult sânge.

— Să le spui să bage în ea cei mai deştepţi antiviruşi pe care îi au, imediat.

— Ştim asta, domnule. Am anunţat deja.

Strânse ochii, orbită de sclipirea luminilor de aterizare ale elicopterului. Mişcarea o duru. Abia putu să distingă forma lui Marsalis. Îl apucase pe unul dintre paramedici de umeri şi îl scutura.

— N-o lăsaţi să moară, striga. O să-i ucid pe toţi cei pe care-i iubiţi dacă o lăsaţi să moară.

Se zbătea, confuz. Elicopterul se mişcă, se înălţă şi se îndepărtă. Peste colinele oraşului erau presărate luminiţe – se ridicau şi cădeau, orizontul se înclina. De parcă n-ar fi fost deja destul de ameţită.

Părea să fi aşteptat o eternitate. Nu doar porcăria asta, indiferent ce era, întregul caz *Horkan's Pride.* Întreaga poveste cu Marsalis, încercarea eşuată de a scoate ceva din asta. Apelurile repetate către tatăl ei, conversaţiile bombastice, prudent politicoase, şi bariera dincolo de care nu mai putea trece. Amintirile despre Ethan, lupta pentru custodie şi pentru reimplantarea viitorului Murat, valurile de avocaţi şi blestematele lor anticamere. Lupta de a-şi menţine credinţa, de a se întoarce la moschee şi de a descoperi ceea ce izvora din poezia lui Rabiah şi scrierile

lui Nazli Valipour, răbdarea amabilă şi zâmbitoare a lui Meltem. Căutarea unor motive pentru a merge înainte, care nu veneau îmbuteliate sau la pachet.

Mărşăluiau prin mintea ei ca într-o procesiune stridentă, şi dintr-o dată i se făcu greaţă de tot, greaţă să mai facă eforturi.

Mai bine să urmărească legănarea şi clipirea luminiţelor oraşului de dedesubt, să se lase purtată de val, să asculte motoarele bubuindu-şi refrenul – un zgomot continuu şi uniform, ca şi cum ar fi stat lângă o cascadă care mirosea slab a ulei şi metal încins. Cerul pieziş al nopţii, senzaţia mării netede şi negre. Nu era chiar rău, dacă te gândeai, nu era tocmai rău. Nu era greu.

Renunţă să mai opună rezistenţă curând după aceea, alunecând pe panta propriei oboseli covârşitoare.

PARTEA A CINCEA

Acasă, la adăpost

„Problemele abordate aici sunt de interes general pentru omenire. Niciun fel de retragere privilegiată, segregare sau excludere ierarhică nu ne va ajuta să ne protejăm de valul efectelor negative care a pornit deja. Dacă suntem aroganţi, nu vom reuşi să înţelegem această consideraţie cu caracter general şi să acţionăm pe baza ei, cât încă mai e timp – şi atunci preţul pe care îl vom plăti pentru eşecul nostru va fi teribil şi va apăsa asupra noastră, a tuturor.”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 43

Zorile se apropiau pe furiş de campusul Stanford, ca un pictor atent, amestecând culori în semiîntunericul monocrom de sus, trecând prin tonuri de cenuşiu spre un albastru matinal curat, aruncând straturi de bej pe piatra zidurilor spitalului, unul câte unul, de sus în jos. În grădini, gardurile vii şi copacii îşi recăpătaseră verdele şi oamenii începuseră să vină pe aleile pietruite, singuri sau câte doi. Câţiva îi aruncară priviri bărbatului negru care stătea singur pe o bancă, dar nimeni nu se opri. Avea o imobilitate ciudată, care respingea orice impuls de contact uman, şi ei îşi domoleau conversaţiile când se apropiau de el. Cei care lucrau în secţiile de urgenţă ale centrului medical înţelegeau dintr-o privire ce însemna asta. Acel om suferea o operaţie chirurgicală fără anestezie – separarea lentă, ca o tăietură cu fierăstrăul, de o altă persoană aflată undeva în interiorul spitalului.

Pe autostrada 101, fâsâitul ocazional al traficului de noapte creştea până la un murmur stabil de fundal. Ciripitul păsărilor crea un contrapunct matinal pătruns de propria importanţă, ca o mână de pietricele viu colorate aruncate continuu pe o bandă rulantă largă, gri. Printre ele, vocile oamenilor răsunau cu putere şi frecvenţă crescândă, iar tălpile scrâşneau pe pietriş ca nişte cazmale săpând un mormânt. Ziua asaltă zidurile pe care Carl şi le ridicase în jur în orele reci, zdrobind şi doborând simplitatea priveghiului lui cu detalii umane. Înălţă ochii dintre ruine cu o ură tăcută şi implacabilă pentru orice putea vedea şi auzi.

— Acum eşti fericit?

Norton stătea în faţa lui, la o distanţă de la care nu-l putea atinge. Dormise pe undeva îmbrăcat; chiar şi blugii Marstech îi erau şifonaţi.

Părea să aştepte într-adevăr un răspuns.

— Nu. Tu eşti?

Pe cealaltă parte a aleii era o bancă de piatră, o pereche a celei folosite de Carl. Norton se lăsă pe ea.

— N-o să scapi uşor cu asta, zise inexpresiv. O să te bag înapoi la South Florida State. O să aranjez să fii trimis la Cimarron sau Tanana pentru tot restul vieţii tale de căcat.

După cum arăta, părea că plânsese. Carl simţi un mic ghimpe de invidie.

— Cum se simte? întrebă.

— Glumeşti, evident. *Dobitocule.*

Meshul îl scoase din starea de dezolare. Ridică o mână tremurândă, cu degetele răsfirate, spre el.

— Nu mă forţa, Norton. M-ar aranja să omor pe cineva în momentul ăsta, şi e posibil să fii chiar tu.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Norton privi în jos la propriile mâini, ca şi când ar fi evaluat cât de potrivite sunt pentru o asemenea sarcină.

— Dar asta n-o s-o ajute pe Sevgi.

— Nimic n-o s-o ajute pe Sevgi, idiotule!

Cuvintele răstite conţineau un fel de plăcere brutală, ca muşcarea unei afte până când se sparge şi sângerează:

— Nu ţi-au spus? E un glonţ Haag.

— Ba da, mi-au spus. Mi-au mai spus şi că Stanford are cea mai bună clinică specializată în tratarea sistemului imunitar de pe întreaga Coastă de Vest. Tehnică de ultimă oră.

— Nu contează. E un Falwell. Nimic în afară de moarte nu opreşte drăcia asta.

— Renunţi, nu-i aşa? Al dracului de britanic.

Carl se holbă la el câteva secunde, scuipă dezgustat şi îşi îndepărtă privirea. O femeie tânără trecu pe lângă ei împingând o bicicletă. Rucsacul mic şi negru pe care îl purta avea prinsă pe el o broşă cu o faţă zâmbitoare, sclipind într-un galben nemilos în lumina proaspătă a dimineţii. *„Orice ai fi, fii un om bun”,* sugera vioi o bucăţică de tinichea de deasupra insignei.

— Norton, rosti încet. Cum se simte?

Delegatul COLIN clătină din cap.

— Au stabilizat-o. Asta e tot ce ştiu. Există un n-djinn

care urmăreşte evoluţia virusului.

Carl dădu din cap. Rămase tăcut.

În cele din urmă, Norton îl întrebă:

— Cât mai are?

— Nu ştiu.

Carl inspiră adânc. Expiră tremurător.

— Nu mult.

Din nou tăcere. Din ce în ce mai mulţi oameni treceau pe lângă ei, discutând intimităţi lipsite de importanţă. Trăindu-şi vieţile.

— Marsalis, cum dracului a făcut rost ăla de un pistol Haag?

Acum în vocea lui Norton era o notă acută, disperată, ca a unui copil care protestează împotriva unei pedepse nemeritate.

— Sunt ilegale peste tot pe unde ştiu eu şi incredibil de scumpe pe piaţa neagră. Letale, dacă ajung în mâini nepotrivite. Nu se poate să existe mai mult de vreo două sute de oameni pe planetă care să aibă permis pentru un Haag.

— Da. Pentru oricine cu tendinţe predominant masculine, ai descris obiectul perfect al dorinţei.

Detaliile colaterale îl făcură pe Carl să se aprindă ca un tăciune aproape stins într-un foc, agăţându-se de căldura şi distragerea pe care le ofereau:

— Un pistol Haag e infinit de atrăgător pentru orice om cât de cât pasionat de armament. Un tip pe care l-am cunoscut în Texas mi-a oferit cândva o jumătate de milion de dolari pentru al meu. Bani gheaţă într-o valiză.

— O, uite cum e.

Delegatul COLIN îşi frecă faţa cu mâinile, înălţându-şi capul dintre degete.

— Să zicem că tipul ăsta, Onbekend, obţine într-un fel oarecare un pistol Haag pentru că asta îi întăreşte scula. Îl ia cu el într-o situaţie în care riscă să fie arestat sau împuşcat de RimSec, dar, exact înainte să înceapă acţiunea, el îşi lasă drăcovenia în *maşină?* N-are nicio logică.

— Ba da, are.

Avusese întreaga noapte la dispoziţie ca să se gândească, stând pe scaun în faţa sălii de terapie intensivă şi analizând desfăşurarea ireversibilă a evenimentelor care o aduseseră pe Sevgi Ertekin într-o capsulă medicală, de cealaltă parte a uşilor închise ermetic pentru a preveni contaminarea biologică. Găsise soluţia înainte de ivirea zorilor: se holba la el ca un craniu, trăgându-l de pe coridoarele curate afară, în grădinile cu lumina lor cenuşie.

— Onbekend a adus Haagul pentru mine, pentru că îşi închipuia că o să mă facă să ies din hotel şi o să mă ducă undeva unde să-mi poată înscena sinuciderea. Nu-şi permit o crimă, acum încearcă să fie discreţi. Iar Onbekend nu putea să mă sedeze, pentru că era posibil să se vadă la autopsie. Căuta să mă împingă de la spate şi să mă preseze cât eram pe deplin conştient, lucru dificil cu un treisprezece. Noi nu ne speriem uşor şi, în general, nu ne temem de moarte. Însă există diferite moduri de a muri. Aş fi putut încerca să fentez aproape orice armă obişnuită, indiferent cât de mici ar fi fost şansele. Nu şi pistolul Haag.

— El ţi-a spus asta? Că intenţiona să-ţi înscenezе sinuciderea?

— Da, el mi-a spus.

Carl îşi răscoli amintirile:

— Mai presus şi dincolo de ceea ce fusese angajat să facă, Onbekend mă ura. Sunt obişnuit cu aşa ceva din partea altor treisprezece, e ceva standard. Dar aici era puţin mai mult. Voia să mă vadă distrus înainte de a muri. Voia ca eu să văd cât sunt de prost, cât de mult mă depăşeşte el. Cât de demn de milă o să arăt cu creierii împrăştiaţi de propria-mi mână.

— Dar au renunţat la sinucidere.

— Da.

Carl inspiră din nou adânc. Amintirea dispreţului lui Onbekend îl sfâşie.

— Nu au avut nevoie de ea. Eu am plecat să mă plimb

prin mulţime şi planul s-a schimbat. Avea să fie suficient şi dacă înscenau o moarte în stradă. Nu era necesară ameninţarea Haagului şi ar fi fost o armă complet nepotrivită pentru a mă ucide. Onbekend a lăsat-o în maşină, folosind-o asupra lui Sevgi numai pentru că nu avea nimic altceva la îndemână.

Norton se holbă la el.

— Sunt convins că asta e o mare uşurare pentru ea.

Carl îi întoarse o privire obosită.

— Vrei să dai vina pe mine pentru asta, Norton? Îţi trebuie o ţintă pentru furia ta masculină impotentă? Dă-i drumul, urăşte-mă. Sunt obişnuit, n-o să observ povara suplimentară. Numai să nu-ţi forţezi norocul, pentru că sunt obosit şi te fac bucăţi dacă întreci limita.

— Dacă n-ai fi…

— Dacă n-aş fi ieşit, ar fi fost altfel. Ştiu. M-ar fi prins în hotel, m-ar fi scos afară, dar Sevgi Ertekin tot ar fi fost acolo când s-ar fi întâmplat pentru că, Norton, ea oricum venea la mine. Poate asta e ceea ce te roade cu adevărat, nu?

— Of, du-te-n mă-ta.

Dar o spusese obosit, privind în altă parte.

— Vrei să ştii adevărul, Norton? De ce venea la mine?

— Nu, nu vreau.

— Venea să te reabiliteze.

Agentul COLIN se uită înapoi la Carl de parcă l-ar fi pălmuit.

— Poftim?

— N-am avut încredere în tine, Norton, nici cât într-un discurs prezidenţial din Jesusland. În dimineaţa aia, patinatorii se aflau în faţa locuinţei lui Sevgi, iar tu erai singurul care ştia unde mă aflam eu. Mi-am imaginat că plănuieşti ceva ca să mă ştergi din peisaj.

— *Ce?* Eu te-am scos din închisoare, Marsalis. A fost apelul *meu,* iniţiativa *mea.* De ce dracului aş…

— Hei, spune-i paranoia de treisprezece, zise Carl şi oftă. Oricum, se pare că noaptea trecută Sevgi a primit un telefon de la NYPD. L-au prins pe cel de-al treilea patinator

şi a vorbit. Nu eu am fost ţinta. A fost Ortiz. Sevgi venea să-mi spună asta, pentru că nu suporta ideea ca numele tău să fie pătat.

Norton nu zise nimic.

— Te simţi mai bine acum?

— Nu.

Era o şoaptă.

— Oricum, ea nu a susţinut teoria asta. Mi-a retezat-o când am încercat să i-o servesc. Nu ştiu dacă aţi fost vreodată un cuplu…

— N-am fost.

Răstit, repezit şi dur.

— Bine, orice ar fi între voi, se pare că e încă destul de profund.

O tăcere lungă. Norton privi de jur-împrejur prin grădină, ca şi cum ar fi putut vedea vreo explicaţie atârnând de un boschet sau sclipind în fântână.

— A fost poliţist, mormăi în cele din urmă. E de doi ani şi jumătate la COLIN, dar nu cred că se va schimba vreodată.

— Da. A fost poliţist. Din cauza asta te-a susţinut pe tine, partenerul ei, împotriva a tot ce i-am spus eu. Din cauza asta a ieşit pe stradă după Onbekend şi din cauza asta a fost împuşcată.

Din nou tăcere. Lumina directă a soarelui atingea baza clădirilor, aurea pietrişul. În aer se strecura deja puţină căldură adevărată. Un grup de studenţi trecu pe lângă ei în grabă, părând să fi întârziat undeva. O femeie cu halat albastru de medic veni către ei din direcţia clădirii cu unitatea de terapie intensivă.

— Care dintre dumneavoastră e Marsalis? întrebă pe un ton poruncitor.

Sub părul negru tuns scurt, trăsăturile ei asiatice erau alterate de oboseală.

Carl ridică mâna. Medicul dădu din cap.

— Veniţi. Întreabă de dumneavoastră.

Norton privi într-o parte.

⁜

Formatul *v* era unul de primă mână şi îi luă mai puţin

decât se aşteptase ca să-i păcălească sistemul nervos de variantă treisprezece să se relaxeze şi să accepte iluzia. Clipi în spatele uşilor glisante de sticlă, înalte de la podea până la tavan.

De cealaltă parte se afla o grădină mai puţin aridă şi stilizată decât cea în care stătuseră în lumea reală. Aici, o zonă cu vegetaţie luxuriantă mărginea de jur-împrejur peluza bine îngrijită, cu ferigi aplecate şi frunziş bogat, având în spate copaci înalţi şi drepţi. O pereche de scaune uşoare din lemn erau aşezate în centru.

Sevgi Ertekin stătea pe unul dintre ele, îmbrăcată lejer într-un chimono albastru-ardezie, brodat cu caractere arabe, aşteptând. Avea o carte în poală, dar o ţinea închisă, cu degetele între pagini; avea capul aplecat, parcă ascultând. Se uita în altă parte, ca şi cum cineva ar fi stat deja în cealaltă parte a grădinii, de asemenea aşteptând.

Uşa de sticlă alunecă în lături fără sunet, iar el păşi dincolo de ea. Mişcarea îi atrase privirea, sau poate sistemul era astfel conceput încât să anunţe sosirea vizitatorilor. Îl văzu şi ridică un braţ în semn de salut.

— Drăguţ, nu-i aşa? strigă ea. Ştii, nimic nu e prea scump pentru angajaţii COLIN aflaţi în pragul morţii.

— Aşa se pare.

Se îndreptă spre ea şi se opri, privind în jos la faţa ei. Sistemul nu permisese ca vreo urmă a bolii să transpară în reprezentarea ei. Sevgi îi făcu semn:

— Aşa deci. Stai jos, adaptează-te.

El se aşeză.

— Presupun că arăt mai bine aici decât în realitate, spuse ea cu vioiciune, călcând pe urmele propriilor lui gânduri cu o acurateţe care îl făcu să se înfioare. Nu-i aşa?

— Nu ştiu. Încă nu m-au lăsat să intru să te văd.

— Bine, nici mie nu mi-au arătat încă o oglindă. Dar nici nu am cerut. Îmi imaginez că ideea e să te facă să te simţi cât mai bine posibil în pielea ta, sperând ca asta să-ţi impulsioneze voinţa de a trăi, să-ţi facă sistemul imunitar să explodeze şi să te scoată din unitatea lor costisitoare de terapie intensivă cât de curând e omeneşte posibil.

Se opri brusc, ca scoasă din priză, iar el văzu pentru prima dată cât de speriată era în realitate. Îşi umezi buzele.

— Bineînţeles, asta nu e o dinamică potrivită pentru mine.

El nu spuse nimic, nu se putu gândi la nimic. Un pârâu clipocea undeva, dincolo de frunziş. Două păsări mici ţopăiau prin iarbă, mai aproape de oameni decât ar fi fost posibil în lumea reală. Lumina soarelui răzbătea pieziş printre copacii din jur.

— Vine tatăl meu din New York, spuse şi oftă. Nu sunt prea nerăbdătoare.

— Bănuiesc că nici el.

Chicoti slab, un zgomot care de-abia îl depăşi pe cel al pârâului.

— Nu, presupun că nu. Nu ne-am înţeles prea bine în ultimii ani. Nu ne vedem des, nici nu prea vorbim. Nu aşa ca înainte, oricum, spuse râzând din nou, slab. O să creadă probabil că am făcut asta numai ca să-i atrag lui atenţia. Împăcarea pe patul de moarte. O adevărată divă a melodramei, nu?

Carl îşi simţi gura strângându-se, măselele încleştându-i-se cu o forţă involuntară. Avu nevoie de un efort mult mai mare decât ar fi crezut ca să continue să se uite la ea.

— Norton e aici? întrebă Sevgi.

— Da.

Încercă să zâmbească. Parcă uitase ce muşchi să-şi folosească.

— Cred că se simte oarecum jignit că ai cerut să mă vezi pe mine mai întâi.

Ertekin se strâmbă.

— Mda, mă rog. E timp pentru toată lumea, nu am aşa de mulţi prieteni.

El se prefăcu interesat de una dintre păsările viu colorate de la picioarele lor.

— Marsalis?

Ridică privirea ezitant.

— Da?

— Cât timp mai *am?*

— Nu ştiu, răspunse el rapid.

— Dar ştii cum funcţionează sistemul Haag, spuse, iar insistenţa din glasul ei era ca o implorare. Ai folosit obiectul ăla blestemat destul de des, trebuie să ai idee.

— Sevgi, depinde. Aici eşti tratată cu antivirale de ultimă oră…

— Mda, la fel ca Nalan.

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Ştii, nu mă poţi speria mai mult decât sunt deja. Spune-mi adevărul. Nu pot să-l oprească, nu-i aşa?

El ezită.

— Spune-mi dracului adevărul, Carl.

Îi întâlni ochii.

— Nu. Nu pot să-l oprească.

— Bine. Acum spune-mi cât timp mai am.

— Nu ştiu, Sevgi. Serios. Probabil îl pot întârzia cu ce au aici, poate reuşesc să-l influenţeze destul ca să…

Văzu expresia de pe faţa ei şi se opri.

— Câteva săptămâni, zise. Vreo două luni, cel mult.

— Mulţumesc.

— Sevgi, eu…

Ea ridică o mână şi îi zâmbi. Se sculă de pe scaun.

— Mă duc să mă plimb la râu. Vrei să vii? Mi s-a spus că nu trebuie să mă obosesc, nici măcar aici. Feedback stimulativ – se pare că afectează sistemul nervos aproape la fel ca realitatea. Dar cred că mi-ar plăcea să merg puţin pe jos, cât timp mai pot, zise luând cartea. Şi aici e exact atâta poezie din secolul cincisprezece câtă poţi suporta fără o pauză, să ştii.

Citi titlul de pe cotorul antic cu legătură verde: *Grădinile înmiresmate* de Ibn Muhammad al-Nafzawi.

— E vreuna bună?

— Reţetele de afrodisiace sunt slăbuţe, dar restul e destul de profund, da. Întotdeauna am sperat că o să ajung s-o citesc într-o zi.

Din nou sclipirea de teamă în ochii ei, repede ascunsă:

— Mai bine târziu decât niciodată, corect?

Carl nu avu nici de data asta vreun răspuns, nici pentru ceea ce spusese, nici pentru ceea ce vedea în ochii ei. O urmă peste pajişte, spre apă şi o ajută să dea la o parte ramurile care atârnau şi împiedicau trecerea. Îşi făcură loc, aplecaţi, şi ajunseră sub frunzişul scăldat în soare de pe malul unui pârâu puţin adânc. Sevgi îi urmări un timp curgerea.

— Aş vrea să-ţi cer două favoruri, zise ea încet.

— Sigur.

— Vreau să mai rămâi pe aici. Ştiu că ţi-am spus că eşti liber să pleci, ştiu că, într-un fel sau altul, te-am alungat, dar…

— Nu-ţi face griji.

Vocea i se îngroşă. Trebui să-ţi înfrâneze izbucnirea de furie.

— N-am de gând să las baltă treaba asta. Onbekend e terminat. Şi la fel şi cei care l-au trimis.

— Bine. Dar nu la asta mă refeream.

— Nu?

— Nu. Cu ceea ce s-a întâmplat acum e mai mult decât suficient ca să se păstreze cazul larg deschis. Ar fi bine să poţi ajuta după ce eu… spuse făcând un gest vag către cursul de apă. Dar nu asta îţi cer. E vorba, mă rog, de un lucru mai egoist.

— Trăiesc datorită ţie, Sevgi, spuse el gâtuit. Pentru asta meriţi multe favoruri.

Ea se întoarse. Îi atinse mâna.

Fu un şoc scurt, visceral; contactul tactil era unul dintre lucrurile pe care tehnologia încă nu reuşise să le perfecţioneze, iar rezultatul era că eticheta formatului tindea să îl respingă. În afara pornografiei brutale şi ciudat de nesatisfăcătoare pe care o utilizase în armată, se îndoia că mai atinsese pe cineva într-un format de mai mult de cinci-şase ori în viaţa lui, şi în cele mai multe rânduri fuseseră coliziuni accidentale. Acum simţea mâna lui Sevgi Ertekin ca printr-o mănuşă, şi un sentiment convulsiv de

frustrare îi reaprinse tăciunii furiei lui estompate.

— Vreau să stai cu mine, zise ea.

Sevgi privi în jos, la mâinile lor întâlnindu-se, ca şi cum ar fi încercat să distingă un detaliu de care nu era sigură că există.

— O să fie greu. Murat – tatăl meu – va fi prea îndurerat. Norton e prea prins în conflict. Oricine altcineva e prea departe, oricum i-am respins pe toţi de când cu Ethan. N-aş şti ce să le spun. Rămâi doar tu, Carl. Tu eşti curat. Am nevoie de ajutorul tău ca să trec prin asta.

„Curat?”

— Ai zis două favoruri, îi reaminti el.

— Da.

Îi dădu drumul mâinii şi începu iarăşi să contemple curgerea apei.

— Cred că ştii care va fi celălalt.

El stătu alături de ea, urmărind râul.

— Bine, zise.

Capitolul 44

Îl aşteptă pe Norton pe coridor, în afara camerei de vizită şi a cubiculelor formatelor *v.* Delegatul COLIN ieşi cu ochii umflaţi şi clipind, ca şi cum lumina de pe coridor ar fi fost prea puternică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse Carl.

Faţa lui Norton tresări.

— Şi crezi că acum e momentul?

— Starea ei n-o să se îmbunătăţească, Norton. Ar fi bine să te obişnuieşti să funcţionezi în condiţiile astea.

— Ce vrei?

— Ai citit declaraţia pe care am dat-o la RimSec?

— Nu, răspunse Norton închizând ochii pentru o clipă. Ba da. Am citit-o în diagonală. Ce-i cu ea?

— Cineva l-a trimis pe Onbekend să mă lichideze. E probabil acelaşi care a angajat-o pe Carmen Ren să-i fie partener lui Merrin, acelaşi care l-a adus pe Merrin înapoi pe Pământ. N-am terminat povestea, n-am terminat nici măcar pe jumătate.

Norton oftă.

— Da, mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute cu Sevgi spunându-mi exact acelaşi lucru. Nu trebuie să mai insişti şi tu. COLIN o să intensifice ancheta, RimSec se ocupă deja de problemele de-aici. Chiar acum, deşi…

— Nu plec acasă până nu se termină.

— Da, Segvi mi-a spus asta destul de clar.

Norton încercă să treacă pe lângă el. Carl se luptă cu dorinţa de a-l apuca de braţ ca să-l întoarcă din drum. În schimb, făcu câţiva paşi rapizi înapoi şi puse braţul pe perete, astfel încât delegatul COLIN fu nevoit să se oprească. Norton strânse din dinţi. Pumnii i se strânseră pe lângă corp.

— Ce vrei de la mine, Marsalis?

— Două lucruri. Întâi, trebuie să ajungi la Ortiz şi să-l împiedici să mă trimită înapoi sub jurisdicţia UNGLA. Am

primit azi-noapte un apel de la biroul din Bruxelles şi sunt foarte dornici să mă aibă din nou printre ei.

— Ortiz abia a ieşit de la terapie intensivă. Nu e capabil…

— Atunci vorbeşte cu oricine altcineva. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu UNGLA şi în acelaşi timp şi cu cei de care ascultă Onbekend.

Norton inspiră adânc.

— Foarte bine. O să-i pasez problema lui Nicholson după-amiază, când o să vorbesc cu el. Altceva?

— Vreau să apelezi Colonia. Vreau să vorbesc cu Gutierrez.

⁂

COLIN deţinea o mică unitate administrativă la două străzi de centrul Oaklandului, dotată cu facilităţi pentru o conexiune cu Marte. Norton obţinu un autocopter RimSec care să-i transporte înapoi peste golf şi o limuzină COLIN care să-i preia la aterizare. Făcu totul cu autocontrolul detaşat al unui om preocupat, care se îndreaptă cu maşina spre casă, pe o rută familiară. Din limuzină îl sună pe tehnicianul însărcinat cu conexiunile şi iniţie apelul.

Imaginea lui Sevgi cu ochii uscaţi, lângă pârâu, îi ardea mintea ca un fier înroşit, gândindu-se la toate lucrurile pe care ea nu le spusese. Toate lucrurile pe care nici el nu le spusese.

Birocraţia din administraţia poliţiei Coloniei de pe Marte era feroce şi egocentrică.

Arestarea şi interogarea lui Gutierrez fusese, prin comparaţie, uşoară – Colonia ştia, în felul ei greoi, cum să facă asta. Dar o comunicare autorizată cu exteriorul, din arest, cu o persoană non-COLIN, era aparent ceva prea exotic ca să aibă un precedent sau o procedură prestabilită. Fu nevoie de parcurgerea a trei nivele ierarhice până să se ajungă la cineva care să facă ce spusese el. Şi nici distanţele nu erau de ajutor – Marte se afla momentan la mai puţin de 250 de milioane de kilometri, iar timpul de transmisie era de aproximativ treisprezece minute şi jumătate, în fiecare sens. Aproape o

jumătate de oră între fiecare fază a comunicării. Părea cumva emblematic.

Marsalis patrula în afara camerei, ivindu-se din când în când în dreptul ferestrelor de la uşă, aflate la înălţimea capului. Simţea o plăcere răutăcioasă excluzându-l pe treisprezece din procedurile iniţiale, un impuls despre care Norton ştia cu tristeţe că era echivalentul uman al obiceiului motanilor de a-şi marca teritoriul pişându-se.

Era prea obosit ca să-şi combată impulsul, prea furios, fără vreo ţintă anume, ca să se simtă jenat de comportamentul lui. Înfrunta birocraţia Coloniei cu o mânie rece şi controlată, pe care nu fusese conştient că o avea, apela la raţiune atunci când putea, presa şi ameninţa când nu avea altă soluţie. Aştepta cu răbdarea unui automat în lungile tăceri ale decalajului, care punctau întregul proces. Nimic nu părea să conteze, era doar o modalitate de a amâna gândul că Sevgi avea să moară, că murea chiar atunci, în stadiile în care sistemul ei imunitar se clătina sub repetatele lovituri ale viruşilor Falwell, cu vârtejul lor mutagen.

În cele din urmă îl lăsă pe Marsalis să intre. Îi cedă scaunul operaţional şi el se ghemui într-un fotoliu izolat într-un colţ al camerei. Privea în gol, în direcţia treisprezecelui care se aşeza.

— Chiar crezi că asta o să meargă?

Vocea îi suna moale şi nepăsătoare în propriile urechi, aplatizată de supraîncărcarea emoţională.

— Depinde, răspunse Marsalis studiind ceasul care măsura decalajul, situat deasupra ecranului şi a camerei de filmat din faţa lui.

— De ce?

— Depinde dacă Franklin Gutierrez vrea să continue să trăiască sau nu.

Ultimele cifre clipiră, receptorul ţiui şi ecranul se aprinse, cu imaginea unei camere similare de transmisie de pe Marte. Gutierrez stătea acolo, mai curat decât ultima oară când îl văzuse Norton, târât din camera de interogatoriu. Mâna rănită îi era înfăşurată într-un bandaj

alb, curat, iar vânătăile de pe faţă şi din jurul ochilor îi fuseseră tratate cu antiinflamatoare. Se încruntă puţin la cameră, aruncă o privire piezişă spre cineva care nu se vedea pe ecran, apoi îşi drese glasul şi se aplecă în faţă.

— Până nu văd cine e la celălalt capăt, nu spun nimic. Clar? Dacă dobitocii ăştia îşi iau ghearele de pe mine, poate să ajungem la vreo înţelegere. Dar asta după ce îţi văd faţa, nu înainte.

Se lăsă pe spate. Semnalul de încheiere a transmisiei clipi pe ecran folosind un cod verde, iar imaginea îngheţă. Semnalul online portocaliu se aprinse. Marsalis stătea privind ecranul, la fel de nemişcat ca un cadavru.

— Salut, Franklin, rosti inexpresiv. Îţi aminteşti de mine? Sunt convins că da. Acum, că ştii cine e la celălalt capăt, ascultă-mă cu atenţie. O să-mi spui tot ce ştii despre Allen Merrin şi de ce ai contribuit la trimiterea lui acasă. Ai o singură şansă să faci asta. Nu mă dezamăgi.

Lovi maneta de control şi transmisia se încheie. Deasupra capetelor lor, ceasul porni din nou.

— Iartă-mă dacă nu sunt încă impresionat, zise Norton.

Marsalis abia dacă se clinti din scaun, dar ochii i se rotiră în jur şi dintr-odată, prin toată oboseala şi durerea, Norton văzu acolo ceva ce îi trimise un mic fior la baza craniului, ca o apă rece trecând de jurul-împrejurul unui bazin.

Aşteptară numărătoarea. Ajunse la zero, apoi reîncepu să numere minutele înainte de sosirea transmisiei de la celălalt capăt.

— Hei, omul cu loteria!

Gutierrez reapăru rânjind, dar dincolo de asta Norton putea vedea fiorul, aceeaşi tresărire pe care o simţise şi el când Marsalis îl privise în urmă cu o jumătate de oră. Ceasul îşi spunea propria poveste, cu cifre portocalii, îngheţate. Se scurseseră în jur de două minute şi jumătate peste timpul principal de transmisie şi retur – şi dacă hackerul nu-şi pusese cumva la punct vreun discurs pentru cameră, timpul respectiv însemna ezitare.

Gutierrez fusese încolţit, trebuia să improvizeze rapid un

răspuns. Bravada suna fals ca o etichetă Tennessee Marstech.

— Da, şi cum îţi merge cu norocul pe-acasă, Marsalis? Ce mai faci? Îţi lipsesc fetele de la clubul Dozen Up?

După care Gutierrez trecu pe quechua. Pe ecran se aprinse o subtitrare bombastică:

„Eşti la o sută de kilometri depărtare de mine. E o distanţă prea mare ca să faci ameninţări. Ce ai de gând, vrei să te adoarmă? O să faci tot drumul până aici doar ca să mă omori pe mine? Nu mă mai sperii, Marsalis. Mă faci să râd."

Continua aşa, derizoriu, construindu-şi bravada. Totul se reducea la „du-te dracului şi crapă."

Tot fals suna.

Marsalis urmări totul cu un zâmbet subţire, rece.

Când transmisia se încheie, se aplecă în faţă şi începu să vorbească, tot în quechua. Norton nu cunoştea limba din *altiplano,* cu excepţia numerelor de la unu la douăzeci şi a câtorva denumiri de mâncăruri, dar chiar şi dincolo de totala neînţelegere simţi răceala de gheaţă venind dinspre omul negru şi ceea ce spunea el. Cuvintele cădeau, foşnitoare şi intense, ca nişte reptile spărgând coaja unui ou.

Prin ceaţa somnolenţei care îi amorţea treptat simţurile, Norton avu un moment de claritate atât de puternic încât ştiu că trebuia să fie o minciună; în acea clipă însă fu ca şi cum altcineva ar fi vorbit prin intermediul lui Marsalis, de parcă ceva străvechi şi nu pe de-a-ntregul uman îi folosea gura şi chipul ca pe o mască şi ca pe o rampă de lansare ca să se arunce pe sine peste golful dintre lumi, să se întindă şi să-l apuce pe Franklin Gutierrez de gât şi de inimă, ca şi cum s-ar fi aflat de partea cealaltă a unei mese şi nu la un sfert de miliard de kilometri de spaţiu vid.

Dură ceva mai mult de un minut ca să spună ce avea de spus, dar pentru Norton întregul proces părea să se petreacă în afara timpului. Când Marsalis termină de vorbit, delegatul COLIN deschise gura să spună ceva – să spună orice, să întrerupă scârţâitul, liniştea sugerând că

„ceva a părăsit clădirea”- apoi se opri observând că Marsalis încă nu apăsase butonul de transmisie. Calea de transmisie era încă deschisă, încă aştepta să fie închisă şi, pentru un interval de timp care păru foarte lung, negrul se uită prin lentile şi nu spuse nimic, doar privi.

Apoi apăsă butonul şi, într-un fel pe care Norton nu-l putu defini, păru să se înmoaie.

Trecu un minut întreg înainte ca delegatul COLIN să-şi poată găsi cuvintele.

— Ce i-ai spus? rosti el printre buzele uscate.

Marsalis tresări ca cineva trezit din somn. Îi aruncă o privire normală, umană. Ridică din umeri.

— I-am spus că o să mă întorc pe Marte şi o să-l găsesc dacă nu-mi spune ce vreau să ştiu. I-am spus că îmi va plăti COLIN biletul, dus-întors. I-am spus că o să-l omor pe el şi pe toţi cei pe care îi iubeşte.

— Crezi că o ia în serios?

Atenţia omului negru se îndreptă din nou spre ecran. Şi el, îşi dădu seama Norton deodată, trebuia să fie foarte obosit.

— Da. O s-o ia în serios.

— Şi dacă nu? Dacă zice că blufezi?

Marsalis privi din nou spre el, iar Norton ştiu care va fi răspunsul înainte ca vorbele liniştite, obiective, să cadă în tăcerea camerei:

— Nu blufez.

⁂

Aşteptară până când ceasul reveni la zero şi încă zece minute după aceea. Niciunul dintre ei nu spuse nimic; cel puţin Norton nu putu găsi nimic de spus. Dar lipsa cuvintelor era aproape agreabilă.

Marsalis îi întâlni privirea o dată sau de două ori şi într-un rând dădu din cap, ca şi cum delegatul COLIN ar fi zis ceva, atât de sigur pe el, încât Norton se întrebă dacă, extenuat de suferinţă şi oboseală, nu dăduse glas vreunuia dintre gândurile intime aleatorii.

Dacă o făcuse, nu-şi putu aminti ce anume era.

Liniştea din cameră se instală în jurul lui ca o pătură,

caldă şi alinătoare, invitând la evadare, la ieşirea din necazuri şi suferinţă, la alunecarea în plăcuta uitare şi în somnul mult amânat…

Tresări, trezindu-se.

Clinchetul receptorului, gâtul lui ţeapăn şi îndurerat…

Ecranul prinse din nou viaţă.

Gutierrez apăru, panicat şi bâlbâindu-se.

Capitolul 45

„Eşti curat."

Nu-şi putea da seama la ce se referise ea cu adevărat. Încercă. Trase de iţele încâlcite ale ideii, stând într-un cerc de lumină, în birourile întunecate ale COLIN şi derulă înregistrarea cedării lui Gutierrez. Renunţă, exasperat. Reveni şi mai încercă.

„Rămâi doar tu, Carl. Tu eşti curat."

Simţea contururile dure, dar era ca şi cum ar fi căutat puncte de sprijin pe una dintre feţele stâncilor imposibil de înalte ale Masivului Verne. Degetele îţi spuneau ce exista acolo, îţi dădeau ceva de care să te ţii sau pe care să te ridici, dar asta era aplicabilitatea imediată, nu forma întregului. Nu însemna înţelegere. Carl ştia ce mişcări aveau să urmeze, ce însemna „rămâi tu, eşti curat" în termenii a ceea ce ea voia ca el să facă, dar asta nu-i mai spunea şi ce credea ea despre el, ce credea că însemnau unul pentru celălalt, aşa cum o serie reuşită de mişcări pe stâncile Masivului Verne nu-ţi furniza o hartă topografică a versantului.

Ca pe vremuri, în casa din Osprey, cugetând asupra uneia din mantrele obscure de antrenament ale mătuşii Chitra.

Eşti curat.

Propoziţia ticăia în capul lui ca o bombă.

Norton plecă, probabil ca să apuce să doarmă puţin înainte de a claca. Nu făcu niciun comentariu în afară de: „Ne vedem mâine dimineaţă". Tonul lui, dacă nu prietenos măcar pe aproape, era ezitant, atenuat de epuizare. Cândva, în ultimele ore, tensiunea dintre ei se modificase într-un fel greu de definit şi altceva se năştea ca să-i ia locul.

Carl rămase în birourile goale, ascultând înregistrarea iar şi iar, privind în gol, până când etajul pe care se afla începu să se închidă pentru noapte. Luminile de deasupra

se stinseră, panou după panou, şi întunericul de dincolo de ferestrele imense năvăli tăcut înăuntru, să umple spaţiile de lucru ca o apă întunecată.

Sistemele neutilizate trecură în standby, ecranele se blocară pe acronimul COLIN şi mici luminiţe roşii prinseră viaţă în beznă. Nimeni nu veni să vadă ce făcea. Ca majoritatea centrelor COLIN, birourile din Oakland erau populate continuu, dar pe timpul nopţii numărul salariaţilor se reducea la cei de la nivelurile principale şi cei care se ocupau de administrarea sistemului inteligent aflat la parter. Acolo, jos, era şi paza – probabil că Norton le spusese să-l lase în pace.

Gutierrez mărturisise, în grabă şi dezlânat, revenind, corectându-se, probabil minţind şi înflorind pe parcurs. Oricum, rezultase o imagine.

„… cineva din *familias…* trebuia să rupă rândurile mai devreme sau mai târziu… războiul e o prostie..!”

„… N-am idee, Marsalis, nu-mi dau chiar atât de multe informaţii… a trebuit doar să-l trec pe tip, asta fac eu, doar ştii.”

La un moment dat în interogatoriul prelungit, cu pauze de câte jumătate de oră, ceva îl dăduse peste cap pe Gutierrez. Teama, promisiunea protecţiei COLIN, poate vreun sentiment de trădare din cauza timpului pe care îl petrecuse în arest, aşteptând o salvare din partea *familiei* care încă nu sosise – un resentiment clădit din revolta mocnită, aprinsă şi în cele din urmă arzând de-a binelea… „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran, omule, un angajat, nu e ca şi cum când aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei, de ce mi-ar spune mie ceva ce nu e nevoie să ştiu…”

„…da, evident cineva care are de câştigat dintr-o încetare a ostilităţilor cu Marte… nu e nevoie să-ţi spun eu asta…” „…da, da, să ocolesc protocoalele de andocare, să-l aduc pe tip jos, în largul coastei californiene…”

„…nu, n-au spus de ce… aşa cum am zis…”

„…da, desigur că i-am arătat cum să pornească criocapsula… cum altfel să supravieţuiască prăbuşirii…”

Şi odată cu resentimentul, o continuă autocompătimire şi justificare... „Da, futu-i, a fost un accident. Crezi că am *plănuit* să-l trimit acasă treaz? Crezi că e genul de treabă pe care s-o fac pentru că am de ales? Ar fi trebuit să se trezească la două săptămâni distanţă de casă, nu de Marte... ar fi trebuit, dacă ieşea cum voiam eu. Le-am *spus* că e riscant să deconectezi n-djinnul la două săptămâni după intrarea pe traiectorie, le-am spus că s-ar putea declanşa altceva, dar de ce pizda mă-sii să asculte ei un expert, ce dracu' ştie el...”

„...pentru că dacă deconectezi n-djinnul la două săptămâni de casă, COLIN Earth trimite o navă de salvare să afle ce mă-sa s-a întâmplat. Garantat. Nu vor să-şi asume riscul unei catastrofe la andocare, nu-şi permit publicitatea proastă. Dar dacă se deconectează la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie şi apoi nava parcurge în linişte, dar corect tot drumul spre casă, atunci o să aibă încredere în sistemele auto şi o s-o lase în pace. Ştii cum sunt porcii ăştia când e vorba de costuri...”

Erau câteva ore bune, chiar eliminând pauzele de transmisie. Rezistenţa hackerului se năruise ca un dig spart. Carl trecu din nou prin ele, iar şi iar, pentru că alternativa era să înceapă să se gândească la Sevgi Ertekin. Ascultă până când ceea ce spunea Gutierrez începu să i se învârtă lin în cap, până când nu mai fu decât un simplu zgomot modulat, fără a transmite mai multe decât petele geometrice de lumină şi întuneric ale ferestrelor, luminate sau nu, ale clădirilor de pe cealaltă parte a geamului.

O revăzu încă o dată intrând pe uşa barului, cu un zâmbet crispat şi o dâră de sânge pe umăr şi pe mânecă – nodul simţit în gât când o zărise, uşurarea când ea spusese că e în regulă...

„...sânge”, spunea înregistrarea pentru a nu ştiu câta oară. „...nu e ca şi cum aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei...”

Se încruntă. Apăsă butonul de pauză, derulă înapoi... Vorbele ininteligibile ale înregistrării date înapoi, apoi

reluarea.

Gutierrez se supără încă o dată. „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran omule, un angajat, nu e ca şi cum aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei…”

Îşi auzi propria voce şi pe a lui Bambaren, bătută de vântul care trecea peste Sacsayhuamán.

„Familiares împărtăşesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu ştii asta.”

„Da. De asemenea, împărtăşiţi un ataşament sentimental pentru legăturile de sânge, dar…”

Se trezi dintr-odată din somnolenţă. Derulă din nou, ascultând încă o dată juxtapunerile pe care nu le depistase înainte.

Asta trebuia să fie.

Mai derulă puţin înapoi, căutând printre divagaţiile hackerului.

„…da, evident, cineva care are de câştigat dintr-o încetare a ostilităţilor cu Marte… nu e nevoie să-ţi spun eu asta…”

Futu-i, *trebuie* să fie. Privi revelaţia ca şi cum s-ar fi desfăşurat în explozia de lumină LCLS a lămpii de pe birou.

Imaginea lui Bambaren – cunoaşterea îndeaproape a procedurilor de înţărcare din cadrul Proiectului Lawman. Greta Jurgens lăudându-se, confirmarea suavă şi modestă a lui Bambaren când îi pomenise. Cele două idei se ciocniră în mintea lui.

„…Ţi-ai creat o carieră de nişă coexistând cu Iniţiativa, iar din ceea ce spune Greta, relaţia e înfloritoare.”

„Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relaţiile mele de afaceri.”

„Nu, dar a încercat să mă ameninţe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puşi acum şi că îi ţii mai aproape.”

„…cineva care are de câştigat…”

„…un ataşament sentimental pentru legăturile de sânge…”

Trebuia să fie asta.

Înţelegerea a cât de aproape de mister săpa în acel

moment năvăli peste valurile de oboseală şi îl ameţi de entuziasm.

„Tot timpul, futu-i, tot timpul am fost aşa de aproape. Aşteaptă să-i spun lui…”

„Sevgi.”

Apoi, brusc, nimic nu mai făcea iarăşi nici două parale, şi tot ce îi mai rămăsese era furia.

⁂

Verifică dosarele şi îl sună pe Matthew.

— Gayoso, zise hackerul, de parcă ar fi gustat numele. Bun, dar s-ar putea să dureze ceva, mai ales dacă s-au ascuns lucruri, aşa cum spui tu.

— Nu mă grăbesc.

O mică pauză la celălalt capăt al liniei.

— Nu-i stilul tău, Carl.

— Nu, răspunse şi îşi privi reflexia în geamul biroului, făcând o grimasă. Presupun că nu e.

Din nou linişte. Lui Matthew nu-i plăceau schimbările, cel puţin nu printre colegii săi umani. Carl îi putea simţi disconfortul prin intermediul conexiunii.

— Îmi pare rău, Matt. Sunt cam obosit.

— Matthew.

— Da, Matthew. Încă o dată îmi pare rău. Ţi-am spus, sunt obosit. Aştept să văd cum merg nişte lucruri pe aici, aşa că nu mă grăbesc cu asta. Atât am vrut să spun.

— Bine, zise Matthew şi vocea îi deveni din nou veselă, ca şi cum ar fi apăsat pe un întrerupător. Auzi, vrei să afli un secret?

— Un secret?

— Da. Informaţie confidenţială. Vrei să afli?

Carl se încruntă. Nu folosea prea des sistemul video când vorbea cu Matthew; în primul rând, hackerului nu părea să-i placă prea mult, iar în al doilea rând, apelurile erau de obicei pur funcţionale, astfel că părea inutil. Însă acum, pentru prima dată, îşi dorea să poată vedea faţa lui Matthew.

— Informaţiile confidenţiale sunt de obicei motivul pentru care te sun, zise prudent. Aşa că da. Hai să auzim.

— Ai probleme cu biroul din Bruxelles. Gianfranco di Palma e foarte supărat pe tine.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Mi-a spus să nu mai comunic cu tine, nu înainte să te întorci din Rim.

Furia se insinuă lent prin stomacul lui Carl.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Observ că nu faci ce ţi-a spus.

— Bineînţeles că nu, zise Matthew senin. Eu nu lucrez pentru UNGLA, eu fac parte din grupul de legătură interagenţii. Iar tu eşti prietenul meu.

Carl clipi.

— E bine de ştiut, rosti în cele din urmă.

— M-am gândit că o să fii mulţumit.

— Uite ce e, Matthew…

Furia se transforma, colorându-se în ceva cu totul diferit. Valul de înţelegere de mai înainte părea să se retragă, alungat de noua stare de lucruri.

— Dacă di Palma mai vorbeşte cu tine…

— Ştiu, ştiu. Nu-i spun că o verific pe Gayoso pentru tine.

— A, da.

Acum avea un sentiment neplăcut de disconfort;

— Dar să-i spui şi că suntem prieteni, bine? Că eşti prietenul meu.

— Ştie deja asta, Carl. E evident şi numai dacă te uiţi la…

— Ei bine, s-ar putea să nu fi fost prea atent, ştii. Tu să-i spui că eşti prietenul meu. Spune-i că eu am zis asta şi că ţi-am spus să-i transmiţi asta, zise Carl privind posomorât în noaptea de afară. Ca să-i fie clar.

⁕

Puţin mai târziu ieşi din clădire, căutând un taxi care să-l ducă înapoi la hotel. Merse pe jos prin răcoarea serii, călcând pe marile dreptunghiuri succesive de lumină străvezie de culoare violet, revărsată din panourile LCLS de deasupra. Semăna cu traversarea unui şir de mici scene

de teatru, fiecare luminată pentru un spectacol pe care el refuza să-l ofere. Capul îi era înceţoşat de lipsa de somn. Un vârtej epuizant dinăuntru, care nu voia să se dea bătut, căutând, cu o furie crescândă, să-şi facă loc.

„Dobitocul de di Palma.”

Nu-şi dădu seama câtă furie i se citea pe faţă până nu se ciocni cu o animatoare stradală care venea din sens opus, cărând ceva ce semăna cu o grămadă de gunoaie. Se loviră umăr în umăr şi trupul lui masiv o trânti pe jos. Gunoaiele zdrăngăniră şi se împrăştiară pe pavaj. O roată de oţel de la o bicicletă de copil se rostogoli sclipind în lumina LCLS, lovi bordura şi se răsturnă în rigola de dincolo. Femeia ridică ochii spre el, din locul în care căzuse, cu o expresie ursuză pe faţa pictată.

— De ce nu…

Şi glasul i se stinse.

El stătu o clipă, privind tăcut în jos la clovnul cu mască stridentă şi perucă arămie şi rigidă de paj, apoi îşi dădu seama că ţinea gura strânsă, cu fălcile încleştate de o mânie nedescărcată faţă de di Palma, de Onbekend, de întreaga serie de ţinte pe care încă nu le putea distinge bine.

„Da, şi niciuna dintre ele nu e fata asta. Adună-te, Carl.”

Mormăi şi îi întinse mâna.

— Scuză-mă. N-am fost atent. E vina mea.

O ridică în picioare. Teama rămase în privirea ei şi îşi smuci mâna imediat ce se sculă. Se duse ca s-o ajute să-şi adune piesele decorului ei de pe jos şi o văzu cum tresare, încă îi mai era frică de negrul mare de pe strada pustie, cu panouri violet. O nervozitate nedomolită se aprinse în el.

— Te las cu astea, îi spuse scurt.

Avu senzaţia că ea îl urmărea îndepărtându-se. Ceva îl nelinişte în legătură cu întâlnirea, dar nu se osteni să prindă firul. Un taxi trecu pe strada suspendată de deasupra şi el strigă şi-i făcu semn. Senzorii îl înregistrară şi taxiul făcu o întoarcere abilă prin trafic, de o perfecţiune mecanică, oprindu-se calm ca să-l ia. Uşa se deschise în afară.

Interfaţa generică feminină prinse viaţă.

— Bine aţi venit la Merritt Cabs. Care este…

— Red Sands International, spuse brutal.

— Lanţul Red Sands operează pe ambele laturi ale golfului. Unde doriţi?

— San Francisco.

— În tranzit, zise blând interfaţa.

Trăsăturile echilibrate – gândurile i se îndreptară din nou spre Carmen Ren şi frumuseţea ei generică de Rim, blândeţea…

„Clovnul.”

„Blestematul de clovn.”

— Opreşte, se răsti.

Taxiul opri. Carl se luptă cu uşa.

— Vrei să mă laşi, dracului, să ies?

— Nu aţi achitat taxa de pornire, zise timid interfaţa taxiului. Indiferent de traiectorie, Merritt Cabs îşi rezervă…

— Mă întorc, *mă întorc*, fir-ar al dracului. Rămâi aici.

Uşa se deschise. Sări afară şi fugi până la intersecţie.

Înainte să ajungă la colţ, ştia deja ce avea să găsească. Coti oricum în viteză, apoi alergă înapoi pe linia panourilor violete, către blocul COLIN.

Strada era goală, aşa cum ştia că va fi. Tot felul de lucruri zăceau pe jos exact acolo unde căzuseră. Roata de bicicletă, căzută într-o parte, stătea în rigolă. Femeia cu faţa pictată dispăruse.

Se răsuci, scanând strada în ambele direcţii.

Scene pale, străvezii, luminate ca pentru spectacol, înşiruindu-se în ambele sensuri. Rămase sub cascada violetă a LCLS, absolut singur. Sentimentul năucitor a ceva ireal. Pentru o fracţiune de secundă se aşteptă s-o vadă pe Elena Aguirre plutind către el, deasupra benzilor înguste de penumbră care delimitau panourile luminoase.

…Venită în cele din urmă să-l caute.

Capitolul 46

În grădină, trecură în revistă evenimentele.

Era alegerea lui Sevgi Ertekin: voia să fie ţinută la curent. „La dracu', încă e cazul meu”, replicase încordată la protestele lui Norton. Carl bănuia că pentru ea era mai bine decât să contemple ceea ce avea să urmeze, iar ea părea fie să fi terminat cartea lui al-Nafzawi, fie să se fi săturat de ea. Aşa că stăteau pe scaunele de lemn în lumina blândă a soarelui, ascultau pârâul din spatele lor şi se purtau cu toţii de parcă Sevgi n-ar fi fost pe moarte.

— A dracului faţă pictată, explodă ea când Carl îi povesti despre întâlnirea din seara trecută. Târfa mi-a făcut şi mie exact acelaşi lucru pe *Bulgakov's Cat.* S-a izbit de mine, venind din spatele unui pilon de susţinere. Ea trebuie să fi fost. De ce naiba face asta?

— Interceptează convorbirile, spuse Carl. M-am întors la Alcatraz aseară, imediat după aceea. Am declanşat toate alarmele când am încercat să cobor în încăperile ecranate. Mi-au scos un microfon înfipt în geacă. De mărimea unei firimituri de pâine, cu o carcasă de camelocrom. Se lipeşte la impact şi are o baterie care, practic, ţine la nesfârşit.

— Atunci ar trebui să fie unul şi pe hainele mele.

— Cel mai probabil, da.

— Deci Ren e încă în joc? întrebă Norton încruntându-se. N-are prea multă logică. Ar fi trebuit să fugă. În Freeport, să-şi facă rost de o identitate şi de o faţă nouă.

Carl clătină din cap.

— E mult mai deşteaptă. De ce să-şi facă o operaţie dificilă când poate să-şi trântească un strat de vopsea pe faţă şi o perucă?

— Mda, făcu Sevgi acru. Ai idee câţi animatori stradali există în oraş? Îi vezi peste tot.

— Asta nu răspunde la întrebarea ce face ea pe aici, zise Norton. Dacă sarcina ei iniţială era să-l sprijine pe Merrin, aş zice că a rămas fără slujbă.

— V-am spus că nu s-a terminat, zise Carl. L-am rezolvat pe Merrin puţin cam devreme, dar în afară de asta, cel care a aranjat lucrurile continuă exact conform planului.

Norton îi aruncă o privire ambiguă.

— Da, dar conform *cărui* plan? întrebă Sevgi. Ai spus că Gutierrez pretinde că l-a trimis pe Merrin înapoi ca asasin al *familiei* – să răzbune crimele violente din anii ’70. Manco Bambaren participă la acţiune pentru că îi e utilă o schimbare de lider, având astfel şansa să-şi facă relaţii în corporaţiile Iniţiativei. Apoi, în loc să-i doboare pe boşii din Lima, Merrin ucide la întâmplare vreo douăzeci de cetăţeni în Jesusland şi Rim. Nu se leagă deloc.

— Gutierrez *credea* că trimite acasă un asasin pentru *familia.*

Carl acceleră, pregătind revelaţia.

— Dar, evident, aici există un alt plan. În primul rând, Bambaren e legat de treaba asta prin ceva mai mult decât interesele de afaceri.

Norton înălţă din nou o sprânceană.

— Adică?

— Adică mama donator genetic a lui Merrin, Isabela Gayoso, este şi mama adevărată a lui Manco Bambaren. Bambaren şi Merrin erau fraţi. Mă rog, pe jumătate.

Sevgi se îndreptă în scaun, holbându-se la el.

— Nu se poate.

— Mă tem că da. Isabela Rivera Gayoso, o mamă săracă din Arequipa, a dat material genetic unei unităţi medicale a armatei SUA care scotocea pe acolo împreună cu Elleniss Hall Genetech. Cred că au plătit-o cu cincizeci de dolari. Şi-a dat cel de-al doilea nume de familie, al mamei ei, probabil pentru că îi era ruşine. Se pare că a dat şi un SIN fals, pentru că cel din dosarele Elleniss Hall nu duce nicăieri. Sau poate l-au încurcat ei pe undeva. Cred că pe atunci nu erau aşa pedanţi când venea vorba despre păstrarea riguroasă a datelor. Oricum, întregul proiect era neoficial. Pe hârtie, Proiectul Lawman nu exista.

— Nu cred asta, zise Norton plat. Cercetările n-djinnilor ar fi descoperit.

— Da, posibil, dacă nu ar fi existat atâta confuzie deliberată în informaţii, tot timpul. După cum ţi-am spus când m-am alăturat vouă, Sevgi, pe atunci toţi eram fantome. Nimic concret, niciun lucru pe care un jurnalist ultrazelos să-l poată descoperi. Şi s-a folosit tehnologie n-djinn ca să semene confuzie, aşa că e ceva serios. Când a apărut Jacobsen, o parte din ceaţă s-a ridicat, dar cea mai mare parte a dosarelor Proiectului Lawman încă aparţin Republicii Confederate, iar ei nu au cooperat deschis pe vremea când UNGLA îşi făcea aranjamentele. Cercetătorii noştri sub acoperire dădeau mereu peste câte un mic secret murdar pe care armata SUA îl îngropase, uitând de el.

— Dacă e adevărat, cum ai aflat tu toate astea?

— L-am întrebat pe unul dintre cercetătorii sub acoperire. A verificat nişte lucruri pentru mine noaptea trecută – în Europa era ziuă – şi m-a căutat de dimineaţă, chiar înainte să se culce. El spune că i se pare că şi la celălalt capăt lucrurile sunt ascunse – făcătură ieftină de hacker – probabil Bambaren a încercat să îngroape o afacere de familie neplăcută atunci când a început să fie o persoană influentă. Faptul că mama lui a cooperat cu armata *gringo,* şi-a desfăcut picioarele pentru ei până la ovare, ca să spunem aşa – ei bine, nu e tocmai ceva bun în biografia ta dacă vrei să ajungi sus în *familias* de acolo.

Norton pufni.

— Tot nu pot să înţeleg cum de cercetătorul ăla al tău a putut face ceva ce n-djinnii noştri n-au putut.

— Păi ar fi câteva motive. Mai întâi că eu am luat-o de la distanţă. Ceva din ce mi-a spus Bambaren, ceva despre sânge, o intuiţie pe care am avut-o. Am pornit de la presupunerea asta şi i-am cerut omului care făcea investigaţii pentru mine s-o caute pe Gayoso. Aveam deja nişte contacte. N-djinnii voştri ar fi lucrat altfel, probabil ar fi cercetat fluxul de date avându-l pe Merrin ca punct de pornire, apoi ar fi folosit un filtru pentru relevanţă şi o urmărire mai detaliată. N-djinnii nu sunt umani, ei nu fac salturi cognitive aşa, ca noi. Cum am spus şi săptămână

trecută, intuiţia Yaroshanko e un lucru minunat, dar mai trebuie să ai ceva ca să triangulezi. Plasa întinsă de n-djinnii voştri e la fel de bună pe cât sunt de bune filtrele alese, şi ele bănuiesc că au fost legate de Marte sau de Statele Rim.

— Da, şi de Lawman.

— Sigur, şi de Lawman. Dar gândiţi-vă ce înseamnă asta – chiar credeţi că un n-djinn care efectuează o căutare în cadrul protocoalelor Proiectului Lawman ar da vreo atenţie sursei materialului genetic? E vorba despre oameni care nu şi-au întâlnit niciodată copiii, nu au avut nimic de-a face cu ei. În cazul lui Gayoso, vorbim despre cineva care nici măcar nu s-a aflat în aceeaşi ţară, nu s-a apropiat la mai puţin de o mie de kilometri de ceea ce au făcut ei cu ovulul donat de ea. Materialul genetic e al naibii de ieftin, chiar şi acum, când Jacobsen a venit în forţă. Pe atunci însemna mai puţin decât nimic. Nicio maşină nu ar considera asta drept o pistă care merită urmărită; nu ar trece nicidecum prin filtrele pentru continuarea analizei. Trebuie să ştii *dinainte* că genele transmise de Isabela Gayoso fiului ei sunt importante, ca să pui n-djinnul să facă o legătură. Şi după cum am spus, ea nu s-a aflat niciodată în apropierea lui.

Norton se încruntă.

— Stai aşa. A fost o acţiune în Bolivia, nu-i aşa? Prin ’88, ’89?

— ’88, zise Sevgi. Argentina şi Bolivia. Dar e un punct disputat, multe informaţii spun că s-ar putea ca el să nu fi fost deloc acolo. De asemenea, îl plasează cam în acelaşi timp la comanda unui pluton din Kuweit City.

— Da, dar dacă el *a fost* acolo, declară Norton subit entuziasmat, asta ar fi un punct de contact. Poate atunci află Bambaren că are un frate despre care nu ştia, şi…

— Şi ce, Tom? zise Sevgi şi scutură iritată din cap. Se întâlnesc, beau câteva beri, iar Merrin se întoarce la misiunile lui de pacificare urbană din Rim. Şase ani mai târziu pleacă pe Marte, şi la *doisprezece* ani după aia o *familia* de pe Marte coace o răzbunare excentrică, un plan

de asasinare, îl alege pe Merrin să facă treaba, iar Merrin vine şi spune: „Hei, am un frate pe Pământ care ne poate ajuta? Haide, că nu-i aşa. Trebuie să fie altceva, ceva care se leagă mai strâns.

— Probabil că este, spuse Carl. Am zis că sunt câteva motive pentru care n-djinnii voştri au eşuat şi investigatorul meu nu. Al doilea motiv este că au mai fost ascunse informaţii, şi s-a întâmplat mai recent decât toată istoria asta antică. Cineva este extrem de preocupat să ţină ascunsă întreaga afacere.

— Cineva care se foloseşte de Carmen Ren, cugetă Sevgi. O ţine în alertă.

— E un punct de vedere, admise Carl.

— Ţi-au distrus microfonul?

— Nu, încă îl mai au. Am putea încerca să-l facem iar să funcţioneze, presupun. Să vedem dacă o putem atrage pe Ren. Dar nu cred să meargă, e mult prea deşteaptă. După atâta tăcere, o să-şi dea seama că a fost descoperit.

— Deci, ce ne rămâne? întrebă Norton.

— Ne rămâne Bambaren, zise Carl posac. Ne ducem acolo şi-l înghesuim până ne spune ce vrem să ştim.

— Şi Onbekend? întrebă Sevgi, cu o sclipire stranie în ochi.

Tăcere. Norton se grăbi s-o umple:

— Am verificat ieri. Am vorbit cu Coyle. Nu există nicio înregistrare care să se potrivească descrierii voastre. Dar *Onbekend* e un nume olandez, se pare că administraţia apela la el în cazurile celor care nu aveau un nume de familie definitiv pe care să-l treacă în documente, spuse şi se strâmbă. Înseamnă „necunoscut”.

Râsul lui Sevgi se transformă în tuse.

— O, grozav.

— Da, se pare că şi câţiva indonezieni s-au ales cu el în ultimul secol, pentru că nu aveau nume de familie în sensul în care olandezii înţeleg conceptul. E destul de comun pe Coasta Pacificului…

Se opri, pentru că tusea lui Sevgi nu se stinsese. Crescuse, intensificându-se şi scuturând-o, un feedback de

la stimulii din format care declanşau reacţii la ceea ce se întâmpla în realitate pe patul ei de spital. Forţa tusei o făcu să se îndoaie în scaun, apoi imaginea îi pâlpâi, apărând şi dispărând, după cum i se schimba concentrarea mentală. Carl şi Norton se uitară unul la altul în tăcere.

Imaginea lui Sevgi mai pâlpâi o dată, apoi se stabiliză. Respiră greu şi păru să-şi recapete controlul.

— Eşti bine, Sev?

— Nu, Tom, la dracu', nu sunt bine, zise respirând adânc. Sunt *pe moarte,* da? Scuze dacă asta creează probleme.

Carl se uită din nou la Norton, surprins el însuşi de tresărirea subită de simpatie pe care o simţi faţă de celălalt bărbat.

— Poate ar fi bine să facem o pauză, spuse încet.

— Nu, e… zise Sevgi închizând ochii. Îmi pare rău, Tom. A fost urât din partea mea. Acum sunt bine. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

Se întoarseră, într-un fel, dar incidentul rămase între ei ca o prezenţă. Conversaţia curgea lent, deveni rezervată, iar în cele din urmă se stinse. Sevgi nu-l putea privi în ochi pe Norton, stătea doar şi îşi frângea degetele în poală până ce, în final, delegatul COLIN îşi drese glasul şi se retrase, sub pretext că trebuie să sune la New York. Dispăru cu o uşurare vizibilă. Carl rămase şi aşteptă.

Ea continua să-şi frângă degetele. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

— Mulţumesc că ai rămas, zise moale.

El făcu semn din cap spre grădina din jur.

— E mai bună decât grădina pe care o au afară. E prea aridă, prea stilizată. Asta e foarte britanică, mă face să mă simt acasă.

Obţinu un râs scurt, dar de data asta gestionat cu grijă.

— A venit tatăl tău?

— Da, aprobă smucind din cap. A intrat să mă vadă azi-dimineaţă, înainte să ajungeţi tu şi Tom. În lumea reală, la spital. I-au dat un loc în dormitoarele personalului. Amabilitate profesională.

— Sau influenţă COLIN.
— Mda, mă rog. Şi asta.
— Cum te-ai înţeles cu el?
Ea clătină din cap.
— Nu ştiu. El, ştii, a plâns mult. Amândoi am plâns. Şi-a cerut scuze pentru toate certurile din cauza lui Ethan, pentru că ne-am îndepărtat, pentru multe alte lucruri. Dar…
— Da.
Se uită la el.
— Sunt foarte speriată, Carl.
— Cred că ai dreptul să fii.
— Eu… ştii, am mereu visele alea în care totul e o greşeală. Nu e de fapt un glonţ Haag. Sau nu e aşa de rău cum credeau, au un antiviral care poate face faţă. Sau totul n-a fost decât un vis şi o să mă trezesc înapoi în New York, auzind zgomotele din piaţă.
Lacrimile îi curgeau din ochi. Glasul ei atinse o tonalitate disperată, chinuitoare.
— Şi apoi mă trezesc cu adevărat, şi sunt aici, în nenorocitul ăsta de pat, cu sondele, şi monitoarele, şi tot echipamentul în jurul meu, ca nişte rude pe care nu vreau să le văd. Şi mor, fir-ar al dracului, *mor,* Carl.
— Ştiu, zise el, şi vocea goală îi sună stupid în propriile urechi.
Căută amorţit să-i spună ceva, să-i vină în întâmpinare.
Ea icni.
— Întotdeauna am crezut că va fi ca o trecere, ca atunci când stai în faţa unei uşi prin care trebuie să pătrunzi dincolo. Dar nu e aşa. Nu e. E ca un căcat de zid venind spre mine şi eu sunt legată de scaun, nu mă pot mişca, nu pot nici să ating vreun buton, nici să scap. O să rămân acolo şi o să *mor.*
Dinţii i se încleştară la ultimul cuvânt. Privi în gol, peste grădină, la frunzişul de la marginea pajiştii. Mâinile aşezate în poală i se strânseră. Pumni desfăcuţi, strânşi din nou. El o privi şi aşteptă.
— Nu vreau să te duci după Bambaren şi Onbekend,

spuse ea încet, fixând în continuare frunzişul bătut de soare. Nu vreau să ajungi ca mine, aşa.

— Sevgi, toţi ajungem aşa mai devreme sau mai târziu. O să te ajung din urmă.

— Da, dar sunt diverse moduri de a mă ajunge din urmă. Nu recomand metoda gloanţelor Haag.

— Mă pot descurca cu Onbekend.

— Poţi, sigur, răspunse întorcându-şi privirea către el. Ultima dată când te-ai pus cu el, din câte îmi amintesc, a trebuit să dau buzna şi să-ţi salvez viaţa.

— Bine, o să fiu mai atent de data asta.

Scoase un sunet reţinut care ar fi putut fi tot râs.

— Nu-nţelegi, nu-i aşa? Nu mă tem că Onbekend ar putea să te omoare. E ceva mai egoist, Carl. Mă tem că n-o să te mai întorci. Mă tem că o să mă părăseşti aici, să mor puţin câte puţin, fără nimeni care să mă ajute.

— Ţi-am spus deja că o să rămân.

Ea nu-l asculta. Nu se mai uita la el.

— Am văzut-o pe verişoara mea murind aşa, pe când eram copil. Virus cu transmitere sexuală, unul dintre cele hiperevoluate, l-a luat de la un soldat, în Orient. Nu s-a putut face nimic. Nu vreau să trec prin asta. Nu aşa cum a trecut ea.

— Bine, Sevgi. Bine. Nu plec nicăieri. Sunt aici. Dar cred că e timpul să mă laşi să te văd în realitate. În spital.

Ea se cutremură. Scutură din cap.

— Nu, nu încă. Încă nu sunt pregătită pentru asta.

— Dacă stai în format *v,* sistemul tău nervos o să fie suprasolicitat. Foarte stresat.

Sevgi pufni.

— Asta e tot ce ştiţi. Vreţi să ştiţi ce e stresul? Vă spun eu. Înseamnă să zac acolo, pe patul ăla blestemat, holbându-mă în tavan şi ascultând maşinile la care m-au legat, să-mi simt plămânii îmbâcsindu-se şi toate acele înfipte în mine, să mă doară fiecare porţiune de corp pe care o pot simţi şi să nu mă pot mişca decât dacă vine cineva s-o facă în locul meu. Comparativ cu asta – gesticulă slab înspre grădină – aici e paradisul.

Privi un timp în tăcere ramurile atârnând.

— Se spune că e o grădină, şopti. Ştii, paradisul. O grădină plină de fructe şi ape susurând.

— Şi fecioare. Corect? Şaptezeci de fecioare pentru fiecare, cam aşa ceva?

— Nu dacă eşti femeie. Oricum, asta e pentru martiri, zise şi se strâmbă. *Oricum,* e o porcărie. Propagandă islamică post-Coran, pentru proşti. Nimeni din lumea musulmană modernă cu doi neuroni rămaşi să se frece între ei nu mai crede rahatul ăsta. Şi oricum, cui îi trebuie o fecioară? Trebuie să le înveţi totul. Ca şi cum ai face sex cu un manechin cu circuitele de mişcare întrerupte.

— Sună ca şi cum ai vorbi din experienţă.

Se agăţă de schimbarea de subiect, bucuros de ocazie.

Obţinu un surâs chinuit din partea ei.

— Am dresat unul sau doi la vremea mea. Tu?

— Nu, din câte ştiu.

— Nu e foarte umanitar din partea ta. Cineva trebuie să facă şi asta.

Carl ridică din umeri.

— Ştii, poate tot o să mai am ocazia să-mi fac partea, mai târziu în viaţă.

Zâmbetul ei se stinse, pălind la menţionarea viitorului, ca un nor pe deasupra pajiştii însorite. Se cutremură şi se ghemui puţin în scaun. Carl se blestemă pentru scăpare.

— Am citit undeva – zise Sevgi încet – că peste treizeci sau patruzeci de ani vor exista formate *v* atât de puternice încât o să poţi trăi în interiorul lor. Ştii, n-djinnul îţi copiază pur şi simplu întreaga minte în program şi apoi te rulează ca pe o parte din sistem. Doar sedezi corpul şi treci dincolo. Se spune că o să poţi continua să trăieşti acolo şi după ce corpul moare. Patruzeci de ani cică, poate nici măcar atât, adăugă cu un zâmbet deznădăjduit. Puţin cam târziu pentru mine totuşi, nu-i aşa?

— Hei, tu n-o să ai nevoie de porcăria asta, îi zise în timp ce se străduia să găsească un răspuns. Tu mergi în rai, nu? În paradis, cum spuneai.

Ea clătină din cap.

— Nu cred cu adevărat în paradis, Carl. Dacă vrei să ştii adevărul, părerea mea e că niciunul dintre noi nu crede cu adevărat. În sinea noastră, acolo unde contează cu adevărat, cred că ştim cu toţii că e o prostie. De asta suntem toţi atât de hotărâţi să răspândim vestea cea bună, să le-o băgăm altora pe gât. Pentru că, dacă nu reuşim să-i facem pe alţii să creadă, cum să zdrobim îndoiala din noi? Iar acea îndoială e rece.

Se uită la el, tremurând. Glasul îi scăzu până la o şoaptă.

— Ca în noiembrie, în parc, ştii tu. Ca iarna care se apropie.

Carl se ridică şi se apropie de locul unde stătea ea şi încercă cum putu mai bine s-o ţină în braţe. Senzaţia grosolană că atingea nişte mănuşi, o catifea strivită, nimic real. Nu simţea nicio căldură, dar ea se înfioră din nou când el o trase aproape şi îi sprijini capul pe pieptul lui ca să nu vadă că maxilarul i se încorda, iar gura îi devenise o linie cu margini coborâte, feroce.

„Ca iarna care se apropie!”

Capitolul 47

Sevgi trăi încă patru zile.

Au fost cele mai lungi zile pe care şi le amintea, de la săptămâna în care o aşteptase pe Marisol să se întoarcă, crezând cumva că ea o s-o facă, în ciuda a tot ce îi spuseseră unchii. La fel ca acum, în spital, şi-atunci stătuse golit de gânduri, desprins de toate, ore în şir, privind în gol în timpul cursurilor la care înainte excelase.

Primise bătăile şi pedepsele unchilor cu o stoică lipsă de reacţie, la limita catatoniei – nu avea niciun sens să se lupte, o ştia, n-ar fi făcut decât să-şi atragă şi mai multe pedepse. Antrenamentul de management al durerii cu mătuşa Chitra venise tocmai la timp.

Mulţi ani mai târziu, se întrebase dacă acel anume curs nu fusese cumva programat special în lunile dinaintea îndepărtării mamelor surogat. Nu se întâmplau prea multe la Osprey 18 fără o planificare atent gândită. Iar durerea, după cum le spunea Chitra la începutul orelor, vine în multe forme. „Durerea e de neevitat”, zicea zâmbind uşor grupului lor şi scuturând oficial mâna fiecăruia. Avea ceva deosebit faţă de ceilalţi profesori, acea femeie mică, cu trăsături acviline şi pielea ca un aliaj de cupru ars în foc, cu păr negru, scurt, cu o siluetă care transmitea semnale vag înţelese de hormonii lor prepuberi, şi mâini cu bătături aspre, care le spuneau aceloraşi hormoni exact cum ar trebui să se comporte în preajma ei. Strânsoarea ei era fermă, privirea directă şi evaluatoare. „Durerea e peste tot în jurul nostru. Îmbracă multe forme. Treaba mea este să vă învăţ cum să recunoaşteţi toate aceste forme, să le înţelegeţi şi să nu permiteţi niciuneia să se ţină departe de scopul vostru.” Carl îşi învăţase bine lecţiile. Reacţionase la brutalitatea calculată pe care i-o aplicau unchii exact ca şi cum ar fi fost vorba despre exemplele mătuşii Chitra. Ştia că n-o să-i facă nimic grav pentru că tuturor copiilor de la Osprey 18 li se spusese, în mod repetat, cât de

valoroşi erau. Mai ştia şi că unchii preferau să nu folosească prea mult violenţa fizică. La Osprey, violenţa fizică nu fusese niciodată preferată ca metodă de disciplinare, fiind folosită numai pentru pedepsirea abaterilor grave privind respectul şi supunerea, şi numai ca ultimă variantă. Dar Carl refuzase pur şi simplu să îndeplinească orice altă sarcină pe care o primise drept pedeapsă în acea săptămână. Mai rău, le scuipase refuzul în faţă, savurând nesupunerea aşa cum i se întâmpla cu durerea pe care o simţea când se forţa alergând sau căţărându-se pe stânci. Iar când sosea violenţa calculată, el o îmbrăţişa, folosindu-se de antrenamentul Chitrei ca de legăturile unui ham şi înfruntându-şi unchii cu o furie oarbă la care ei nu se puteau alinia.

În final, Chitra fusese cea care îl făcuse să se dezmeticească, şi tot ea îi oferise sprijinul necesar. Venise la el într-o după-amiază cenuşie, când stătea, învineţit şi cu gura plină de sânge, cu spatele îndurerat proptit de o magazie de lângă helipad. Ea rămăsese un timp fără să spună nimic, apoi se apropiase, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei. Încercase să privească pe lângă ea, se mişcase într-o parte, dar îl durea prea mult ca să păstreze poziţia. Ea nu se clintise.

În cele din urmă fusese nevoit s-o privească în faţă.

„Care-i scopul tău, Carl?” întrebase ea calm. Nici tonul, nici felul în care îl privea nu arătau că l-ar fi judecat; era o simplă întrebare. „Îţi înţeleg durerea, văd în ce moduri ai încercat s-o exteriorizezi. Dar ce urmăreşti?”

El nu răspunsese. Privind în urmă, probabil că ea nici nu se aşteptase să primească vreun răspuns. Dar după plecarea ei îşi dăduse seama – îşi permisese să-şi dea seama – că Marisol nu avea să se întoarcă vreodată, că unchii îi spuneau adevărul şi că nu făcea decât să irosească timpul lui şi pe al tuturor.

Aşteptarea cu Sevgi era diferită. O avea acolo, cu el. Avea un scop.

Şi totuşi avea s-o piardă, fir-ar să fie!

⁕

Îl întâlni pe tatăl ei în grădină – un turc înalt şi grizonat, cu umeri puternici şi aceiaşi ochi de tigru ca ai fiicei lui. Nu purta mustaţă, dar o mirişte deasă i se ridica pe obraji şi pe bărbia despicată şi nu îşi pierduse părul odată cu înaintarea în vârstă. Probabil fusese un bărbat foarte arătos în tinereţe, şi chiar şi acum – Carl estimă că trebuia să aibă vreo şaizeci de ani –, aşezat pe banca de piatră bej şi privind fix fântâna, răspândea o autoritate tăcută, carismatică. Purta un costum simplu, de culoare închisă, care se potrivea cu cămaşa groasă de lână de dedesubt şi cu urmele vineţii de oboseală de sub ochi.

— Tu eşti Carl Marsalis, rosti când Carl ajunse lângă bancă.

Nu era nici urmă de interogaţie în tonul lui. Vocea îi suna puţin răguşit, dar era de o fermitate de fier. Dacă plânsese, o ascundea bine.

— Da, eu sunt.

— Sunt Murat Ertekin, tatăl lui Sevgi. Te rog, ia loc lângă mine.

Făcu semn spre spaţiul gol de pe bancă, de lângă el, şi-l aşteptă să se aşeze.

— Fiica mea mi-a povestit o mulţime de lucruri despre tine.

— Ai vrea să-mi spui ce anume?

Ertekin îi aruncă o privire piezişă.

— Mi-a spus că loialitatea ta nu e uşor de cumpărat.

Asta îl făcu să tresară uşor. Opinia comună despre variantele treisprezece era că ei nu au deloc loialitate dincolo de propriul interes. Se întrebă dacă Ertekin o cita pe Sevgi direct sau îşi punea propria amprentă pe ceea ce îi spusese ea.

— Ţi-a spus ce sunt?

— Da, zise cu o altă privire piezişă. Te aşteptai la dezaprobare din partea mea? Ură poate, sau teamă? Prejudecăţile standard?

— Nu te cunosc, zise Carl fără intonaţie. În afară de faptul că voi doi nu vă înţelegeţi şi că ai părăsit Turcia din motive politice, Sevgi nu mi-a povestit nimic despre tine.

Nu ştiu ce atitudine ai faţă de cei ca mine. Dar mi se pare că nu ai fost prea fericit în privinţa ultimei indiscreţii a lui Sevgi cu un treisprezece.

Ertekin înţepeni. Apoi se relaxă. Închise ochii, strâns, apoi îi deschise din nou ca să înfrunte lumea.

— E vina mea, zise el încet. Am dezamăgit-o. Toată viaţa am încurajat-o pe Sevgi să forţeze limitele. Apoi, când ea le-a forţat mai mult decât mi-ar fi plăcut, am reacţionat ca un *mullah* de la ţară care n-a văzut podul Bosforului în viaţa lui şi nici nu intenţionează. Am reacţionat exact ca ticălosul de frate-meu.

— Fratele tău e *mullah?*

Murat Ertekin râse amar.

— *Mullah* – nu. Deşi probabil că şi-a ratat vocaţia atunci când a ales cariera de jurist civil. Mi s-a spus că nu a ajuns niciodată mai mult decât un avocat oarecare. Dar încăpăţânat în ignoranţa lui, mândru de ea, adept al supremaţiei masculine? O, da. Bulent a excelat întotdeauna în asta.

— Vorbeşti despre el la trecut. A murit?

— Pentru mine, da.

Conversaţia se curmă violent cu declaraţia respectivă. Rămaseră amândoi un timp privind în gol. Murat Ertekin oftă. Vorbea ca şi cum ar fi cules bucăţi din ceva spart, ca şi cum fiecare aplecare pentru găsirea unui fragment al trecutului însemna un efort care îl făcea să respire greu.

— Trebuie să înţelegi, domnule Marsalis, căsnicia mea nu a fost una reuşită. M-am însurat de tânăr şi în grabă, cu o femeie care îşi lua credinţa mult prea în serios. Când încă mai eram amândoi studenţi la medicină, în Istanbul, am avut impresia greşită că te puteai bizui în totalitate pe acea credinţă, dar m-am înşelat. Când ne-am mutat în America, pe atunci încă era aşa, Hatun nu a făcut faţă. Îi era dor de casă, iar New Yorkul o înspăimânta. Nu s-a adaptat niciodată. Am avut-o pe Sevgi pentru că în asemenea momente ţi se spune că un copil vă poate apropia din nou.

Făcu o grimasă.

— E o credinţă ciudată – că nopţile nedormite, fără sex, cu venituri diminuate şi stresul continuu de a avea grijă de noua viaţă ar putea cumva uşura presiunea asupra unei relaţii şi aşa încordate.

Carl ridică din umeri.

— Oamenii cred lucruri ciudate.

— Mă rog, în cazul nostru nu a funcţionat. Munca mea a avut de suferit, ne certam mai des, iar teama lui Hatun faţă de oraş a crescut. S-a retras în credinţă. Deja purta batic pe cap când ieşea pe stradă; acum a început să se îmbrace în *chador* complet. Nu voia să primească oaspeţi în casă decât dacă era total acoperită şi bineînţeles că îşi părăsise serviciul ca să o aibă pe Sevgi. S-a izolat de foştii prieteni şi colegi de la spital, respingea tentativele lor de a păstra legătura, iar în cele din urmă a schimbat moscheea cu una în care se predica o prostie învechită de Wahhabi. Sevgi trăgea spre mine. Cred că oricum asta e ceva natural la fetiţe, dar aici a fost pură autoapărare. Ce să facă Sevgi cu mama ei? Creştea ca un copil newyorkez, cu înţelepciunea străzii, bilingvă şi isteaţă, iar Hatun nu a vrut nici măcar s-o lase să ia lecţii de înot cu băieţii.

Ertekin privi în jos, fixându-şi mâinile.

— Eu i-am încurajat firea rebelă, spuse încet. Uram modul în care se schimba Hatun, poate atunci o uram chiar pe Hatun însăşi. Începuse să critice munca pe care o făceam, numind-o neislamică, îi jignea pe prietenii noştri musulmani liberali sau necredincioşi, avea o atitudine din ce în ce mai rigidă cu fiecare an. Eu eram hotărât să n-o las pe Sevgi să ajungă aşa. Am fost încântat când a început să-i pună mamei ei acele simple întrebări copilăreşti despre Dumnezeu la care nimeni nu poate răspunde. Mă bucuram când ea era puternică, hotărâtă şi inteligentă în faţa dogmei găunoase, tocite a lui Hatun. Am îmboldit-o, am împins-o să profite de ocazii şi să înveţe, i-am luat apărarea în faţa mamei ei, ori de câte ori se certau – chiar şi atunci când ea greşea, iar Hatun avea dreptate. Când situaţia a devenit insuportabilă şi Hatun ne-a părăsit şi a plecat acasă… cred că m-am bucurat.

— Mama ei ştie ce s-a întâmplat?

Ertekin scutură din cap.

— Nu mai ţinem legătura, nici Sevgi, nici eu. Hatun nu suna decât ca să ne reproşeze sau ca s-o convingă pe Sevgi să se întoarcă în Turcia. Sevgi a încetat să-i mai răspundă la telefon încă de când avea cincisprezece ani. Chiar şi acum m-a rugat să nu-i spun mamei ei. Probabil e mai bine aşa. Hatun nu ar veni, sau dacă ar veni ar face o scenă, jelind şi chemând judecata divină peste noi toţi.

Cuvântul „judecată” îl străbătu pe Carl ca un zdrăngănit de coardă.

— Nu eşti religios, nu-i aşa? îl întrebă Ertekin.

Aproape că merita un zâmbet.

— Sunt treisprezece.

— Şi, în consecinţă, genetic incapabil, aprobă Ertekin. Gândirea general-acceptată. Asta crezi?

— Există vreo altă explicaţie?

— Când eram mai tânăr, lumea punea mai puţin preţ pe factorul influenţei genetice. Bunicul meu a fost comunist, zise aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ştii ce înseamnă?

— Da, am citit despre ei.

— El credea că poţi face dintr-o fiinţă umană orice vrei. Că oamenii pot deveni ceea ce aleg. Că mediul e totul. Nu mai e un punct de vedere la modă.

— Asta pentru că s-a demonstrat că nu e adevărat.

— Şi totuşi voi – variantele treisprezece de peste tot – aţi fost creaţi astfel încât să fiţi perfect adaptaţi la mediu. Nu au avut încredere că genele voastre le vor da soldaţii pe care îi voiau. Aţi fost crescuţi din leagăn în aşa fel încât să faceţi faţă brutalităţii, ca şi cum ar fi un fapt obiectiv.

Carl se gândi la Sevgi, la tuburi şi ace, şi la speranţa care se stingea.

— Brutalitatea *este* un fapt obiectiv. N-ai observat?

Ertekin se foi pe bancă şi se întoarse spre el. Carl simţi că celălalt era aproape pe punctul de a se întinde să-i ia mâinile într-ale lui. Căutând pe pipăite ceva.

— Crezi cu adevărat că ai fi devenit ceea ce eşti, că ai fost destinat genetic pentru asta, fără să conteze cum ai

fost crescut în copilărie?

Carl făcu un gest nerăbdător.

— Ceea ce cred eu nu e important. Am *devenit* asta; cum am ajuns aici e doar discuţie academică. Aşa că n-au decât s-o discute academicienii pe larg, să scrie teze şi să le publice, să primească bani până crapă. În final, nimic din toate astea nu mă afectează.

— Nu, dar ar putea să-i afecteze pe alţii ca tine, în viitor.

Acum descoperi că putea să zâmbească – un zâmbet subţire, dur, un amuzament de suprafaţă, ca o coajă.

— N-o să mai fie alţii ca mine în viitor. Nu pe planeta asta. Peste o generaţie, vom fi dispărut cu toţii.

— De asta nu eşti credincios? Te simţi abandonat?

Zâmbetul deveni un fel de râs.

— Cred că o să afli, domnule doctor Ertekin, că termenul tehnic pentru aşa ceva este „transfer". Tu eşti cel care se simte abandonat. Eu nu m-am aşteptat vreodată să fiu altfel decât singur şi nu sunt supărat să descopăr că e adevărat.

În mintea lui, o vedea pe Marisol făcându-l mincinos. Elena Aguirre trecea ca o fantomă, şoptind. Îşi reţinu un fior şi vorbi ca să şi-l alunge.

— Îţi scapă un aspect destul de important al lipsei mele de convingeri religioase. Ca să fii credincios trebuie nu numai să crezi, ci şi să *vrei* ca un personaj mare şi patriarhal să aibă grijă de lucruri în locul tău. Trebuie să fii apt pentru venerare. Iar variantele treisprezece nu venerează pe nimeni şi nimic. Chiar dacă ai putea convinge o variantă treisprezece, împotriva tuturor dovezilor, că există în realitate un Dumnezeu, el l-ar vedea ca pe o ameninţare care trebuie eliminată. Dacă existenţa lui Dumnezeu ar putea fi demonstrată – spuse uitându-se fix în ochii lui Ertekin – tipii ca mine ar căuta o cale să-l găsească şi să-l termine.

Ertekin tresări şi îşi îndepărtă privirea.

— Te-a ales bine, murmură.

— Sevgi?

— Da.

Continuând să privească în altă parte, căută în buzunarul hainei.

— O să ai nevoie de asta.

Îi întinse lui Carl un pachet mic, ambalat în material alb, antiseptic, cu o inscripţie de avertizare de un portocaliu sclipitor. Literele erau dintr-o limbă pe care nu o cunoştea – părea germanică, cu multe vocale. Carl cântări pachetul în palmă.

— Ascunde-l, te rog, îi zise Ertekin. Grădina începuse să se umple, studenţii şi personalul medical ieşeau în pauza de prânz să se bucure de soare.

— E fără dureri?

— Da. E de la o companie olandeză specializată în asemenea lucruri. Durează cam două minute după injecţie.

Carl dosi pachetul.

— Dacă ai adus asta, zise încet, de ce ai nevoie de mine?

— Pentru că eu nu pot s-o fac, spuse Ertekin simplu.

— Pentru că eşti musulman?

— Pentru că sunt medic.

Îşi privi din nou mâinile. Îi zăceau moi în poală.

— Şi pentru că, chiar dacă n-aş fi făcut un jurământ, nu cred că aş fi capabil să pun capăt vieţii propriei fiice.

— E ceea ce vrea ea. Ea a cerut.

— Da.

Lacrimile se adunau sub pleoapele lui Ertekin când spuse:

— Şi acum, când contează cel mai mult, nu pot să-i dau ceea ce vrea.

Apucă brusc mâna lui Carl. Strânsoarea lui era uscată şi puternică. Privirea cu irizări de tigru ardea ochii lui Carl, clipind în acelaşi timp din cauza lacrimilor care se prelingeau pe pielea tăbăcită.

— Ea te-a ales pe tine. Adânc, în sufletul meu ipocrit şi plin de îndoieli, îi aduc mulţumiri lui Allah pentru că ai apărut. Sevgi se pregăteşte din nou să forţeze limitele, să traverseze liniile trasate de alţii, pe care ea nu le ia în seamă. Şi de data asta n-am s-o dezamăgesc, aşa cum am făcut-o în urmă cu patru ani.

Îşi şterse lacrimile cu un gest rapid şi nerăbdător al mâinii.

— De data asta voi fi alături de fiica mea, zise. Dar tu trebuie să mă ajuţi, treisprezece, ca să n-o dezamăgesc din nou.

⁂

Complexul Haag sfâşie organismul lui Sevgi ca vidul trecând printr-o navă spaţială găurită brusc. Rupturi celulare, scurgeri ale fluidelor vitale. Rămăşiţele plutesc prin corp, sistemul ei imunitar se împiedică, se agită disperat, se agaţă de şocurile antivirale cu care o alimentează la Stanford, şi totuşi cedează. Plămânii încep să i se umple cu lichid. Funcţia renală încetineşte şi trebuie stimulată artificial ca să nu-i explodeze rinichii.

Tuburi care intră, tuburi care ies. Produsele care i se scurg prin organism încep să-i provoace dureri.

Îi e din ce în ce mai dificil să gândească limpede, indiferent cât timp.

⁂

Numai atunci când formatul *v* nu mai fu viabil, când ea apărea şi dispărea ca o fantomă indiferentă, atunci îi permiseră să o vadă în realitate.

Se opri lângă pat, şocat.

Oricât se pregătise, simţi o explozie viscerală văzând cum se topise carnea pe ea, cât de afundaţi îi erau ochii şi cât de traşi obrajii. Încercă să-i zâmbească, dar expresia nu se închega pe faţa lui, aşa cum imaginea ei nu se putuse închega în virtual. Când observă, ea îi întoarse zâmbetul, iar al ei era stabil, ca o flacără arzând prin ţesătura tensionată a chipului ei.

— Arăt ca dracu’, şopti. Aşa e?

— Iar ai sărit peste mese, nu-i aşa?

Râsul ei se transformă într-un acces de tuse. Dar el văzu expresia din ochii ei, văzu că îi era recunoscătoare. Se strădui ca asta să-l facă să se simtă bine.

Stătu lângă pat.

O ţinu de mână.

⁂

— Spune-mi un secret.
— Poftim?
Crezuse că dormea. Cămăruţa era slab luminată şi liniştită, pierdută în liniştea mai mare a spitalului pe timp de noapte. Întunericul se lipea de sticla ferestrei, infiltrându-se în cameră. Maşinile clipeau roşu şi chihlimbariu spre el, şoptind şi clicăind în legea lor, trasând reprezentări grafice vag comprehensibile, în tonuri reci de albastru şi verde a ceea ce se petrecea sub supravegherea lor. Lampa de veghe arunca un oval de un auriu palid pe patul în care Sevgi gemea între aşternuturi.
Faţa îi era în umbră.
— Haide, horcăi ea. M-ai auzit. Spune-mi ce s-a întâmplat de fapt pe Marte. Ce a făcut Gutierrez pentru tine?
Carl clipi ca să-şi limpezească privirea după fixarea îndelungată şi fără ţintă a tavanului.
— Credeam că ţi-ai dat seama deja.
— Atunci, spune-mi. Mi-am dat seama?
Privi în urmă, spre lucruri din trecut cu care nu încercase să construiască nimic, ani de zile. „E altă lume, alt timp”, spusese cândva Sutherland. „Trebuie să învăţăm să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.”
— Ai fost pe aproape, admise.
— Cât de aproape? Haide, Marsalis, zise şi râsul se ridică din ea ca ecoul dintr-o fântână. Îndeplineşte-i o ultimă dorinţă unei femei pe moarte.
Gura i se încordă.
— Gutierrez nu a falsificat loteria pentru mine, zise. Totul e prea strict supravegheat, e prea multă prezenţă n-djinn. Şi e şi greu să falsifici un eveniment aleatoriu astfel încât să obţii ce vrei şi să laşi în continuare impresia că e vorba de noroc. Pentru aşa ceva trebuie să cauţi punctul slab.
— Şi anume?
— Acelaşi ca întotdeauna. Latura umană.
— Of, oamenii, spuse râzând din nou, acum ceva mai puternic. Bănuiesc că are sens. Nu poţi să te încrezi în ei

mai mult decât într-un predicator din Jesusland aflat în preajma unei fetiţe din cor, corect?

El zâmbi.

— Corect.

— Şi asupra cărui om ţi-ai aplicat stratagemele?

— Neil Delaney.

Simţi un uşor dezgust amintindu-şi, dar anii îl tociseră aproape până la amuzament.

— Pe atunci era administratorul bazei Bradbury.

— Acum e în consiliul de supraveghere.

— Da, ştiu. Marte le aduce avantaje unora.

Carl descoperi că se relaxa. Cuvintele veneau mai uşor acum, în lumina slabă de la patul ei – doar ei doi, în semiîntuneric şi linişte.

— Delaney vindea chinezilor. Muşamaliza rapoartele bazei, le descria ca având potenţial scăzut, astfel încât COLIN să nu se ostenească să ceară trecerea la acţiune. Astfel echipele din New People's Home puteau intra în joc, revendicându-şi teritoriile de afaceri, fără să fie nevoiţi să facă munca propriu-zisă de supraveghere.

— Nemernicul!

Dar era fantoma şoptită a revoltei; se simţea că nu are suficientă putere pentru una reală.

— Mda, mă rog. Ajută dacă te gândeşti la asta ca la o externalizare – NPH cumpără competenţa COLIN pe sub mână, probabil mai ieftin decât şi-ar permite dacă ar fi să facă singuri supravegherea. În termeni de piaţă, are perfectă logică. E o planetă întreagă de acoperit şi nu prea mulţi oameni. Iar chinezii nu făceau decât ceea ce făcuseră întotdeauna – să arunce cu dolari în locurile potrivite, ca să provoace nelinişte corporaţiilor occidentale şi le împingă la faliment.

— Mă cam îndoiesc că mass-media ar fi văzut lucrurile în lumina asta.

— Nu. Aşa i-am pus şi noi problema lui Delaney.

Carl reflectă, descoperind că încă mai simţea un uşor entuziasm călduţ când îşi amintea.

— A fost o lovitură bună. A cedat complet. Ne-a dat tot

ce am cerut.

— Te-a trimis acasă.

— A slăbit sistemele de securitate ale loteriei pentru noi. I-a dat lui Gutierrez mână liberă. Aşa că da, am câştigat loteria.

— Gutierrez ce a primit?

Carl ridică din umeri.

— Bani. Favoruri. Am mai fost şi alţii în echipă, şi toţi au fost plătiţi.

— Dar numai tu ai plecat acasă.

— Da, mă rog. Exista o singură criocapsulă. Şi ideea a fost a mea – operaţiunea mea, de la început. Eu am adunat echipa şi le-am spus foarte clar din start ce voiam să-mi iasă din afacere.

Sevgi horcăi puţin. El se întinse după pahar, i-l ţinu la buze şi îi sprijini capul. Mişcările erau line datorită obişnuinţei.

— Mulţumesc, e mai bine. Deci tu crezi că Gutierrez a fost invidios. Ţi-a tras-o din cauza asta?

— Probabil. Sau Delaney i-a cerut s-o facă, sperând că o să înnebunesc înainte să ajungă nava de salvare. Îţi aminteşti de tipul care s-a trezit pe drumul dinspre satelitul lui Jupiter, prin anii ’80? Spitz cumva?

— Specht. Eric Specht. Da, îmi amintesc.

— A înnebunit aşteptând salvarea. Poate Delaney a sperat că şi mie o să mi se întâmple la fel. Cine ştie?

— Tu nu ştii?

— Ştiu că Gutierrez mi-a trimis un mesaj foarte îngrijorat, imediat după ce am ajuns pe Pământ: spunea că nu a avut nicio legătură cu asta. Aşa că poate a fost doar o defecţiune. Sau poate că Delaney a angajat un alt hacker. Însă Gutierrez a fost întotdeauna o mică spurcăciune, aşa că ce să zic, cine ştie?

— Nu-ţi pasă?

Carl se mişcă puţin pe scaun, zâmbindu-i.

— N-are *rost* să-ţi pese, Sevgi. E altă planetă. Altă lume, alt timp. Ce să fac – să mă duc *înapoi* acolo? Doar pentru răzbunare? Mi-am petrecut ultimul an pe Marte punându-

mi la punct călătoria spre Pământ. Uneori, ştii, trebuie să laşi lucrurile aşa cum sunt.

Ea se chirci puţin sub cearceafuri.

— Da, şopti. Bănuiesc că ăsta-i adevărul.

Stătură un timp în linişte. Ea îi căută mâna. I-o dădu.

— De ce te-ai întors, Carl? îl întrebă blând.

El zâmbi strâmb în penumbră.

— Ascultă ce-ţi spun primii colonişti, Sevgi. Marte e o groapă de căcat.

— Dar acolo eraţi liberi.

Îi lăsă mâna, gesticulând slab.

— Trebuie să fi ştiut că exista riscul să fii închis la sosire. Ai avut pur şi simplu noroc că nu te-au dus direct în lagăr.

— Nu chiar. Am cumpărat timp-maşină înainte să se petreacă toată treaba, înainte să pun la cale afacerea Delaney. I-am cerut n-djinnului să cerceteze modul în care sunt trataţi câştigătorii loteriilor când ajung înapoi, apoi să extrapoleze pentru un treisprezece. Maşina mi-a dat o şansă de 70 la 30 ca să primesc un fel de tratament special datorat celebrităţii mele, explică ridicând din umeri. Un procent destul de bun.

— Şi dacă n-djinnul greşea?

Se săltă pe pat, reuşind să se ridice pe jumătate. Lumina aurie şi palidă căzu pe faţa ei. Ochii ei priveau arzător şi intens într-ai lui.

— Dacă pur şi simplu îi dădeau înainte şi-ţi băgau curul în lagăr?

O altă ridicare din umeri, un alt zâmbet chinuit.

— Atunci probabil ar fi trebuit să evadez. La fel ca ceilalţi dobitoci.

Ea se întinse la loc, gâfâind puţin de la efort.

— Nu te cred, spuse când îşi recăpătă răsuflarea. Toate riscurile astea numai pentru că Marte e o groapă de căcat? Nu se poate. Puteai să fi luat banii. Să-l fi muls pe Delaney pentru orice ai fi vrut de-acolo. Să te căpătuieşti. Haide, Carl. De ce te-ai întors, cu adevărat?

Ezită.

— Nu e aşa de important, Sevgi.

— Pentru mine e.

Se auziră paşi pe coridor, afară. Murmur de voci îndepărtându-se. Oftă.

— Sutherland.

— *Sensei* al tău.

— Da.

Ridică mâinile din poală, încercând să-şi pună cuvintele într-o imagine:

— Vezi tu, cu *tanindo* ajungi într-un punct. Un nivel la care nu mai e vorba despre *cum* s-o faci, ci *de ce.* De ce exersezi, de ce înveţi. De ce trăieşti. Iar eu nu am putut ajunge acolo.

— Nu ştiai de ce? întrebă izbucnind într-un râs care-i tăie răsuflarea. Hei, bun venit în club. Crezi că vreunul dintre noi ştie de ce facem tot rahatul ăsta?

Carl lăsă ca ecoul amuzamentului ei să se imprime şi pe buzele lui, dar într-un fel absent. Privea patul umbrit şi forma ei de sub cearceaf ca şi cum ar fi fost un peisaj.

— Sutherland spune că e mai uşor pentru oamenii obişnuiţi. Voi construiţi metafore mai bune, credeţi mai profund în ele. Spunea că eu va trebui să găsesc altceva. Şi până n-am făcut-o, am fost blocat.

— Sutherland e şi el treisprezece, aşa-i?

— Da.

— El cum de s-a descurcat?

Carl dădu aprobator din cap.

— Exact. Mi-a arătat calea. Un substitut funcţional pentru credinţă.

— Care anume?

— Mi-a spus să fac o listă, s-o păstrez pentru mine şi să mă concentrez asupra ei. Unsprezece lucruri pe care voiam să le fac într-un anume moment din restul vieţii mele. Lucruri care pentru mine să fie importante, lucruri care să conteze.

— Nu trebuia să fie un număr rotund?

— Numărul nu e important. Unsprezece, douăsprezece, nouă, nu contează. Cel mai bine e ca lista să nu fie prea

lungă, ca să nu anuleze scopul exerciţiului, dar altfel îţi alegi un număr şi îţi faci lista. Eu am ales unsprezece.

Ezită din nou, privind-o aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Mi-am dat seama că pentru nouă dintre ele era nevoie să fiu pe Pământ ca să le fac.

Liniştea spitalului se instală din nou. Prin semiîntuneric văzu cum ea se întoarce să se uite pe fereastră.

— Le-ai făcut pe toate? întrebă încet.

— Nu. Nu încă, spuse dregându-şi glasul, apoi se încruntă. Dar trec prin ele. Şi metoda funcţionează. Sutherland a avut dreptate.

Preţ de câteva clipe, ea păru să nu asculte, păru pierdută în bezna de dincolo de fereastră. Apoi părul îi alunecă uscat pe pernă şi capul i se răsuci din nou spre el.

— Vrei să auzi un secret de-al meu?

— Sigur.

— Cu trei ani în urmă am plănuit să ucid pe cineva.

— Da?

— Da, ştiu. Toată lumea se gândeşte să omoare pe cineva din când în când. Dar asta a fost de-adevăratelea. M-am aşezat şi am calculat totul. Pe atunci cunoşteam oameni, poliţişti şi foşti poliţişti care îmi erau datori. Fusese şi incidentul acela cu uciderea accidentală, când eu eram simplu poliţist, acum câţiva ani – o chestie numai mirare şi inocenţă.

Tuşi puţin.

— A, e o poveste lungă, n-o să te plictisesc cu detaliile. Un interogatoriu la care s-a forţat nota o dată. Eram acolo, am văzut cum s-a petrecut. Îţi spui, probabil, că am fost complice. Evident, Afacerile Interne încercau să pună lucrurile în lumina asta. Am fost presată, voiau să îngenunchez în schimbul imunităţii. Dar n-au putut dovedi că mă aflam în cameră şi eu nu am cedat. Blocat aici, tot cazul s-a prăbuşit. Nouă ani mai târziu, adică în urmă cu trei ani, cum îţi spuneam, în New York umblau tot felul de tipi cu insigne care îmi erau datori pentru asta. Alţii care n-au făcut închisoare deşi ar fi trebuit. Aş fi putut s-o fac,

Carl. Aş fi putut pune lucrurile în mişcare.

Începu din nou să tuşească. El o ridică, îi ţinu o batistă pe buze până scăpă de mizeria pe care o avea în plămâni şi îi curăţă gura după aceea. Îi dădu să bea apă cu înghiţituri mici şi o întinse cu blândeţe la loc. Şterse transpiraţia provocată de efort de pe fruntea ei cu o altă batistă şi aşteptă până ce i se stabiliză respiraţia.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Pe cine voiai să omori?

— Pe nenorocita de Amy Westhoff, zise ea cu amărăciune. Scârba care l-a ucis pe Ethan.

— Mi-ai spus că a fost doborât de SWAT.

— Da. Dar cineva a scurmat în rahat, cineva a aflat ce era Ethan şi a anunţat persoana de la Primărie care ţinea legătura cu UNGLA. Îţi aminteşti, ţi-am spus la Istanbul că Ethan se vedea cu o blondă de la Datacrime?

— Vag.

— Asta era Westhoff. A apărut pe coridor lângă biroul meu în săptămâna în care Ethan s-a mutat la mine, urlând şi înjurând, strigându-mi că nu ştiu în ce mă bag. Spunând că o să-mi distrugă viaţa alături de Ethan dacă nu mă retrag.

— Crezi că femeia ştia ce era el?

— Nu ştiu. Pe atunci cred că nu. Dacă ar fi ştiut, presupun că l-ar fi şantajat cu asta atunci când a încercat să plece.

— Poate că a făcut-o, iar el nu ţi-a spus.

Ideea o opri, imobilizând-o într-o lungă pauză de gândire. Carl îşi înclină capul, încercând să scape de un cârcel de la gât.

— Nu cred că ştia, zise Sevgi în cele din urmă. Posibil să fi avut uneori bănuieli. Cred că şi eu am avut, ca să fiu sinceră, chiar înainte să apară Keegan şi să dea totul în vileag. Ştii, pentru o femeie, e unul dintre lucrurile la care nu se poate opri să nu se gândească uneori. Vreau să zic că sunt o mulţime de lucruri îngrozitoare acolo. Toate avertismentele, panica excitată, ori de câte ori cineva evadează din Cimarron sau Tanana. „Adevărul despre

treisprezece”, cum să recunoşti unul, cum se presupune că ar trebui să fiţi voi, cum ar trebui să acţionaţi, altfel decât tipii obişnuiţi. Semnale de avertizare, numere de telefon gratuite, puncte de informare publice, apoi de fiecare dată rahaturile din media. Ştii, am văzut odată un articol într-o revistă pentru femei, când îl aşteptam pe avocat. „Te culci cu un treisprezece? Treisprezece semne care indică asta”. Căcaturi de genul ăsta.

Frustrarea o făcu să se chinuiască în pat. Respiraţia îi deveni hârşâită şi agitată, glasul nerăbdător.

— Oricum, indiferent dacă ştia sau nu, ştiu al dracului de bine că îl supraveghea pe Ethan. Şi după aia, când am făcut-o lată, când ne-am relaxat după povestea cu Keegan, a prins ocazia.

— Ştia de sarcină?

— Păi, noi nu am ascuns asta. A început să se vadă serios la trei luni, iar la patru mi-am redus atribuţiile. Bineînţeles că ştia, deja toată lumea ştia.

Sevgi se opri, aşteptând să i se liniştească respiraţia.

— Nu asta a fost. Când am rămas însărcinată, ceva s-a schimbat la Ethan. Atunci a încercat să-şi găsească mama biologică. Întotdeauna spusese că o să caute să afle toată povestea despre mama lui adevărată, dar cu copilul…

— Deci nu mama surogat?

— Nu. Asta era o afacere încheiată, din punctul lui de vedere. Nu şi-a dorit niciodată s-o revadă. Cu mine n-a vorbit niciodată despre ea. Dar era pornit s-o găsească pe Patti. Copilul l-a impulsionat să acţioneze.

Carl sesiză legătura.

— Crezi că s-a dus la Westhoff ca să facă cercetările?

— Nu ştiu. Dar s-a dus la Datacrime, asta ştiu pentru că mi-a spus ce are de gând. Ei au cele mai bune maşini din oraş pentru aşa ceva, iar el cunoştea câţiva oameni de-acolo, nu doar pe Amy.

Carl văzu cum i se strâng pumnii, pe pat.

— Dar Amy a aflat. A venit la mine pe stradă, m-a felicitat pentru copil, a zis ceva despre cât e de grozav că Ethan relua legătura cu familia lui. I-am *spus* asta lui

Ethan, dar…

Se întrerupse şi îşi rostogoli capul dintr-o parte în alta pe pernă.

— …Cum spuneam, ne complăceam prea tare în situaţia noastră.

— Există vreo dovadă reală că Westhoff a anunţat UNGLA?

— Suficientă ca să se construiască un caz?

I se păru că zâmbea în întuneric.

— Nu. Dar ţii minte că ţi-am zis despre cineva din departament care l-a anunţat pe Ethan că vin după el?

— Da, ai spus că era un număr din centru.

— Exact.

Zâmbi uşor.

— Datacrime e în centru. Am vorbit cu un sergent de la Datacrime care a povestit că Amy Westhoff s-a purtat ciudat toată ziua. O supăra ceva, intra şi ieşea mereu din birou. Apelul s-a făcut de la un alt etaj, dintr-un birou gol de la cinci, dar ea ar fi putut ajunge destul de uşor acolo.

— Ar fi putut. Ai zis că el avea mulţi prieteni la Datacrime.

— Nu ştia nimeni despre acţiunea SWAT. Nimeni în afară de persoana care le-a vândut pontul.

— Ethan avea prieteni în comandamentul SWAT? Sau poate la Primărie?

— Sigur, şi ei au aşteptat până în dimineaţa misiunii ca să sune. Au traversat oraşul ca s-o facă, până la o secţie NYPD din centru, dintr-un birou de la etajul cinci despre care întâmplător ştiau că era gol. Haide, Carl, mă laşi…

— Nimeni nu a mai observat asta?

Alt surâs slab.

— Nimeni n-a vrut. În primul rând, nu e o crimă să denunţi un treisprezece autorităţilor. Încă mai vezi ecrane care încurajează cetăţenii cinstiţi să facă exact asta, de fiecare dată când cineva evadează din Cimarron sau Tanana. Şi mai era şi faptul că Ethan era poliţist şi, după toate aparenţele, părea că un alt poliţist l-a turnat. Genul de lucruri pe care majoritatea celor din departament mai

degrabă le-ar uita.

Carl aprobă cu o mişcare a capului. Se gândi că afară începea să se lumineze.

— Aşa că ai plănuit s-o omori. Să pui să fie omorâtă. Ce te-a oprit?

— Nu ştiu.

Închise ochii. Glasul îi era slab şi obosit după efortul făcut.

— Ştii, în cele din urmă nu m-am putut hotărî să merg mai departe. Am ucis oameni la datorie, a trebuit s-o fac, ca să rămân eu în viaţă. Dar asta e ceva diferit. Rece. Trebuie să ai o minte al dracului de rece.

Dincolo de fereastră, noaptea începea categoric să se disipeze. Carl vedea acum faţa lui Sevgi mai clar, vedea dezolarea ei. Se aplecă şi o sărută blând pe frunte.

— Acum încearcă să te odihneşti, zise.

— N-am putut, şopti ea parcă încercând să se justifice în faţa unui judecător, sau poate în faţa lui Ethan Conrad. N-am putut s-o fac.

⁂

Rovayo apăru, în postură neoficială, cu flori. Sevgi abia dacă fu politicoasă. Glumele pe care le făcu despre aventurile ocazionale, într-o şoaptă hârâită, nu erau amuzante şi nimeni nu râse. Rovayo rezistă, stătu alături de ea cât anunţase şi promise ezitant că va reveni. Privirea din ochii lui Sevgi sugera că nu-i păsa. Mai târziu, afară, pe coridor poliţista din Rim îi zâmbi strâmb lui Carl.

— N-a fost o idee bună, aşa-i?

— A fost amabil din partea ta.

Căută alte subiecte care să-l apere de adevărul iminent de după uşile aflate în spatele lor.

— Ai obţinut ceva de la locul crimei?

Rovayo clătină din cap.

— Nimic în afară de ce îţi aparţine ţie, tipilor morţi sau vreunei duzini de scursori din Bayview. Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns.

— Da, a fost.

Carl readuse la viaţă amintirea, surprins de împunsătura

de furie care veni odată cu chipul oarecum familiar al bărbatului.

— Se vedea în lumină, până şi părul îi strălucea. Nicio şansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI.

— Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut şi Merrin la fel. În loc să-şi lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele.

— Da, presupun că de asta l-am prins aşa de uşor.

Rovayo clipi.

— Văd că eşti bine dispus.

— Scuză-mă. N-am dormit prea mult, zise privind în spate, la uşa închisă a salonului lui Sevgi. Vrei să bem o cafea jos?

— Sigur.

La masa de plastic zgâriat de la cafeneaua de jos, Carl întrebă mecanic ce se petrecuse după evenimentele de pe *Bulgakov's Cat.* Nu era mare lucru. Daskeen Azul nu-şi schimbase poziţia. Merrin, Ren şi ceilalţi erau angajaţi care încălcaseră politica companiei şi îşi vedeau de treburile lor ilicite. Orice încercare de a-i incrimina pe patroni sau pe cei din conducere ar fi fost imediat desfiinţată într-un tribunal. Mandatele de arestare contrazise, cauţiunea stabilită şi plătită, bătălia legală câştigată.

— Probabil noi o să pierdem, declară acru Rovayo. În aceeaşi zi în care am făcut arestările, cineva foarte influent în justiţia din Freeport şi-a arătat muşchii. Tsai are de gând să-i ducă în arest oricum, e supărat din cauza întregii afaceri. Dar nimeni nu vorbeşte, sunt fie prea speriaţi, fie prea încrezători. Dacă nu cedează cineva din gaşcă, şi repede, o să intrăm la apă.

— Corect, spuse fără vlagă; nu se putea convinge să-i pese.

Rovayo sorbi din cafea, privindu-l cu tristeţe peste masă, şi zise:

— O să întreb o singură dată, fiindcă ştiu că e o prostie. Dar e sigur că nu se poate anihila ceea ce are ea?

— Da, e sigur. Virusul se mişcă prea repede, noi ne

jucăm doar de-a prinselea. Nu există niciun n-djinn care să aibă capacitatea de a modela haosul într-atât încât să învingă chestia asta. Sistemul Haag e proiectat să doboare un treisprezece, iar sistemul meu imunitar e de două ori mai eficient decât al vostru, aşa că au trebuit să creeze ceva oarecum imbatabil.

Rovayo mârâi.

— Fir-ar al dracului, niciodată nu se schimbă nimic, nu?

— Poftim?

— Industria armamentului – îşi câştigă existenţa îngrozindu-ne pe toţi. Ştii că acum câteva sute de ani au conceput un tip de glonţ cu totul nou pentru că presupuneau că gloanţele obişnuite nu ar pune jos un om negru cu cocaină în sânge?

— Un om negru?

— Da, negru. Cu pielea neagră, ca mine şi ca tine. Mai întâi leagă problema cocainei de comunitatea negrilor, transformând-o într-o problemă de rasă. Apoi îşi spun că au nevoie de un puşcoci mai mare ca să ne doboare, pentru că suntem toţi îmbibaţi cu cocaină, spuse poliţista din Rim, făcând un gest ironic de prezentare. Bine aţi venit la prezentarea noului Magnum .357.

Carl se încruntă. Terminologia îi era doar vag familiară.

— Vorbeşti despre ceva din Jesusland, nu-i aşa?

— Pe atunci nu se numea Jesusland. Vorbesc despre un caz vechi. Acum două sute de ani, am spus.

El dădu din cap şi se frecă la ochi cu degetele.

— Da, scuze. Ai spus. Am uitat eu.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat cu alte două sute de ani înainte. De data asta, era vorba de focul automat.

Rovayo bău din cafea.

— Un tip pe nume Puckle a patentat o mitralieră acţionată cu manivelă, proiectată să arunce gloanţe pătrate asupra hoardelor turceşti care atacau.

Carl se lăsă pe spate.

— Mă zăpăceşti.

— Nu. Ideea era să se tragă cu gloanţe rotunde atunci când luptau cu creştinii şi cu unele pătrate dacă omorau

necredincioşi.

— Fii serioasă! Nu aveau cum să construiască aşa ceva pe atunci.

— Nu, bineînţeles că nu puteau. Nu a funcţionat, spuse, iar vocea poliţistei căpătă o nuanţă tristă. Dar Magnum .357 a funcţionat. La fel şi Haag.

— Monştri, nu? zise Carl încet. De unde ştii toate astea, Rovayo?

— Am citit multă istorie, spuse negresa. După cum văd eu lucrurile, dacă nu ştii nimic despre trecut, nu ai viitor.

⁜

Îi aspiră plămânii, încearcă s-o facă să respire din nou. Ea zace pe pat tot timpul, înainte, în timpul şi după aspiraţie, bălăcindu-se în propria neputinţă. Simte întregul proces ca pe loviturile unui făt la mijlocul termenului, dar mai sus şi mai frecvent, ca pe o mică furie isterică.

Amintirea îi aduce lacrimi, dar i se scurg din ochi atât de încet, încât pierde sentimentul înainte ca ele să se oprească. Nu are prea multe fluide de irosit.

Are gura uscată. Pielea îi e ca hârtia.

Mâinile şi picioarele i se umflă şi îi amorţesc tot mai mult.

Când se mai duce efectul endorfinelor cu care o alimentează, poate să urmărească circuitul urinei prin intermediul micilor puncte dureroase de pe traseul spre cateter.

Stomacul gol o doare. I se face greaţă.

Când efectul endorfinelor pe care i le dau se diminuează, se simte ca şi când s-ar întoarce în grădină, sau ca în timpul călătoriei de noapte cu feribotul peste Bosfor, spre partea asiatică. Ape negre şi luminile vesele ale oraşului. Într-o halucinaţie vede, foarte limpede, cum trage la docul din Kadiköy, iar Marsalis o aşteaptă acolo. E întuneric şi linişte sub panourile LCLS de sus.

El îi întinde mâna.

Durerea iese la suprafaţă de sub doza de endorfine, trăgând-o înapoi ca nişte sârme ruginite, şi dintr-odată – frica care îi face greaţă atunci când îşi aminteşte unde e.

Zace secătuită, aspirând şi expirând lent din baloane. Aşternuturile râncede, tristeţea şi aparatele de supraveghere din jurul ei. Şi peste toate astea furia chinuitoare, dureroasă, frustrată faţă de trupul de care e încă legată şi care o ţine ţintuită în pat.

⁜

Carl încercă să lucreze.

Sevgi petrecea mult timp pe valurile endorfinelor, plutind în derivă, într-un calm relativ. Descoperi că poate să o părăsească şi să iasă în acele perioade, stând de vorbă cu Norton pe tonuri joase, în camerele de aşteptare, sau sprijinit de pereţi, pe coridoarele tăcute ale spitalului din timpul nopţii.

— Mi-am amintit ceva azi după-amiază, îi spuse delegatului COLIN. Stând aici, îmi trec tot felul de prostii prin minte. Când Sevgi şi cu mine ne-am dus să vorbim cu Manco Bambaren, el a recunoscut geaca asta.

Norton se uită la braţul pe care îl întinsese Carl, cu galoanele portocalii strălucindu-i pe mânecă.

— Da? E o uniformă standard din închisorile republicane, presupun că orice criminal din emisfera vestică ştie cum arată.

— Nu e chiar standard.

Carl se răsuci să-i arate lui Norton literele de pe spate. Delegatul COLIN ridică din umeri.

— Sigma. Aşa e. Ştii câte contracte cu închisorile au ăştia în Jesusland? Trebuie să fie al doilea sau al treilea mare jucător din industria încarcerărilor. Acum negociază chiar şi aici, pe coastă.

— Da, dar Manco a spus că are un văr care a fost închis chiar la South Florida State. Acum poate că nu reuşim să clarificăm informaţiile referitoare la Isabela Gayoso prea uşor, dar ar trebui să fim în stare să urmărim înregistrările închisorii şi poate dăm de individ. Posibil să ne spună el ceva folositor.

Norton aprobă cu o mişcare a capului şi se frecă la ochi.

— Bine, ne putem uita. Dumnezeu ştie că în momentul de faţă nu-mi strică ceva care să mă distragă. Ai un nume?

— Nu. Poate Bambaren, dar mă îndoiesc. După cum vorbea Manco, nu e cineva apropiat.

— Şi nu ştim nici când a fost închis?

— Nu, dar bănuiesc că recent. Sigma nu a încheiat contractul cu SFS de mai mult de cinci sau şase ani. Geaca Sigma trebuie căutată în intervalul ăsta.

— Sau Bambaren nu a ţinut bine minte şi vărul lui a fost închis într-o altă instituţie parteneră cu Sigma, altundeva în Republică.

— Nu cred că e vreo problemă cu memoria lui Manco Bambaren. Tipii ăştia nu prea ştiu să uite sau să ierte, în special când e vorba de familie.

— Bine, las-o în seama mea.

Norton privi în spate, pe coridorul care ducea către salonul lui Sevgi.

— Uite, sunt treaz de ieri dimineaţă. Trebuie să dorm puţin. Poţi să stai tu cu ea?

— Sigur. De asta sunt aici.

Privirea lui Norton se fixă pe chipul lui.

— Să mă suni dacă…

— Da. O să te sun. Du-te şi odihneşte-te puţin.

Pentru o fracţiune de secundă, cei doi schimbară între ei ceva nedefinit pe culoarul întunecos şi larg. Apoi Norton înclină din cap, strânse buzele şi se îndepărtă.

Carl îl urmări plecând cu braţele încrucişate.

⁂

Mai târziu, stând lângă patul ei, în lumina albăstruie a lămpilor de veghe, înconjurat de maşinile tăcute, i se păru că o simte pe Elena Aguirre alunecând în linişte prin cameră, în spatele lui. Nu se întoarse. Continuă să privească faţa pământie şi lividă a lui Sevgi pe pernă, ridicarea şi coborârea abia perceptibilă a respiraţiei sub cearceaf. Se gândi că Aguirre se afla acum suficient de aproape ca să-i pună o mână răcoroasă pe ceafă.

— Mă întrebam când o să apari, zise încet.

⁂

Sevgi se trezi – singură, aruncată la ţărm de valul în retragere al endorfinelor – şi înţelese cu o bizară luciditate

că venise timpul. Teroarea cândva vertiginoasă dispăruse, se prăbuşise în ea însăşi din lipsa energiei care s-o susţină. În final, simţea mai degrabă oboseală, furie îngrozitoare şi durere decât frică.

Era ceea ce aşteptase.

Era momentul să plece.

Dincolo de fereastra salonului, dimineaţa încerca să intre înăuntru. Razele soarelui cădeau oblic printre draperiile demodate care trebuiau trase cu mâna. Aşteptând printre valurile de endorfine, i se păruse că a trecut o veşnicie dureroasă până când noaptea a ieşit pe uşă. Mai zăcu puţin, urmărind pata caldă de lumină care se târa pe pat, la picioarele ei şi gândindu-se, pentru că voia să fie sigură.

Când uşa se deschise şi Carl Marsalis intră în salon, era hotărâtă, la fel cum fusese atunci când se trezise.

— Salutare, zise el blând. M-am dus doar să fac un duş.

— Nemernic norocos, replică ea răguşit şi se sperie văzând cât de profundă şi de amară era invidia ei pentru acea simplă plăcere; făcea ca sentimentele faţă de Rovayo să pară, prin comparaţie, triviale.

Era momentul să plece.

El îi zâmbi, poate nu surprinsese nuanţa din vocea ei, poate nu-i dăduse importanţă.

— Să-ţi aduc ceva? întrebă.

Aceeaşi întrebare pe care o punea de fiecare dată. Îi susţinu privirea şi se strădui să aprobe printr-o mişcare fermă a capului.

— Da. Cheamă-i pe tata şi pe Tom, te rog.

Zâmbetul oscilă şi se stinse pe faţa lui. Stătu o clipă absolut nemişcat, privind în jos spre ea. Apoi înclină din cap şi se strecură afară.

Imediat după dispariţia lui, pulsul ei începu să bată cu putere, în gât şi în tâmple. Ca atunci când, pentru prima oară, trebuise să scoată pistolul în calitate de poliţist, cu revelaţia subită că situaţia avea să meargă prost. Groaza ultimelor secunde de gândire, gustul implicării irevocabile.

Dar când el se întoarse împreună cu cei doi, ea avea

senzaţia sub control.

— Mi-a ajuns, le spuse într-o şoaptă uscată, care abia dacă se auzea în salon mai tare decât în mintea ei. Asta e.

Niciunul nu spuse nimic. Nu era tocmai o surpriză.

— Baba, ştiu că ai face asta pentru mine dacă ai putea. Tom, ştiu că şi tu ai face-o. L-am ales pe Carl pentru că el poate, atâta tot.

Înghiţi chinuit. Aşteptă ca durerea să treacă. Maşinile fâsâiau şi clicăiau în tăcerea din jurul ei. Afară, pe coridor, ziua de muncă a spitalului începea.

— Mi-au spus că mă pot ţine aşa cel puţin încă o lună. E adevărat, baba?

Murat înclină din cap. Scoase un sunet gâtuit, de undeva dintre gât şi piept. Reuşi să aprobe cu o smucitură a capului. Lacrimile îi cădeau din ochi pe aşternuturi. Sevgi descoperi dintr-odată că, într-un fel bizar, îi părea mai rău pentru el decât pentru ea. Îşi dădu seama că frica din ea dispăruse aproape complet, alungată de durere, epuizare şi enervare pură faţă de toate.

Era momentul să plece.

— N-am de gând să continui aşa încă o lună, şopti. Sunt plictisită, mi-e rău şi am obosit. Carl, ţi-am spus că e ca un zid care vine în viteză peste mine?

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu mai vine în viteză. A încetinit, totul e ca o mlaştină. Stau aici, privind spre punctul în care trebuie să ajung, şi mi se pare că sunt kilometri întregi de teren accidentat pe care să mă târăsc pe mâini şi pe genunchi. Nu vreau asta. Nu mai vreau să joc jocul ăsta nenorocit.

— Sev, eşti…

Glasul lui Norton se stinse.

Ea îi zâmbi.

— Da, sunt sigură. M-am gândit destul de mult la asta. Am obosit, Tom. Am obosit să-mi petrec jumătate din timp anesteziată şi cealaltă jumătate trezindu-mă în chinuri doar ca să-mi dau seama că încă n-am murit, că tot o să mai am parte de asta. E timpul să-i pun capăt, s-o fac pur şi simplu.

Se întoarse din nou spre Carl.

— Ai adus?

El scoase pachetul alb şi alunecos şi i-l întinse. Lumina dimineţii de afară căzu sclipind pe ambalajul lucios de plastic. Să renunţe la lumină avea să fie lucrul cel mai greu. În fiecare dimineaţă, când trăgeau draperiile, asta era ceva pentru care aproape că merita să nu fii mort. De asta se agăţa când trecea peste dealurile şi văile viselor şi ale revenirii la realitate, în fiecare noapte. Amânase mult din aceeaşi cauză. Poate chiar ar fi mai putut amâna un timp, câteva dimineţi, dacă n-ar fi fost *al dracului* de obosită.

— Baba, zise cu voce slabă, pe care trebui să se străduiască s-o păstreze egală. O să mă doară?

Murat îşi drese vocea, fără vlagă. Scutură din cap.

— Nu, *canim.* O să fie ca… se întrerupse şi strânse din dinţi ca să-şi împiedice suspinul… Ca atunci când adormi.

— E bine, şopti ea fără suflare. Mi-ar prinde bine un somn serios.

Îl căută pe Carl din ochi. Dădu din cap şi îl urmări cum rupe ambalajul pachetului. Mâinile i se mişcau eficient, înşirând părţile componente ale trusei. Abia dacă părea conştient de ceea ce face – ea bănuia că tot aşa procedase de multe ori în trecut, pe câmpul de luptă. Se uită la Tom Norton şi observă că plângea.

— Tom, zise moale. Vino şi ţine-mă de mână. Baba, vino şi tu. Nu plânge, baba. Vă rog, nu plângeţi. Trebuie să vă bucuraţi că n-o să mai sufăr.

Se uită la Carl. Nicio lacrimă. În timp ce pregătea acul, faţa îi era ca de piatră neagră; îl ridică cu o mână în lumină, în timp ce cu degetele calde şi bătătorite ale celeilalte îi atingea încheietura cotului. Îi întâlni ochii şi dădu din cap.

— Doar să-mi spui când.

Sevgi mai privi o dată în jur, la chipurile lor. Îi zâmbi fiecăruia, le strânse mâinile. Apoi se întoarse la chipul lui şi nu se mai desprinse de el.

— Sunt gata, şopti.

El se aplecă. O înţepătură mică şi rece în braţul ei, reţinută acolo o clipă de căldura degetelor lui, apoi gata. Tamponă, aplică ceva rece şi presă. Ea îşi arcui gâtul ca să fie mai aproape de el, mângâind cu buzele ei uscate miriştea obrazului lui nebărbierit. Îi inspiră mirosul şi se întinse, lăsând căldura frumoasă şi dureroasă să i se răspândească prin corp, ştergând suferinţa.

Aşteptă ceea ce avea să urmeze.

Lumina soarelui, afară.

Vru să se uite într-o parte, la razele lui oblice, dar îi era prea somn pentru un asemenea efort. Ca şi cum ochii nu i s-ar mai fi mişcat în orbite. Aducea cu un weekend din tinereţea ei petrecută în Queens, *strecurându-se în pat duminică dimineaţa, obosită de lunga noapte petrecută în cluburile de peste râu. Un taxi până acasă, râsete de fete, filtrate până la o tăcere reflexivă când parcurgeau străzile liniştite, coborând una câte una pe drum. Se furişează până la casă, freacă cardul de identificare peste încuietoare, şi bineînţeles că acolo e Murat, în pijama, deja treaz, în bucătărie, încercând să pară scandalizat şi eşuând lamentabil. Ea zâmbeşte ca un drăcuşor, fură bucăţele albe de brânză şi o măslină de pe farfuria lui, ia o înghiţitură de ceai din paharul lui. Palma lui îi loveşte părul i-l ciufuleşte, îi trage capul uşor, într-o îmbrăţişare. Strânsoarea lui ca de urs, mirosul lui, miriştea bărbii fiecându-i obrazul. Apoi urcă scările în camera ei, cască larg, aproape clătinându-se pe picioare. Face o pauză sus, se uită înapoi, iar el stă acolo, la piciorul scării, urmărind-o cu atâta mândrie şi dragoste pe chip, încât din senin îi alungă oboseala şi îi aduce în inimă un junghi ca o tăietură proaspătă.*

— Ar fi bine să dormi puţin, Sevgi.

Simte încă junghiul când cade în pat, pe jumătate îmbrăcată. Draperiile nu sunt bine trase, razele piezişe ale soarelui pătrund înăuntru, dar în niciun caz asta n-o s-o împiedice să doarmă, la cum se simte acum. În niciun caz…

Lumina soarelui, afară.

Durerile şi suferinţele uitate. Alunecarea lungă, caldă,

într-o stare fără griji – pentru nimeni şi nimic.

Camera şi tot ce e în ea se îndepărtează uşor, ca Murat care închide uşa dormitorului ei.

Când se termină, când ochii i se închiseră în cele din urmă şi încetă să mai respire, când Murat Ertekin se aplecă asupra ei, suspinând necontrolat, îi verifică pulsul la gât şi dădu din cap, când totul se termină şi, în final, nu mai avea nimic de făcut, Carl plecă.

Îl lăsă pe Murat Ertekin stând alături de fiica lui. Îl lăsă pe Norton – ca un bodyguard tremurând de febră, dar făcându-şi totuşi treaba. Plecă singur pe coridor. I se părea că merge printr-o apă adâncă până la coapse. Oamenii treceau pe lângă el, se dădeau la o parte din faţa lui, înţelegând ceea ce transmitea chipul lui inexpresiv şi pasul forţat. În urma lui nu era panică sau activitate frenetică – Murat ştia cum să manevreze aparatele ca să nu dea alarma atunci când semnalele vitale ale lui Sevgi dispăreau.

Vor afla destul de curând. Norton promisese să se ocupe de asta. Era sarcina lui. Carl făcuse ceea ce făcea el mai bine.

Plecă.

Amintirile fugiră după el, temându-se să nu fie lăsate în urmă.

— Nu ştiu ce urmează, zice ea, zâmbind în timp ce drogul îşi face efectul. Dar dacă seamănă cu asta, o fac.

Apoi, când pleoapele încep să-i cadă:

— O să ne întâlnim în grădină, presupun.

— Da, cu toate fructele şi pârâul curgând sub copaci, îi spune, deşi buzele lui par să fi amorţit.

Vocea îi e dintr-odată răguşită. Numai el mai vorbeşte cu ea acum. Norton e tăcut şi rigid alături de el, nu-i mai e de folos nimănui. Murat Ertekin a căzut în genunchi lângă pat, cu faţa lipită de mâna fiicei lui, reţinându-şi lacrimile cu un efort care îl face să tremure vizibil când respiră. Îşi adună puterile ca să continue să vorbească. Îi strânge mâna.

— Ţine minte asta, Sevgi. Toată lumina soarelui printre

copaci.

Ea îl strânge de mână, abia perceptibil. Chicoteşte înfundat – o vagă suflare a aerului printre buze mai degrabă decât un sunet real.

— Şi fecioarele. Nu le uita.

El înghite în sec cu greu.

— Da, să-mi păstrezi una. O să vin şi eu, Sevgi. Te ajung din urmă. Toţi o să venim.

— Blestematele de fecioare, murmură ea somnoros. Cui îi trebuie? Trebuie să le înveţi totul…

Apoi, în final, chiar înainte să i se oprească respiraţia:

— Baba, e un om bun. E curat.

Trânti înapoi uşa de la ieşirea din secţie, iar oamenii de pe coridoare se dădură la o parte din calea lui. Găsi scările şi se repezi să le coboare, căutând o ieşire.

Ştiind că nu există niciuna.

Capitolul 48

Mai târziu, delegatul COLIN îl căută în grădină. Carl nu spusese unde se duce, dar nu trebuia să fii detectiv ca să-ţi dai seama. Băncile din jurul fântânii deveniseră un refugiu obişnuit pentru toţi în ultimele zile, familiar prin obişnuinţă. Acolo se retrăgeau când greutatea spitalului îi apăsa, când aerul cu miros de antiseptic, nano-curăţat, devenea prea greu şi prea uscat ca să mai fie respirat. Norton se lăsă moale pe bancă, alături de el, ca cineva care ajunge acasă şi se prăbuşeşte pe canapea. Privi reflexia razelor soarelui în fântână şi nu spuse absolut nimic.

Se spălase, dar faţa încă îi părea arsă de febră din cauza plânsului.

— Necazuri? îl întrebă Carl.

Norton clătină din cap amorţit. Vocea îi ieşi mecanic:

— S-a făcut ceva zgomot. Mandatul COLIN ar trebui să-l acopere. Ertekin vorbeşte cu ei.

— Deci suntem liberi să plecăm.

— Liberi să…? întrebă şi se încruntă, fără să înţeleagă. Tu întotdeauna ai fost liber să pleci, Marsalis.

— Nu asta am vrut să spun.

Norton înghiţi.

— Mai sunt funeraliile. Aranjamente. Nu ştiu dacă…

— Nu mă interesează ce fac cu trupul ei. Eu plec să-l găsesc pe Onbekend. O să mă ajuţi?

— Marsalis, uite…

— E o întrebare simplă, Norton. Ai văzut-o murind acolo. Ce ai de gând să faci în sensul ăsta?

Delegatul COLIN trase tremurător aer în piept.

— Crezi că uciderea lui Onbekend o să îndrepte lucrurile? Crezi că asta o s-o aducă înapoi?

Carl se holbă la el.

— O să presupun că întrebarea e retorică.

— Nu te-ai săturat încă?

— Să mă satur de ce?

— Să ucizi tot ce poţi atinge, fir-ar al dracului. Norton se sculă de pe bancă, privindu-l de sus. Vorbele ieşiră şuierând, ca un gaz otrăvitor printr-o supapă.

— Tocmai i-ai luat *viaţa* lui Sevgi acolo, iar acum nu te poţi gândi decât la cum să ucizi *iar? Asta-i tot ce ştii să faci?*

În grădină, mai multe capete se întoarseră către ei.

— Stai jos, zise Carl posac. Înainte să-ţi rup dracului gâtul.

Norton rânji larg. Se lăsă pe vine, ajungând cu faţa la nivelul capului lui Carl.

— Vrei să-mi rupi gâtul, zise şi arătă în sus. E aici, prietene. Chiar aici.

Vorbea serios. Carl închise ochii şi oftă. Îi deschise şi se uită la Norton, dând încet din cap.

— Bine, zise şi îşi drese glasul. Putem privi lucrurile în două feluri, *prietene.* Vezi tu, putem s-o facem civilizat, efeminat, constructiv şi să facem o anchetă lungă, ca la carte, care ar putea sau nu să ne conducă în cele din urmă înapoi la Manco Bambaren, la *altiplano* şi Onbekend. Sau putem lua autorizaţia ta COLIN şi puţin echipament şi să zburăm acolo, să-i dam foc maşinăriei lui Manco.

Norton se ridică iar în picioare. Clătină din cap.

— Şi crezi că asta o să-l facă să cedeze? Aşa, pur şi simplu?

— Onbekend e treisprezece.

Carl se întrebă în treacăt dacă n-ar trebui să-şi dea mai mult silinţa cu Norton, să-şi ridice glasul dincolo de nota indiferentă pe care o simţea în el.

— E posibil ca Manco Bambaren să-l fi angajat, sau poate doar avea afaceri cu oamenii care au făcut-o, dar indiferent care ar fi legătura, nu e una de sânge cum a fost cu Merrin. Manco o să ne vadă pe mine şi pe Onbekend ca pe doi indivizi asemănători, monştri care pot juca unul contra celuilalt, indiferent care ar fi rezultatul. Mi l-a dat pe Névant cu trei ani în urmă ca să scape de mine şi mi-l va da pe Onbekend din aceleaşi motive. În final, e un om

de afaceri şi va face ceea ce e bine pentru afaceri. Dacă îi vom încurca suficient de tare afacerile, atunci va ceda.

— *Noi?*

— A fost o scăpare. Eu oricum mă duc. Tu poţi să vii cu mine sau nu, după cum îţi dictează conştiinţa ta de individ fără mutaţii genetice. Ar fi mai uşor pentru mine dacă ai veni, dar dacă nu, asta e, spuse Carl ridicând din umeri. I-am promis lui Gutierrez că mă întorc pe Marte să-l omor, şi am vorbit serios. *Altiplano* e o treabă mult mai uşoară.

— Aş putea să te împiedic.

— Nu, n-ai putea. La primul semn că îmi faci necazuri, UNGLA mă scoate de aici. Practic, au încercat să mă târască la navetă încă de săptămâna trecută. O să profite de ocazie dacă îi sun. Apoi mă întorc în Peru pe banii mei.

— COLIN poate să-ţi facă viaţa grea şi acolo.

— Da, de obicei aşa fac. Riscurile meseriei. Până acum, asta nu m-a oprit.

— Un dur, nu?

— Un treisprezece, răspunse Carl, aruncându-i o privire calmă. Norton, aşa sunt eu programat, la asta e bună chimia sângelui meu. Am de gând să-i construiesc un monument lui Sevgi Ertekin din sângele lui Onbekend, şi pentru asta o să dobor pe oricine îmi stă în cale. Inclusiv pe tine, dacă mă provoci.

Norton se aşeză la loc pe bancă.

— Crezi că numai tu? mormăi. Nu crezi că toţi simţim asta acum?

— Nu ştiu. Dar *a simţi* şi *a face* sunt două lucruri foarte diferite. De fapt, e un individ pe Marte, pe nume Sutherland, care spune că oamenii şi-au construit întreaga civilizaţie în spaţiul dintre noţiunile astea două. Nici despre asta n-am cum să ştiu. Ceea ce ştiu e că acum o oră acolo – Carl făcu semn spre spital – Murat Ertekin a *simţit* că voia s-o scutească pe fiica lui de chinuri. Dar nu a putut sau nu a vrut s-o facă. Nu-l judec pentru asta, la fel cum nici pe tine n-o să te judec în cazul în care nu vii cu mine, dacă asta alegi să faci. Poate în voi, oamenii, treaba asta nu e aşa de adânc înrădăcinată. Oricum, asta e ceea ce ni

se spunea la Osprey. Că noi suntem speciali pentru că suntem capabili să facem ceea ce societatea care ne-a creat nu mai are nerv să facă.

— Corect, făcu Norton amar. Să crezi tot ce spun posterele de recrutare, nu-i aşa?

— N-am zis că am crezut, ci că aşa ni s-a spus. Nu cred neapărat că au avut dreptate. Dar atâta lucru e adevărat – categoric nu a mers cum trebuia, nici pentru noi, nici pentru voi, oamenii, zise oftând. Uite ce e, Norton, nu ştiu. Poate că tu nu ai curajul necesar să comiţi o crimă, poate că ai uitat cum s-o faci – şi poate că e un lucru bun. Poate asta te face să fii o fiinţă umană mai bună decât mine, un membru mai bun al societăţii, poate chiar *un bărbat* mai bun. N-am de unde să ştiu şi nu-mi pasă, pentru că nu e relevant. Eu am de gând să-l distrug pe Onbekend, am de gând să distrug pe oricine îmi stă în cale. Deci vii cu mine, sau nu?

⁂

La hotel se ocupă de lucruri obişnuite. Ultimele patru zile din viaţa lui Sevgi îi suspendaseră propria existenţă; tot timpul cât fusese treaz nu făcuse decât să stea lângă ea şi să aştepte. Purtase aceleaşi haine încă din noaptea în care fusese ea împuşcată, şi chiar şi materialele Marstech începuseră să arate ponosite. Le făcu ghem şi le trimise la curăţătorie. Comandă ceva asemănător din catalogul hotelului şi se îmbrăcă în ele când ieşi pe stradă, în căutarea unui telefon. Presupunea că ar fi putut obţine uşor telefoane de la hotel împreună cu hainele, dar o prudenţă înrădăcinată îl opri. În plus, simţea nevoia să meargă pe jos. Să se îndepărteze de ceva sau să se apropie de ceva, nu era sigur, dar nevoia stătea în adâncul stomacului său ca nişte mici bule, ca o frustrare înălţându-se.

— Pista care duce la nepotul lui Bambaren e o fundătură, îi spusese Norton pe drumul de întoarcere în oraş.

Delegatul COLIN se afundase în scaunul din spate al autotaxiului, ca şi cum ar fi avut încheieturile rupte.

— Dacă e să căutăm o cale de intrare, nu aia este. Avem un nume, Suerte Ferrer, a cărui poreclă e Maldición – cu un şir de mici infracţiuni pentru *familias* din Jesusland. A făcut trei ani în South Florida pentru asociere cu bandele, dar acum a ieşit şi a scăpat din colimator.

— N-djinnii nu-l pot găsi?

— S-a dat la fund undeva, prin Republică, şi acolo nu pot pune n-djinnii să-l caute fără să provoc un incident diplomatic major. Nu suntem tocmai la modă de când te-am scos pe tine din South Florida State.

— Crezi că nu poţi convinge poliţia locală să colaboreze?

— Care poliţie locală? întrebă Norton, privind în gol pe fereastră. Din câte ştim, Ferrer s-ar putea afla în vreo duzină de state diferite. În plus, poliţia din Jesusland nu are buget să-şi folosească propriii n-djinni.

— Aşa că închiriază unul din Rim.

— Da, aşa fac. Dar vorbim despre cheltuieli majore, iar jumătate dintre departamente se chinuie să-şi plătească salariile şi să-şi menţină echipamentul din dotare la zi. E vorba de mai multe decenii în care taxele pentru serviciile publice de peste graniţă au fost reduse cu orice preţ. N-am cum, într-un asemenea climat, să încep să-i sun pe detectivii principali din toată Republica şi să le cer să cumpere timp n-djinn ca să dea de urma unui gangster mărunt de care nu au auzit, fără nicio garanţie şi fără nicio suspiciune în afară de faptul că e rudă cu cineva care nu ne place nouă.

Carl aprobă. Încă de când părăsise spitalul gândise cu o luciditate oarecum invadată de adrenalină, ca în urma unui şoc de synadrive. Acum Sevgi nu mai era, stocată într-un spaţiu pe care îl putea accesa mai târziu, când va avea nevoie de furie, iar în absenţa ei se simţea senin, având un ţel bine definit. Revăzu şirul asocierilor cu Ferrer şi descoperi abordarea de care avea nevoie.

— Norton.

Delegatul COLIN mârâi.

— Cât de uşor ţi-ar fi să ai acces la tehnologia Marstech care n-a fost încă scoasă pe piaţă?

În periferiile nordice ale Chinatown, mai mult sau mai puţin întâmplător, găsi o faţadă modestă cu cuvintele *Telefon curat,* imprimate pe geam cu romburile verzi ale LCLS. Intră şi cumpără un pachet de căşti de unică folosinţă, ieşi din nou şi se trezi stând în aerul răcoros al serii, dintr-odată singur. În timpul cât stătuse în magazin se pare că toţi ceilalţi găsiseră motive presante să dispară de pe stradă. Fu copleşit de senzaţia că i se întâmplă ceva ireal şi de impulsul brusc de a intra înapoi în magazin, să vadă dacă femeia care îl servise nu dispăruse şi ea sau dacă nu cumva îi cedase locul din spatele tejghelei unei Elena Aguirre cu zâmbet larg.

Făcu o grimasă şi se uită în jur, distinse Telegraph Hill şi degetul bont al Coit Tower la orizont. Se îndreptă spre el. Lumina ceţoasă a serii scădea şi becurile începură să sclipească în peisajul oraşului. Ajunse pe Columbus Avenue şi oraşul parcă se trezi brusc la viaţă în jurul lui. Autovehiculele treceau în ambele direcţii, iar zumzetul înăbuşit al motoarelor lor îi umplea urechile. Se alătură altor oameni aflaţi la trecerea de pietoni, aşteptând împreună cu ei o pauză în fluxul traficului, grăbindu-se să traverseze Washington Square împreună cu ei, atunci când acesta se opri. Acolo era şi mai multă viaţă – mai multe vieţi trăite.

Se juca un meci de *softball* pe peticul de iarbă din centru, iar lumea se îndrepta spre case, trecând pe sub coroanele copacilor. Un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în haine negre, zdrenţuite îl opri şi îi întinse cu mâini tremurătoare un bol de cerşetor. Pe cămaşa lui era prins un anunţ scris cu caractere chinezeşti. Carl îi aruncă privirea standard „dă-te dracului la o parte din calea mea”, dar nu funcţionă.

— Vaalanta, zise omul cu glas răguşit, împingând bolul spre el. Vaalanta.

Întâlni ochii afundaţi pe chipul ca de pergament întins. Făcu un efort să-şi reţină furia uşor de zgândărit.

— Nu te înţeleg, îi spuse calm epavei şi arătă cu degetul inscripţia în chineză. Nu ştiu să citesc ce scrie acolo.

— Vaalanta. Ca tinee. Nevoie dinero.

Ochii îi erau închişi la culoare şi inteligenţi, dar alunecoşi. Parcă îl privea un soi de pasăre.

Bolul reveni, îndemnând.

— Vaalanta. De la labolatoale negle.

Şi Carl simţi înţelegerea curgându-i pe ceafă ca o apă rece, ca atingerea Elenei Aguirre.

Bărbatul dădu din cap. Văzu recunoaşterea.

— Da. De la labolatoale negle. Valanta. Ca tinee.

Înfiorat din senin, tulburat într-un fel nedefinit, Carl băgă mâna în buzunar şi pescui un card la întâmplare, îl aruncă în bol fără să-i verifice valoarea. Apoi trecu pe lângă bărbat şi se îndepărtă repede, luând-o spre panta Teleghraph Hill. La ieşirea din parc se uită în urmă, iar bărbatul era acolo, fixându-l, stând nesigur, cu un braţ ridicat ţeapăn, ca un fel de sperietoare de ciori abia adusă la viaţă. Carl scutură din cap, fără să ştie ce anume nega, şi se grăbi spre turn.

Ajunse în vârf cu răsuflarea tăiată din cauza vitezei cu care urcase dealul.

Turnul era închis vizitării; era singur, cu excepţia unor tineri care se ţineau în braţe, sprijiniţi de balustrada de pe partea cu vedere spre mare. Îi privi un timp cu tristeţe, întrebându-se cât de mult trebuia să fi semănat şi el cu o sperietoare de ciori în ochii lor. În cele din urmă, ei începură să se simtă prost şi fata îl trase pe băiat spre scările de ieşire. Era un băiat musculos, înalt şi frumos, cu o paloare de tip nordic. La început nu vru să plece; îi întoarse privirea lui Carl, cu ochii albaştri umeziţi de încordare. Carl se concentră asupra faptului că nu trebuia să-l omoare.

Când fata se întinse şi şopti ceva în urechea blondului, el se mulţumi să pufnească dispreţuitor şi plecară.

Undeva, în interiorul lui Carl, ceva pocni şi se sparse, ca gheaţa într-un pahar de sticlă.

Se apropie de parapet şi privi peste apă. Văzu luminiţele sclipind în complexul Alcatraz, departe, peste pod şi pe linia ţărmului, în Marin County. Sevgi era pretutindeni – o

mie de amintiri de care nu avea nevoie şi pe care nu le voia. Inspiră adânc pe nas, scoase una dintre căştile telefonului din ambalaj şi formă un număr de care nu crezuse că va avea vreodată nevoie.

— Sigma Frat House, se auzi o voce ironică. Nu-i momentul pentru un apel, aşa că lăsaţi mesajul şi ar fi bine să fie unul valabil.

— Danny? Vreau să vorbesc cu guatemalezul.

Glasul urcă, batjocoritor.

— Guatemalezul doarme, dobitocule. Auzi, sună în orele de program.

— Danny, ascultă-mă foarte atent. Dacă nu te duci să-l trezeşti pe guatemalez *în clipa asta,* o să închid. Şi când o să audă că ai hotărât după capul tău mic şi pătrat ce trebuie şi ce nu trebuie să audă el, drept recompensă o să te trimită în patul arienilor, asta ţi-o garantez, fir-ar al dracului.

O tăcere incredulă.

— Cine dracu' eşti?

— Sunt Marsalis. Treisprezecele. Cu câteva zile în urmă m-am dus cu unul dintre şişurile tale în capelă după Dudeck, îţi aminteşti? După aia am ieşit pe poarta principală. Am ceva aici care o să-i placă guatemalezului. Aşa că du-te, trezeşte-l şi spune-i asta.

Vocea de la celălalt capăt al firului se îndepărtă. Locul îi fu luat de murmurul zgomotului static slab al pereţilor închisorii. Carl privi prin atmosfera ceţoasă a serii, peste golf, forţându-şi ochii şi apoi ştergându-şi o lacrimă din colţul unuia cu degetul mare. Voci mormăite în fundal, apoi pocnetul care urmă când cineva apucă telefonul. Pe fir se auzi bombănitul guatemalezului, amuzat şi poate puţin uimit.

— Gunoi european, tu eşti?

— Aşa cum i-am spus lui Danny, da, răspunse Carl, alegându-şi cu grijă unghiul de abordare. Dudeck a ieşit de la infirmerie?

— Da, a ieşit. Însă acum se mişcă ceva mai încet. Ai făcut treabă bună, gunoi european, asta trebuie să

recunosc. Dudeck, despre el e vorba? Eşti nostalgic, ai sunat să vorbim despre vremurile bune?

— Nu chiar. Totuşi cred că am putea face o mică afacere. Un mic schimb de informaţii. Se spune că tu eşti omul potrivit pentru asta. Trebuie să aflu ceva, poate mă poţi ajuta tu.

— Informaţii? chicoti celălalt bărbat. Mi se pare că mi-ai spus că te-ai combinat cu Colony Initiative. Îmi spui că am informaţii pe care COLIN nu le are?

— Da, asta îţi spun.

Urmă o pauză lungă.

— Vrei să-mi spui şi ce-mi iese mie la asta, gunoi european?

— Să vedem mai întâi ce ai tu. Îţi aduci aminte de un băiat şmecher, cu rang nu prea mare în *familia,* care a trecut prin SFS pentru un stagiu de trei ani şi a ieşit acum câţiva ani?

Un alt chicotit hodorogit.

— Cioroiule, îmi amintesc întreaga adunătură de băieţi *andino.* Intră şi ies de aici de parcă ar fi legaţi cu o coardă de cauciuc. Se umflă *răăăău* în pene în faţa fraţilor şi a arienilor şi a oricui îi priveşte în ochi, şi în general sfârşesc scoşi pe targă. Pe care găgăuţă îl cauţi?

— Numele e Ferrer, Suerte Ferrer. Îi place să i se spună Maldición. A ieşit pe picioarele lui, deci fie e mai dur, fie mai deştept decât media. Asta ar trebui să facă să-ţi cadă fisa.

— Mda, Maldición. C-ar fi deştept nu sunt convins, dar dur – cu certitudine i se potriveşte. Sigur. Cred că aş putea fi convins să-mi amintesc de băiatul ăla.

— Bun. Crezi că ai putea fi convins să-mi spui unde se află acum?

— Întrebi unde se află când *nu face parte* din populaţia de pe-aici?

— Da, cam aşa ceva.

Un ocean de tăcere reflexivă se răspândi din nou pe fir. Carl putea simţi izul de neîncredere pe care îl răspândea.

Guatemalezul reveni pe fir, vorbind prudent şi rar.

— Sunt aici de nouă ani, gunoi european. Terorism *şi* crimă organizată, pe ambele mi le-au pus în cârcă. Ce te face să crezi că aş putea să ştiu ceva despre ceea ce se petrece afară?

Carl îşi înăspri tonul:

— Nu face pe prostul cu mine, n-am dispoziţia necesară. Am făcut o înţelegere cu COLIN, nu cu brigada antidrog sau cu un comitet de morală. Asta nu-i o capcană stil Jesusland. Vreau să-l găsesc pe Ferrer şi, dacă e posibil, să-l livrez peste gard, în Rim. Sunt dispus să plătesc preţuri COLIN pentru serviciile astea. Deci putem să ne facem reciproc un bine, sau nu?

Guatemalezului i se opri inima, dar numai pentru o fracţiune de secundă.

— Am auzit… preţuri COLIN?

— Da, aşa ai auzit.

O altă pauză, dar de data asta vibrând de interes. Aproape că se putea auzi zumzetul în timp ce guatemalezul făcea calcule şi presupuneri.

— Preţul pentru ce se întâmplă afară e mai mare decât pentru localnici, spuse în cele din urmă celălalt, amabil.

— Îmi imaginez.

— Iar livrarea peste graniţă, ei bine…

Guatemalezul inspiră producând un sunet asemănător scuipatului pe un grătar încins.

— Asta nu intră pe lista cu favoruri, gunoi european. Riscuri ridicate, mize foarte mari.

— Tehnologie Marstech nelansată pe piaţă.

Carl aruncă vorbele în oceanul de aşteptare tăcută de la celălalt capăt al liniei.

— Auzi ce spun?

— Aici, înăuntru, nu prea mi-e de folos.

Dar se putea simţi excitarea ascunsă sub tonul nepăsător al guatemalezului.

— Atunci presupun că va trebui s-o foloseşti cumva afară. Poate să-ţi cumperi nişte mari favoruri la nivel legislativ. Poate să investeşti puţin în viitor, pe ici, pe colo. Un om ca tine sunt convins că ştie mai bine decât mine

cum să investească cel mai bine un capital. Aşadar o să mi-l găseşti pe Maldición, sau nu?

Urmă iarăşi o linişte încordată, anunţându-şi efemeritatea. Carl aruncă brusc o privire peste umăr, simţind un fior de nelinişte. Era întuneric din spatele lui şi până la scările turnului. Boschete şi frunziş întunecos. Nimic, îşi mişcă umerii şi simţi tensiunea acumulată acolo de zile întregi. Guatemalezul reveni:

— Sună-mă în două zile, zise calm. Şi gândeşte-te la o cifră foarte mare.

Închise.

Carl închise telefonul şi ascultă trosnetul slab cu care circuitele interne ardeau şi se topeau. Expiră îndelung şi se sprijini de un perete, cu umerii aduşi. Încordarea îl strângea de gât precum nişte degete puternice. Dealurile domoale de pe coasta Marin se înălţau de cealaltă parte a golfului. Privi ultimele străluciri portocalii ale zilei, cuprins de o dorinţă pe care nu o putea defini. Carcasa telefonului era caldă în mâna lui din cauza încălzirii circuitelor, iar aerul din jur i se păru dintr-odată rece prin contrast.

— Cauţi în locurile nepotrivite, treisprezece.

Vocea îl făcu să se răsucească, în poziţie de luptă, strângând telefonul în mână ca şi cum i-ar fi putut servi drept armă.

Stătea la marginea pâlcului de copaci, iar el îşi dădu seama că fiorul de nelinişte pe care îl simţise fusese senzaţia că ea îl privea. Înaintă, cu braţele în lateral, cu palmele goale, deschise şi orientate spre el. Cunoştea atitudinea, cunoştea vocea. Căută machiajul şi constată că de data asta nu se mai ostenise.

— Salutare, Ren.

— Bună seara, domnule Marsalis.

Carmen Ren se opri la aproximativ trei metri distanţă. Stătea cu picioarele desfăcute pe ciment, în ghete la care se ghicea întăritura de oţel sub curbura degetelor. Pantaloni negri, stil pilot, cu buzunare închise pe coapse, o geacă obişnuită, gri, cu fermoar şi guler ridicat, care se înălţa spre partea de sus a chipului ei, părul strâns simplu

la spate, lăsându-i liberă faţa palidă şi îngustă. O cercetă de sus până jos în căutare de arme şi nu văzu niciuna pe care să o poată apuca uşor.

Se ridică din poziţia de luptă.

— Înţelept din partea ta, zise ea. Sunt aici ca să ajut.

— Atunci ajută. Aşază-te cu picioarele încrucişate şi mâinile pe cap şi nu te mişca, iar eu o să chem RimSec.

Ea îi adresă un zâmbet scurt.

— Mă tem că nu mă simt chiar atât de generoasă.

— N-am spus că ai avea de ales.

Ceva se modifică în ochii ei, în felul în care respira. Zâmbetul i se aşeză din nou lent pe faţă, dar de data asta era un văl de adrenalină, preludiul pentru „luptă sau fugi". I-l transmise cu un aer de abandon ciudat, neglijent, care semăna în mod curios cu prezentarea palmelor deschise.

Dintr-odată, Carl nu mai fu foarte sigur că ar putea s-o învingă.

Îşi drese glasul.

— E foarte bine. Cum faci asta?

— Antrenamentul, zise şi zâmbetul îi dispăru din nou, pus la păstrare pentru o folosire ulterioară. O să stăm de vorbă sau o să-mi faci o analiză genetică?

Se gândi la Névant. Sticlă spartă şi sânge. Străzile Istanbulului pe timp de noapte, întoarcerea pe Moda şi... Puse presa deasupra şi strânse puternic. Făcu o grimasă:

— Despre ce vrei să vorbim?

— Ce-ar fi să-ţi fac cadou cazul ăsta bine împachetat într-o cutie?

— Ţi-am spus deja că nu sunt poliţist. Şi oricum, de ce ai face tu asta? Ultima dată ştiu că jucai în echipa lui Manco Bambaren.

Îi urmări faţa. Nu tresări la auzul numelui.

— Oamenii pentru care lucrez m-au lăsat cu ochii-n soare, zise ea. Ţi-ai pus întrebarea de ce v-am lăsat pe tine şi pe Merrin să vă luptaţi până la moarte?

El ridică din umeri.

— Ai părăsit nava care se scufundă cu mica ta vestă de salvare, ca un şobolan, presupun.

— Presupui greşit.

— Vrei să susţii asta? Adică ştii tu, cu probe?

— Chiar aici, zise bătând cu palma buzunarul gecii. Ajungem la ele într-o clipă. Mai întâi, te rog să-ţi aminteşti lupta din cala tribord. Gândeşte-te la ea.

— Cred că aş prefera să văd dovezile.

Un zâmbet subţire.

— Mă pui la pământ, îi aduci pe ceilalţi înapoi înăuntru şi te foloseşti de numărul lor ca să-i dobori, spuse mimând folosirea unui pistol. Iei pistolul pentru rechini al lui Huang, îl foloseşti asupra lui şi a lui Scotty, adică Osborne cum îl ştii tu, puştiul din Jesusland. Aşa că eu îi aud pe amândoi căzând cât încă mă aflu pe jos, dar asta mă face să mă ridic înapoi în picioare şi te văd pe tine punându-te cu Merrin şi toată porcăria aia de *tanindo* de pe Marte. Ei, chiar crezi că nu am avut timp să mă întorc înăuntru şi să te trag de pe el? Haide, Marsalis. Pune-ţi creierul la treabă. Am avut tot timpul din lume, iar treaba mea era să-l ţin pe Merrin în viaţă.

O foarte uşoară umbră de anxietate.

— Să-l ţii pe Merrin în viaţă?

— Aşa am spus.

— Cineva te-a plătit să te ţii după el?

— Să mă ţin după el? întrebă înălţând elegant o sprânceană. Nu, doar să-l aduc la bordul lui *Cat.* Să iau legătura cu Daskeen Azul şi să-l ţin acolo, să am grijă de el până la noi ordine.

Umbra se întinse, se îndesi, ajungând de la uşoară anxietate la totală confuzie.

— Adică… vrei să spui că Merrin a fost blocat la bordul lui Bulg*akov's Cat în* ultimele patru luni? N-a mai fost pe nicăieri altundeva?

— Sigur. Ne-a luat cam o săptămână să-l aducem acolo de la ferma lui Ward, dar de atunci? Da. A fost doar o operaţiune logistică. De ce?

Zidul de piatră în spatele căruia se aflau adevărurile pe care credea că le cunoaşte fu aruncat în aer. Detonate din interior, în atmosfera marţiană rarefiată izbucniră explozii

multiple şi tunetul care le urmă, cu stânci spărgându-se şi căzând, prăbuşindu-se în ele însele, transformate în pietriş şi praf. Întrezări noua înfăţişare a lucrurilor aflate în spate, noua suprafaţă expusă.

Faţa lui Onbekend.

Vaga familiaritate a trăsăturilor, certitudinea că le cunoştea de undeva, că le mai văzuse înainte sau că întâlnise trăsături foarte asemănătoare lor.

Vocea lui Rovayo pluti prin mintea lui. „Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns?

„Da, a fost. Se vedea în lumină, până şi părul îi strălucea. Nicio şansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI?

„Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut şi Merrin la fel. În loc să-şi lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele."

Enormitatea faptelor se ridică deasupra lui, până în înaltul cerului.

„Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanţă în aceeaşi zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supravieţuiască dacă poveştile ar fi fost adevărate", spusese Sevgi în prima zi în care o întâlnise. Sevgi în camera de interogatoriu a închisorii. Îşi aminti de mirosul ei atunci când vorbea şi i se puse un nod în gât. Vocea ei continua, nu voia să-i iasă din cap. „Chiar şi misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acţiona singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City."

Tiparul idiot al crimelor. Un mort în Bay Area, ulterior în Texas şi apoi mai departe, pe urmă înapoi în Rim, la mai multe luni după aceea. Replierea nu avea nicio logică, doar dacă…

Doar dacă…

— Onbekend, rosti gâtuit. Îl cunoşti?

— Am auzit numele, spuse cu un rictus amuzat în colţul gurii. Dar înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă. Lucrezi cu cineva cu numele ăsta?

— Nu. Am lucrat cu un tip pe care-l chema Emil Nocera şi cu Ulysses Ward, înainte ca genele lui Merrin s-o ia razna şi să-i măcelărească pe amândoi. După aia l-am folosit pe Scotty drept însoţitor înarmat şi am recurs la contactele din altă parte.

— Ce contacte?

— Doar contacte. Nu văd niciun motiv ca să ţi-l dau pe vreunul dintre ei. Sunt marginali, nu contează. Contacte din Rim ale celor care m-au angajat pe mine.

Carl îşi reaminti de băiatul cu maceta, de bolboroseala lui de aberaţii cu tentă religioasă.

— I-ai băgat în cap lui Osborne vreo poveste despre mine?

— Nu chiar în forma asta.

Ren părea dintr-odată obosită.

— I-am spus că Merrin era – cum îi ziceţi voi, a doua venire? Hristos s-a întors şi se ascunde pentru că există un om negru care vine să-i facă rău. O serie de imagini amestecate, născocite din ceea ce ştiam despre ideologia din Jesusland şi din ceea ce perora Osborne.

„Seamănă cu Hristos”, îşi amintea cum spusese când văzuse fotografia din dosarul lui Merrin. „În ton cu Faith Satellite Channel.”

Dădu din cap.

— Îmi dau seama cum a funcţionat asta.

— Mda, mă rog. Băiat din Jesusland, doar ştii. În sufletul lui părea un puşti de treabă, dar ştii ce pot face religiile astea vechi. N-a fost greu să-i bag în cap ideea, jumătate din oamenii ăştia îşi petrec toată viaţa lor de rahat aşteptând să apară Mântuitorul. Se agaţă de orice şansă ca să aibă un rol cât de mic în treaba asta.

Ridică din umeri – o mişcare perfectă.

— În plus, era înamorat de mine, iar Merrin îl lovise în cap în timpul bătăii de la Ward. Bietul nenorocit n-a avut nicio şansă.

— Deci eu sunt omul negru.

Ea se strâmbă.

— Da, ai apărut şi te-ai potrivit mult prea bine rolului.

— Mie-mi spui…

Carl căută din nou să rememoreze lupta care avusese loc în centrul comercial, în acea noapte.

— Nu tu l-ai trimis după mine?

— Nu, a fost ideea lui, spuse Ren acru. A gândit totul de unul singur şi eu n-am fost acolo să-l opresc. Dacă nu se întâmpla asta am fi reuşit să plecam cu toţii în linişte de pe *Cat* în timp ce RimSec încă mai tropăia sus pe punte, încercând să ne bage la răcoare.

— Ai idee de ce trebuia să-l păzeşti pe Merrin?

— Absolut deloc. Eu sunt doar plătită să fac asta. Mi s-a spus că o să vină, mi-au zis despre prăbuşirea de urgenţă şi că Ward o să se ducă să-l ia. Scopul meu era doar să fie în siguranţă timp de câteva luni – urmau să aibă nevoie de el mai târziu. Asta trebuia să se petreacă la ferma lui Ward, dar se pare că Merrin nu prea se mai încrederea aşa uşor, după toate prin câte trecuse la bordul lui *Horkan's Pride.*

— Da, e de înţeles. Aşa că l-ai convins tu?

— La început? zise Ren rânjind. Cu *ninjutsu.*

— Şi după?

Rânjetul rămase.

— Cum crezi?

— Serios? Osborne *şi* Merrin? Cum ai reuşit să faci să meargă combinaţia asta?

O altă mişcare elegantă a umerilor îmbrăcaţi în gri.

— Făcând pe slujitoarea lui Hristos, puteam fi orice voiam în ochii lui Scotty. Sau cel puţin el se autoconvingea de asta cât putea de mult, pentru că nu voia ca restul poveştii să dispară. Poate că asta e ceea ce a mers cu adevărat prost atunci când ai apărut tu. Cine ştie?

— Şi Merrin?

— Aş zice că Merrin nu şi-a revenit niciodată din călătoria spre casă cu *Horkan's Pride.* Eu mă pregăteam pentru toată aroganţa de căcat a unui treisprezece când a

sosit el, spuse scuturând din cap. Dar nu prea era deloc aşa. N-aş spune că era distrus, dar nu sunt sigură că mai putea realmente să-şi revină vreodată. I-am băgat în cap că, dacă face valuri, o să-şi distrugă acoperirea şi bănuiesc că a fost suficient de deştept să priceapă atâta lucru. Avea experienţă în munca sub acoperire, nu-i aşa?

— Da. Şi experienţă de teren.

— Aşa. Ceva de care să se agaţe, presupun.

Carl simţi cum secvenţa luptei îi revenea în minte. *Tanindo* ezitant, mişcările vlăguite, nu foarte hotărâte, lipsa de forţă. Aproape ca şi cum o parte din el s-ar fi aflat încă pe Marte şi ar fi trăit la o gravitaţie redusă. Ca şi cum n-ar fi ajuns cu adevărat acasă.

— Deci şi *tu* ai avut experienţă de teren? o întrebă pe Ren.

— Nu tocmai.

— Nu tocmai, hm?

Carl aruncă o privire peste golful Marin. Lumina aproape că dispăruse deja.

— Cine dracu' eşti, Ren?

— Asta nu e important aici.

— Ba eu cred că este.

Ea îl fixă timp de câteva secunde, în întuneric. Schiţă un gest de nepăsare.

— Sunt doar o persoană pe care au angajat-o.

— Doar o persoană. Corect. Cu o tehnică *ninjutsu* suficient de bună ca să învingă un fost Lawman. Mai încearcă. Cine eşti?

— Uite, e simplu. Lasă ce am învăţat eu prin Pacific Rim. Am fost angajată aici, în California, să păzesc pe cineva, pentru că asta e slujba mea. Mi-am făcut treaba, am curăţat mizeria când Merrin a dat pe dinafară şi l-am ţinut la adăpost. Apoi, când s-a împuţit treaba, ticălosul meu de client m-a lăsat baltă. Iar acum caut răzbunare.

— Credeam că vrei să ajuţi.

— Aşa e. Răzbunarea mea e să ţi-i dau ţie pe cei care m-au lăsat baltă.

— Nu-i suficient.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Atunci vinde-ţi ranchiuna altcuiva.

Se întoarse cu spatele şi se sprijini de parapetul de beton dinspre mare. Privi luminile peste apă, încercă să nu se gândească la Istanbul şi nu reuşi. Cu unele diferenţe superficiale, cele două oraşe aveau în comun un lucru esenţial de care nu puteai scăpa. Ambele erau impregnate cu acelaşi vis distilat al ţărmului de mare, al dealurilor şi podurilor suspendate, aveau acelaşi aer înceţoşat şi însorit, încărcat de rumoare pe timpul zilei, aceleaşi sclipiri pe apă seara, când feriboturile traversau bezna şi traficul curgea în fire strălucitoare, roşii şi palid-aurii, peste poduri şi pe arterele iluminate ale oraşului. Ceea ce era în atmosferă acolo era şi aici, şi el simţi cum i se pune un nod în gât.

Îi auzi ghetele în spate. Paşi pe ciment, apropiindu-se. Carl continuă să privească sclipirile luminoase.

— Cam neglijent în seara asta, nu?

Îşi puse braţele pe parapet, la vreun metru în stânga lui, copiindu-i postura.

Carl ridică din umeri fără să se uite la ea.

— Îmi imaginez că, dacă vrei să-mi livrezi nişte informaţii, nu-ţi convine să mă elimini. Dacă aveai de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult.

— Analiză corectă. Riscul rămâne, totuşi.

— În momentul ăsta nu prea mă mai feresc să risc.

— Da, dar ai fost al dracului de mofturos în privinţa persoanelor de la care primeşti informaţii. Vrei să-mi spui de ce?

El îi aruncă o privire.

— De exemplu, n-am mai multă încredere în tine decât într-un predicator din Jesusland stând pe lângă un băieţel din cor. Îmi dai ceea ce pare a fi o jumătate de soluţie, Ren. Şi asta nu se potriveşte cu ceea ce ştiu deja. Mie asta îmi miroase a încercare de distragere a atenţiei. Vrei să mă faci să cred că într-adevăr eşti gata să-ţi vinzi şeful? Spune-mi cine eşti.

Tăcere. Oraşul respira. Lumina reflectată tremura pe

apă.

— Simt ca tine, zise ea.

— O variantă?

Ea îşi privi cu ochii mijiţi muchia palmei întinse.

— Exact. Produs al laboratoarelor negre din Harbin. Tot ce-i mai bun.

— Deci eşti un fel de bonobo?

— Nu, nu sunt nicio nenorocită de bonobo.

Vocea i se ridicase, dând la iveală câteva frânturi de furie autentică.

— Am făcut sex cu Merrin şi cu Scotty în propriul *meu* beneficiu operaţional, nu pentru că nu mi-am putut ţine mâinile departe de ei.

— Păi, ştii ceva?

Îşi păstră glasul tărăgănat, fără să ştie sigur de ce insista, doar dintr-un impuls vag intuitiv care îi dicta să alimenteze furia şi s-o dezechilibreze pe Ren.

— Ştii adevăratele femele bonobo, cimpanzeii pitici din Africa? Şi ele fac la fel de cele mai multe ori. Fac sex ca să ţină masculii calmi, supuşi. Cred că asta se poate numi beneficiu operaţional, din punct de vedere social.

Ea se ridică de pe parapet şi se întoarse cu faţa la el.

— Fir-ar al dracului, sunt un treisprezece, Marsalis. Un treisprezece, la fel ca tine. Ai înţeles?

— Căcat. Nu s-a realizat niciodată un treisprezece femelă.

— Da. Spune-ţi ţie asta, dacă te face să te simţi mai bine.

Stătea la un metru distanţă şi Carl o văzu forţându-se să-şi reţină furia, s-o elimine din atitudinea ei şi s-o dea deoparte. Simţi un fior nedorit de camaraderie în timp ce o privea. Ea se sprijini din nou de parapet şi vocea îi ieşi calmă, ca într-o conversaţie banală.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, Marsalis, să te întrebi de ce Proiectul Lawman a eşuat atât de spectaculos? Ţi-a trecut prin minte că înghesuind tendinţe masculine violente, îmbunătăţite genetic, într-un trup de mascul îmbunătăţit genetic înseamnă să suprasoliciţi puţin?

Carl scutură din cap.

— Nu, nu mi-a trecut prin cap. Am fost acolo când Lawman s-a făcut bucăţi. A mers prost pentru că variantelor treisprezece nu le place să facă ce li se spune şi, imediat ce dispar constrângerile normale, încetează să se mai supună. Nu poţi face un soldat bun dintr-un treisprezece. E simplu.

— Da, cum am spus şi eu. Suprasolicitare.

— Sau înţelegerea greşită a conceptului de soldat.

Studie linia promontoriului Marin profilată pe cer, urmări fluxul distinct, corpuscular, al luminiţelor roşii desfăcându-se ca o pâlnie la ieşirea de pe pod şi urcând pe dealurile întunecate.

— Oricum, apropo de soldaţi, dacă ai fost asamblată la Harbin, cu tot cu gene şi *ninjutsu,* trebuie să presupun că asta înseamnă că aparţii Departamentului Doi.

I se păru că ea se cutremură puţin.

— Acum nu mai aparţin.

— Vrei să explici?

— Hei, ai întrebat cine sunt. N-a zis nimeni nimic despre autobiografie.

Îşi dădu seama că zâmbea.

— Schiţează-mi doar liniile principale, cât să mă convingi. N-am de gând să ajung unealta serviciilor de securitate chineze.

— Începi să mă enervezi, Marsalis. Ţi-am spus că nu mai fac aşa ceva.

— Da, dar eu sunt un ticălos incredul de la natură. Vrei să-ţi asasinez şeful? Satisfă-mi curiozitatea.

O auzi expirând printre dinţi.

— Pe la sfârşitul lui ’96 lucram sub acoperire ca să-i dăm de cap unei operaţiuni de sclavie sexuală a mafiei chineze din Hong Kong. Când în final i-am prins, s-a lăsat cu o baie de sânge. Departamentul Doi nu-şi face exagerat de multe probleme în privinţa victimelor colaterale.

— Mda, am auzit asta despre ei.

— Am profitat de tot sângele şi urletele alea ca să mă dau discret la o parte. Am dispărut în timpul schimbului de focuri, am trecut graniţa. M-am folosit de contactele pe

care le aveam ca să ajung la Kuala Lumpur şi de aici m-am îndreptat spre sud.

O plictiseală bizară se strecură în vocea ei.

— Am fost o vreme în miliţiile din Jakarta, am participat la războaiele lor *cu yakuza,* mi-am construit o reputaţie în Indonezia. Am luat-o iar spre sud. Sydney, apoi Auckland. Clienţi din corporaţii. În cele din urmă, Statele Rim, pentru că acolo sunt banii adevăraţi. Şi iată-ne aici. Îţi satisface oarecum curiozitatea?

Aprobă cu o mişcare a capului, surprins încă odată de imboldul de camaraderie pe care îl simţea.

— Da, e de ajuns pentru CV. Dar mai am o întrebare, o chestiune de ordin general pe care mi-ai putea-o lămuri.

Un oftat obosit.

— Şi anume?

— De ce îţi baţi capul cu mine? Eşti al dracului de letală şi ai şi relaţii. Eşti lejer cu un pas înaintea RimSec. De ce nu te apuci să-ţi rezolvi singură problema cu nemernicul ăla care te-a trădat? Că doar ştii unde e, nu?

Ea rămase o clipă tăcută.

— E o întrebare simplă, Ren.

— Cred că ţi-am spus destule. La urma urmei, tu eşti un vânător de recompense al UNGLA. Dacă mă predai, ai ce pune pe masă.

— Ştiu deja ce eşti, spuse el sever. Mă vezi scoţând pistolul Haag?

Tonul cu care rosti ultimele două cuvinte nu era tocmai egal. Ea înclină capul, ca şi cum i-ar fi sesizat deja tremurul. Îşi examină din nou muchia palmei.

— Tu ţi-ai făcut o carieră din trădarea alor tăi. N-ai niciun motiv să te opreşti acum, nu-i aşa?

— Să-ţi spun ceva, Ren. Nici măcar nu sunt sigur că mai am licenţa.

Amintirea lui di Palma îi trecu rapid prin minte – superioritatea pedantă a birocraţiei Agenţiei.

— Şi chiar dacă aş avea-o, primul lucru pe care am de gând să-l fac la întoarcere este s-o predau.

— Ţi-ai schimbat atitudinea, nu?

Nu era tocmai dispreţ.

— Cam aşa ceva. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce eu?

Din nou tăcere. Remarcă pentru prima oară răceala aerului. Ochii lui se tot întorceau spre dealurile Marin, spre fluxul traficului care se îndrepta către nord. Ca şi cum acolo l-ar fi aşteptat ceva. Ren părea să-şi facă nişte calcule.

— Din două motive, spuse în cele din urmă. În primul rând, e posibil să mă aştepte. De tine nu are niciun motiv să se ferească.

— Dacă aş fi în locul tău, un astfel de risc n-ar fi suficient ca să mă facă să las lucrurile pe mâna unui intermediar.

— Ştiu. Dar tu eşti un treisprezece *bărbat.* Eu sunt puţin mai deşteaptă. Pentru mine e suficient să ştiu că se va rezolva. Nu trebuie să fiu de faţă, să simt mirosul sângelui.

— Poate că şi eu sunt mai deştept decât crezi. Poate pur şi simplu n-o s-o fac.

Observă zâmbetul ei.

— Ei, o să vedem.

— Ai spus două motive.

— Aşa e.

Acum femeia privea peste apă. Vocea ei avea o nuanţă care ar fi putut însemna jenă sau mândrie.

— Se pare că sunt însărcinată.

Tăcerea năvăli peste ei ca ceaţa venind dinspre golf. Zgomotele oraşului, deja slabe, abia mai puteau fi percepute. Carl îşi lipi mâinile de piatra parapetului, uitându-se la ele prin întuneric.

— Felicitări.

— Mda, mulţumesc.

— E al lui Merrin? Sau al băiatului cu maceta?

— Nu ştiu şi nici nu-mi prea pasă. Şi nici prietenilor tăi de la Agenţie n-o să le pese. E suficient că mama e un treisprezece cu acte în regulă – cine să-şi mai facă griji şi în legătură cu tatăl? O să-şi trimită toţi oamenii pe care îi au după mine. Trebuie să plec, Marsalis. Să fac o

plecăciune şi să dispar într-un loc sigur.

— Corect, zise strângându-şi braţele din cauza frigului şi întorcându-se către ea. Pe de altă parte, tu chiar ai un avantaj major în faţa Agenţiei.

— Anume?

— Nici măcar nu ştiu că exişti.

Şi undeva, în mintea lui, glasul lui Sevgi Ertekin: „Baba, e un om bun. E curat.”

Carmen Ren îl privea cu ochii îngustaţi.

— Corect. Acum, ei nu ştiu că exist.

Carl privi din nou peste golf. Avea un nod dureros în gât. Sevgi, Névant, toţi ceilalţi…

Întreaga sa viaţă părea să pulseze de durere.

— Nu vor afla de la mine, zise.

Capitolul 49

Era ciudat să intre realmente în sediul Human Cost Fundation. Amintirile formatului *v* se suprapuneau cu arhitectura reală a spaţiului recepţiei şi a coridoarelor care porneau de acolo. Nu se afla nicio Sharleen acolo, nu stătea nimeni în anticameră, iar pereţii erau de un albastru mai palid şi mai rece decât îşi amintea. Lucrările de artă pe care le ştia nu existau, iar afişele şi posterele Earth First care le înlocuiseră păreau murdare şi obosite. Când veni să-l întâmpine, Jeff părea la fel de obosit.

— În carne şi oase, zise îmbrăţişându-l pe Norton scurt de după umeri. Drăguţă surpriză!

Norton îl îmbrăţişă şi el.

— Da, strict pentru afaceri, mă tem. Am venit să profit iar de sfaturile tale profesionale. El e Carl Marsalis. Marsalis, fratele meu, Jeff.

Jeff scutură mâna treisprezecelui fără să clipească.

— Desigur. Trebuia să te fi recunoscut după pozele din media. Nu vreţi să intraţi?

O luară pe un coridor diferit de cel pe care şi-l amintea Norton din biroul virtual, iar acesta, bineînţeles, nu se înceţoşa, aşa cum se întâmpla în format. Trecură pe lângă uşi cu semne de plastic ieftin care indicau activităţile zilnice ale fundaţiei: Consiliere Traume, Relaţii cu Paza de Coastă, Reacţie la Hărţuire, Fonduri… Prin uşa deschisă a unui birou, Norton întrezări o asiatică voinică, părând adormită de la distanţă şi bând cafea dintr-un pahar de polistiren. Ridică puţin o mână când trecură ei, dar nu spuse nimic. Altfel, locul părea pustiu.

— E linişte în dimineaţa asta, zise Marsalis.

Jeff îi aruncă o privire peste umăr.

— Da, păi e încă devreme. Tocmai am ieşit dintr-o criză majoră de fonduri, aşa că am trimis pe toată lumea acasă, sugerându-le să sărbătorească şi să vină mai târziu. Aici.

Îi introduse într-o încăpere a cărei destinaţie era

indicată pur şi simplu prin cuvântul *Directorat* şi închise uşa cu grijă în urma lor. Şi aici existau schimbări faţă de virtual: decorul era un amestec puternic de tonuri de roşu şi gri; canapeaua era la fel, dar stătea cu spatele la fereastră şi era destul spaţiu ca să te plimbi prin spatele ei, iar în faţa acesteia se afla o măsuţă de cafea. Ornamentele fuseseră puse în altă parte sau înlocuite. Fotografia lui Megan dispăruse de pe birou, în schimb exista una mai mică a copiilor. Jeff făcu semn spre canapea:

— Luaţi loc, amândoi. Cum te tratează COLIN, domnule Marsalis?

Treisprezecele ridică din umeri.

— M-au scos de la închisoarea din Jesusland.

— Da, presupun că asta poate fi considerată o foarte bună ofertă de deschidere.

Jeff ocoli canapeaua şi se aşeză cu faţa la ei. Surâse obosit.

— Aşadar, ce pot să fac pentru voi?

Norton se foi, stânjenit.

— Cât de multe ştii despre laboratoarele negre din Harbin. Jeff?

Fratele lui înălţă sprâncenele. Expiră prelung.

— Nu chiar totul. Când e vorba de asta, sunt foarte discreţi. E departe, spre nord, la distanţă mare de ocean. Şi paza e foarte strictă. Din ceea ce am putut pune cap la cap, de aici ies produsele de top.

— Ai întâlnit vreodată vreo variantă din laboratoarele Harbin? întrebă Marsalis. Human Cost are de-a face cu ele?

— Iisuse, nu.

Jeff se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul pe o mână. Părea să se gândească serios.

— Ei, cu siguranţă nu de când funcţionăm în forma actuală. Adică înainte să primim fonduri de la stat, cu mult înainte de a veni eu, e posibil să fi avut, aş putea verifica dosarele. Dar mă îndoiesc. Majoritatea refugiaţilor pe care îi primim noi sunt variante nereuşite din lagărele

experimentale. Ei nu le prea dau drumul, dar nici nu le pasă ce se întâmplă cu ele, aşa că le e uşor să se strecoare afară, să pună mâna pe o barcă de pescuit sau aşa ceva şi să ridice ancora. Totuşi, oricine iese din Harbin ar avea o valoare foarte mare şi de asemenea ar fi, probabil, foarte loial. Mă îndoiesc că ar fi interesaţi să evadeze, chiar dacă paza ar fi suficient de slabă încât s-o poată face.

— Am întâlnit una noaptea trecută, zise Marsalis.

Jeff clipi.

— O variantă din Harbin? Unde?

— Aici. În oraş.

— *Aici?* Doamne!

Jeff se uită la Norton:

— Ai văzut-o şi tu?

Norton clătină din cap.

— Ei bine… zise Jeff şi îşi desfăcu braţele. Vreau să spun că asta e ceva al dracului de serios, Tom. Dacă cineva ieşit de la Harbin e aici, sunt şanse să lucreze pentru Departamentul Doi.

— Nu.

Marsalis se ridică şi se duse la fereastră.

— Am stat destul de mult de vorbă cu ea. S-a eliberat de la Departamentul Doi cu ceva timp în urmă.

— Aşa, zise Jeff şi se încruntă. Acum pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru tine, Jeff, zise omul negru.

Clipa rămase suspendată în încăpere, scârţâind şi răsucindu-se ca un cadavru la capătul funiei. Norton urmărea ochii fratelui lui şi vedea acolo tot ce avea nevoie să ştie. Apoi Jeff îşi smulse privirea, se răsuci şi se uită în sus spre Marsalis. Treisprezecele nu se întorsese de la fereastră. Jeff observă spatele lat, geaca cu inscripţia S(t)igma, imobilitatea. Se întoarse la fratele său.

— Tom?

Norton băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul. Se uită la faţa lui Jeff şi atinse cu degetul mare butonul playback.

— *Guava Diamond?*

— Încă pe poziţie.

— Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond, Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm…

— Ce? Mâncător de căcat bonobo ce eşti, mai bine mi-ai spune că am înţeles greşit.

— Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acţiona. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteţi pe cont propriu.

— O să vă pară al dracului de rău dacă reuşim să scăpăm teferi din asta.

— Repet, Guava Diamond, nu putem acţiona. Sugerăm să implementaţi Lizard imediat şi să fugiţi de pe Bulgakov's Cat *cât mai puteţi. S-ar putea să mai aveţi timp.*

Pauză.

— Fir-ar al dracului, eşti un om mort, Claw Control.

Şuierat static.

Ascultară toţi timp de câteva secunde vidul zgomotului alb, ca şi cum tocmai ar fi ascultat ultima transmisie a unui avion care se prăbuşeşte în ocean. Norton închise telefonul.

— Ăsta eşti tu, Jeff, zise încet. Spune-mi că nu-i aşa.

— Tom, ştii că poţi falsifica o voce la fel de uşor ca…

Tresări şi se opri când mâinile negrului apăsară greu pe umerii lui, din spate. Marsalis se aplecă peste el.

— Nu, zise.

Jeff se uită la fratele lui, pe canapea.

— Tom? Tom, sunt *fratele* tău, pentru numele lui Dumnezeu.

Norton dădu din cap.

— Da. Ar fi bine să ne spui tot ce ştii.

— Tom, doar nu…

— Sevgi e *moartă!*

Dintr-odată striga, tremurând, cu gâtul umflat din cauza efortului, ameţit de amintirile din spital.

— E *moartă,* Jeff, *a murit* pentru că tu mi-ai ascuns treaba asta!

Mâinile lui Marsalis rămaseră pe loc. Norton scrâşni din

dinţi, încercând să-şi stăpânească tremuratul care nu voia să înceteze. Strânse buzele, respirând greu.

— „Mâncător de căcat bonobo ce eşti”, reuşi să rostească. A spus bine, nu-i aşa, Jeff? Te cunoştea bine.

— Tom, nu înţelegi.

— Încă nu înţelegem, zise Marsalis.

Ridică o mână, coborând-o înapoi pe umărul lui Jeff, ca pentru a-l încuraja:

— Dar tu o să ne explici.

— Eu… zise Jeff clătinând din cap. Nu înţelegeţi, nu pot.

Marsalis înălţă capul şi îl privi direct în faţă pe Norton. Norton simţi ceva izbindu-l în stomac, ceva ce îi făcu rău, dar fu cumva şi ca o eliberare. Aprobă cu o înclinare a capului.

Omul negru îşi încleştă o mână pe gâtul lui Jeff Norton, trăgându-l pe spate. Degetele se înfipseră în carne. Cu celălalt braţ îi cuprinse pieptul, prinzându-i un braţ şi fixându-l pe loc. Jeff scoase un sunet şocat şi sufocat, se zbătu pe canapea şi trase de braţul treisprezecelui cu singura sa mână liberă.

Marsalis prinse de încheietură braţul care se agita şi îl dădu la o parte. Jeff se săltă, se lăsă în jos, nu se putu elibera.

— Tu eşti cel care nu înţelege, zise Marsalis rece; era aceeaşi voce pe care Norton o auzise folosind-o, în quechua, cu Gutierrez. Cineva o să plătească pentru Sevgi Ertekin. Cineva o să moară. Deocamdată te avem pe tine. Dacă nu ne dai pe altcineva, atunci o să fii tu ăla. Dacă încerci să ascunzi de mine ceea ce ştii, RimSec o să te găsească plutind în golf cu absolut toate oasele rupte şi ambii ochi scoşi.

Norton privi, se obligă să privească. Ochii lui Jeff se agăţau frenetic de el, pe o faţă care se învineţea. Dar imaginea felului în care se stinsese Sevgi îi umplea mintea ca un strigăt răguşit şi îl ţinea pironit la locul lui, privind.

— Ai omorât-o, Jeff, spuse pe un ton liniştit, rezonabil, care aducea a început de mânie dezlănţuită. Cineva trebuie să plătească.

— Onbekend!

Era un mormăit strangulat, abia recognoscibil. Marsalis îl surprinse în timp ce Norton încă mai căuta sensul silabelor zdrobite. Îi eliberă pieptul şi gâtul lui Jeff, răsuci braţul pe care îl prinsese de încheietură şi îl trase în sus astfel încât Jeff să fie silit să se întindă pe canapea. Marsalis se aplecă şi îl împinse tare pe Jeff cu tâmpla în ţesătură, înfigându-şi în ea încheieturile degetelor. Jeff tuşi şi se înecă, icni după aer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i cu Onbekend? întrebă Norton.

Senzaţia ameţitoare de turbare nu dispăruse. Îi dădea târcoale ca nişte golani de pe stradă. Se întrebă, prin ceaţa rotitoare a ororilor, dacă aşa simţea un treisprezece, dacă asta trebuia să accepţi ca să trăieşti aşa cum trăise Merrin şi cum încă mai trăia Marsalis. Se întrebă cât de uşor ar fi să i se lase pradă şi dacă şi-ar mai recăpăta după aceea controlul.

Jeff gâfâia chinuit.

— *Ce-i cu Onbekend?*

— Bine, îţi spun, îţi spun, la dracu'.

Vocea lui Jeff se frânse. Încetă să mai încerce să se elibereze. Zăcea pe canapea, respirând întretăiat, cu lacrimile scurgându-i-se lent pe ţesătură.

— Numai lasă-mă să mă ridic. Te rog.

Marsalis îi aruncă din nou o privire lui Norton. Norton dădu aprobator din cap. „Fratele meu nu e soldat sau bătăuş”, îi spusese treisprezecelui în seara precedentă. „Nu e dur din punct de vedere fizic, n-o să reziste. Lasă-mă pe mine să decid. O să obţinem tot ce vrem de la el”.

Marsalis îl săltă pe Jeff în şezut. El se aşeză la birou. Îşi încrucişă braţele.

— Atunci, să auzim.

Privirea lui Jeff trecu de la omul negru la fratele lui. Norton îl fixa.

— Tom…

— L-ai auzit, Jeff. Dă-i drumul.

Jeff Norton păru să se prăbuşească în sine. Se cutremură. Marsalis şi Norton schimbară o privire. Norton

ridică o palmă, în poală. Aşteptă. Jeff îşi frecă mâinile de faţă, trecându-şi-le apoi prin păr. Răsuflă puternic, îşi şterse ochii. „Da, plângi, Jeff”, se pomeni Norton gândind, cu o violenţă care îl zgudui profund. „Plângi aşa cum am plâns şi noi, ceilalţi. Sevgi, eu, Marsalis şi Megan şi Nuying, din câte ştiu eu, şi cine ştie câţi alţii. Vrei să te joci de-a masculul alfa, frate mai mare? Bun venit la bord.”

Jeff lăsă mâinile să-i cadă. Îşi smulse un zâmbet slab şi îl fixă pe chip. Îşi juca din nou rolul pentru spectatorii de la galerie.

— Uite, tu n-ai idee cât de adânc merg lucrurile, Tom. Onbekend nu e doar un treisprezece oarecare…

— Da, e fratele geamăn al lui Merrin, zise Marsalis sec. Am aflat deja asta. Aţi pus-o pe Carmen Ren să-l ţină pe Merrin la adăpost în timp ce Onbekend umbla liber, lăsând urme genetice la locurile crimelor, peste tot prin Jesusland şi Rim. La timpul potrivit, Merrin moare în mod convenabil şi toate i se pun lui în cârcă. Întrebarea este: de ce? Cine erau toţi oamenii ăia?

Jeff închise ochii. Oftă.

— Pot să beau ceva, vă rog?

— Nu, nu poţi să bei nimic, zise Marsalis. Tocmai am reuşit să cădem de acord că te lăsăm în viaţă. Acceptă-ţi norocul şi vorbeşte.

Jeff se uită la fratele lui cu o expresie epuizată. Norton făcu legătura – Jeff trebuie să fi avut şi un sprijin. Apelase la spectatorii de la galerie.

— Sigur. Îţi aduc eu de băut, Jeff, zise amabil.

Întâlni privirea neîncrezătoare a omului negru şi repetă gestul mic cu mâna ridicată.

— Unde ţii băutura?

— În dulapul din perete. Am o sticlă de Martell acolo şi nişte pahare. Serviţi-vă.

Jeff Norton se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ai sărit destul de repede să-i asculţi ordinele, pentru un treisprezece, nu?

Marsalis privi în jos spre el. Sprâncenele i se încruntară uşor.

— Cred că o să ai nevoie de îngrijire pentru asta.

— Pentru ce să am nevoie de îngrijire?

Norton întoarse privirea de la bar exact la timp ca să vadă pumnul omului negru ţâşnind din dreptul taliei. Izbi scurt, dur, cu toată forţa în nasul lui Jeff. Auzi trosnetul cartilajului rupt. Jeff se răsturnă şi ţipă. Îşi duse din nou mâinile la faţă. Sângele se scurgea printre ele.

— Îngrijire pentru asta, zise Marsalis calm.

Norton depistă o cutie de şerveţele pe birou. O luă şi o aduse lângă canapea, împreună cu sticla de coniac şi cu un singur pahar. Puse totul pe măsuţa de cafea, trase un şerveţel lung şi i-l dădu fratelui lui.

— Nu te prosti, Jeff, zise încet. Îşi doreşte din tot sufletul să te vadă mort, şi nici eu nu sunt prea departe de el. Ia, curăţă-te!

Jeff luă şerveţelul, apoi alte câteva din cutie. În timp ce îşi tampona sângele din nas, Norton turnă în pahar, împinse coniacul peste măsuţă.

— Uite-ţi băutura, îi spuse fratelui său. Acum dă-i drumul.

⁂

— Riposta Scorpionului, le spuse.

Carl dădu din cap.

— Claw Control. Corect. Încă mai foloseşti apeluri cu semnătură, amărâtule. Tu ce erai, Jeff, rezerva din spate? Al naibii de sigur că n-aveai cum să fii în linia întâi a unei chestii aşa de date dracului ca Scorpionul.

— Ai auzit de tipii ăştia? îl întrebă Norton.

— Zvonuri, da. O echipă fantomă în teatrele de operaţiuni din Pacific Rim, se presupunea că sunt una dintre ultimele misiuni sub acoperire dinainte de Secesiune, zise Carl coborând curios privirea spre Jeff Norton. Deci să auzim, Jeff. Care era locul tău?

— Logistica, zise posac directorul Human Cost. Eu eram coordonatorul operaţiunilor.

— Aşa.

— Când dracu’ a fost asta? se holbă Norton la fratele lui. Nici măcar nu erai mutat aici înainte de ’94. Locuiai în

New York.

Jeff Norton clătină obosit din cap.

— Am fost aici tot timpul, Tom. Un du-te-vino, din Uniune în Rim, din Rim în Asia de Sud-Est. Aveam birouri peste tot. Jumătate din timp nici nu stăteam acasă mai mult de un weekend din cinci.

Îşi luă şerveţelele pătate de sânge de la nas, le aruncă pe măsuţa de cafea şi se strâmbă.

— Oricum, de unde să fi ştiut tu? Te vedeam, cât, o dată pe lună, poate?

— Eram ocupat, replică Norton inert.

— Eu am auzit, zise Carl, că Secesiunea ar fi fost sfârşitul Ripostei Scorpionului. Se presupune că au fost puşi la păstrare, precum celelalte gunoaie mărunte despre care nu era nevoie să afle publicul american. Oricum, asta e versiunea oficială. Dar asta a fost prin ’70, cu nişte ani buni înainte să fii angajat tu, Jeff. Aşadar, ce s-a întâmplat? Au devenit companie privată?

Jeff îi aruncă o privire speriată.

— Ai auzit asta?

— Nu. Dar n-ar fi pentru prima dată când o gaşcă de pungaşi bătăuşi de profesie nu pot suporta pensionarea anticipată şi intră pe piaţă. Asta s-a întâmplat?

— Riposta Scorpionului au fost reţinuţi.

Jeff era încă supărat. Trase alte şerveţele din cutia de pe măsuţă. Carl îl urmări impasibil.

— Reţinuţi de cine?

Norton avea deja răspunsul.

— De Statele Rim. Aşa trebuie să fi fost. Tocmai se dezlănţuiseră, zona Pacificului era viitorul lor. Merita să se ţină de orice le-ar fi dat un avantaj, nu-i aşa?

— Aşa e, frăţioare.

Jeff îndepărtă şerveţelele de la nas doar cât să dea pe gât o înghiţitură de coniac.

— Acum începeţi să vedeţi imaginea de ansamblu?

— Toni Montes, spuse Cari. Jasper Whitlock, Ulysses Ward, Eddie Tanaka. Toţi ceilalţi. Toţi făceau parte din personalul Scorpionului?

— Da. Nu cu numele astea, dar da.

— Şi Onbekend.

— Da.

Vocea lui Jeff Norton căpătă o anumită nuanţă. Carl se gândi că ar putea fi teamă.

— Şi el. Câteodată. Venea şi pleca, ştii tu. Transferat temporar.

— Dar nu şi Merrin?

Directorul Human Cost pufni.

— Pentru noi, Onbekend *era* Merrin. Nu ştiam despre celălalt, nimeni nu ştia că erau doi, zise privind în pahar. Până acum.

Carl traversă biroul până la bar. Studie colecţia de sticle şi pahare. Taverna din Bayview îşi făcu loc în mintea lui – el bând cu Sevgi Ertekin whisky furat din spatele barului, mirosul împuşcăturilor încă plutind în aer. Îşi simţi furia alunecându-i rapid prin măruntaie, ar fi vrut să distrugă totul din dulap, să apuce de gât o sticlă spartă, să se întoarcă cu ea la Jeff Norton şi…

— Cercetarea n-djinn asupra victimelor nu a găsit nicio legătură între ele, spuse inexpresiv. Ceea ce înseamnă că, probabil, în Rim aţi folosit un n-djinn de mare putere de-al vostru ca să îngropaţi oamenii ăştia în noile lor vieţi. Nu pot să văd decât un singur motiv pentru care cineva s-ar osteni să facă asta.

— Lichidarea afacerii.

Revelaţia aduse o urmă de uimire în glasul lui Tom Norton:

— Închideai întreaga operaţiune şi împrăştiai resturile.

Carl se reîntoarse cu faţa la canapea, cu mâinile goale.

— Când, Jeff? Când şi de ce?

Jeff Norton aruncă o privire spre fratele lui.

— Credeam că o să reuşeşti să-ţi dai seama de asta şi singur, Tom.

Delegatul COLIN dădu aprobator din cap.

— Ai venit aici şi ai preluat postul la Human Cost în ’94. Erai şi tu îngropat. Trebuie să fi fost cam pe atunci.

Jeff puse jos ultimul ghem de şerveţele însângerate şi se

întinse să ia altele. Pe buze îi juca un surâs subţire. Puţin sânge îi picură peste zâmbet înainte de a-l putea şterge.

— De fapt, ceva mai devreme, zise. Odată pornită asemenea acţiune, e ca o avalanşă şi durează un timp ca s-o opreşti. Să zicem ’92 pentru decizie, începutul lui ’93 pentru încetarea operaţiunilor. Şi noi dispăruserăm cu toţii, anul următor.

Carl se apropie.

— Am întrebat de ce.

Directorul Human Cost îi întoarse privirea, tamponându-şi nasul. Încă mai părea că zâmbeşte.

— Nu poţi să ghiceşti?

— Jacobsen.

Numele îi ieşi de pe buze, răsunând ca o invocaţie. Epoca respectivă, din ’89 până în ’94, îi ardea în amintire ca o înregistrare video pentru media. Revolte, mulţimi dând năvală şi cordoane de poliţişti în armuri, vehicule în flăcări. Oameni sfinţi dogmatici şi conducători politici bombastici, comunicate şi discursuri UNGLA şi, în spatele tuturor acestora, figura liniştită, cu început de chelie, a împuternicitului suedez citind din raportul lui cu intonaţia măsurată a diplomatului de carieră, ca un om care încearcă să deschidă o umbrelă în timpul unui uragan. Cuvintele alunecând, greşit rezumate, citate corect, citate greşit, scoase din context, folosite şi răsfolosite drept capital politic. Senzaţia înspăimântătoare, înfiorătoare că, la urma urmelor, totul avea ceva de-a face cu el, Carl Marsalis, cel mai bun de la Osprey; că, oricât de imposibil ar fi părut cândva, un curent de opinie idiot al rumegătoarelor conta acum cu adevărat, că viaţa lui avea să fie afectată în cele din urmă.

Jacobsen.

O da, până la urmă avea să fie afectată.

De la eroi sub acoperire la monştri scoşi la paradă în mai puţin de cinci ani. Sentinţe deprimante, alegeri şi mai deprimante; lagărele sau somnul lung şi exilul în lagărele nesfârşite de pe Marte, azvârliţi spre unul dintre ele de mulţimea idioată, ca un condamnat împins să-şi aleagă

spânzurătoarea.

Şi criocapsula, rece şi strâmtă, umplându-se încet cu gel în timp ce sedativele îi îndepărtau impulsul de panică, la fel cum i se luase şi echipamentul de luptă la demobilizare. Somnul lung, căzând peste el ca umbra unei clădiri înalte cu o mie de etaje, acoperind soarele.

Jacobsen.

Jeff Norton se întinse din nou după pahar.

— Aşa e, Jacobsen. Nu eram siguri că Acordurile vor arăta la fel ca în ’92; erau încă în stadiul de proiect. Dar mesajele erau destul de clare. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce cărămizi o să cadă.

Tom Norton scutură din cap.

— Ce are asta de-a face? Bun, voi îl aveaţi pe Onbekend. Dar toţi ceilalţi – Montes, Tanaka, restul. Ei nu erau variante, erau oameni obişnuiţi. Tu erai un om obişnuit. De ce ar fi contat Jacobsen?

Stând în faţa directorului Human Cost, Carl întrezări, vag, ceea ce avea să urmeze.

— A contat – zise el sec – din cauza a ceea ce făceau. Corect, Jeff? Nu era vorba de personal, nu-i aşa? Era vorba de ceea ce făcea Riposta Scorpionului. Care era domeniul tău, Jeff? Şi nu-mi cere să ghicesc din nou, pentru că o să te doară.

Jeff Norton ridică din umeri şi goli paharul de coniac.

— Reproducerea, zise.

Fratele lui clipi.

— Reproducerea cui?

— *Of, pentru numele lui Dumnezeu,* Tom, a cui crezi?

Gesticulă violent, aproape răsturnând sticla. Coniacul părea să i se fi urcat la cap.

— Reproducerea *variantelor.* Ca prietenul tău de aici, ca Nuying. Tot ce puteam prinde pe acolo.

— Acolo? întrebă Carl din adâncul unui calm imens, copleşitor. Vorbeşti despre teritoriul chinez?

— Da.

Jeff ţinu şerveţelele apăsate pe nas, desfăcu cu o mână capacul sticlei şi îşi turnă încă un pahar.

— Riposta Scorpionului efectua misiuni sub acoperire în Asia de Sud-Est şi în China încă de la începutul secolului trecut. Era terenul lor de joacă, intrau şi ieşeau ca o sulă unsă. Noul mandat însemna pur şi simplu să intre şi să obţină ceea ce părea a fi un material promiţător. Înainte de Jacobsen, ştiinţa variantelor încă mai părea un drum pe care să apuci. Chinezii încă lucrau în plin avânt, nu existau proteste privind drepturile omului care să le stea în cale, ei erau în fruntea jocului. Ţelul nostru era să-i ajungem din urmă.

Carl observă cum Tom Norton se uita de jur-împrejurul încăperii, năuc, neîncrederea pură ciocnindu-se cu înţelegerea.

— Human Cost. Material promiţător. Vorbeşti despre oameni? Iisuse Hristoase, Jeff, tu vorbeşti despre *oameni?*

Fratele său ridică din umeri şi bău.

— Desigur. Oameni, ţesuturi vii, embrioni criocapsulaţi, note de laborator, orice. La scară mică, dar eram implicaţi în toate. Eram o unitate mare, Tom. Multă susţinere, multe resurse.

— Nu e posibil, spuse Norton făcând un gest cu ambele mâini, ca şi cum ar fi împins ceva. Ne spui că Human Cost era… tu ai *condus* Human Cost ca… ca pe un fel de program pirat de teste genetice?

— Nu, nu chiar aşa. Human Cost asigura spatele, era doar acoperirea – o spoială de operaţiuni caritabile care mascau acţiunile de aici, din Rim. Era puţin mai mică pe atunci, încă nu aveam finanţare oficială din partea statului înainte să vin aici s-o conduc oficial. Atunci era gherilă. Câteva case de tranzit ici-colo, câteva firme industriale pe malul oceanului, în San Diego. Riposta Scorpionului era vârful, aduna informaţiile, intra şi aducea marfa.

Jeff se uită la fratele lui fără să-l vadă.

— …Organizau adevăratele laboratoare şi taberele.

— Taberele, repetă Norton îngreţoşat. Laboratoare negre, aici în Rim? Nu te cred. Unde?

— Unde crezi, frăţioare? Unde aruncă cei din Rim tot ce nu le place cum pute?

— În Jesusland, zise Carl şi dădu din cap pentru sine. Sigur, de ce nu? La urma urmelor, anticipau Cimarron şi Tanana. Unde v-aţi instalat? În Nevada? E drăguţ şi aproape de graniţă. Utah, poate?

Jeff scutură din cap.

— Wyoming. Un spaţiu larg, slab populat. Nu era nimeni care să vadă ce se petrece, nimeni căruia să-i pese, iar oficialităţile de prin părţile alea îţi smulg mâna din încheietură de bucurie dacă oferi bani buni pentru folosirea terenurilor. Le-am spus pur şi simplu că e vorba de un alt proiect legat de recoltele modificate genetic.

Continuă să privească ca prin sticlă, fără să se concentreze pe ceva anume.

— Presupun că ăsta e chiar adevărul, nu? Am luat câteva sute de kilometri pătraţi, înconjuraţi de garduri electrificate. Câmpuri minate şi scanere, înştiinţări ale marilor corporaţii anunţând „Accesul interzis."

Vocea lui coborî, transformându-se într-o şoaptă.

— Le-am văzut o dată. Le-am văzut funcţionând, funcţionau perfect, şi nu era nimeni acolo care să ştie sau să-i pese.

— Ce s-a întâmplat cu toate astea când v-aţi repliat? întrebă Carl liniştit.

— Nu bănuieşti?

Omul negru ţâşni, izbindu-i tibia lui Jeff Norton chiar sub genunchi. Directorul Human Cost icni şi se ghemui. Carl îl înhăţă de păr şi îl lovi cu faţa de tăblia mesei. Trase înapoi, lovi din nou…

Apoi Tom Norton i se puse în cale, ţinându-l cu mâinile şi trăgându-l înapoi.

— Destul, zise delegatul COLIN.

Carl îl ţintui cu privirea.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Am spus că e destul. Avem nevoie de el conştient.

La picioarele lor, Jeff se ghemuia în poziţie fetală pe podea, între măsuţa de cafea şi canapea, ferindu-se de lovituri. Carl îl mai fixă câteva clipe pe Norton, apoi îşi smuci capul. Îl târî pe directorul Human Cost înapoi pe

canapea şi îl aruncă acolo. Se aplecă astfel încât să-l privească în ochi.

— Ţi-am spus să nu mă mai pui să ghicesc, zise cu ton egal. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tabăra din Wyoming când Scorpionii s-au repliat.

— Bine.

Cuvântul ţâşni din gura lui Jeff ca din spatele unui dig spart. Începuse iar să-i curgă sânge din nas, scurgându-i-se în mâinile făcute căuş.

— Am incendiat-o, am incendiat-o, fir-ar al dracului, bine? Scorpionii au intrat înăuntru, au ucis pe toată lumea – şi pe subiecţi, şi personalul angajat. Apoi au minat terenul, l-au aruncat în aer, au ars totul. N-a mai rămas nimic decât cenuşa.

În mintea lui, Carl văzu cum trebuia să fi fost, pocnetul sporadic al armelor mici, urletele de panică şi ţipetele întrerupte, reduse la tăcere, trosnetul flăcărilor. Scârţâitul de coardă ruptă şi bufnetul exploziilor prin tabără, pe măsură ce încărcăturile detonau. Mai târziu, îndepărtându-se – focul pe linia întunecată a orizontului, privit de la distanţă. Ca Ahvaz, ca Tashkent, ca hotelurile din Dubai.

Semnalul vechi de când lumea. Bestia dezlănţuită.

— Şi nimeni n-a spus nimic? întrebă Norton, incredul.

— Iisuse, Tom, ai auzit ceva din tot ce-am spus? zise Jeff izbucnind într-un râs înecat în muci. Vorbim despre *Republică.* Sindromul Guantanamo, ştii? Dacă faci ceva suficient de departe, *pe toţi îi doare-n cur.*

Carl se întoarse lângă birou şi se sprijini de marginea lui. Nu făcea parte din procedura de interogare; ar fi trebuit să stea aproape, să păstreze presiunea continuă. Dar nu era convins că se putea stăpâni dacă s-ar fi apropiat cât să-l ajungă cu braţul pe Jeff Norton.

— Bine, rosti posac. Riposta Scorpionului îşi îngroapă urmele, aşa că nu mai există niciun fel de legătură în fluxul de date. Nimic din toate astea nu explică de ce sunt ucişi acum toţi, paisprezece-cincisprezece ani mai târziu. Cineva face din nou curăţenie. De ce acum?

Directorul Human Cost îşi ridică faţa însângerată şi-şi

dezgoli dinţii într-un rânjet mânjit. Părea să tremure, scuturat de ceva apropiat râsului.

— Avansarea în carieră, zise amar. Ortiz.

Capitolul 50

A doua zi, dis-de-dimineaţă, prinseră o cursă Cathay Pacific spre New York. Carl ar fi preferat să nu aştepte, dar avea nevoie de timp ca să dea câteva telefoane şi să-şi facă planul. De asemenea, voia ca Tom Norton să ia deciziile după un somn bun – dacă putea să doarmă – şi să înfrunte întreaga problemă în lumina unei noi zile. Luând toate acestea în considerare, cărţile lui erau mai bune decât se aşteptase, însă Norton încă reprezenta o necunoscută, mai ales după felul în care lucrurile se prezentaseră în final la Human Cost Foundation.

La aeroport, legitimaţiile COLIN pe care le avea Norton îi ajutară să treacă rapid prin filtrele de securitate şi să ajungă la bord înaintea tuturor celorlalţi. Carl ocupă un loc rezervat lângă fereastră, aşteptând să se umple naveta şi privind fără să vadă pista de ciment, biciuită de perdelele de ploaie împinse de vânt. Dincolo de contururile clădirilor terminalului, o lumină palidă şi lugubră se scurgea pe cer, printre nori grei, de culoarea fierului. Vremea se stricase peste noapte şi părea hotărâtă să rămână aşa.

Prognoza pentru New York anunţa: rece, uscat şi senin. Gândurile din mintea lui erau asemănătoare.

Naveta suborbitală se mişcă puţin pe trenul de aterizare, apoi începu să dea înapoi. Carl îşi flexă mâna dreaptă, apoi strânse pumnul. Îşi aminti greutatea netedă şi sticloasă a ornamentului de pe biroul directorului Human Cost. Privi într-o parte spre Tom Norton, aşezat pe scaunul de lângă el. Delegatul COLIN îl surprinse – avea o expresie sălbatică din cauza demonilor care nu-l lăsaseră să doarmă.

— Ce-i?

Carl scutură din cap.

— Nimic. Mă bucur că eşti aici.

— Lasă-mă dracului în pace, Marsalis. Am promis ceva. O să mă ţin de promisiune. N-am nevoie de ritualurile tale

de frăţie în luptă.

— Nu e vorba de frăţie.

Carl se întoarse din nou spre fereastră.

— Mă bucur că eşti aici, pentru că treaba ar fi fost de o sută de ori mai grea fără tine.

O scurtă pauză. Pe fereastră, clădirea terminalului alunecă în afara câmpului vizual când naveta se roti. Carl putea simţi ezitarea lui Norton.

— Asta nu te-ar fi oprit totuşi, zise el în cele din urmă. Nu-i aşa?

Carl îşi întoarse capul ca să-l privească în faţă, apăsându-şi ceafa pe spătarul capitonat al scaunului. Nici el nu dormise prea mult. Elena Aguirre stătuse într-un colţ întunecos al camerei lui de hotel cam toată noaptea, prefăcându-se a fi Sevgi Ertekin, fără să reuşească prea bine.

— Nu, până la urmă, nu.

— Aşa faci? îl întrebă Norton.

— Ce să fac?

— Să devii un treisprezece. Despre asta e vorba, să nu te laşi oprit?

Carl îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu. E vorba de programarea genetică. De ce, te simţi lăsat pe dinafară?

— Nu, spuse Norton, lăsându-se şi el pe spătarul scaunului. Doar încercam să înţeleg.

Naveta rula constant către pista de lansare. Ploaia lovea ferestrele, lăsând dâre piezişe din cauza vântului. Se auzi un clinchet slab – semnalul de închidere a centurilor de siguranţă se aprinse pe panoul LCLS de deasupra capetelor lor, completat de instrucţiuni animate. Îşi făcură de lucru cu fâşiile groase de material capitonat. De obicei, ca şi în cazul cântecului de sirenă al pregătirii pentru formatul *v,* Carl nu se simţea bine odată prins în reţeaua de siguranţă – îi declanşa mici impulsuri de evadare în întreg corpul şi trebuia să li se opună în mod conştient, cu un calm antrenat la Osprey. Dar de data asta netezi cum trebuie centurile încrucişate, inspiră adânc şi constată,

şocat ca atunci când încerci să urci o treaptă care nu se află acolo, că nu simţea absolut nimic.

Numai sentimentul unui ţel bine stabilit, străbătându-l rece, ca la declanşarea meshului.

— Îmi pare rău, îi spuse bărbatului de lângă el. De fratele tău. Îmi pare rău că a trebuit să fie aşa.

Norton nu spuse nimic.

În spate, pe rândul lor, un ţiuit slab, dar insistent anunţa că un idiot nu reuşise să se lege corect. Un steward apăru şi trecu în grabă pe lângă ei ca să-l ajute. Motoarele navetei îşi înteţiră zbârnâitul leneş, începând să capete forţă. Pe panoul LCLS, un mesaj cu litere violete, în chineză, apoi în engleză, spaniolă şi arabă, creştea şi apoi dispărea. Gata de decolare.

Carl se uită la delegatul COLIN care stătea tăcut.

— E unul dintre motivele pentru care eşti aici, aşa-i?

— Motivul pentru care sunt aici e Sevgi, zise Norton cu voce gâtuită.

Ţiuitul motoarelor ajunse la un punct culminant; naveta se deblocă şi ţâşni pe pistă. Carl se simţi încă o dată apăsat de spătarul scaunului, de data asta cu o forţă dincolo de propriile sale puteri.

Închise ochii şi se lăsă în voia senzaţiei.

Ajunseră la cer în urletul turbinelor. Combustibilul suborbitalului se aprinse şi îi azvârli pe traiectoria curbă care înconjura lumea. Reţeaua centurilor de siguranţă îl îmbrăţişa strâns.

— Ticălosul de Ortiz, zise Norton cu voce tare, lângă el.

În trepidaţia şi zgomotul zborului, nu era limpede dară vorbeşte cu altcineva sau doar cu el însuşi.

De data asta, intonaţia îi era calmă şi greu de definit, dar undeva, în adâncul ei, lui Carl i se păru că distinge ceva asemănător disperării.

※

Norton nu fusese cu adevărat surprins când Jeff scuipase numele, dar nu pentru că nu l-ar fi şocat.

Pur şi simplu surpriza nu mai reprezenta o opţiune: glandele responsabile cu trezirea ei erau deja

suprasolicitate, fuseseră aşa încă din seara trecută, când Marsalis îi pusese înregistrarea convorbirii lui Jeff şi-i povestise despre Ren. Şi cu siguranţă nu ar fi contat mai mult decât trădarea propriului frate.

Dar cumva conta.

Încă îşi amintea schimbarea atunci când Ortiz fusese numit la Jefferson Park, când politicianul suplu şi dinamic din Rim se transformase din consultant politic într-un adevărat conducător politic al Americilor. Îşi amintea senzaţia de dezgolire pe măsură ce straturile birocraţiei erau eficientizate sau pur şi simplu reduse la personalul de bază. Îşi amintea cum nişte conducători mărunţi precum Nicholson şi Zikomo fugeau la adăpost. Noile angajări şi promovări, Andrea Roth, Lena Oyeyemi, Samson Chang. El însuşi. Valul schimbărilor şi aerul proaspăt pe care părea să-l aducă, ca şi cum cineva ar fi deschis brusc toate ferestrele dinspre East River.

Altădată, într-un alt timp, l-ar fi făcut în faţă mincinos pe cel care i-ar fi adus o astfel de veste, ar fi refuzat să creadă.

Dar acum se adunaseră prea multe. Vechiul peisaj fusese distrus în jurul lui. Sevgi, Jeff, urmările cazului Merrin – totul era în flăcări, prea fierbinte pentru a putea fi atins fără să fii rănit.

— A fost ideea lui Tanaka de la bun început.

Jeff, turnând totul. Îşi tampona din nou nasul, de data asta cu bucăţi rupte de şerveţel îndesate în fiecare nară, avea un alt pahar de coniac şi un ton uşor nesigur.

— A venit la mine acum doi ani, doi ani şi jumătate, cu schema asta tâmpită. Îl putem tapa pe Ortiz de bani serioşi dacă îl ameninţăm pur şi simplu că facem publică afacerea cu Riposta Scorpionului.

— De ce la tine? întrebă Marsalis.

Jeff ridică din umeri.

— Eu eram tot ce avea el. În ’94, când ne-am împrăştiat, nu au existat legături, n-am privit în urmă. În afară de Ortiz, numai eu mi-am păstrat identitatea, numai eu eram o persoană publică. Tanaka – pe atunci îl chema Asano,

Max Asano – m-a văzut la televizor, la conferinţa din Bangkok în problema refugiaţilor din Pacific Rim. Aşadar s-a strecurat peste graniţă, mi-a luat urma până la casa din Marin şi mi-a expus planul. Aranjase totul, conturile secrete din Hawaii, deconectarea financiară definitivă, întreaga metodă. Aveam totul de-a gata.

— Ortiz? întrebă Norton, care încă nu se putea dumiri. Alvaro Ortiz a condus Riposta Scorpionului? De ce mama dracului s-ar fi amestecat în aşa ceva?

Jeff îi aruncă o privire plictisită.

— Of, maturizează-te, Tom. Pentru că e un porc de politician, un samsar de putere cu ochii pe şansele cele mai mari. Aşa a fost întotdeauna. Atunci, imediat după Secesiune, era doar un junior în căutare de oportunităţi. A pus mâna pe Riposta Scorpionului şi a exploatat-o cât a putut de mult, adică destul de aproape de nivelul politic. Când a apărut Jacobsen şi protocoalele care trebuiau încălcate au devenit prea stricte ca să rişte, a închis anticipat Scorpionul şi a mers mai departe, reuşind să fie ales. Aşa se face, Tom. Stai înaintea tuturor, ştii când să te dai la o parte şi ţii ochii deschişi pentru următoarea ocazie.

— Următoarea ocazie fiind COLIN.

— Da, exact, frăţioare.

Expresia de pe faţa lui Jeff deveni întunecată şi nemulţumită.

— Porcul de Ortiz face şapte ani de învestitură în birourile din Rim, apoi negociază preschimbarea lor în consultanţă la Colony Initiative. Alţi şase ani acolo şi urcă în vârful ierarhiei, iar acum se vorbeşte despre ONU.

— Numai bun de muls, zise Marsalis.

— Mda, mă rog, aşa s-a gândit Tanaka.

Jeff luă o înghiţitură de coniac, cutremurându-se.

— Şi-a imaginat că există douăzeci-treizeci de persoane din fostul Scorpion, împrăştiate prin toată America de Nord cu noile lor identităţi, astfel că Ortiz n-avea cum să ştie din partea cui vine şantajul şi nici nu putea aranja găsirea şi asasinarea tuturor. În plus, avea acces la fondurile COLIN, putea stoarce câteva milioane de ici, de

colo, îi era uşor să facă plăţile. Linia rezistenţei minime.

— Dar Ortiz nu e aşa, replică automat Norton, tresărind.

— Nu. Asta i-a scăpat lui Tanaka.

— Şi ţie la fel, sublinie Marsalis. De ce ar fi avut Tanaka nevoie de tine? De ce nu şi-a îndreptat cererea direct către Ortiz?

O altă ridicare din umeri.

— A spus că voia un intermediar. Nu ştiu, poate doar avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să lucreze. Trebuie să fie un joc dur, nu-i aşa? Să ai o identitate falsă pentru tot restul vieţii. Să-ţi acoperi trecutul şi să nu poţi sta de vorbă cu nimeni despre el.

Marsalis îl fixă pe Jeff ca pe ceva ce trebuia strivit.

— O, îmi frângi inima. Cum de i-au trebuit acestui Asano, Tanaka sau cum i-o spune, aproape zece ani ca să ajungă la şantaj?

— Nu ştiu, replică Jeff obosit. Personalul Scorpionului a primit bani buni ca să dispară, făcea parte din înţelegere. Dar nu toată lumea ştie cum să se descurce. Poate lui Tanaka i-au trebuit paisprezece ani ca să-şi facă praf partea. Sau poate a avut ghinion în urmă cu câţiva ani şi a pierdut tot ce câştigase. În Republică, dacă rămâi fără bani, nu primeşti prea mult ajutor ca să te pui din nou pe picioare.

— Corect. Aşadar acest amărât de pungaş, fost agent sub acoperire, vine la tine cu o schemă formidabilă prin care să forţeze mâna unuia dintre cei mai puternici oameni ai sistemului corporatist şi politic american. Şi tu pur şi simplu pui botul?

Jeff îşi goli din nou paharul, aplecându-se deasupra lui.

— Sigur. De ce nu? Ar fi putut să meargă.

— Am auzit-o şi pe asta. Cum ar fi funcţionat?

Jeff se întinse după sticlă.

— Ideea lui Tanaka era să-mi trimită mie cererile de şantaj, iar eu să i le duc lui Ortiz ca şi cum aş fi fost speriat. Eu îl convingeam pe Ortiz să plătească, îi explicam care era mişcarea deşteaptă şi mă ofeream să acţionez ca intermediar pentru ca el să rămână curat.

Norton clătină din cap.

— Dar Ortiz nu e aşa. El n-ar fi... Doamne, ar fi trebuit să ştii asta, Jeff. Cum de nu ţi-ai dat seama?

Jeff îi aruncă o privire hăituită. Desfăcu sticla de coniac.

— De ce crezi, frăţioare? Voiam blestemaţii ăia de bani.

— Da, dar trebuia să fi...

— Pur şi simplu *n-am făcut-o,* Tom. Bine?

Trânti sticla, lichidul palid legănându-se şi stropind prin gâtul destupat. Vocea lui Jeff urcă, de la tonul defensiv ajungând la furie amară:

— Oricum, ce ştii tu despre viaţa mea? Pentru tine e în regulă, cu nenorocita ta de insignă COLIN, cu promovarea pe care ţi-am aranjat-o eu, în apartamentul tău de la etajul de sus, pe Canal Street şi toată viaţa ta fără constrângeri şi fără costuri. Ştii cât câştig eu aici, la Human Cost? Pentru zile de muncă de paisprezece ore, şase şi uneori şapte pe săptămână, ai habar cât câştig? Am doi copii, Tom, o soţie cu gusturi costisitoare şi încă n-am fond de pensie. Ce ştii tu despre toate astea, Tom? Tu *pluteşti,* tu pluteşti dracului prin viaţă. Aşa că nu veni la mine să-mi spui ce trebuia şi ce nu trebuia să ştiu. Am vrut banii şi atât. Am intrat în afacere.

Norton se holbă la el, prea amorţit ca să culeagă piesele şi să le facă să se îmbine. Era prea mult, o prea mare parte a lumii lui era aruncată în aer.

— Nu locuiesc pe Canal Street, Jeff, spuse prosteşte. N-am locuit niciodată acolo. E Lispenard. Ar fi trebuit să ştii asta.

— Nu-mi spune ce-ar fi trebuit să ştiu, fir-ar al dracului!

— Mai bine povesteşte-ne ce n-a mers bine, sugeră Marsalis. Ortiz n-a vrut, aşa-i?

— Nu, zise Jeff şi se întinsese din nou după sticlă. Ba da, la început. Şi-a transferat o parte din fondurile proprii, m-a pus să fac o plată anticipată şi să încerc să câştig timp. Apoi, când a sosit următoarea cerere a lui Tanaka, m-a luat deoparte şi mi-a spus ce urma să facem.

Marsalis dădu din cap.

— Să-i exterminaţi pe toţi cei care ar fi putut s-o facă.

— El… zise şi făcu un gest neajutorat. Ţinuse evidenţa tuturor. Eu nu ştiam asta, dar el ştia exact unde se afla fiecare dintre ei. Sau oricum, de unde porniseră. Unii se mutaseră, spunea el, deci avea să dureze puţin mai mult să le ia urma. Dar indiferent cum, toţi ar fi trebuit să dispară. Şi eu stăteam acolo, Tom, şi nu-mi venea, fir-ar al dracului, să cred ce aud. De fapt…

Glasul lui Jeff devenise aproape plângăcios:

— …Noi nici nu cerusem prea mult.

— Nu era vorba de bani, zise Norton distant.

Marsalis se întinse şi luă sticla din mâinile tremurătoare ale lui Jeff. Turnă în pahar.

— La un pas de numirea la ONU. V-aţi pus cu persoana nepotrivită exact când îşi permitea mai puţin.

— Da.

Jeff stătea uitându-se la băutura pe care treisprezecele tocmai i-o turnase.

— Aşa a spus şi el: „Miza e prea mare aici, Jeff. Nu ne putem expune acum. Trebuie să fim duri.” Am încercat să-l calmez, să-l conving că nu sunt chiar atât de mulţi bani. Dar lui nu i-a păsat. I-am spus că va fi prins, că nimeni nu scapă dacă ucide atâţia oameni, atâţia tipi care au fost la operaţiuni speciale. Ar fi nevoie de o echipă întreagă ca să-i scoţi din circulaţie, iar ei ar avea la fel de multe informaţii despre tine ca şantajiştii iniţiali.

— Sau, zise Marsalis, aduci înapoi un membru al vechii echipe, în care poţi avea încredere că-şi face treaba. Singura persoană care nu-şi permite să se afle ceva, şi care nu lasă nostalgia şi camaraderia să-i stea în cale. Singura persoană programată să fie aşa – un treisprezece.

Jeff doar se mulţumi să dea din cap, lăsându-l pe negru să vorbească. El era secătuit.

— Toată lumea credea că Merrin a plecat pe Marte, continuă Marsalis cu o mişcare a capului care ar fi putut fi o aprobare. Un treisprezece numit Merrin chiar *a plecat* pe Marte. Astfel că apare celălalt Merrin, Onbekend, aproape invizibil aici, pe Pământ. Şi-a înscenat propria dispariţie, şi-a găsit un frate surogat pe *altiplano,* un rai al siguranţei.

Din când în când, juca rolul de *pistaco* pentru fratele lui, când băieţii răi din partea locului trebuiau speriaţi, dar restul timpului îi aparţinea. Până când deodată îi bate la uşă fostul lui şef, spunându-i că totul e pe cale să se ducă dracului. Un dobitoc nerecunoscător din fosta echipă ameninţă să dea totul în vileag, iar singura cale să se asigure că aşa ceva n-o să se întâmple este să-i cureţe pe toţi membrii vechii echipe rămaşi încă în viaţă. Oare Onbekend vrea slujba? zise Marsalis desfăcându-şi mâinile. Probabil că nu, dar nu are de ales. Dacă Ortiz nu plăteşte, şantajiştii se supără şi se răspândeşte vorba despre Riposta Scorpionului. Şi nu se ştie cât de departe ar putea ajunge firul ăsta. Tot ce a reuşit să obţină Onbekend pentru sine pe teritoriul lui Manco Bambaren este pus sub ameninţare. Există şanse să ajungă într-un lagăr pentru că, dacă e găsit, îl aşteaptă fie asta, fie glonţul. Te rog să contribui la explicaţii, Jeff, dacă am înţeles ceva greşit.

— Nu, ai dreptate.

Jeff sorbi din băutură, ţinând paharul în faţă cu ambele mâini şi privind în gol.

— Când Ortiz s-a dus cu asta la Onbekend, şi-a dat imediat seama ce trebuia să se întâmple.

Marsalis rânji. Nu era o imagine plăcută.

— Curăţenie totală, nu? La fel ca în Wyoming.

— Era singura cale, spuse Jeff.

— OK, dar Onbekend nu e prost. Ştie că nu poate reuşi să asasineze vreo treizeci de foşti soldaţi fără să lase vreo urmă, măcar în câteva locuri ale crimei. Şi, odată ce acea urmă ajunge în sistem, el e la fel de nenorocit ca şi când i-ar fi lăsat pe şantajiştii lui Ortiz să dea în continuare informaţii. Pentru că singurul treisprezece care are acea amprentă genetică se află pe Marte. Astfel că, dacă apare aproape de victimele din Rim sau din Republică, o să se dezlănţuie iadul. Cu asta îl înfruntă pe Ortiz, aici e punctul sensibil.

— Iar Ortiz e la COLIN, zise Norton gânditor.

— Corect. Aşa că înscenează alibiul perfect pentru Onbekend. Nu numai că îl aduc pe Merrin înapoi de pe

Marte ca să fie răspunzător pentru probele genetice recoltate, dar îi pun în cârcă omului prăbuşit toate crimele. Îl ţin izolat în timp ce Onbekend îşi face treaba, apoi îl lasă să moară într-un fel plauzibil, ca să fie găsit de RimSec. Cu puţină dibăcie, ar putea chiar aranja ca RimSec să-l prindă şi să-l omoare ei înşişi. Toată lumea primeşte medalii, nimeni nu e prea atent la urmări, pentru că totul e al naibii de curat. La urma urmelor, nu te poţi pune cu probele genetice – iată-vă monstrul, mort în ţărână.

Norton îşi privi fratele, fără să poată denumi sentimentul pe care îl încerca. Spera să fie milă.

— Jeff, nu-i de mirare că Ortiz a plătit la început, îi spuse. Avea nevoie de timp ca să pună totul la cale. Trebuia să-l aducă pe Merrin înapoi înainte ca Onbekend să se apuce de treabă.

— Iar Onbekend a traversat graniţa texană şi a început cu Tanaka, zise Marsalis clătinând din cap. S-ar fi putut opri aici, dacă ar fi ştiut. Dar el nu ştie, nu are şansa să scoată nimic de la Tanaka, poate nici nu şi-ar fi putut permite să aibă încredere în el, chiar dacă ar fi spus ceva, aşadar e loial. Ucide în Republică, pentru că acolo e mai uşor – secţii de poliţie slab finanţate, tehnologie informatică de calitate slabă, cea mai mare rată a omuciderilor de pe planetă şi o masivă pătură socială inferioară în care să se ascundă. Se îndreaptă spre Rim numai după ce a terminat treaba uşoară, mişcându-se mai încet acum, pentru că aici se luptă cu RimSec. Şi totuşi, ajunge la Jasper Whitlock şi Toni Montes, probabil mai rămăseseră doar câţiva, şi apoi…

Se întoarseră amândoi spre Jeff Norton.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marsalis amabil. Ţi-ai pierdut curajul, jucând de la ambele capete? Te-ai gândit că poate Ortiz se prinsese, aflase că şi tu făceai parte din poveste? Ai început să te gândeşti că probabil ultimul glonţ al lui Onbekend avea să fie pentru tine?

— Nu!

— Nu mă minţi, fir-ar al dracului!

— Ce s-a întâmplat la New York? întrebă Norton, fixând

chipul fratelui său. Cineva a comandat împuşcarea lui Ortiz. Categoric nu a fost Tanaka, el era deja sub pământ. Rămâi tu, Jeff.

Jeff îşi feri privirea.

— Erau oamenii lui Tanaka, şopti. O asigurare. Dacă ceva mergea prost îmi dăduse numărul ăla din Houston, în caz că nu reuşea să regleze afacerea înainte să fugă. Sau în caz că el… nu scăpa. Contractul era deja plătit, eu doar trebuia să sun şi să-l pun în mişcare.

Marsalis izbucni într-un hohot scurt.

— Ai aşteptat destul de mult, nu-i aşa? Sau echipei de genii i-au trebuit patru luni ca să ajungă din Texas în Uniune?

Norton pocni din degete.

— Whitlock.

Văzu cum fratele său tresărise auzind numele. „O, Doamne, Jeff”. Transpuse ideea în cuvinte pentru a fi nevoit să audă ca să creadă.

— Onbekend a traversat graniţa în Statele Rim şi l-a ucis pe Whitlock, pe 2 octombrie. Probabil ai aflat la ştiri, ai recunoscut faţa lui Whitlock.

— Da, chiar aici, în Bay Area, zise Marsalis şi fluieră prelung şi gros, cu o îngrijorare batjocoritoare. Cam prea aproape ca să te simţi confortabil, nu-i aşa, Jeff?

— Aşa că ai dat telefon, spuse Norton sec.

— Bine, da, am dat telefon!

Marsalis mormăi.

— Şi totul frânează brusc. Onbekend se opreşte, cel puţin până află dacă Ortiz o să rămână în viaţă sau o să moară.

— Imediat după Whitlock, m-ai căutat pe mine, îşi dădu seama Norton deodată. Mi-ai sugerat să-l scot pe Marsalis din Jesusland şi să-l angajez. Asta ce-a fost, puţină presiune suplimentară care să-l facă pe Onbekend să se ţină de treabă?

Amuzamentul înflori pe faţa omului negru.

— *Tu* m-ai scos din South Florida State, Jeff? Îţi sunt dator *ţie* pentru asta? întrebă şi chicoti. Omule, cred că

glumeşti.

— Mă săturasem să aştept, spuse Jeff repezit, gâtuit de o furie subită, lipsită de forţă. Trecuse o săptămână de când apelasem echipa din Houston şi nimic. Eu nu ştiam nimic despre ei, cât de buni sunt…

— Nu erau foarte buni, zise Marsalis sumbru.

— Mda, mă rog, eu m-am gândit că poate au fost prinşi la graniţă încercând să intre în Uniune. Sau poate au luat banii şi s-au dat la fund. N-aveam de unde dracului să ştiu, Tom. Eram speriat. Ştiam că tu n-o să amesteci UNGLA, am încercat să te conving eu, m-am gândit că poate asta o să-l sperie pe Ortiz. Dar n-a mers, spuse Jeff aruncând o privire spre Marsalis. M-am gândit că poate el o să-l sperie pe Ortiz.

Norton îl văzu pe omul negru înaintând spre birou şi luând prespapierul pe care Jeff îl cumpărase într-o excursie în Anglia, când se căsătorise cu Megan. Îl cântări în mână.

— Ar mai fi câteva lucruri pe care aş vrea să le ştiu, Jeff, rosti absent. După aia am terminat.

— Da? întrebă Jeff, apoi bău şi se strâmbă când lichidul coborî pe gât. Care anume?

— Ren. Ea n-a ştiut nimic despre Onbekend. Care e locul ei în toate astea?

— Nu, ea e independentă, am mai folosit-o şi în trecut. Am atras-o fiindcă aveam nevoie de cineva care să cunoască sistemele din Rim. Ortiz voia să păstreze treaba cu Merrin separată de restul.

— Şi Daskeen Azul. Sunt oamenii voştri?

Ridică din umeri.

— Asociaţi. Ştii cum merg lucrurile, Human Cost le-a făcut câteva favoruri în trecut, ne erau datori.

— Cine i-a trimis să găsească cadavrul ăla în plase? Tu?

Jeff scutură din cap.

— Onbekend. A auzit în sud că tu şi poliţiştii COLIN îşi băgau nasul. Mi-a spus să forţez deznodământul.

Marsalis se întoarse la canapea, cu prespapierul în mână. Era încruntat.

— Împotriva ordinelor lui Ortiz?

— Ortiz era în spital, gesticulă Jeff obosit. Nimeni nu ştia încotro s-o ia. L-ai întâlnit vreodată pe Onbekend?

— Pentru scurt timp.

— Da, mă rog, când îţi spune el să faci ceva, nu-l contrazici.

Marsalis nu renunţă la încruntare.

— Şi soldaţii?

— Care soldaţi?

— Cineva a trimis un pluton de execuţie în uniforme după mine şi Ertekin. Ne-au prins între Cuzco şi Arequipa.

— Nu ştiu nimic despre asta. Poate cineva de acolo a intrat în panică.

— Bambaren, zise încet treisprezecele, lăsându-se pe vine la nivelul ochilor lui Jeff. Crezi că Manco Bambaren ştia de existenţa lui Merrin? Celălalt Merrin?

— Pe Manco Bambaren nu pot nici măcar să-l deosebesc de-o gaură în pământ.

Jeff îi întoarse lui Marsalis o privire încărcată de amărăciune. Părea deja beat de-a binelea.

— Cum dracu' să ştiu ce ştia sau nu ştia?

— Păcat, zise încet omul negru. Spune-mi, Jeff, tu l-ai pus pe Onbekend pe urmele mele când m-am întors de pe *Bulgakov's Cat?*

— Nu! N-am fost eu, jur. Onbekend te voia scos din peisaj, probabil o fi vorbit cu Ortiz, dar oricum era furios din alte motive. Eu i-am spus că e mai bine să lase lucrurile să se liniştească de la sine, dar nu a ascultat. Tu nu înţelegi cum e el. Odată ce s-a hotărât, nu mai ascultă de nimic şi de nimeni care i-ar putea sta în cale.

— Corect. Şi presupun că nu ştii unde l-aş putea găsi acum, nu-i aşa?

Jeff dădu pe gât restul băuturii. Ridică din umeri.

— Presupui corect. Ultima dată am auzit că se întorcea înapoi spre *altiplano,* cu umărul plin de găuri de la un pistol Marstech.

— L-aţi tratat aici?

— Da, la o clinică ambulatorie a Human Cost. În Carmel.

Marsalis se ridică încet în picioare. Norton observă cum degetele treisprezecelui se încordează pe prespapier, îl văzu ridicând braţul. Făcu un pas ţeapăn într-o parte, blocându-l pe Marsalis corp la corp. Ochii lui se fixară într-ai negrului.

— Nu, zise, foarte încet. Te rog.

Marsalis rămase încordat. Răspunsul care veni era, de asemenea, abia murmurat.

— Dă-te la o parte, Norton.

— Nu el a omorât-o pe Sevgi.

Norton se uită în spate la Jeff, care era prăbuşit într-un colţ al canapelei, fixând apatic paharul gol. Abia dacă părea conştient de prezenţa celorlalţi doi bărbaţi.

— Uite ce e, dacă vrei să te duci după Onbekend, eu sunt de partea ta. Şi în privinţa lui Ortiz, dacă asta vrei. Dar el e fratele meu, Marsalis.

— Îl ia dracu' oricum, Norton. Pentru asta o să facă cel puţin treizeci de ani, într-o închisoare a RimSec. I-aş face o favoare.

Treisprezecele părea să-şi piardă încet o parte din încordare. Norton ridică mâna, cu palma în afară. Un gest mic însemnând „destul".

— Marsalis, *te rog.* Te implor. La dracu', e fratele meu.

Marsalis mai rămase câteva clipe încremenit. Era ca şi cum ar fi stat în faţa unui zid.

— Ortiz şi Onbekend, zise de parcă ar fi verificat o listă.

Norton aprobă cu o mişcare a capului.

— Oricând ai nevoie de mine.

Momentul trecu. Marsalis se relaxă; Norton văzu cum încordarea îl părăsea ca o apă neagră scurgându-se dintr-o conductă. Ridică din umeri şi aruncă prespapierul în poala lui Jeff. Jeff tresări şocat şi scăpă paharul gol, agitându-şi ambele mâini în încercarea de a prinde ornamentul sferic înainte să se rostogolească pe podea.

— Fir-ar al dracului, de ce-ai făcut asta? bâigui.

— N-o să ştii niciodată, îi spuse Marsalis.

Apoi, întorcându-se spre uşă, vorbi peste umăr:

— Ţine-l aici, Norton. Nu te atinge de telefoane şi nici nu

le folosi aici pe ale tale. Va trebui să păstrăm întreaga lor reţea exact cum e acum. O s-o sun pe Rovayo de pe stradă şi o să aduc aici o echipă RimSec CSI. Asta o s-o bucure – ar trebui să fie suficient pentru a deschide din nou cazul *Cat.*

— Corect.

Se opri în uşă, privind în spate.

— Şi nu uita. Avem o înţelegere.

Norton îi ascultă paşii îndepărtându-se pe coridor. Apoi se întoarse cu faţa la fratele lui. Jeff ridică ochii, lipsit de interes.

— Ce mai e?

Îl străbătu un impuls subit de furie, urcându-i de la tălpile pantofilor până în spatele ochilor. Îl reţinu cum putu mai bine.

— Ştii, zise aproape inexpresiv. I-am spus lui Megan despre tine şi Nuying.

Jeff căscă gura la el, confuz şi cu ochii înceţoşaţi de coniac.

— Poate că asta simplifică lucrurile. Presupun că ai putea spune că ea m-a silit. Sau poate nici asta, poate amândoi am vrut ca lucrurile să se afle şi ne-am ajutat unul pe celălalt. Ca să fiu cinstit, cred că ea avea deja o idee destul de clară că se petrecea ceva.

Stângaci, fratele lui încercă să se ridice în picioare.

— Trădător nenorocit, rosti răguşit.

— Rămâi la locul tău, Jeff.

Dintr-odată furia răbufni din el, nemaiputând fi reţinută.

— Pentru că dacă te mişti, *te omor cu mâna mea.*

Şi iată, sosise. Clipa care se cocea în el de peste doi ani. Fratele lui clipea ca o căprioară în lumina farurilor. Inspiră adânc. Chiar avea de gând s-o facă.

— Vrei să ştii ce-a făcut Megan când a aflat? întrebă inspirând din nou. S-a culcat cu mine, Jeff. Ne-am dus la un motel de lângă Novato şi ea mi-a tras-o la greu. Toată după-amiaza şi toată noaptea. Cea mai bună partidă de sex din viaţa mea.

Jeff se ridică brusc de pe canapea, urlând, agitându-şi

pumnii. Norton pară, se răsuci şi îl izbi pe fratele lui în faţă, dintr-o parte. Era pentru prima dată, după un an şi mai bine, când îşi folosea pregătirea fizică. Într-un fel, se simţea ciudat, dar şi neaşteptat de bine. Lovitura puternică îl puse pe Jeff jos, răsturnat cu o jumătate a corpului pe canapea şi cu cealaltă pe podea. Norton îl apucă de guler şi ridică din nou pumnul.

Şi se opri.

„Nu. Tu nu eşti Carl Marsalis.”

Pumnul se desfăcu încet şi căzu. Dădu drumul gulerului. Simţi o nevoie copleşitoare să se scuture, ca un câine ud. Dar se îndepărtă, sprijinindu-se de marginea biroului.

— O să fie greu pentru ea, spuse încă răsuflând neregulat. Pentru Megan şi pentru copii. Dar nu-ţi face griji. Când o să te trimită la Quentin Two pentru ceea ce ai făcut, o să mă asigur eu că e bine. O să am grijă de ea.

Un urlet jos, hârâit, se înălţă din gâtul fratelui său când se ridică pe canapea, ca şi cum ar fi înghiţit sticlă pisată. Norton simţi un calm bizar de plăcut aşezându-i-se pe umeri.

Respiraţia i se linişti.

— Ne simţim bine împreună, Jeff. Când e lângă mine, râde. O să ne descurcăm noi.

— Du-te dracului! zise fratele lui, scuipând vorbele ca pe sânge.

Cineva bătu timid la uşă. Norton ridică privirea, surprins.

— Da?

Uşa se deschise şi asiatica durdulie băgă capul prin deschizătură.

— Domnule Norton, sunteţi…?

Se opri, cu ochii mari.

— E în regulă, zise Norton în grabă. Sunt fratele lui Jeff. În ultima vreme, Jeff a fost foarte stresat. Sunt convins că ai observat. Şi, hm, a ajuns destul de rău.

— Eu, ăă…

— Are nevoie să fie singur un timp, doar cu familia, înţelegi. Am dat nişte telefoane. Dacă ai putea…

— Da, desigur, ăă…

Se uită spre Jeff, care acum stătea pe podea, sprijinit cu spatele de canapea. Avea bucăţi de şerveţele însângerate în nas, faţa îi era mânjită de lacrimi şi de furie, şi-o sticlă stătea desfăcută pe măsuţă, în faţa lui.

— Domnule Norton, îmi pare atât de rău, dacă pot să fac ceva…

Jeff Norton se holbă la ea.

— E-n regulă, Lisa, zise inexpresiv. Totul o să fie bine. Te rog să-i arăţi fratelui meu unde păstrăm dosarele de la clinica Carmel.

— Da, desigur.

Impulsionată de un scop clar, Lisa păru să prindă puteri.

— Dar sunteţi sigur că…

Jeff reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Foarte sigur, Lisa.

Se întoarse să se uite la fratele lui, şi în glas îi apăru deodată o notă stranie de triumf.

— Dă-i drumul, frăţioare. Vrei să vezi ceva ce i-am ascuns prietenului tău treisprezece?

Lisa stătea, ezitantă, în cadrul uşii. Norton îl fixă pe Jeff.

— E vorba despre Onbekend?

— Uită-te, Tom, zise şi, observând ezitarea lui Norton, chicoti. Ce crezi c-o să fac, o s-o şterg la aeroport cât eşti tu plecat? Serios, du-te şi uită-te. E ceva ce am păstrat doar pentru tine. O să-ţi placă la nebunie.

— E, ăăă… zise Lisa gesticulând către coridor. Pe aici.

— Jeff, dacă mai ştiai ceva despre Onbekend trebuia să…

— Du-te şi uită-te dracului odată!

Ieşi, lăsând uşa întredeschisă, şi o urmă pe Lisa pe coridor. În uşă se opri şi se întoarse, uitându-se sever la fratele său şi ridicându-şi un deget spre el:

— Stai acolo!

Jeff pufni, îşi dădu ochii peste cap şi se întinse după sticla de Martell.

Pe coridorul cotit, urma înaintarea impasibilă a Lisei, având în spatele ochilor lucrurile pe care încă mai încerca să le asimileze. Se întrebă vag dacă Marsalis nu ieşise în

stradă şi ca să-şi limpezească mintea, nu numai ca să sune la RimSec în siguranţă.

Ajunseseră aproape de uşa cu inscripţia „Clinica Stradală Carmel” când în spatele lor răsună o singură împuşcătură, atât de seacă şi lipsită de dramatism, încât la început o luă drept uşa trântită de la biroul lui Jeff, cea pe care nu se ostenise s-o închidă.

Capitolul 51

Alvaro Ortiz se afla într-un apartament monitorizat pentru convalescenţi, la etajele superioare, nanotehnologice, construite de curând, ale Centrului Medical Weill Cornell. Avea marcaje subdermale care ar fi dat alarma în sistemul spitalului dacă semnele lui vitale ar fi fluctuat în orice fel – le explică recepţionera cu un zâmbet entuziast – şi butoane de alarmă în baie, lângă pat şi pe scaunul rulant. O întreagă echipă de intervenţie şi o unitate medicală specială de urgenţă erau ţinute mereu în rezervă, anume pentru pacienţii de la acele niveluri. Norton îi mulţumi şi urcară. Un detaşament al securităţii COLIN stătea de pază la uşa apartamentului, doi bărbaţi cu feţe dure şi o femeie care îi întâmpină la lift cu o încordare profesională care se risipi când îl recunoscu pe Norton. Carl îi lăsă să-l pipăie în căutare de arme, fără să fie sigur dacă statutul lui de treisprezece sau doar procedura îi obliga s-o facă. Cu cât erau mai relaxaţi, cu atât mai bine.

Norton îi spuse comandantului echipei să nu se mai ostenească să-i conducă înăuntru – se descurcau. Domnul Ortiz ştia că vin.

Uşile apartamentului bâzâiră lin, închizându-se în urma lor. Ortiz stătea în living într-un scaun rulant, lângă fereastra care acoperea tot peretele. Purta o pijama lejeră din mătase gri şi ţinea în mâini o carte de care părea să fi uitat, pierdut în contemplarea peisajului hăţişurilor cubiste ale oraşului, până în parc. Părea slab şi vulnerabil în scaun, cu chipul bronzat şi descărnat, de un cenuşiu ponosit, cu părul grizonat albit din loc în loc. Nu părea să fi auzit uşa deschizându-se şi nu se întoarse când ei îşi făcură apariţia de pe hol. Carl se întrebă dacă nu cumva ştia deja pentru ce veniseră.

— Ortiz, rosti Norton sever, făcând un pas în faţă.

Ortiz umblă la comenzile de pe braţul scaunului şi-l

întoarse pe loc în linişte pentru a ajunge cu faţa la ei. Zâmbi, puţin forţat.

— Tom Norton, zise el ca şi cum ar fi fost o problemă filosofică tulburătoare. Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, Tom. Intenţionam să te sun. Şi Carl Marsalis, desigur. Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Nu-mi mulţumi încă.

— Ah, zise şi ceva se schimbă în expresia chipului răvăşit. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

— Jeff a vorbit.

Norton tremura, scuturat de puterea a ceea ce purtase în sine peste continent.

— Riposta Scorpionului. Wyoming. Toată afacerea. Aşa că nu-mi spune mie că-ţi pare rău, căcat cu ochi ce eşti. Tu ai făcut asta, toate astea. Tu eşti motivul pentru care Jeff e mort.

— Eu?

Ortiz nu părea să-l contrazică. Ţinea mâinile în poală, cu palmele lipite una de alta, poate pentru a-şi controla teama.

— Deci ţi-ai adus cu tine îngerul răzbunător. Bine, aşa e potrivit, presupun, dar trebuie să te avertizez că scaunul ăsta are…

— Ştim, zise Carl trist. Iar eu nu sunt aici pentru Norton. Am venit pentru Sevgi Ertekin.

— Ertekin?

O încruntare traversă chipul lui Ortiz, apoi se lumină:

— A da, ofiţerul la care ai stat în Harlem după ce te-am eliberat. Da, a murit şi ea, nu-i aşa? Acum câteva zile. Mă tem că nu am fost foarte la curent cu…

— Nu a murit.

Carl îşi reţinu furia printr-un reflex distant, bine antrenat. Vocea lui era liniştită şi rece, ca muşcătura slabă a iernii din aerul New Yorkului.

— Sevgi Ertekin a fost ucisă. De către îngerul *tău* răzbunător, Ortiz. De către Onbekend. Merrin. Oricum i-ai spune. A murit salvându-mi viaţa.

— Îmi… îmi pare rău să aud asta.
— Nu e suficient.
— Pentru tine? Nu, nu-mi imaginez că ar fi. Îmi imaginez că era…
Ortiz se întrerupse, încruntându-se.
— …că aveai o relaţie cu această Ertekin.
Carl nu spuse nimic. Vorbele nu l-ar fi dus nicăieri.
— Da, aşa trebuie să fi fost. Vouă vă pasă, în final, de aşa de puţine lucruri, *aveţi nevoie* de aşa de puţine din lumea materială şi de la ceilalţi oameni. Dar când alegeţi ceva sau pe cineva care să vă aparţină, când consideraţi că acel ceva sau cineva e al vostru…
— Atunci da, aprobă Carl. Nimic altceva nu mai contează.
Întâlni privirea directorului COLIN şi observă felul în care alunecase într-o parte.
— Mă tem, zise Ortiz nesigur, că evenimentele au scăpat de sub control în… în absenţa mea de pe punte, cum ar veni. Implicarea ta, Onbekend, alţi factori externi. Dacă nu aş fi fost înlăturat pe neaşteptate de la conducerea operaţiunilor, poate că lucrurile nu s-ar fi complicat atât. Regret sincer asta, trebuie să mă credeţi.
— Tot ai fi ucis peste douăzeci de bărbaţi şi femei, ripostă Norton cu violenţă. Numai ca să-ţi salvezi blestemata de poziţie politică.
Ortiz scutură din cap.
— Nu, Tom, asta nu e…
— *Nu-mi rosti numele ca şi cum am fi prieteni, porcule!*
Carl puse mâna pe braţul lui Norton.
— Calmează-te, Tom. Nu vrem ca paza să ne spargă uşa.
Delegatul COLIN se smuci de lângă el, privindu-l ca şi cum ar fi fost contagios. În faţa lor, Ortiz continua să vorbească.
— …n-a fost pentru mine, personal. Trebuie să înţelegeţi asta. Sunt un om bogat şi am acces la o bogăţie încă şi mai mare prin alte canale, dacă am nevoie. Mi-aş fi putut permite să-l plătesc pe fratele tău şi pe complicii lui…
Norton se holbă la el.

— Ştiai? Ştiai că era implicat?

— Bănuiam.

Ortiz tuşi puţin, aplecându-se în scaun. Îşi drese vocea.

— Povestea lui părea neconvingătoare, m-am gândit că e posibil să fie implicat, dar… pe vremuri am fost asociaţi apropiaţi, Tom. Chiar prieteni. Ar trebui să ştii că te-am promovat la cererea lui, la fel cum îl promovasem şi pe el la Riposta Scorpionului, în urmă cu douăzeci de ani.

Norton vorbi printre dinţi:

— Acum ar trebui să-ţi fiu recunoscător?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu asta am spus. Ascultă-mă, te rog. Îl suspectam pe Jeff, însă nu eram sigur. Dar ştiam că dacă îl asmut pe Onbekend asupra celorlalţi, oricine ar fi fost, Jeff se va retrage. Dacă era implicat, ştiam că n-avea să-mi mai facă necazuri. Chiar şi pe vremuri, la Riposta Scorpionului, el era manager logistic, un simplu funcţionar. Nu era agent operativ, ucigaş. Jeff n-ar fi avut niciodată tăria pentru astfel de lucruri.

Norton rânji feroce spre el.

— Asta-i tot ce ştii. Fratele meu i-a trimis pe patinatorii ăia să te omoare. Fratele meu m-a pus să-l scot pe Marsalis din South Florida State şi să-l angajez, ca să pună presiune pe tine şi pe Onbekend. Se juca cu tine aşa cum şi tu te jucai cu el.

— Aşa să fie?

O tentativă de surâs flutură pe faţa directorului COLIN pentru o clipă.

— Atunci e ironic că el mi-a furnizat atât asasinii, cât şi metodele de a-i opri. La fel de ironic, tu, Marsalis, mi-ai salvat viaţa şi apoi ai demolat totul în jurul meu. Însă asta a fost întotdeauna sabia cu două tăişuri pe care cei ca tine ne-au oferit-o, chiar de la început. Variantele treisprezece, avatarurile violenţei pure, salvatorii şi judecătorii noştri.

Carl urmărea imaginile alcătuindu-se ritmat prin intermediul vocii lui Ortiz şi se gândi deodată la discursurile afectate ale lui Manco Bambaren despre *pistacos* şi istoria omenirii. Se întrebă într-o doară ce gene ar putea avea în comun cei doi.

— Unde e Onbekend? întrebă direct.

— Mă tem că nu ştiu.

Probabil că Marsalis făcuse un gest brusc de înaintare, căci vocea lui Ortiz se încordă puţin din cauza neliniştii:

— Zău nu ştiu. Crede-mă, dacă aş şti…

— Jeff Norton a spus că s-ar întoarce în *altiplano.* Înapoi la Bambaren. Acolo l-ai contactat la început, când ai pus totul la cale, corect?

— Da, dar prin organizaţia lui Bambaren. Până la urmă, nu puteam decât să las mesaje. El a venit la mine într-o noapte, aici, la New York, trecând ca o fantomă de paza din jurul casei mele.

Ortiz privi în gol prin fereastră şi se cutremură puţin.

— Ca un spirit pe care l-aş fi chemat. Ar fi trebuit să ştiu de pe atunci, toate lecţiile din miturile şi legendele noastre strigau la noi, mereu şi mereu. Niciodată să nu invoci ceva ce nu poţi controla.

— Trebuie să fi avut contact direct cu el şi după aia, zise Carl pragmatic. Ai pus la cale asasinarea mea în San Francisco, după arestările de pe *Bulgakov's Cat.*

Ortiz încercă din nou un zâmbet, dar acesta se stinse şi pieri.

— Crede-mă, Marsalis, m-am străduit să împiedic asta mai mult decât ţi-ai putea închipui. Nu sunt nerecunoscător, iar tu mi-ai salvat viaţa. Însă odată ce s-a hotărât, Onbekend devine o forţă a naturii. Ameninţaseşi deja obiectul afecţiunii lui, în Arequipa; nimic altceva, în afara morţii tale, nu-l mai putea satisface. Am încercat să te scot din zonă, m-am folosit de încercarea UNGLA de a te rechema, dar se pare că, în felul tău, nici tu nu eşti mai puţin încăpăţânat decât oricare dintre cei ca tine. Nu te-ai clintit. Iar Onbekend se apropia de tine prea repede pentru ca eu să mai pot face ceva.

Scântei de uimire scăpărară înăuntrul lui.

— *Tu* l-ai pus pe di Palma să mă cheme?

— Da, oftă Ortiz. Şi nu numai atunci. Încă de la început, Gianfranco di Palma avea instrucţiuni să te scoată din scenă cât mai rapid posibil. Pur şi simplu nu ne-am

aşteptat să fii atât de tenace într-o luptă care nu era a ta.

Carl îşi aminti de clinica UNGLA din Istanbul, de Mehmet Tuzcu şi de încercarea sa diplomatică de a-l scoate de acolo, de propriul său refuz şi de motivele neconvingătoare pe care le aruncase, ca pe un praf în propriii ochi. Întotdeauna fusese vorba de Sevgi Ertekin – ştia, chiar şi atunci.

— Greta Jurgens e a lui Onbekend? întrebă distrat.

— Aşa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i aşa? Dar cel puţin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ţinte.

Norton avea altă problemă; îl privea fix pe Ortiz.

— Deja faci schimb de favoruri cu UNGLA? Aşa departe ţi-ai întins antenele?

— Tom, am o nominalizare sigură pentru postul de secretar general. Nu va fi nicio dispută, s-a hotărât la toate nivelurile care contează. Voi fi instalat în funcţie pană la anul pe vremea asta, dacă mă lăsaţi în viaţă.

Palmele lipite se ridicară, aproape ca într-o rugăciune.

— Nu înţelegeţi, niciunul dintre voi, că asta am încercat eu să apăr? Credeţi că a fost vorba despre persoana mea? Nu a fost, vă rog să mă credeţi. Mi-am petrecut ultimii şase ani din viaţă încercând să aduc Colony Initiative în relaţii mai bune cu ONU. Să ajungem la un acord privind legislaţia marţiană şi guvernarea comună. Să ţin în frâu lăcomia corporaţiilor şi s-o transform după modelul social european. Să dărâmăm barierele dintre noi şi chinezi, în loc să construim ziduri şi garduri. Am făcut toate astea în speranţa că nu va trebui să luăm cu noi nebuniile de state-naţiuni insulare pe prima lume nouă în care am ajuns şi să construim din nou, de la zero, aceleaşi structuri pline de ură.

Chipul lui Ortiz era roşu şi însufleţit, pasiunea de care era stăpânit dând pentru scurt timp iluzia sănătăţii. Carl îl urmări pe directorul COLIN ca pe ceva aflat dincolo de geamul unui insectar. „Aceştia sunt oamenii. Uitaţi-vă cum patriarhul mascul îşi justifică actele în faţa tovarăşilor săi

şi a lui însuşi.”

— Încă un an, imploră Ortiz. De atât am nevoie, apoi pot continua munca de partea cealaltă a baricadei. Pot să restructurez posturile idioate din Adunarea Generală, să forţez reforme, să fac promisiuni, totul bazat pe munca pe care am făcut-o deja în cadrul COLIN. Toate astea erau ameninţate de şantajul ăla meschin din trecut – nu era vorba de nişte bani pe care i-aş fi putut filtra printr-un cont al COLIN, la un cost mai mic decât al unui singur elevator de nanorack. Pentru asta am făcut-o. Am făcut-o pentru viitor – e o speranţă pentru viitor. Nu merită sacrificiul? Au fost câteva vieţi sleite, contrafăcute – femei şi bărbaţi obosiţi, depăşiţi, violenţi, ascunzându-şi propriul trecut –, puse în balanţă cu speranţa unui viitor mai bun pentru noi toţi.

Carl se gândi pentru scurtă vreme la Toni Montes, şi-o imagină folosindu-şi, în lupta cu Onbekend, vestigiile decăzute ale aptitudinilor ei de combatant, apoi cedând şi murind ca să-l ţină pe treisprezece departe de soţul şi copiii ei. Se întrebă dacă ea se gândise la ruinele fumegânde din Wyoming când stătea aşteptând glonţul, sau numai la copiii pe care n-avea să-i mai vadă vreodată intrând pe uşă.

Se întrebă ce-o să aibă în minte când îi va veni şi lui rândul.

Elena Aguirre, şoptind în spatele lui.

Liniştea, acoperindu-l…

— Mănânci căcat, Ortiz.

Asprimea vocii lui Norton îl smulse din visare.

— N-ai avut nicio problemă să te foloseşti de oamenii ăştia violenţi atunci când conduceai Riposta Scorpionului.

— Nu, ai dreptate, Tom. Dar erau alte timpuri.

Tonul lui Ortiz era ridicat, dar rezonabil. Îşi susţinea punctul de vedere cu bună-credinţă.

— Nu trebuie să uiţi asta. Pe atunci, bărbaţii şi femeile alea şi-ar fi dat de bunăvoie viaţa pentru cauzele despre care vorbesc, pentru că şi ei credeau într-un viitor mai bun.

Norton se năpusti înainte, cu faţa încordată de furie. Apucă braţele scaunului lui Ortiz, împingându-l cu o jumătate de metru mai în spate înainte ca frânele automate să-l oprească. Carl văzu mici picături de salivă lovindu-l pe Ortiz în obraz când delegatul COLIN urlă la şeful lui.

— Un viitor mai bun? Şi cum anume o să fie viitorul tău cel nou şi luminos, ticălosule? Operaţiuni sub acoperire în ţările altora? Practici corporatiste corupte? Un lagăr de concentrare pe baze genetice în Wyoming?

Carl îl trase înapoi.

— Revino-ţi, Tom. Nu pentru asta suntem aici.

Dar puterea dispăruse deja de pe chipul lui Ortiz, ca flacăra unei lumânări suflate de furia lui Norton. Dintr-odată, în scaunul rulant nu mai rămăsese decât un bătrân bolnav, clătinând supus din cap.

— Eram... tânăr. Prost. N-am nicio scuză. Dar tot timpul am crezut că ceea ce făceam era bine. Trebuie să înţelegeţi cum era. În vest pierdeam avansul, îngroziţi de cercetările genetice care trebuiau făcute, ţinuţi în loc de panica morală şi de ignoranţă. China făcea munca pe care ar fi trebuit s-o desfăşoare institutele tehnologice şi universităţile *noastre.* Încă o mai face.

Ortiz îşi mută privirea la Carl, însufleţindu-se iarăşi.

— Există un viitor pe Marte, domnule Marsalis, dar nu un viitor uman, aşa cum îl înţeleg Jacobsen şi UNGLA. Ai fost acolo, ştii cum e. Vom avea *nevoie* de variante, va trebui să *devenim* diverse variante dacă vrem ca planul să rămână în picioare. Chinezii înţeleg asta, nu şi-au oprit programele. Eu nu căutam decât să egalizez presiunea, astfel încât atunci când explozia – *revelaţia* – avea să vină, în cele din urmă, societatea noastră să nu se scindeze din cauza diferenţelor.

Carl dădu din cap.

— Mda. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

— Nu mă crezi?

— Ce contează ce cred eu? Asta nu schimbă ceea ce ai făcut. Cum a aflat Onbekend că e fratele vitreg al lui

Manco Bambaren?

Ortiz oftă.

— Chiar nu-mi amintesc detalii de genul ăsta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Da, e posibil să se fi folosit de timpul şi resursele Ripostei Scorpionului ca să dea de urma mamei sale sursă, apoi a descoperit cine era şi a văzut oportunitatea. Probabil că munca pe care o făceam în Wyoming i-a stârnit interesul. Prin intermediul Scorpionului a aflat că are un frate geamăn, asta ştiu, aşa că probabil a găsit-o pe Isabela Gayoso în acelaşi fel. Şi mai ştiu-că, atunci când nu era la noi, Proiectul Lawman l-a trimis sub acoperire în Bolivia, cel puţin o dată, aşa că se poate ca atunci să i se fi ivit oportunitatea. Tot ce pot să vă spun este că, atunci când a venit timpul ca Scorpionul să fie dizolvat, el deja îşi stabilise locul sub soare. Ştia că fratele său geamăn acceptase relocarea pe Marte şi că Riposta Scorpionului urma să fie ştearsă din fluxul de date de către n-djinni. Bambaren i-a făcut un loc în organizaţia lui. Era o dispariţie perfectă.

„Mda, până când apare Stéphane Névant, încercând să-i vândă lui Bambaren un *pistaco* la care avea deja acces prin legăturile de sânge, atrăgând asupra lor o atenţie fără de care s-ar fi descurcat foarte bine. Bietul Stéphane, exact la ţintă. Ai intuit mai bine decât ţi-ai fi imaginat vreodată. Nu-i de mirare că Bambaren te-a dat în vileag atât de repede. N-ai fi făcut decât să conduci echipa UNGLA drept la uşa fratelui său.

Şi nu-i de mirare nici că Bambaren s-a speriat când am apărut noi, punând din nou lucrurile în mişcare. Am crezut că l-am jignit pomenind despre execuţii *exemplare în piaţa vreunui sat.* Trebuie să fi ajuns la ceva ce Onbekend făcuse pentru el, prea aproape de adevăr ca să nu-l deranjeze.

A crezut că mă joc cu el. A crezut că am venit după fratele lui.”

Se gândi la Sevgi Ertekin, sprijinită de aripa jeepului COLIN, cu mâinile în buzunare şi geaca desfăcută. Etalarea neglijentă a tocului pistolului Marstech, avertismentul telegrafic către Bambaren, cu mesajul să nu

o facă de oaie.

„Sevgi, ar fi trebuit să fii aici ca să auzi toate astea. Am fost atât de aproape.”

„Dar mi-ai fi spus să nu mă umflu în pene, nu e atrăgător.”

Se concentră asupra omului din scaunul rulant.

— Isabela Gayoso trăieşte?

— Nu, a murit acum câţiva ani. Onbekend a pomenit de asta în treacăt, atunci când ne-am întâlnit la New York. Se pare că ea a crescut într-o sărăcie lucie şi, desigur, astfel de lucruri tind să aibă repercusiuni mai târziu în viaţă. Din câte am auzit, Bambaren însuşi a fost norocos să supravieţuiască până la vârsta adultă. Niciunul dintre fraţii lui nu a reuşit.

— Bambaren ştie că are un al doilea frate vitreg?

— Nu. Nu l-am implicat şi pe el. Onbekend era deja destul de cunoscut în *familia* ca să obţină relaţiile de care aveam nevoie în Bradbury şi Wells, şi după aceea să fie convingător. I-a luat ceva timp, dar a convins ramurile marţiene că există un conflict în formare între clanurile din Lima şi cele din *altiplano,* spuse Ortiz şi umerii lui căzuţi îi tresăriră sub mătasea gri a pijamalei. Din câte am înţeles, nu e departe de adevăr.

— Şi nici Merrin nu a ştiut cine l-a angajat?

— În primul rând, Merrin habar n-avea că are un frate geamăn. Cum am spus, Onbekend a descoperit ce se petrecuse numai cu ajutorul spionilor Ripostei Scorpionului. Merrin nu a avut niciodată acces la informaţii. Şi l-ai văzut pe Onbekend; şi-a schimbat fizionomia când a trecut în clandestinitate, în ’94. Nu mai există vreo asemănare.

Carl se gândi la ecoul pe care i-l declanşaseră trăsăturile lui în noaptea când Sevgi fusese împuşcată.

— Ba da, există o asemănare. Dacă o cauţi.

— Bun, din câte am înţeles, angajarea propriu-zisă s-a făcut prin intermediul *familiei* marţiene. Mă îndoiesc că Merrin şi Onbekend s-au văzut vreodată pe ecran. *Familias* ştiau numai că e vorba de o problemă personală, că

oamenii de la capătul ăsta al liniei l-au ales anume pe acest bărbat, Merrin, şi că dacă nu-l pot recruta pe el nu va mai avea loc afacerea.

— Şi Merrin? vru Norton să ştie. Lui ce i s-a spus?

Din nou o ridicare slabă din umeri.

— Că are prieteni pe Pământ care îl vor înapoi, care îi vor furniza o nouă identitate şi resursele să dispară fără probleme. I-am servit un pachet foarte atractiv.

Delegatul COLIN clătină amorţit din cap.

— Deci Onbekend pur şi simplu şi-a vândut fratele? Geamănul?

— L-a sacrificat, da. Ce dacă? zise Ortiz gesticulând. Nu se cunoscuseră niciodată, nu se întâlniseră. Ce legătură putea să existe între ei?

— Nu asta e ideea!

Dar acum Norton se uita spre Carl.

— Era fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba asta e ideea, Tom, îi spuse Carl liniştit. Variantele treisprezece nu au loialităţi abstracte. Nu face parte din natura noastră.

— Dar... Bambaren, spuse Norton întinzând mâinile. Asta e o legătură de sânge abstractă.

Ortiz scoase un sunet ca un chicotit sec.

— Da, pe asta Onbekend a exploatat-o în beneficiul lui.

— Bambaren a fost folosit, zise Carl privind în jos spre Ortiz. La fel ca toţi ceilalţi. La fel ca Riposta Scorpionului, la fel ca Human Cost. La fel ca Omnbekend şi Merrin. I-ai făcut pe toţi să danseze.

— Domnule Marsalis, te rog să înţelegi...

„Destul.”

Carl îl apucă pe Ortiz de subsuori şi îl săltă din scaun dintr-o singură mişcare violentă. Bărbatul părea să nu cântărească mai nimic, dar poate era de vină meshul, sau furia. Ortiz se opuse şi se zbătu, dar slab. Carl îl reţinu o clipă în ceea ce părea o îmbrăţişare, făcu un pas înapoi în afara razei de acţiune a scaunului cu sistem de alarmă, apoi îl întinse cu grijă pe directorul COLIN pe podeaua de lemn lustruit.

— Stai, nu poţi să…

Dar vocea lui Ortiz era la fel de slabă ca şi zbaterea. Carl îngenunche lângă el şi-i apăsă pieptul cu o mână ca să-l ţină nemişcat. Se aplecă peste el, cu o expresie impasibilă.

— Te cunosc, Ortiz, zise. I-am văzut pe cei ca tine ţinând discursuri de la toate amvoanele şi podiumurile, pe două planete, şi nu vă schimbaţi, dracului, niciodată. Minţiţi rumegătoarele şi vă minţiţi şi pe voi înşivă pentru ca ei să vă creadă, iar când încep să moară oameni pretindeţi că regretaţi şi oferiţi justificări. Dar, până la urmă, faceţi toate astea pentru că voi credeţi că e dreptul vostru şi *nu vă pasă.* Dacă într-adevăr l-ai suspectat pe Jeff Norton, dacă ştiai ce fel de om era, l-ai fi putut stoarce ca să scoţi numele de la el, ai fi tratat cu persoana respectivă…

— A fost Tanaka, zise Norton, stând deasupra lui Ortiz. Numai Tanaka.

Carl dădu din cap.

— Ai fi putut opri toate astea imediat ce au început. Dar ceea ce au putut face Tanaka şi Jeff Norton ar fi putut face oricine altcineva, mai devreme sau mai târziu. E valabil pentru oricine ştia despre Wyoming, pentru oricare dintre cei rămaşi, şi se putea întâmpla oricând. Indiferent în ce poziţie ai fi ajuns, Riposta Scorpionului avea să atârne deasupra capului tău până la moarte. Nu ai fi fost niciodată în siguranţă. Aşa că ai sesizat ocazia de a scăpa de ceea ce te încurca şi ai profitat, cu orice preţ.

Carl simţi o urmă de adevăr străbătându-l – înţelesese.

— Ştii, Ortiz, tu ai fi fost un treisprezece destul de bun. Nu ţi-a lipsit decât forţa, puterea, iar pentru asta, mă rog, presupun că poţi găsi întotdeauna o gloată de rumegătoare care s-o suplinească.

— Bine.

Ortiz încetă să se mai zbată. Forţa îi reveni în glas. Vorbi limpede şi pe un ton insistent:

— Ascultă-mă, te rog. Dacă mă omori acum, am sisteme de alarmă ataşate pe corp. Sunt sub piele, în interiorul meu, n-o să le găseşti niciodată. În câteva minute o să

sosească echipa de intervenţie.

— O pot face într-un timp mult mai scurt, îi spuse Carl.

Ortiz clacă. Faţa păru să i se boţească, ochii i se închiseră, clipind, umezi de lacrimi.

— Dar vreau să trăiesc, şopti. Vreau să merg mai departe, am atâtea de făcut.

Un impuls de furie rece, rece. Simţi cum faţa i se mişcă în ritmul acestuia.

— Şi Sevgi Ertekin avea.

— Te rog, crede-mă, Marsalis, chiar regret…

Carl se aplecă, apropiindu-se şi mai mult.

— Nu vreau regretele tale.

Ortiz înghiţi în sec, adunându-şi de undeva autocontrolul.

— Atunci, am o rugăminte, şopti. Te rog, măcar dă-mi voie să sun şi să vorbesc cu familia mea mai întâi. Să-mi iau rămas-bun.

— Nu.

Carl îl săltă pe directorul COLIN în şezut, îi înconjură gâtul cu un braţ, punându-şi mâna liberă pe capul lui.

— Nu sunt aici ca să-ţi uşurez trecerea, Ortiz. Am venit să iau ceea ce datorezi.

— *Te rog…*

Carl smuci şi răsuci. Gâtul lui Ortiz pocni ca un lemn putred.

Sirenele ţiuiră peste tot în apartament – tânguirea societăţii de rumegătoare la necaz. *Un om de valoare a căzut.* Aliaţi-vă, adunaţi-vă, formaţi gloata.

Fiara şi-a făcut apariţia.

Capitolul 52

Echipa de intervenţie sosi rapid – la mai puţin de două minute de când se activaseră senzorii de sub pielea lui Ortiz şi se declanşaseră sirenele. Cu mult înaintea lor cei din detaşamentul de Securitate COLIN auziseră alarmele şi năvăliseră pe uşă, din principiu. Îl găsiră pe Ortiz în scaunul său rulant, răsturnat pe o parte, cu Norton şi Marsalis stând în picioare şi holbându-se la el.

— Domnule? zise liderul echipei se uitându-se la Norton.

— Blocaţi întregul etaj, îi spuse Norton absent. Cheamă şi întăriri. Nu vreau să ajungă aici nimeni, nici măcar cei din NYPD, fără ştirea mea.

— Dar… dar…

— Fă-o! spuse şi se întoarse spre Carl. Iar tu ai face bine să dispari.

Carl dădu din cap, îi mai aruncă o privire lui Ortiz, apoi păşi în afara cercului format de cei din detaşamentul de securitate, care se strângea inconştient în jurul cadavrului. Fără să se uite înapoi, ieşi din cameră, apoi din apartament, ajungând pe coridor, unde întâlni echipa de intervenţie care, cu graba de a salva o viaţă, venea dotată cu echipament de resuscitare, tărgi şi halate albe – unitatea medicală specială pentru cazuri de urgenţă şi toate celelalte.

Se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă.

Odată ieşit din spital, parcurse rapid două străzi spre vest şi patru spre sud, pierzându-se în forfota luminată de soare a oraşului. Îşi dezbrăcă geaca S(t)igma, scoase pachetul cu telefonul din ea, apoi o împături cu căptuşeala în afară şi o aruncă în primul coş de gunoi pe care îl văzu. Frigul îl muşca prin cămaşă, dar avea credite aprobate de COLIN în buzunare şi avea timp.

Se opri la un colţ de stradă, îşi verifică ceasul şi calculă timpul necesar ca să ajungă la terminalul JFK. Spera ca Norton să facă faţă.

Scoase un nou telefon din pachet, îl porni şi aşteptă să prindă semnalul Uniunii. Cu cealaltă mână căută în buzunarul de la pantaloni şi extrase fotografia şi lista numerelor mâzgălite de care îi făcuse rost Matthew noaptea trecută.

— OK, Sev, murmură pentru sine. Hai s-o facem.

⁂

Femeia pătrunse ezitant în semiîntunericul barului, dar şi cu o oarecare încredere. La urma urmei, se aflau pe terenul ei, Lower Manhattan, la numai câteva străzi nord de Wall Street şi de sediul NYPD Datacrime. Nu trebuise să meargă prea departe.

Făcu doi paşi mici în interior ca să lase uşa să se trântească în urma ei şi îşi aruncă privirea prin încăpere. Carl ridică mâna când ochii ei parcurseră şirul de separeuri de pe peretele opus tejghelei barului. Ea nu făcu niciun gest de răspuns, dar se îndreptă spre el. Singurul beţivan, naufragiat pe un scaun înalt, la capătul barului, cu cel de-al nu ştiu câtelea martini şi fără prieteni, o măsură pe fată din cap până-n picioare când trecu pe lângă el. Carl presupuse că merita. Picioare lungi şi corp bine modelat sub îmbrăcămintea lejeră, pus în valoare prin mersul şi ţinuta ei. Singurul bec de modă veche atârnat în mijlocul tavanului îi polei părul când trecu pe sub el, luminând şi frumuseţea majoretei. Nu se schimbase prea mult faţă de fotografie.

— Amy Westhoff?

Se ridică de pe scaun când femeia ajunse în dreptul separeului, întinzându-i mâna. Ea o luă şi îl privi cercetător.

— Da. Agent… di Palma, nu-i aşa?

— Exact.

Îşi flutură legitimaţia UNGLA, ţinând-o cu grijă astfel încât ea să vadă poza, dar nu şi numele. Simulă o încruntare nedumerită ca să-i distragă atenţia când ascundea legitimaţia.

— Dar văd că aţi venit singură?

Ea făcu un gest nepăsător, aşezându-se de cealaltă parte

a mesei. Minciuna ieşi cu viteză:

— Mda, mă rog, partenerul meu e băgat până-n gât în… ăăă… alte probleme. N-a putut veni. Aşadar, aţi spus că e vorba de prinderea lui Ethan Conrad, în urmă patru ani. Nu văd ce legătură ar putea avea asta cu mine sau cu Datacrime.

— Păi, a fost doar un indiciu disparat. Dar după aia… pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la serviciu. Ne putem grăbi?

— Cu siguranţă.

Carl bău din sticla de Red Stripe aflată în faţa lui.

— De fapt, competenţa mea în problema asta este, trebuie s-o spun, destul de redusă. Evident, aici nu ne aflăm pe teritoriul ONU.

— Totuşi nu suntem departe.

— Nu, cam aşa e.

Carl puse sticla jos şi îşi lăsă mâinile în poală.

— Bun, presupun că vă este cunoscut cazul. Înţeleg că aţi avut o relaţie cu Ethan Conrad, înainte de a se şti ce era.

Ea se încordă.

— Corect, aşa a fost. *Cu mult* înainte ca cineva să ştie ce era.

— A, da. Tocmai am primit informaţia asta de la un ofiţer NYPD, fost ofiţer de fapt, Sevgi Ertekin. Aţi auzit de ea?

Chelneriţa trecu pe lângă ei cu sprâncenele ridicate, fără să-şi scoată încă notepadul din buzunarul şorţului. Era devreme. În afară de beţivul singuratic, localul le aparţinea.

— Să vă aduc ceva…

— E în regulă, spuse Amy Westhoff scurt.

Chelneriţa ridică din umeri şi se retrase. Carl îi aruncă o privire de scuze. Westhoff aşteptă până când femeia se întoarse la bar înainte de a vorbi din nou.

— Am cunoscut-o pe Ertekin, vag, da. Ce spune?

— Ei bine, ea spune că tu ai informat UNGLA despre statutul de treisprezece al lui Conrad pentru că erai

geloasă că te-a părăsit, şi că apoi ai încercat să suni şi să-l avertizezi în ultima clipă. Dar a fost prea târziu, evident. Acum…

— Târfa nenorocită!

Dar chiar şi în lumina scăzută putea vedea că faţa lui Amy Westhoff devenise cadaverică.

— Deci presupun că negi asta.

Westhoff ridică un deget tremurător.

— Du-te înapoi la târfa aia dusă cu pluta şi spune-i din partea mea…

— Mă tem că e imposibil. Sevgi Ertekin a murit. Dar mi-a lăsat un mesaj pentru tine, ceva ce a vrut ea să facă, dar nu a reuşit.

Ochii blondei se îngustară.

— Ce mesaj?

Apoi tresări, icni şi se retrase spre fundul separeului, privind în jos la cracul pantalonului. Îşi apăsă coapsa cu ambele mâini.

— Ce naiba-i asta?

— O săgeată cu curara modificată genetic, spuse Carl rece. O să-ţi paralizeze muşchii şi n-o să mai poţi respira sau striga după ajutor.

Westhoff se holbă la el. Încercă să se ridice de la masă, însă scoase un mormăit înfundat şi căzu la loc pe scaun, continuând să se holbeze.

— E o variantă mult îmbogăţită a curarei naturale, continuă el. I-ai putea spune treisprezecele otrăvurilor. Cred că o să rezişti cam şapte-opt minute. Bucură-te de ele.

Împinse sticla de Red Stripe peste masă ca să fie în faţa ei. Gura lui Westhoff se contorsionă şi ea alunecă moale, cu spatele la perete. Carl se ridică să plece. Se aplecă peste ea.

— Sevgi Ertekin te-a vrut moartă, îi spuse calm. Acum eşti.

Apoi ieşi din separeu şi se îndreptă spre uşă. În drum spre ieşire se uită către bar, unde chelneriţa stătea pe un scaun înalt, făcându-şi de lucru cu telefonul. Când aceasta

îşi ridică privirea spre el, Carl i-o susţinu, dându-şi ochii peste cap expresiv, în ideea de „părăsit, rănit şi stors de puteri”. Fata făcu o mutră compătimitoare, îi zâmbi şi reveni la telefonul ei. El ajunse în dreptul uşii, o împinse şi ieşi afară, în răcoarea după-amiezii.

Aruncă pistolul cu săgeţi într-un canal de pe Wall Street, puţin trist să-l vadă că dispărea, ştiind cât se ostenise Matthew să-i găsească un dealer cu reputaţie proastă şi ce preţ storsese de la el respectivul dealer când înţelesese că acel client se grăbea.

Însă îi fusese de folos.

„Sper că asta ai vrut, Sevgi”.

Îl sună pe Norton din taxiul care-l ducea spre JFK.

— Poţi vorbi?

— Da, m-am întors la Jefferson Park. Unde eşti?

— Queensboro Bridge. În drum spre aeroport.

— Eşti încă *aici,* în *oraş?* izbucni vocea lui Norton din telefon. De-a ce dracului te joci, Marsalis?

— Am avut câteva lucruri de făcut. Mai e sigur zborul?

Norton expiră prelung.

— Da, aşa ar trebui. NYPD îmi bate la uşă şi Weill Cornel urlă despre procese, dar deocamdată mandatul COLIN rezistă. Am ştiut întotdeauna că trebuie să fie un motiv pentru care am acceptat asta.

— Vechea putere a corporaţiilor, nu? zise Carl, apoi redeveni serios. Crezi totuşi că o să încerce să te pună la zid?

— Ei bine, deocamdată sunt pe terenul meu, aşa că mă simt bine. Şi, oricum, eu eram la baie, ţine minte. Habar n-am avut ce se petrece până nu m-ai strigat tu şi nu l-am văzut pe Ortiz mort în scaun.

— Sună cam subţire.

— Chiar e subţire. Dar vorbim despre cea mai puternică organizaţie neguvernamentală de pe planetă, şi deocamdată ei mă susţin. Nu-ţi mai face griji în privinţa mea, Marsalis. Dacă vrei să faci un lucru util, scoate-ţi imediat fundul de sub jurisdicţia Uniunii.

— Am plecat.

Închise şi privi pe fereastra taxiului. Nervuri de lumină clipeau prin dantelăria de oţel a structurii podului în timp ce-l parcurgeau, luminându-i intermitent faţa şi transformând spaţiul din taxi într-o alternanţă de lumină prăfoasă şi întuneric. În spatele lor, dincolo de East River, Manhattanul îşi proiecta silueta geometrică peste un cer rece, de un albastru perfect. Soarele ardea, curgând ca un gălbenuş peste turnurile negre nano-construite de curând. Depărtarea se aşternea ca o ceaţă peste scena care se micşora.

Aceeaşi dorinţă obscură pe care o simţise privind Marin Headlands în urmă cu două seri reveni şi îl înjunghie din nou în inimă. Nu-şi putea da seama ce însemna, putea doar să-i dea un nume.

Sevgi.

CODA

PISTACO

Capitolul 53

Cărarea alb-prăfoasă şi bătătorită de paşi care ducea spre Colca nu era, în unele locuri, decât o jalnică îmbunătăţire faţă de lăstărişul şi tufişurile pe care le străbătea. Iniţial se întindea şi se curba pe marginea unui canion, ca un cablu recent desfăşurat, cu buclele cele mai încăpăţânate încă nedesfăcute. Ieşea din sat într-o linie relativ dreaptă, urmând mai mult sau mai puţin canionul, din loc în loc atingându-i marginea destul de aproape pentru a oferi o vedere ameţitoare în adâncuri, apoi se îndepărta din nou, parcă speriată de prăpastie.

La câţiva kilometri distanţă de oraş, cărarea ocolea un teren de fotbal pustiit, având la fiecare capăt câte o poartă de fier ruginit, cu vopsea cojită. Se mai răsucea de câteva ori, apoi dădea peste o deschidere în formă de bazin tăiată în peretele canionului, urmându-i curbura în sus şi în jos ca traiectoria unei bile de ruletă în drumul său spre numărul norocos. După aceea se desprindea dintr-odată de marginea canionului, revărsându-se pe coasta văii într-o suită de cotituri bruşte, ca nişte concesii făcute în ciudă unghiului abrupt al coborârii, şi în cele din urmă ajungea, prin praf şi pietriş alunecos, la străvechiul pod suspendat de lemn de peste curentul de-un verde-pal al râului.

Podul nu era cu mult mai prietenos decât cărarea care ducea la el. Materialele folosite la construcţia lui păreau să nu fi fost reînnoite de zeci de ani şi, în locurile unde planşeul se crăpase şi se spărsese, localnicii puseseră pietre, astfel încât să nu se poată vedea apa de dedesubt şi să nu se sperie catârii – ei fiind singurul mijloc viabil pentru transporturi grele dinspre localităţile aflate pe marginea canionului.

Neglijarea infrastructurii era o trăsătură generală a regiunii – distanţa semnificativă faţă de cele mai apropiate tabere de pregătire însemna că nu era posibil ca fondurile corporatiste direcţionate într-acolo să fie rentabile,

turismul rămânând singura sursă de venit. Iar turiştilor le plăcea neglijenţa pitorească – însă aici procesul fusese lăsat să ia ceva mai multă amploare ca în alte părţi. Aici nu era încurajată prezenţa altor vizitatori în afara localnicilor cunoscuţi, iar agenţiile de turism fuseseră convinse să-şi desfăşoare itinerariile în alte secţiuni ale canionului. Aici, sosirile şi plecările de pe cărare erau urmărite de bărbaţi purtând arme ale căror muchii metalice negre aveau o lucire nouă, high-tech, sub soarele aspru din *altiplano.* Se zvonea că aici locuia o vrăjitoare care, neavând capacitatea umană de a supravieţui trează pe toată durata sezonului uscat, trebuia să cadă într-un somn vrăjit la sfârşitul fiecărui an şi putea fi trezită numai atunci când veneau ploile, iar atunci doar la chemarea şi prin grija iubitului ei *pistaco.*

⁜

— Doar nu te gândeşti serios să te duci acolo *acum.*

Norton scutura din cap, dar în tonul lui era mai multă resemnare plictisită decât neîncredere. În ultimele câteva zile părea să-şi fi pierdut capacitatea de a fi şocat.

— Mai bine acum decât mai târziu, îi spuse Carl sobru. Cu cât se aşază praful mai mult, cu atât sunt mai multe şanse ca Bambaren şi Onbekend să-şi facă inventarul, iar pentru ei, eu sunt un semn mare şi negru la rubrica datorii. Ei nu ştiu despre Sevgi, dar ştiu ce fac eu la UNGLA şi ştiu că am aflat despre Onbekend. Amândoi sunt oameni prudenţi. Dacă trece prea mult timp, o să înceapă să se întrebe unde sunt şi ce fac. Dar deocamdată îşi imaginează că mă ascund, la fel ca toţi ceilalţi.

— Da, aşa ar trebui să faci.

— E din ce mai greu să te păstrezi pe poziţie, nu-i aşa?

— Nu, şi nu asta voiam să spun. Doar că ar trebui să te gândeşti ce-o să faci când o să se termine toate.

Carl privi fără interes târâitul lent al traficului de noapte care trecea frontiera prin culoarele postului de control.

— De asta o să mă preocup când se termină. Între timp… mi-ai promis ceva.

— Şi am venit alergând, nu-i aşa?

Norton gesticulă de jur-împrejur spre spaţiul utilitar pe care îl aveau doar pentru ei:

— Stau aici, nu-i aşa? Nu că n-aş avea alte lucruri de făcut, sau locuri mai plăcute în care să le fac.

Avea dreptate. Divizia Imigrări a RimSec era îndeobşte cunoscută drept capătul, extremitatea cea mai de rahat a întinsei jurisdicţii a organizaţiei, iar interiorul urât al postului de observaţie oferea o mărturie mută. Dulapuri gri din fibră de carbon presată se aliniau pe peretele din spate; mese şi scaune ieftine aruncate la întâmplare se înghesuiau pe jumătate din spaţiul limitat al podelei, iar restul era ocupat de o masă pentru biliard cu o tapiţerie de un portocaliu strident. Pe un raft de plastic se aflau tacurile uzate, înşirate la perete ca nişte suspecţi, alături de câteva automate pentru vânzarea de produse, ale căror vitrine luminate palid etalau mărfuri semănând mai mult a materiale periculoase dintr-o cameră izolată decât a mâncare şi băutură. Pe tavan erau panouri LCLS decolorate, iar fereastra prelungă a postului de observaţie domina traficul de la trei metri înălţime. Uşa discretă din spate ducea spre celule.

Stăteau acolo încă de când se întunecase.

Carl se sculă şi patrulă prin cameră pentru a cincisprezecea oară. Începea să i se pară că ar putea auzi locul respirând, iar asta nu-i îmbunătăţea prea mult dispoziţia. Pereţii vopsiţi în galben erau neîngrijiţi, zgâriaţi în sute de locuri la capătul mesei de biliard – urmele unor elanuri ultrazeloase ale loviturilor iritate, scrâşnite. În alte locuri, postere ponosite încercau să spargă monotonia – tot felul de lucruri, de la fluturaşi informativi ai RimSec şi declaraţii de program ale diverselor instituţii, până la printuri pornografice şi anunţuri despre spectacole locale şi nopţi de petrecere la cluburile de pe drumul spre Blythe. Niciunul nu părea prea atrăgător, cu atât mai puţin dacă le priveai a cincisprezecea oară.

Nu prea era locul în care să-şi ia adio de la Norton.

— NYPD tot îţi mai face necazuri? întrebă.

Norton gesticulă.

— Sigur, fac presiuni. Vor să ştie unde naiba eşti, asta e clar. De ce ai plecat aşa. Ţi-am oferit acoperire pe motiv că participi la investigaţiile interne ale COLIN, protecţia martorilor făcând parte din înţelegere. N-au crezut, dar până la urmă ei nu-s decât poliţişti. Nu ajung să se certe cu noi pentru astfel de chestii.

— Altceva mai întreabă?

Delegatul COLIN privi în altă parte. Nu întrebase niciodată ce găsise Carl de făcut în Manhattan tot restul zilei.

— Nu, nu întreabă. De ce, e ceva de care ar trebui să ştiu?

Carl analiză un timp problema.

— De care ar trebui să ştii? Nu. Nimic altceva.

Constatase că ştirile despre moartea sergentului NYPD Amy Westhoff apăruseră în presa din Uniune, dar se îndoia că Norton avusese timpul sau energia să mai facă vreo legătură cu Sevgi Ertekin. Patru ani însemnau mult, iar el era destul de sigur că-şi acoperise urmele când o sunase pe Westhoff. Vinovăţia femeii îi uşurase mult sarcina.

— Ca să fiu cinstit, zise Norton obosit, mă îngrijorează mai mult cei de la Weill Cornell decât poliţia. Locul ăla are finanţatori serioşi, oameni cu acces la urechile sus-puse, şi o echipă de medici foarte tare, căreia nu-i place să-şi piardă pacienţii în circumstanţe misterioase. Ca să nu mai vorbim de faptul că medicul de familie al lui Ortiz este consultant acolo.

— A trebuit să mituieşti echipa de intervenţie?

— Nu, nu ei sunt problema. Sunt toţi juniori, vor să-şi facă o carieră şi ştiu cât de rău dă un proces de malpraxis în CV, chiar şi prin asociere. I-am convins să-l declare pe Ortiz decedat şi i-am alungat, spunându-le că nu mai este responsabilitatea lor. Trebuia să le fi văzut feţele – toţi erau extrem de uşuraţi să iasă din camera aia.

Carl se opri lângă un afiş care anunţa „Graşii sunt mai greu de răpit – Blythe Mars Memorial Hall, 25 noiembrie.” Peste aproape trei săptămâni. Se întrebă în treacăt unde avea să fie când Graşii vor urca pe scenă. Lăsă gândul să

treacă, fără să-l prea bage în seamă.

— Ai o strategie pentru problema Ortiz?

Norton se uită la resturile de cafea care se răciseră de două ore.

— Variaţii pe aceeaşi temă. O contaminare virală tardivă neaşteptată, de la gloanţele biologice cu care a fost împuşcat. Sau incompatibilităţi ale interfeţei; corpul lui a refuzat secvenţa nanoreparatorie care i-a fost implantată, iar el era prea slăbit ca să reziste şocului. Oricum, poţi să fii foarte sigur că nimeni n-o să-şi mai facă griji pentru el post-mortem. Alvaro Ortiz va avea parte de funeralii de stat, de necrologuri pentru moartea lui tragică înainte de vreme, iar numele îi va apărea pe vreo placă, pe undeva. Nimic din ce s-a petrecut n-o să iasă vreodată la iveală. Aşa am cumpărat tăcerea *familiei.*

Carl îi aruncă o privire curioasă din partea opusă a încăperii. Se întâmplase ceva cu Norton de când îl văzuse ultima oară, ceva mai mult decât slăbirea capacităţii de a fi surprins. Era dificil de numit, dar delegatul COLIN părea să-şi fi preluat noul rol de curăţare a gunoaielor Iniţiativei cu o plăcere amară, masochistă. Într-un fel obscur, ca un atlet hotărât, dar accidentat, părea să înveţe să se bucure de puterea care îi fusese încredinţată. În vârtejul vidului creat de moartea lui Ortiz şi a fratelui său, Tom Norton era omul momentului şi se ridicase ca un boxer la auzul gongului, ca eroul ezitant chemat în final la arme. Ca şi cum, laolaltă cu atitudinea de tânăr patrician şi calmul studiat, ca pentru conferinţele de presă, asta ar fi fost parte integrantă din ceea ce era destinul lui.

— Şi mass-media? întrebă Carl. Presa?

Norton pufni.

— Of, *presa.* Nu mă face să râd.

Carl se întoarse la masă şi continuă să privească prin fereastra de observaţie. De-a lungul şirurilor de maşini din trafic, aburii ieşeau din gurile poliţiştilor în uniforme de la Imigrări, care alergau prin noaptea rece a deşertului, aplecându-se şi uitându-se în vehicule alese la întâmplare, cu lanternele lungi şi cilindrice din oţel ridicate la nivelul

umărului ca nişte mini-bazooka. Cozile se întindeau până la pod, unde autostrada Interstate 10 traversa fluviul Colorado dinspre Arizona sub o frenezie de lumini LCLS şi spoturi mişcătoare. Lumina transforma fortificaţiile ascuţite îngrămădite în jurul podului în siluete negre.

— Hai, Suerte, mormăi el. Unde dracu' eşti?

⁂

Doi paznici înarmaţi îşi făceau de lucru la capătul opus al podului suspendat peste canion, ambii plictisiţi şi distraşi, căscând înfriguraţi, cu armele atârnând. Unul dintre ei, cel mai tânăr, aproape un adolescent, pe nume Lucho Acosta, stătea aşezat pe un bolovan acolo unde cărarea continua, aruncând alene pietre în râu. Tovarăşul său, ceva mai în vârstă, era încă în picioare, dar sprijinit neglijent de cablurile de pe o parte a podului, fumând o ţigară rulată manual şi aplecându-şi din când în când capul pe spate ca să privească cerul de deasupra canionului. Miguel Cafferata era sătul de afacerea asta, sătul să stea îngropat acolo, la o zi distanţă de mers cu maşina de luminile Arequipei şi de familia lui, sătul de geaca lui mare şi sufocantă de weblar, care ar fi trebuit să fie subţire, şi sătul de Lucho, care nu părea să mai fie interesat şi de altceva în viaţă decât de fotbal şi pornografie. Miguel avea senzaţia deprimantă, atunci când îşi petrecea timpul cu băiatul, că se uită la o premoniţie a ceea ce avea să fie fiul său peste zece ani, şi impresia asta îl făcea iritabil. Când Lucho se ridică în picioare şi arătă spre cărare, abia dacă se osteni să urmeze gestul cu privirea.

— Coboară nişte catâri.

— Da, văd şi eu.

Epuizaseră subiectele de conversaţie. Făcuseră amândoi acelaşi serviciu, zi de zi în ultimele două sau trei săptămâni, în schimburi care începeau în zori şi durau până după-amiază. Şeful era agitat; voia ca locul să fie perfect închis, fără schimbarea inutilă a gărzii. Cei doi urmăreau în linişte silueta solitară şi catârii care îşi croiau drum în jos, pe curbele strânse ale cărării, în lumina soarelui de după-amiază. Era ceva ce vedeai destul de des

şi, oricum, acolo nu puteai fi surprins la lumina zilei, poate doar de lunetişti sau de un atac aerian.

Nici chiar când omul şi animalele lui trecură de ultimele curbe strânse dinainte de pod, Miguel nu se îngrijoră. Dar o scânteie de interes se trezi pe faţa lui bătută de vreme. În spate îl auzi pe Lucho sculându-se de pe piatră.

— Ăla din faţă nu-i catârul lui Sumariva?

Miguel îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Aşa se pare. Dar tipul sigur nu-i Sumariva. E mult prea mare. Şi uită-te cum merge.

Comentariul era pertinent. Silueta înaltă cu siguranţă nu avea mersul cuiva care coboară o potecă de munte. Sălta greu, ridicând nori de praf alb la fiecare pas. Parcă şchiopăta puţin şi nici nu părea să aibă habar cum se conduc catârii. Bocanci mari, moderni, şi o haină lungă, care se umpluse de praf după coborârea greoaie, un Stetson de piele uzat. Sub borul pălăriei se zărea o faţă palidă. Miguel mormăi.

— E un dobitoc de *gringo,* zise uimit.

— Crezi că...

— Nu ştiu. Ar trebui să ne uităm după un tip negru, nu după un gringo cu doi catâri. Poate e cineva de la Universitate. Mulţi dintre ăştia vin din nord, fac experimente aici, pentru Marte. Testează echipament.

Acum, că se uita mai bine, catârii păreau încărcaţi cu lăzi mici, puţin adânci, care sclipeau metalic în bătaia razelor oblice ale soarelui.

— Ei bine, să nu şi-l testeze aici, făcu Lucho, apucându-şi puşca cu un arţag de om tânăr.

Roti încărcătorul şi păşi pe pod, întinzându-se. Miguel se înfioră obosit auzind sunetul.

— Lasă-l să vină el la noi, bine? N-are rost să ne grăbim să-l întâmpinăm, şi oricum nu avem loc să-l percheziţionăm pe partea aia. Lasă-l să traverseze pe partea noastră, după aia vedem cine e, îl întoarcem din drum şi apoi îl lăsăm să plece.

Dar când personajul ajunse la pod, nu păşi imediat pe scânduri. Se opri şi trimise înainte unul dintre catâri.

Animalul traversă cu docilitatea obişnuită, în timp ce, la capătul opus, omul cu pălărie părea mai preocupat să se scotocească prin buzunare şi să umble la hamurile celuilalt animal.

— Ăsta e catârul lui Sumariva, zise Lucho când animalul tropoti grav spre ei şi apoi îi depăşi, luând-o pe terenul solid al malului, unde se opri şi îşi aşteptă stăpânul.

— Crezi că l-ar împrumuta cuiva?

— Pentru destui bani, da. Tu n-ai face-o?

Miguel trecu pe spaniolă, ridicând glasul:

— Hei, nu poţi veni aici. E proprietate privată.

Personajul de la celălalt capăt al podului făcu cu mâna, iar răspunsul veni în quechua:

— Doar un minut, vă rog.

Apoi începu să conducă celălalt catâr pe pod. Avea pălăria lăsată în jos pe ochi.

— Bine, tu rămâi aici, îi spuse Miguel băiatului.

Limba îl uluise; nu mai întâlnise niciodată un gringo care s-o vorbească.

— Mă duc să văd care-i treaba.

— Vrei să-l leg?

Miguel aruncă o privire catârului care stătea acolo ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Îi întoarse privirea, clipind din ochii mari, umezi. Bărbatul mormăi nerăbdător.

— Nu, nu te mai obosi. Oricum o să se audă dacă va trebui să-l împuşcăm pe tip.

Dar îşi scoase arma din toc şi se duse să se întâlnească cu noul venit, având o vagă senzaţie de disconfort. Încetini în timp ce parcurgea ultimii metri care îl despărţeau de străinul care înainta. Se opri cam pe la mijlocul podului, se aşeză de-a curmezişul şi îşi încărcă şi el puşca.

Străinul încremeni la auzul pocnetului sec.

— Ajunge, zise Miguel în quechua. Nu m-ai auzit? Asta e o proprietate privată.

— Da, ştiu asta.

— Atunci ce mă-ta faci aici*, gringo?*

— Am venit s-o văd pe vrăjitoare.

Abia atunci străinul îşi înălţă capul pentru ca Miguel să-i poată vedea bine faţa. Tot atunci îşi dădu seama şi că greşise. Albul pe care îl văzuseră pe sub borul pălăriei în timp ce cobora pe potecă era palid şi nenatural, închegat şi scurs pe faţă ca o mască de clovn prost aplicată sau ca un craniu de zahăr pentru Ziua Morţilor, pe jumătate topit. Ochii erau întunecaţi şi impasibili şi-l fixau de pe faţa albă în descompunere cu la fel de multă umanitate ca o pereche de guri de pistol.

Pistaco.

Miguel avu timp doar pentru un singur ţipăt tremurat, apoi ceva izbucni în spatele său, într-un trosnet furios de artificii. Încremeni, încercă să se smucească în acelaşi timp în ambele direcţii, iar haina lungă şi plină de praf a străinului se desfăcu şi zări, într-o străfulgerare, o armă urâtă, scurtă şi îndesată, legănată în braţele *pistaco*-ului.

O tuse profundă, un ţiuit duşmănos, pătrunzător.

Urmă impactul, senzaţia că era împins violent în spate şi-apoi, o fracţiune de secundă, imaginea cerului şi a pantelor abrupte spre Colca legănându-se şi rotindu-se; pe urmă totul dispăru.

Carl Marsalis o luă la goană pe lângă rămăşiţele primului pistolar al *familiei* şi într-o secundă se apropie de al doilea, în timp ce acesta ridica puşca şi trăgea o rafală inutilă. Deja intrase în panică, în ciuda oricărei pregătiri militare profesioniste pe care ar fi putut-o avea, din cauza artificiilor declanşate de la distanţă în coşurile primului catâr şi a morţii subite a tovarăşului lui. Carl alerga trăgând, prea departe pentru ca pistolul pentru rechini să aibă vreun impact serios, dar băiatul se clătina şi se împleticea sub puţinele gloanţe care îşi găsiseră ţinta.

Nu era o armă ideală în asemenea circumstanţe, iar în afara apei era prea grea ca să fie comodă. Trebuise să-şi încolăcească suportul lung şi elastic în jurul gâtului şi să-l lipească de coapsa dreaptă cu un petic de leucoplast, ca să poată ţine blestemăţia sub haină. Piciorul îl durea de la efortul suplimentar făcut ca să meargă cu o asemenea greutate. Dar pistolul patentat pentru rechini Cressi avea

marele avantaj că era clasat drept echipament sportiv subacvatic, ceea ce însemna că îl putuse trece în bagaje prin controalele de securitate fără să fie cercetat mai îndeaproape, într-un moment când o astfel de cercetare era ultimul lucru de care avea nevoie. Iar un pistol care arunca prin apă fragmente de aliaj, ascuţite ca nişte lame, cu destulă forţă ca să eviscereze un rechin din specia Marele Alb, avea o forţă considerabilă chiar şi în aer, deşi proiectilele se răspândeau astfel încât acurateţea părea o glumă. Tânărului paznic îi curgea sânge pe faţă în timp ce încerca să umble la trăgaciul armei sale; era probabil ameţit de sunetul exploziilor şi, cu siguranţă, îngrozit.

Carl ajunse aproape şi apăsă din nou pe trăgaci. Băiatul fu aruncat în spate, în cablurile podului. Bucăţi mari din trupul lui alunecară printre acestea, căzând în râu; restul se prăbuşi, descărnat, pe planşeul dintr-odată inundat de sânge.

Gata.

Catârul care transportase artificiile intrase în panică, nu fără motiv, la fel ca toţi ceilalţi. O luase pe cărarea de pe malul râului; răgea şi pufnea. Nu mai avea timp de pierdut. Carl se ghemui în spatele animalului, cu urechile ciulite la zgomotele altor oameni.

Întâlni un al treilea paznic înarmat, la vreo două sute de metri mai departe, pe malul râului, fugind pe cărare în direcţia de unde se auzeau împuşcăturile, cu o puşcă de asalt Steyr gri-mat, ţinută neîndemânatic de-a curmezişul trupului în timpul alergării. Bărbatul văzu catârul şi încercă să se dea la o parte din drumul lui, iar Carl ţâşni din spatele animalului, cu pistolul pentru rechini, trăgând mai mult sau mai puţin orbeşte. Omul căzu ca sfâşiat în bucăţi de nişte mâini invizibile.

Carl se uită în faţă, pe cărare, dar nu văzu şi nu auzi nimic, şi se opri lângă rămăşiţele omului pe care tocmai îl ucisese. Se lăsă pe vine şi pescui cu mâna stângă Steyrul din mizerie, aruncându-l apoi imediat, cu un mormăit de frustrare. Individul îl ţinea încă de-a curmezişul trupului când îl împuşcase Carl, iar proiectilele anti-rechini îi

distruseseră complet partea dinapoi a ţevii.

— Fir-ar!

Se ridică şi ocoli cadavrul, ţinând încă prudent pistolul pentru rechini la nivelul genunchiului, în direcţia cărării. Se alese în cele din urmă cu un toc pătat de sânge, conţinând o armă semiautomată strălucitor de nouă.

O eliberă şi o ridică în lumină – era un Glock 100, un pistol nu tocmai rău. O armă lucioasă, scumpă pentru asemenea gorile, dar Carl presupuse că până şi aici renumele mărcii însemna mare lucru.

Un zâmbet încordat, înnebunit de adrenalină. Puse jos o clipă pistolul pentru rechini, ca să acţioneze cealaltă armă. Părea nedeteriorată, precisă până la un punct, dar…

Încă nu avea o armă decentă, cu rază lungă de acţiune. Puştile celor de la râu nu băteau la distanţă mai mare decât pistolul pentru rechini, iar el încă nu avea idee câţi alţi paznici de-ai lui Bambaren se mai găseau până la refugiul de iarnă al Gretei Jurgens. Cu excepţia localizării, Suerte Ferrer fusese extrem de vag.

Ridică din umeri şi se sculă în picioare. Îndesă Glockul la curea, îşi luă din nou pistolul pentru rechini şi merse mai departe, trecând de omul căzut la pământ. În faţă, cărarea părea să se înalţe încet din valea cu pereţi de stâncă. Catârul ţâşnise înainte, părând să fi găsit în cele din urmă cale liberă, undeva către dreapta.

Carl îşi aşeză cu ceva mai multă grijă pălăria de piele pe cap şi îl urmă. Entuziasmul luptei pulsa prin el. Meshul prinse ritmul, îl alimentă. Rânjetul de pe faţă părea că nu avea să i se mai şteargă vreodată.

— Trebuie să mai înveţi ceva geografie, Suerte.

Aşezat pe scaunul din celulă, Suerte Ferrer se uita urât în sus, la Carl, care se plimba în jurul lui. Cei de la Imigrări îl legaseră acolo cu cătuşe.

— N-am nevoie de lecţii de geografie de la tine, cioară.

Insulta trecu vibrând prin el, încărcată cu amintiri din South Florida State. Era pentru prima dată când o auzea, de la povestea cu Dudeck.

Desigur, între timp mai auzise de câteva ori cuvântul

„ciudat”.

— Observ că te adaptezi destul de bine la cultura din Jesusland.

Carl îşi completă circuitul şi se apleacă peste masă la nivelul lui Ferrer. Prizonierul era încă ursuz şi obosit după ce trecuse graniţa într-un rezervor cu fund dublu care chipurile ar fi conţinut ulei de rapiţă modificată genetic, pentru experimente. Tresări, retrăgându-se când Carl ajunse faţă în faţă cu el.

— Poate vrei să te întorci acolo, Suerte? Asta vrei?

— Quiros spunea…

Carl izbi cu palma în masă.

— Nu-l cunosc pe Quiros ăsta. Şi nici nu vreau să-l cunosc, fir-ar al dracului. Crezi că ţi-am oprit autotrailerul aşa, din întâmplare? Mi-ai fost vândut, mie, şi de către cineva situat mult mai sus în lanţul trofic decât amicul tău Quiros. Aşa că, dacă îţi închipui că vreun avocat slinos din Seattle o să vină să te scoată de aici, te înşeli.

Ocoli masa şi se aşeză din nou alături de Norton, care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu picioarele întinse în faţa lui şi să privească fix şi sumbru. Carl arătă cu degetul mare spre uşa celulei, pe care o lăsaseră întredeschisă, într-un fel promiţător, atunci când intraseră.

— Acolo, afară, Suerte, există o autostradă care merge în ambele direcţii. Merge spre vest, către Freeport sau înapoi, spre est, în Jesusland, către încarcerarea pentru trecerea ilegală a frontierei. E alegerea ta în ce direcţie o apuci.

— Cine mama dracu’ sunteţi voi? întrebă Ferrer.

Norton schimbă o privire cu Carl. Se aplecă şi îşi drese glasul.

— Suntem îngerii tăi păzitori, Ferrer. Mă mir că nu ne-ai recunoscut.

— Da, noi căutăm să-ţi îndeplinim toate dorinţele.

— Vezi tu, identitatea asta nu mai e valabilă, zise Norton, arătând către tăblia mesei, pe care erau împrăştiate documentele lui Ferrer. Carlton Garcia. RimSec are mandat de arestare pe numele ăsta din San

Diego până în Vancouver şi înapoi. Chiar dacă nu te-am fi pescuit aici, mai aveai cam vreo trei zile de stat în Rim înainte să calci strâmb şi să ajungi fie în arest, fie sub jugul vreunui şef de bandă care să te pună să lucrezi cincisprezece ore pe zi într-un şanţ, aşteptându-se să-i sugi scula pentru privilegiul ăsta.

Carl îşi dezgoli dinţii într-un rânjet.

— Ăsta era visul despre Rim la care te gândeai, Suerte?

— Îndreaptă-te spre vest, tinere, spre vest, rosti Norton pios. Dar fă-o cu ceva bani în buzunar şi nişte acte false credibile.

— Iar noi îţi vom da şi una, şi alta, îi spuse Carl. Plus un bilet de autobuz direct către Freeport. Tot ce trebuie să faci tu este să ne răspunzi la câteva întrebări despre vărul tău, Manco Bambaren.

— Hei!

Suerte Ferrer se lăsă pe spate în scaun, mâinile lui decupând o cruce în aerul din faţa lui.

— Eu nu ştiu nimic despre operaţiunile lui Manco, nu-mi spun despre nimic din astea. Eu oricum nici n-am locuit acolo mai mult de câţiva ani, cu întreruperi.

Carl şi Norton mai schimbară o privire. Carl oftă.

— Păcat, zise.

— Mda.

Norton dădu să se ridice.

— O să le spunem băieţilor de la *migra* să nu te bruscheze prea rău înainte de a te arunca înapoi peste gard.

— Sperăm că ţi-a făcut plăcere scurta şedere în Ţara Tuturor Posibilităţilor.

— Staţi!

⁂

Locul de hibernare al Gretei Jurgens era o cabană bine încadrată în peisaj, cu două niveluri, construită chiar în stânca versantului, la aproximativ douăzeci de metri de malul râului. Erau cel puţin cincisprezece metri de teren deschis, acoperit cu lăstăriş, din locul în care cărarea dinspre pod se ridica din valea pe care o urmase de-a

lungul râului, ocolind o râpă cu stânci prăvălite şi dispărând în tufişuri, la câţiva paşi de uşa din faţă.

Ferestrele etajului superior erau acoperite cu obloane rezistente din fibră de carbon, dar jos activitatea era în plină desfăşurare. Se vedea mişcare printr-o fereastră largă, nişte bărbaţi agitându-se, intrând şi ieşind pe uşa deschisă, cu arme în mâini. Carl numără cinci înainte să se retragă la adăpost, niciunul nefiind încă echipat cu geacă de weblar, precum cei trei de la râu. Unul dintre ei, mai în vârstă şi care părea a fi şeful, împărţea deja ordine prin telefon. Carl se ghemui în locul unde peretele de stâncă din dreapta potecii avea o înălţime de peste un metru şi îi ascultă raportul.

— …pare a fi o întreagă echipă.

Vocea suna panicată şi slabă din cauza distanţei şi a zgomotului constant din fundal, făcut de râu.

— Nu răspunde nimeni de la pod – nici Lucho, nici Miguel. E un catâr aici cu nişte coşuri care par să fi explodat sau dracu' ştie ce. Habar n-am dacă…

Pauză.

— Bun atunci, dar ai face bine să te grăbeşti.

Un strigăt dintr-o parte:

— Puneţi-vă gecile, idioţilor!

„Rahat."

„Nu că nu te-ai fi aşteptat la asta!"

Ocoli peretele de piatră erodată, alergând încordat, cu genunchii îndoiţi, având din nou pistolul pentru rechini lipit de coapsă şi ţinând Glockul cu ambele mâini în faţă, la nivelul frunţii, ca pe un fel de icoană venerată.

Parcurse primii trei metri fără să fie depistat, apoi încă doi până să-şi dea seama că nu e unul dintre ai lor. Nu trase până când ei nu înţeleseră asta, pentru că nu voia să irosească gloanţele. Dar când începură strigătele şi apărură armele, Carl apăsă pe trăgaci şi pistolul scheună în mâinile lui ca un căţel neascultător. Continuă să se deplaseze cu acelaşi pas rapid, venind drept către ei.

„Fă ca loviturile să conteze."

Tipul mai în vârstă de la telefon, dând semne de

nervozitate în faţa armelor propriilor oameni, scoase de undeva un pistol. A treia şi a patra împuşcătură a lui Carl îl doborâră, făcându-l să se împleticească până la perete şi către canatul uşii din spatele lui, agăţându-se de acesta în căutare de sprijin şi alunecând în jos.

„Unu.”

Alte strigăte, un talmeş-balmeş agitat. Cineva răspunse cu foc…

„În sfârşit, la dracu’, de unde Dumnezeu îi iei pe oamenii ăştia, Manco?”

…dar nu lovi deloc aproape şi meshul îl făcu să-l ignore. Nu avea timp, continuă să tragă – pocniturile seci, egale ale rafalelor Glockului, fereastra împânzită de crăpături şi găuri, probabil era sticlă securizată. Un alt individ cu un Steyr, trăgând dezlănţuit din dreptul şoldului, intră în raza Glockului şi fu secerat ca o jucărie trasă de o sârmă.

„Doi.”

Ceilalţi intraseră şi ei acum în joc – o cacofonie de împuşcături, o bâlbâială de automate şi explozia înfundată a puştilor. Nişte ţărână uscată, de culoare deschisă se ridicase din pământ, în dreapta lui şi în faţă, iar el ţâşni spre stânga, pierdu puţin din precizie şi i se păru că nimerise o a treia ţintă când bărbatul se repezise înapoi în cabană, dar nu era sigur.

Cei doi bărbaţi rămaşi afară se îngrămădiră şi ei spre uşă, ţinând armele sus; ei trebuiau să asigure acoperirea. O puşcă trosni, fu prins în marginea zonei de dispersie a gloanţelor şi simţi câteva schije înţepându-i picioarele. Parcurse în fugă restul drumului, golind Glockul pe drum. În cele din urmă, un glonţ îl lovi undeva, în partea de jos a coastelor, iar lovitura ca de baros îl făcu să se împiedice, oprindu-se brusc şi aproape răsturnându-se. Pălăria îi căzu, expunându-i chipul în lumină şi în faţa adversarilor rămaşi. Văzu în ochii lor cât erau de şocaţi. Mârâi şi ţinti din nou cu Glockul, continuând să apese pe trăgaci. Unul dintre cei doi bărbaţi se zgudui, împleticindu-se în spate şi trăgând aiurea, cu o singură mână, rănit, dar nu ucis. Glockul se blocă la ultima rundă, aşa că îl aruncă. Ajuns

acum la mai puţin de cinci metri, smulse din nou pistolul pentru rechini, îl ridică şi, ţintind vag spre ambii bărbaţi, apăsă pe trăgaci.

Fereastra se sparse în centru, transformându-se dintr-odată într-o gură cu dinţi ascuţiţi. Cei doi fură azvârliţi şi izbiţi cu putere de ea, împrăştiind pe sticla rămasă pete roşii şi cheaguri de sânge; trupurile se prăbuşiră, sfâşiate. Carl se apropie la doi metri de uşă, mai trase o rafală prin ea din principiu, apoi se opri.

„Ascultă!”

Un zgomot slab de paşi dinăuntru, spre dreapta. Se aruncă înăuntru, răsucindu-se în cădere, observă o mişcare deasupra unei mese pentru micul dejun şi trase în direcţia respectivă. Un alt pistol se declanşă în acelaşi timp, iar el simţi o a doua lovitură în coaste. Dar marginile măsuţei se sparseră în aşchii zburătoare şi forma întunecată aflată în chicineta din spate fu aruncată în aer. Un sunet umed de carne crudă şi un scâncet. Căzu la pământ, alunecând chinuit în spatele unui fotoliu cu ramă de lemn.

Şi totul se opri din nou.

De data asta definitiv.

⁂

— E destul de simplu, îi spuse lui Norton după ce se termină interogatoriul.

Jucau un joc stupid de biliard pe masa de un portocaliu strident.

— Nu trebuie să-l găsesc acum pe Onbekend. O să vină el la mine.

— Asta dacă n-o să te intercepteze pe vreun aeroport pe care intenţionezi să-l foloseşti.

— Mda, bine, după cum am spus, acum sunt cam ocupaţi. Şi o să folosesc o identitate nouă. Fără legitimaţie COLIN, fără acreditare UNGLA, fără arme, nimic care să atragă atenţia.

Norton se opri, cu bărbia deasupra tacului.

— Fără arme?

— Nu, nu arme ca atare. Intenţionez să arăt ca un turist.

— Şi identitatea asta nouă.

Delegatul COLIN lovi cu tacul şi punctă.

— Presupun că pe asta te aştepţi s-o rezolv eu.

— Nu, am un prieten în Londra care poate s-o facă şi să-mi trimită documentele într-o zi. De la tine am nevoie de bani cash. Carduri neutre, care să nu poată fi urmărite până la COLIN. Creditul meu e încă bun pentru aşa ceva?

— Doar ştii că da.

— Bine. Poţi să convingi RimSec să-l ţină pe Ferrer închis undeva până la sfârşitul săptămânii viitoare? Să se asigure că nu se răzgândeşte şi-i telefonează plângând lui Bambaren?

— Presupun că da.

Norton îşi căută în van o poziţie, încercă o dublă, lovi prea rapid şi rată.

— Dar uite ce e. Tu nu ştii dacă Jurgens aia o să fie acolo. Dacă încă nu doarme?

— E noiembrie, Norton, zise Carl şi frecă creta de vârful tacului. Jurgens de-abia se mai ţinea pe picioare acum trei săptămâni, când am vorbit cu ea. Acum sigur hibernează.

— Credeam că există medicamente care deblochează hibernarea.

— Da.

Carl îşi pregăti lovitura, dându-se în spate având grijă la peretele galben, zgâriat. Un pocnet ascuţit şi bila ţintă dispăru într-un buzunar din colţ, ca absorbită de vid. Bila atinsă cu tacul rămase înţepenită la locul ei.

— Am cunoscut un hibernoid pe Marte, urmam aceleaşi cursuri de *tanindo.* Era detectiv privat, ocazional şi bodyguard. Un tip foarte dur, intra mereu în belele. Cred că nu s-a întâmplat să-l văd vreodată fără nicio rană. Şi el mi-a spus că nicio bătaie pe care a luat-o nu l-a făcut să sufere atât de rău ca atunci când s-a dopat cu porcăria aia pentru trezire.

— Da, dar dacă ei îşi fac griji…

— Norton, ei n-au niciun motiv să creadă că o să vin după ei aşa. Ei nu ştiu că Ertekin a însemnat ceva pentru mine. Iar dacă va exista vreun reziduu COLIN prin

atmosferă, în momentul ăsta cel mai bun lucru pe care îl poate face Onbekend pentru prietena lui este s-o ducă undeva, departe, într-un loc sigur şi comod, pentru următoarele câteva luni. Crede-mă, ea e acolo. Problema e doar să ajung la ea, să fac săpături şi să-l aştept pe Onbekend, care o să vină alergând. Apoi îl ucid pe ticălos.

Lovi din nou cu putere bila, făcând-o să ricoşeze. Rată.

⁜

Se dezbrăcă de haină, scoase din toc pistolul pentru rechini şi îl abandonă pe masa din chicinetă. Îşi controlă rănile. Geaca de impact Marstech, deghizată la controalele din aeroport drept parte a echipamentului său de scufundări, atenuase gloanţele pe care le încasase şi îl lăsase cel mult cu vânătăi, eventual cu vreo coastă fisurată. Apăsă pe zonele sensibile, se strâmbă, ridică din umeri. Scăpase uşor.

„Deocamdată.”

Colectă armele paznicilor morţi, stivuindu-le pe masa spartă de împuşcătură. Târî afară ceea ce mai rămăsese din omul pe care îl ucisese în chicinetă şi îl lăsă alături de tovarăşii lui. O să cureţe restul cu un mop, dacă o să aibă timp.

La etaj descoperi o cameră care se întindea până în spate, în interiorul stâncii de care era lipită casa. Uşa avea o încuietoare solidă, dar el o sparse cu unul dintre pistoalele nou achiziţionate. Uşa se deschise greoi spre interior, către un spaţiu curbat ca un pântec, luminat slab de panouri LCLS portocalii, plasate la nivelul genunchiului, de-a lungul pereţilor. Lângă uşă găsi un panou cu întrerupătoare şi le manevră până când izbucni o lumină albă, puternică. Presupunere confirmată – o găsise pe Greta Jurgens.

Stătea întinsă ca o nobilă vikingă moartă, pe o platformă largă de lemn sculptat sugerând vag o corabie. Straturi groase de spumă izolatoare gri-verzuie formau o plasă care o susţinea şi o învelea.

Carl putea simţi mirosul în timp ce se apropia de ea, izul nanotech al materialelor plastice carbonice de înaltă clasă.

Folosise mult genul acela de plase pe Marte, în expediţiile din ţinuturile înalte din Wells.

…Frânturi de amintiri, cum stătea afară, în strălucirea caldă a elementelor de încălzire, în timp ce se lăsa noaptea marţiană, cu toată măreţia atmosferei sale rarefiate, cu aglomerări dense de stele peste tot şi, din când în când, cu dârele de foc de la resturile particulelor de însămânţare care tot continuau să cadă, la zeci de ani după întâlnirea cu modificarea atmosferică… Sutherland – privind în sus la toate, cu un zâmbet mulţumit pe faţa de abanos plină de cicatrice, ca şi când totul, cerul şi tot ce se afla pe el, ar fi fost pus acolo doar pentru el. Meditând, înclinând din cap la orice ar fi găsit de comentat tânărul Carl Marsalis. Analizând, apoi întorcând lucrurile astfel încât Carl să le poată privi dintr-un unghi la care nu se gândise până atunci. „Te-ai întrebat vreodată, beţivane, dacă nu cumva asta înseamnă că…”

Jurgens abia dacă se mişcă atunci când se aprinseră luminile, dar, fiindcă se afla spre capătul ciclului ei de hibernare, era cufundată prea adânc în somn ca să mai aibă vreo reacţie serioasă. Era goală sub spumă, cu pielea întinsă şi strălucitoare de la acumulările adipoase, cu pleoapele învineţite şi lipite de la secreţiile somnului hibernoid. Carl stătu lângă ea, privind-o îndelung, ţinându-şi pistolul în mână ca pe un ciocan. Imagini din ultimele luni îi treceau rapid prin spatele ochilor ca nişte flăcări, precum ceva mistuit de flăcări.

South Florida State. Nanorackul Perez. Sevgi Ertekin alături de el, pe plajă. New Yorkul şi *futon*-ul pe care îl întinsese pentru el. Focurile de armă de-afară, din stradă, prima apăsare caldă când o strivise sub el.

Istanbul, plimbarea spre Moda. Zâmbete sclipind în întuneric, sentimentul de evadare după tot ceea ce făcuseră.

Colţurile gurii i se ridicară în semn de răspuns.

Vântul peste pietrele de la Sacsayhuamán. Sevgi sprijinită de jeep, în spatele lui, sentimentul puternic de siguranţă, de acoperire.

Drumul spre Arequipa, chipul ei în lumina slabă a bordului.

San Francisco şi *Bulgakov's Cat,* imaginea încărcăturii de la tribord, înainte să se crape de ziuă. „Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e atrăgător."

Sevgi moartă.

Zâmbetul i se stinse pe faţă. Privi în jos la femeia adormită.

„Greta Jurgens e a lui Onbekend?"

„Aşa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i aşa? Dar cel puţin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ţinte."

Meshul i se mişcă puţin în măruntaie, poate ca urmare a schimbului de focuri, poate din altă cauză.

Îşi aminti cum i se închideau ochii lui Sevgi, la spital. Se uita fix la Greta Jurgens ca şi cum ar fi fost o problemă pe care trebuia s-o rezolve.

„Trăieşti numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care să poţi trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, beţivane, asta-i tot ce există."

Se întinse spre stânga. Împinse puţin mai multă spumă peste trupul hibernoidei, adunând-o acolo unde un umăr palid era expus.

Apoi se întoarse repede la uşă şi stinse LCLS-urile albe, strălucitoare, pentru că se întâmplase ceva cu vederea lui, ceva ca un fel de orbire. Mai rămase o clipă în lumina caldă, portocalie, uitându-se agitat în jur de parcă lângă el ar fi fost cineva, apoi se strecură tăcut afară şi închise uşa în urma lui.

Se deplasă de-a lungul coridorului, încercând mai multe uşi, până când găsi o încăpere întunecoasă, fără ferestre, cu mirosul puternic de dezinfectant parfumat al unei băi de femeie. Intră şi atinse panoul cu întrerupătoare; o lumină albă explodă în spaţiul placat în culori pastel. Propria lui faţă se holba la el dintr-o oglindă mare, rotundă, aflată pe perete – fondul de ten alb, cu dungi scurse de transpiraţie şi murdărie, negrul ivindu-se de

dedesubt, ochii astfel încercuiţi semănând cu apa întunecată de pe fundul unor fântâni psihedelice.

„La dracu', nu-i de mirare că tipii de la pod s-au îngrozit."

Presupunea că-i era dator lui Carmen Ren pentru inspiraţie.

Oriunde ar fi ea acum.

Se întrebă în treacăt dacă Ren reuşise, dacă rămăsese cu un pas înaintea rumegătoarelor şi a Agenţiei, aşa cum o făcuse până atunci. Se întrebă dacă pruncul din pântecele ei va reuşi să vină pe lume în siguranţă şi ce se va întâmpla atunci. Ce va avea Ren de făcut pentru a-l proteja după aceea.

Îşi aminti cum se uita, calmă, cum îl făcuse să dea înapoi doar cu o privire, îşi aminti atitudinea ei, impresia de supravieţuitor pe care o degaja atunci când îl înfruntase, lângă turn. Îi picase o mână bună. Se gândi că ea ar putea avea mai multe şanse decât majoritatea semenilor ei masculi.

În general, era bucuros că nu va fi el cel trimis s-o doboare.

Într-un sertar de lângă chiuvetă găsi nişte pastile pe care le recunoscu – codeină asociată cu o doză mică de cafeină. Erau bune pentru coastele lui. Lăsă apa să curgă din robinetul acţionat cu infraroşii în bazinul larg şi puţin adânc, din marmură, aflat în faţa oglinzii, se săpuni şi începu să-şi spele porcăria albă de pe faţă. Dură ceva.

După ce dădu la o parte grosul, îşi băgă capul sub robinet şi lăsă apa să-i curgă pe creştet şi pe ceafă. Luă unul dintre prosoapele pastelate ale Gretei Jurgens de pe raftul de lângă chiuvetă şi se şterse energic cu el, apoi se uită din nou în oglindă şi de data asta nu se mai sperie la fel de mult.

„Acum hai să vedem dacă îl poţi speria pe Onbekend."

Zdrobi codeina în dinţi, înghiţi în sec de câteva ori, linse resturile lipite de dinţi şi se clăti cu o gură de apă de la robinet. Se mai uită o dată în oglindă, ca şi cum reflexia ar fi putut să-i dea vreun sfat util, apoi ridică din umeri şi

stinse lumina.

Se duse la parter să aştepte.

⁕

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Norton..

Carl trecu pe lângă el, ocolind masa în căutarea unghiurilor potrivite.

— Ba trebuie.

— Asta n-o s-o aducă înapoi.

Se pregăti pentru o lovitură lungă, cu un unghi strâns, către buzunarul lateral al mesei.

— Cred că ne-am certat deja pe tema asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă cert cu tine, Marsalis. Încerc să te fac să devii rezonabil, şi probabil să te împiedic să-ţi pierzi viaţa acolo. Uite, sâmbătă e înmormântarea lui Sevgi. Pot să te trec graniţa în Uniune şi să-ţi iau poliţia din cârcă cât timp e necesar. De ce nu vii?

— Pentru că, din câte îmi pot da seama, nici asta n-o s-o aducă înapoi.

Norton oftă.

— Nu asta ar fi vrut ea, Marsalis.

— Norton, tu n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar fi vrut Sevgi.

Execută lovitura, dar atinse bila prea uşor şi o urmări cum se izbeşte de margine, îndepărtându-se de buzunar.

— Şi nici eu.

— Atunci de ce te duci acolo?

— Pentru că cineva mi-a spus odată că dacă vrei să trăieşti cu ceea ce ai făcut trebuie să faci numai lucrurile cu care ai fi fericit să trăieşti. Iar eu nu pot trăi cu Sevgi moartă şi Onbekend umblând liber.

Carl se sprijini cu braţele depărtate pe marginea mesei şi arătă cu capul spre bilele împrăştiate pe catifea.

— E rândul tău, zise. Vezi ce poţi să scoţi din asta.

Capitolul 54

Calmantele îşi făcură rapid efectul, lăsându-l cu o uşoară greaţă şi cu o vagă senzaţie de bine de care s-ar fi putut lipsi. Patrulă prin spaţiul de la parter al cabanei, măsurând unghiurile de tragere şi gândindu-se fără chef la posibilităţile de apărare. Se jucă cu armele îngrămădite pe bar, dar nici acolo nu găsi nimic care să-l atragă. Ceva îl împiedica.

Găsi un loc unde putea să stea şi să se uite în lungul canionului şi la harababura munţilor printre care se întindea. Lumina soarelui cădea peste creste, făcând aerul luminos şi cumva ireal. Ca şi cum asta ar fi aşteptat tot timpul, Sevgi Ertekin pătrunse în gândurile lui.

Era acelaşi sentiment, senzaţia acută resimţită atunci când o atinsese, în timp ce privea luminile stingându-se pe dealurile din Marin County, şi din nou atunci când părăsise canioanele Manhattanului, trecând peste Queensboro Bridge. Aşteptă ca sentimentul să se scurgă prin el, ceea ce-i aduse un fior de înţelegere, gândul conştient prinzând din urmă nedefinitul, aşa cum el îl prinsese din urmă pe Gray. Poate era codeina, declanşând pe undeva o conexiune sinaptică, deschizând drumul revelaţiei. Sevgi *nu mai era,* creierul lui era programat să proceseze corect măcar asta. Dar nu şi ideea că era *moartă.* Pentru genele moştenite de la strămoşii săi din Africa Centrală, aşa ceva nu era de conceput. Oamenii nu încetează să existe, ei nu dispar pur şi simplu. „Când oamenii se duc înseamnă că sunt în altă parte, corect?” insista o parte adânc îngropată a conştiinţei sale. „Sevgi nu mai e aici. Bine. Aşadar *unde* s-a dus, hai să aflăm asta, pentru că atunci ne putem duce *acolo* şi s-o *găsim,* să fim *împreună,* şi în cele din urmă *să scăpăm dracului de durerea asta.”*

Bun.

Dealurile pierzându-se în întuneric, dincolo de golf – crezi că ar putea fi pe acolo? Sau poate printre clădirile de

oţel şi sticlă de pe cealaltă parte a podului? Sau, OK, poate şi în blestematul ăsta de canion, sau pe cealaltă parte a munţilor ălora de acolo. Poate că acolo e. Sus, dincolo de lumina ireală, în aerul rarefiat, aşteptându-te.

Pentru prima dată în viaţa lui înţelese de ce rumegătoarelor le era greu să nu creadă într-o viaţă de după, într-un *altundeva* unde te duci când ai plecat de aici.

Şi apoi, după ce îşi învinse propria programare, după ce se instală înţelegerea, sentimentul pe care reuşise să-l explice se topi şi nu-i lăsă în loc nimic decât durerea sfâşietoare din piept şi balsamul înţepător al urii.

Din senin, ca şi cum ar fi primit un răspuns, sosiră elicopterele.

⁂

Erau două aparate comerciale neidentificabile, coborând prin aerul sclipitor al canionului cu prudenţa stângace a unor ţânţari. Patrulară zgomotos înainte şi înapoi, cercetară un timp împrejurimile, cu palele elicelor scânteind în soare, apoi ocupară poziţii deasupra râului, de cealaltă parte a cabanei. Carl le urmări posac prin fereastra spartă. Cele două aparate aveau suficientă capacitate încât să transporte cel puţin o duzină de oameni. Rămase ascuns privirilor, lăsând cadavrele împrăştiate pe pământ împrejurul uşii cabanei să ilustreze tabloul pe care îl dorea. Elicopterele tremurară şi coborâră. În cele din urmă, Carl luă una dintre puştile de asalt Steyr şi trase o rafală scurtă prin fereastră pe undeva, prin direcţia lor. Răspunsul veni imediat – ambele aparate dădură înapoi şi zburară în josul râului, probabil în căutarea unui loc sigur unde să aterizeze.

Ştia că în acea direcţie cărarea îşi croia drum coborând spre apă, făcând să se ridice un alt perete de piatră pe latura dinspre coastă. Ar fi putut să se întoarcă pe acolo, urcând pe lângă râu, şi să rămână neobservaţi până la marginea terenului deschis din jurul cabanei, procedând la fel cum făcuse el în urmă cu câteva ore, când venea din direcţia opusă. Se încruntă puţin, potrivi cadrul pliabil al Steyrului pe umăr, privi prin cătare şi lansă o salvă de

încercare către terenul deschis. Era aproape sigur că ar putea doborî pe oricine s-ar apropia de casă, înainte ca acesta să apuce să înainteze doi metri în spaţiul liber. Ei ar fi putut încerca un asalt masiv, dar era puţin probabil – nu ştiau câţi oameni se aflau în casă şi ce făcuseră cu Greta Jurgens, dacă era moartă sau în viaţă, în siguranţă în culcuşul ei sau târâtă în jos pe scări, gata să fie folosită precum o păpuşă de cârpă, drept scut.

Iar cabana punea o problemă dificil de rezolvat. Ferrer măcar atâta lucru spusese limpede. „Târfa are o adevărată fortăreaţă acolo. Chiar în blestemata de stâncă, n-ai cum să vii de sus, versanţii sunt netezi şi nu te poţi strecura. Vorbesc serios.” Se lăsase pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi noi şi curaţi, zâmbind afectat şi încrezător acum, că făcuse târgul.

„Pe cine aşteaptă – o întreagă armată? Şi toate astea ca să poată *dormi?* Nu ştiu cum l-a apucat femeia asta pe Manco de coaie, dar trebuie să fie ceva tare important dacă l-a convins să facă atâtea. E regina felaţiilor sau ceva de genul acesta.”

Ca şi Stéphane Névant înaintea lui, Suerte văzuse rezultatul şi trăsese rapid concluzia evidentă, dar greşită.

Onbekend rămânea în umbră. Dacă nu ştiai deja de existenţa lui, căutai o altă explicaţie, mai la îndemână.

Cum ar fi monştrii inumani, întorşi de pe Marte.

Ortiz cel dinamic construise întreaga acoperire. „Un monstru ne pândeşte! Toţi oamenii pe palisade, cu torţe!” Să nu întrebi, niciodată să nu întrebi cine e în realitate în spatele tuturor acestor lucruri.

Un cap se iţi din direcţia râului. Carl îl lăsă să se uite bine în jur, apoi trase încă o rafală. Praf şi aşchii de piatră umplură aerul; capul se retrase rapid.

Situaţia le era clară.

— Marsalis?

Vocea lui Manco Bambaren. Carl se lipi cu spatele de rama ferestrei, rămânând în umbră, şi aruncă o privire împrejur. Razele piezişe de la începutul după-amiezii inundau canionul. Dacă te ghemuiai şi priveai în sus,

puteai vedea lumina căzând din plin peste marginea lui, şi dedesubt o penumbră albastră şi calmă acolo unde porţiunile mai înalte ale peretelui văii aruncau umbre. Era foarte linişte acum, că elicopterele plecaseră – se auzea ţârâitul greierilor şi bâzâitul muştelor pe cadavrele de afară.

— Omule negru, tu eşti?

— Ai ghicit corect, strigă el drept răspuns, refuzând spaniola lui Bambaren în favoarea limbii quechua. Ce vrei?

O scurtă ezitare. Carl se întrebă dacă era posibil ca Onbekend să nu poată urmări o conversaţie în quechua – nu avea nicio garanţie că o învăţase în timpul îndelungat pe care îl petrecuse ascuns pe *altiplano.* S-ar fi descurcat destul de uşor cu spaniola şi engleza. Şi aidoma acelui *pistaco* – animalul de casă al lui Bambaren – nu era nevoit să se amestece cu localnicii.

Izolarea obişnuită a unui treisprezece ar fi mers la fix.

Oricum, Bambaren rămase la spaniolă.

— De fapt, e vorba despre ce vrei tu, Marsalis. Putem sta de vorbă?

— Bineînţeles. Intră.

— Garantezi că nu mă împuşti înainte să auzi ce am de spus?

Carl rânji.

— Nu ştiu, tu o să crezi pe cuvânt un ciudat?

— Da.

— Atunci vino aici. Fără arme, fără armură, cu mâinile la vedere.

Carl făcu o pauză.

— A, şi adu-l şi pe fratele tău cu tine.

O tăcere lungă, lungă. Greierii ţârâiau în aerul încins de afară.

— Ce s-a întâmplat, Manco? Nu te-ai uitat la ştiri? S-a dus totul dracului, nu ştiai? Ortiz e mort, COLIN face curăţenie. Ştim totul despre Onbekend. Aşa că hai să vă văd pe amândoi.

Trecură câteva minute, apoi două siluete ieşiră de la adăpost, apărând pe cărare şi îndreptându-se hotărât către

cabană, cu mâinile împreunate deasupra capului. Carl îi urmări pe deasupra ţevii Steyrului. Onbekend ţinea un braţ mai în jos, ca şi cum l-ar fi durut. Carl îşi aduse aminte de Sevgi, în barul din Bayview.

„L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm.”

„Mda, suntem nişte ticăloşi duri.”

Ţinti spre faţa lui Onbekend şi îşi mişcă degetul de câteva ori, crescând tensiunea. Apoi renunţă şi puse arma alături, nerăbdător. Alese din grămada de pe podea un pistol, tot un Glock, îi verifică încărcătura şi îi ridică piedica. Când Bambaren şi Onbekend ajunseră la uşă, se dădu înapoi, atent la posibilele unghiuri de tragere prin fereastră, şi le făcu semn cu pistolul.

— Intraţi.

Onbekend îl fixă cu privirea şi se răsti în engleză:

— Ea unde e, Marsalis?

— Nu te grăbi aşa. Daţi-vă înapoi până la masa din firidă, amândoi. Mâinile mereu pe cap. N-o să mă încurc cu mângâieri, aşa că dacă vreunul dintre voi mişcă vreo mână şi şi-o apropie de corp fără permisiunea mea, o să presupun ce e mai rău şi o să vă omor. Aţi înţeles?

Bambaren se răsuci uşor înainte şi înapoi, cercetând cu privirea spaţiul deschis din interiorul cabanei. Făcu ochii mari când înţelese.

— Ai venit aici singur?

— Duceţi-vă la masă. Aşezaţi-vă pe cele două scaune pe care le-am tras. Ţineţi mâinile pe cap până vă aşezaţi, după care le puneţi pe masă, în faţa voastră. Fără mişcări bruşte. Mişcările bruşte vă omoară.

Închise uşa, aşteptând până când mecanismul de închidere se blocă.

— Marsalis, am cincisprezece oameni afară.

Bambaren vorbea încet şi nepăsător în timp ce se îndrepta spre masă. Trecuse şi el pe engleză.

— Eşti încercuit. Hai să vorbim despre asta.

— O să vorbim şi despre asta. Dar atunci când o să fiţi aşezaţi. Mâinile la vedere, apoi întinse pe masă în faţa

voastră.

Se aşezară, stânjeniţi de faptul că trebuiau să stea cu mâinile ridicate. Bambaren ocupă scaunul din capul mesei, Onbekend se aşeză alături. Interiorul cabanei mergea atât de adânc înăuntrul stâncii şi era atât de frig şi întuneric, încât cei doi păreau să ia parte la o adunare spiritistă obscură, stând cu spinările ţepene pe scaune, cu palmele lipite pe tăblia de lemn şi chipurile încordate. Carl îşi trase un scaun în faţa lui Onbekend şi se aşeză pe el, departe de marginea mesei. Îşi puse Glockul în echilibru pe genunchi.

— Şi acum? întrebă liniştit celălalt treisprezece.

— Acum să vorbim despre motivul care m-ar determina să nu vă ucid pe amândoi. Vreo idee?

— Atât de nerăbdător eşti să mori, omule negru? întrebă Bambaren.

Carl îi adresă un zâmbet uşor.

— Ei bine, cincisprezece la unu înseamnă şanse slabe, e adevărat. Şi totuşi, nici opt la unu nu suna bine, dar toţi sunt acolo, afară, pradă muştelor.

— N-ai învăţat nimic?

Onbekend se uita la el cu acelaşi dispreţ etalat în barul din Bayview.

— Ai rămas tot soldat pentru rumegătoare?

Bambaren încremeni. Carl reuşi să schiţeze un mic zâmbet.

— Fii, te rog, atent în apropierea cui rosteşti acest cuvânt, frate. Nu e vina lui Manco dacă el nu a primit un sistem limbic îmbunătăţit şi o zonă treisprezece întărită din materialul brut al Isabelei.

Onbekend abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Bambaren.

— Nu vorbesc despre Manco, iar el ştie asta. Vorbesc despre oamenii de la ONU cărora tu ţi-ai vândut sufletul.

— Nu pentru ei sunt aici.

Ochii lui Onbekend se îngustară.

— Atunci de ce ai venit?

— Pentru că mi-ai omorât un prieten.

— Dacă ai prieteni, argatule, eu nu-i cunosc. Pe cine am

omorât?

— Ai împuşcat o femeie pe nume Sevgi Ertekin, ofiţer de poliţie, când te-a vânat pe străzile din Bayview. Ai împuşcat-o cu un pistol Haag şi a murit.

— I-o trăgeai?

— Da, ne-o trăgeam. La fel ca în cazul tău şi-al lui Jurgens.

Faţa lui Onbekend se albi când înţelese implicaţia. Îşi drese glasul.

— A fost un schimb de focuri, zise încet. Nu era ceva personal. Şi tu ai fi făcut la fel, în locul meu.

Carl se gândi la tabăra Garrod Horkan şi la Gaby. La gloanţele Haag doborând-o.

— Nu asta e problema.

— Atunci care e?

Carl îl fixă pe celălalt treisprezece.

— Plata.

— Ascultă, Marsalis, zise Manco Bambaren înţelegând greşit ceea ce auzise. Indiferent de ce crezi că îţi suntem datori, putem ajunge la o înţelegere.

— Taci, Manco.

Tayta se uită la Onbekend ca şi cum treisprezecele l-ar fi pălmuit. Onbekend îl ignoră, poate nici măcar nu observase. Nu-şi luă ochii de la faţa lui Cal.

— Vrei să răscumpăr viaţa Gretei cu a mea?

— De ce nu? E acelaşi târg pe care i l-ai oferit lui Toni Montes în Freeport, nu-i aşa? Viaţa ei pentru a copiilor.

Onbekend privi în jos la mâinile lui.

— Dacă ai şti ce a făcut Toni Montes cu viaţa ei înainte de a căpăta numele ăsta, ce a făcut cu alţi copii înainte de a-i avea pe ai ei, poate nu m-ai judeca atât de aspru.

— Nu te judec deloc. Doar că te vreau mort.

— Dacă îl omori pe el, negrule, va trebui să mă omori şi pe mine.

În tonul lui Bambaren era o hotărâre calmă.

— Şi apoi oamenii mei o să te facă bucăţi ca pe un câine turbat, adăugă.

Carl îi aruncă o privire. Zâmbi şi clătină puţin din cap.

— Chiar te bucuri să ai din nou un frate mai mic, nu-i aşa, Manco? Ei bine, presupun că nu te pot învinovăţi. Dar vrei să ştii ceva despre fratele ăsta al tău? întrebă, cu o mişcare a capului spre Onbekend. Fratele ăsta al tău mai are un geamăn. De fapt, ai avut doi fraţi mai mici datorită tentativelor mai degrabă disperate ale mamei tale de a se păstra la suprafaţă în noul vis corporatist din Peru. Pe celălalt îl chema Allen Merrin. Din nefericire, e mort. Vrei să ştii de ce?

Bambaren privi de la unul la altul.

— A murit pentru că l-ai ucis tu, Marsalis, spuse nepăsător Onbekend. Eu aşa am auzit.

— A murit pentru că fratele său geamăn, Onbekend aici de faţă, l-a adus înapoi de pe Marte ca să-i furnizeze un set de gene de sacrificiu. L-a vândut oamenilor pentru care lucra. L-a folosit ca să explice…

— Dar l-ai ucis tu, nu-i aşa?

Tayta îl fixa pe Onbekend.

— Ce înseamnă asta? Despre ce vorbeşte?

— Nimic important.

— *Nu* îmi spune mie că nu e important, Onbee.

Glasul lui Bambaren începea să sune gâtuit. Avea aceeaşi expresie pe care Carl o văzuse pe chipul lui când Ombekend folosise cuvântul „rumegătoare”.

— *Despre ce vorbeşte?*

— Vorbesc despre celălalt fiu modificat genetic al Isabelei.

Carl îşi ţinea în continuare pistolul îndreptat în direcţia lui Onbekend.

— Ovulul vândut de mama ta acelor *gringos* s-a divizat după câteva zile, Manco, iar Proiectul Lawman s-a ales cu două variante treisprezece identice, la preţul uneia. Asta este foarte util atunci când vine vorba de urmele genetice rămase la locul unei crime. În timp ce fratele tău, aici de faţă, îşi măcelărea colegii incomozi din trecut, a aranjat, de asemenea, ca fratele lui geamăn să suporte consecinţele.

— Nu-l asculta, Manco. E…

— Minte?

Expresia de pe faţa lui *tayta* arăta că întrebarea era retorică. Vocea îi coborâse aproape la o şoaptă.

— Ai făcut asta? Te-ai folosit de cei de acelaşi sânge ca să-ţi acoperi urmele?

— Manco, nu prea am avut de ales. Ţi-am explicat în ce situaţie m-a pus Ortiz, ţi-am explicat ce pericol…

— Nu mi-ai explicat şi asta!

Acum Bambaren tremura, continuând să-l fixeze pe treisprezecele cu care avea gene comune. Faţa i se contorsionase de furie reţinută.

— Un frate? întrebă răguşit. Un frate geamăn? Ţi-ai *vândut* fratele geamăn? După ce ai venit la mine şi ţi-am oferit…

— Nu e *important,* Manco. Nu l-am cunoscut niciodată, nici măcar nu ne-am întâlnit…

— *Era sângele tău!*

Manco dădu să se ridice. Carl îşi mişcă Glockul, iar el se aşeză la loc, de parcă ar fi fost pe arcuri.

— Avea sângele *mamei* tale! Ţi-am spus când ai venit la mine, *sângele e totul.* Corporaţiile ne-au furat sufletele, au distrus legăturile care ne făceau puternici, ne-au transformat în străini nediferenţiaţi care îşi trăiesc vieţile singuri, în cutii de polimeri. *Familia e tot ce avem.*

— Nu şi dacă eşti treisprezece, spuse Carl sumbru.

Urmă o lungă pauză.

— Manco, ascultă-mă, zise Onbekend. Am făcut asta ca să protejez…

— I-ai spus măcar mamei?

Chipul lui Manco devenise rece şi dur, ca pietrele de la Sacsayhuamán, iar vocea i se liniştise ca o pală de vânt.

— I-ai spus vreodată Isabelei că mai are un fiu pe undeva?

Onbekend nu se mai putut abţine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Manco, *nu avea niciun rost!*

— Nu?

— Nu. *El era pe Marte!*

Liniştea năvăli în urma cuvintelor ca un val, ca o

răsuflare stingând flacăra unei lumânări. Stătură în tăcuţi în lumina slabă.

— Presupun că ai vrea să ştii cum a fost convins celălalt frate al tău să se întoarcă acasă de pe Marte, nu-i aşa, Manco?

Onbekend se încordă.

— Te previn, Marsalis, zise cu glas scrâşnit.

— Nici măcar să nu te gândeşti, îi zise Carl. Te omor înainte să-ţi ridici curul de pe scaun.

Se întoarse uşor spre Bambaren. Păstră Glockul îndreptat spre treisprezece. *Tayta* îi întoarse privirea.

— Ştii, Manco, fratele tău surpriză, aici de faţă, a făcut un târg pe Marte. Presupun că n-ai ştiut despre asta?

— N-a fost un târg, mârâi Onbekend. A fost o strategie, o diversiune.

— Mă rog, a organizat o diversiune, în numele tău. Celălalt frate al tău trebuia să se întoarcă în calitate de asasin pentru ramurile marţiene. O poveste despre curăţarea unor *familias* din Lima drept răzbunare, pentru a stinge întreaga *afrenta Marciana,* casă puteţi face din nou afaceri cu Marte. E destul de corect, Onbekend?

— Ai făcut asta? şopti Manco Bambaren. Chiar şi asta?

— Haide, Manco, doar am discutat destul de des problema, zise Onbekend, gesticulând nerăbdător. Oricum nu era pe bune, dar…

— Te-ai folosit de numele meu?

— Prin asociere, da. Marsalis, nemernicule, ascultă-mă…

Bambaren se repezi peste masă la Onbekend. Treisprezecele sări din reflex, evitându-l. Carl ridică Glockul.

— Domnilor, rosti ameninţător.

Bambaren păru să nu audă. Se sprijini cu braţele pe masă, privind fix în jos la faţa omului pe care îl transformase în fratele său. Mânia îi scoase accentul la iveală, deformând engleza pe care o folosea.

— Te-ai folosit de numele meu?

— Stai jos, Manco, îi zise Carl. Nu-ţi mai spun încă o dată.

Dar şeful de *familia* nu se aşeză. În schimb, se întoarse ostentativ cu faţa la Carl şi la Glock. Inspiră adânc.

— Aş vrea să plec acum, rosti ţeapăn. Problema asta nu mă mai interesează. Îmi retrag protecţia pe care i-am oferit-o Gretei Jurgens.

— Of, Manco, la dracu', nu *poţi*...

— *Nu-mi* spune mie ce pot să fac, ciudatule.

Manco se îndepărtă de masă, împingând cu mâinile în ea. Se uită la Carl.

— Ei bine? Afacerea ta e încheiată, omule negru?

— Sigur.

Carl nu se aşteptase să meargă chiar atât de bine, dar nu voia să piardă avantajul obţinut pe neaşteptate.

— Du-te la uşă, cu mâinile pe cap. Ieşi şi închide uşa în spatele tău. Şi ar fi bine să aud elicopterele alea plecând în mai puţin de zece minute.

— Nu face asta, zise Onbekend gâtuit. Sunt fratele tău, Manco. De paisprezece ani sunt fratele tău.

— Nu.

Vocea lui Bambaren era acum rece ca frigul venind dinspre stânca alcovului.

— Tu nu eşti fratele meu, tu eşti o greşeală. Greşeala mea, greşeala mamei mele şi a acelor *gringos* fără suflete. Tu eşti un *lucru* ciudat, un lucru care s-a strecurat în *familia* mea şi s-a folosit de mine, un lucru care a tăiat carnea vie de pe oasele mele şi s-a hrănit cu ea. Ar fi trebuit să ascult de ceilalţi atunci când ai venit.

— Şi tu te-ai folosit de mine, ticălosule!

— Da. Te-am folosit drept ceea ce eşti, spuse Bambaren, scuipând pe masă în faţa treisprezecelui. *Ciudatule! Pistaco! Nu însemni nimic pentru mine!*

Onbekend se holbă la scuipat. Apoi, brusc, se sculă în picioare.

— Ajunge, Onbekend, zise Carl, lovind cu palma în tăblia mesei şi făcând semn cu Glockul. Stai dracului jos.

Un zâmbet posac se imprimase pe buzele lui Onbekend.

— Nu cred.

Carl sări fulgerător în picioare. Scaunul se răsturnă în

spatele lui, iar Glockul se înălţă la nivelul feţei lui Onbekend.

— Am spus…

Şi-atunci Bambaren se repezi la el ca un câine de luptă.

N-a ştiut niciodată de ce sărise *tayta.* Poate că era furie, furia faţă de Onbekend, dar revărsată asupra tuturor variantelor treisprezece, a variantelor în general sau poate asupra oricui se afla la îndemână. Poate era furia în faţa neputinţei cu care nu era obişnuit: să stea la o masă, sub ameninţarea pistolului unui alt bărbat. Sau poate – ura chiar şi gândul ăsta – nu era furie deloc, iar cei doi, Bambaren şi Onbekend, cei doi fraţi atât de diferiţi, în final îl jucaseră pe Carl pe degete, improvizaseră, se folosiseră de tactică şi funcţionase.

Bambaren lovi Glockul cu palma, împingându-l mult într-o parte, şi ocoli capătul mesei, urlând.

Pistolul se declanşă, o dată, într-o direcţie inutilă. Carl se răsuci, folosindu-se de inerţia celuilalt, şi îl aruncă peste coapsa lui. Cea mai mare parte a gândurilor lui încă se îndreptau spre încercarea de a afla unde se dusese Onbekend. Bambaren se agăţă de el cu sălbăticia bătăuşului de pe stradă, degetele căutându-i ochii, genunchiul testiculele. Carl lăsă pistolul să cadă. Se prăbuşiră amândoi, fiecare zbătându-se să ajungă deasupra.

Tanindo şi meshul câştigară. Bambaren se baza pe o străveche înţelepciune cizelată pe stradă, dar aceasta era tocită de vârstă şi de anii în care ocupase o anumită poziţie socială. Carl se dezlănţui, primi pumnii în protecţia de weblar a jachetei, scrâşnind din dinţi atunci când durerea izbucni din coastele fisurate, prin vălul de codeină. Lăsă să-i scape un mârâit, îl izbi cu un genunchi între picioare, apoi zdrobi cu cotul faţa lui *tayta.* Celălalt bărbat îi dădu drumul. Carl îi înfipse degetele sub bărbie. Bambaren se sufocă şi…

În spatele lui, sunetul de curând devenit familiar al puştii de asalt Steyr erupse prin încăpere.

O rafală scurtă, controlată.

Se descotorosi de Bambaren, rostogolindu-se la adăpostul mesei şi al scaunelor din jurul ei. *Tayta* strigă ceva, apoi o altă scurtă furtună de foc automat se împrăştie pe deasupra lor, iar strigătul fu sufocat.

Tăblia mesei se rupsese în aşchii, gloanţele puştii de asalt trecând prin ea ca printr-un carton. Auzi impactul pe piatra din spate. Îl lovi ceva în spate – „Ricoşeul”, constată în treacăt.

„Glockul, blestematul de Glock…”

…dispăruse. Din poziţia lui, de pe podea, văzu picioarele lui Onbekend înaintând, prudent, cu genunchii îndoiţi, căutând un unghi bun de tragere. Făcu singurul lucru care-i mai rămăsese, sări în picioare cu o viteză alimentată de mesh şi de forţa mâniei, apucă masa ciobită de două picioare şi o răsturnă, folosind-o ca pe un scut.

Onbekend mai trase o rafală, masa se răsturnă ca o carte de joc aruncată, imposibil de lent, iar el se feri într-o parte. Steyrul trosni: loviturile îl nimeriră, geaca antiglonţ se strânse şi se încălzi ca să-şi îndeplinească menirea, împuşcăturile îl răsuciră şi îl aruncară pe spate, izbindu-l de peretele nişei…

Şi focul se opri.

Era aproape comic. Onbekend stătea cu arma dintr-odată tăcută în mâini. Clinchetul slab al alarmei care avertiza că se terminase încărcătura răsuna în tăcere, ca un robinet picurând. Privirea i se mută de la faţa lui Carl la Steyr şi văzu luminiţa roşie clipind. Nu avusese timp să verifice încărcătura, probabil că apucase prima armă mai ca lumea pe care o zărise în grămadă şi se alesese cu una aproape complet descărcată.

Carl se desprinse de perete, răcnind.

Onbekend aruncă Steyrul gol spre el. îl devie. Celălalt treisprezece încercă să-l înşface, dar Carl lovi cu pumnul şi împiedică tentativa, împingându-l pe Onbekend înapoi prin cameră, într-o succesiune de lovituri stil *tanindo.* Treisprezecele para şi se apăra, lansând contralovituri, însă Carl observa mereu, din felul în care se mişca bărbatul, răul pe care îl făcuseră gloanţele lui Sevgi. Simţi

un rânjet dezgolindu-i buzele, o satisfacţie sălbatică, anticiparea răului în adâncul inimii. Îl blocă, îi distruse apărarea, lansă un atac înalt şi îl izbi pe Onbekend în falcă. Celălalt treisprezece se clătină, ajungând cu spatele aproape proptit de fereastra spartă. Sânge şi lumină translucidă în spate – Carl prinse imaginea cu coada ochiului: pete de un roşu mai pe muchia zimţată a sticlei rămase, sclipirea razelor soarelui pe dinţii de fierăstrău. Se apropie din nou de Onbekend…

Dincolo de fereastră se afla o formă ghemuită.

Carl avu timp să înregistreze expresia şocată, înspăimântată, pistolul ridicat. Atacul deja pornise, nu mai putu face altceva decât să se dea de-a rostogolul, împleticindu-se prin cameră în încercarea de a nu intra în bătaia focului. Pistolul se descărcă, cioburi proaspete de sticlă zburară din fereastra distrusă, iar Onbekend urlă.

Carl se izbi de masă, trânti armele grămadă, pe jos, şi se aruncă la podea. Apucă ceva la întâmplare şi se pomeni cu o altă puşcă de asalt în mână, o roti – *cu piedica ridicată* – şi trase exact în clipa în care uşa se deschidea fulgerător spre interior.

Acolo se aflau doi dintre oamenii lui Bambaren. Sparseră încuietoarea şi năvăliră înăuntru, unul în picioare, unul ghemuit. Carl stătea pe podea, cu spatele la masă, în cu totul alt loc decât s-ar fi aşteptat ei.

Apăsă pe trăgaciul Steyrului şi trase o rafală. Focul îi aruncă pe spate pe ambii bărbaţi, cu mâinile şi picioarele fluturând ca şi cum ar fi încercat să se apere de gloanţe. Unul dintre ei zbură prin uşă şi ateriză afară, într-un nor de praf; celălalt îşi agăţă o gleznă de prag şi căzu grămadă acolo. Carl se ridică din nou în picioare, se retrase la adăpostul ramei ferestrei, apoi se învârti şi dădu trupul la o parte din calea lui.

Împuşcături sporadice de la distanţă. Niciun alt cadavru. În liniştea subită, Steyrul ţiui insistent, cerând muniţie. Fostul proprietar al armei avea magazii duble, lipite două câte două şi puse invers. Carl deblocă arma, răsuci capetele şi puse noua magazie la locul ei.

De undeva, de pe jos, Onbekend gemu.

Carl se uită afară şi văzu câteva siluete ghemuite pe cărare, grăbindu-se să se furişeze înapoi spre adăpost.

Le alungă cu o rafală scurtă a Steyrului, inspiră adânc, se întoarse la uşă şi împinse cadavrul din prag cu bocancul, ca să poată închide uşa. La jumătatea mişcării îşi dădu seama că omul încă mai trăia, respirând superficial şi repede, cu ochii închişi. Carl îl împuşcă în cap cu Steyrul, se descotorosi de rămăşiţe şi închise uşa. Apoi târî un fotoliu pe podea şi îl fixă sub clanţă. În timp ce făcea toate astea, fu vag conştient de durere – se opri şi se uită în jos, observând nodurile lucioase din locurile în care weblarul modificat genetic oprise gloanţele şi se topise în jurul lor. Dar sângele picura pe sub marginea de jos al echipamentului. O ridică şi descoperi o gaură urâtă în carne, deasupra şoldului.

Un foc de armă pieziş, tras de cineva în ultimul minut şi jumătate, atunci când sărise, se răsucise sau căzuse undeva. Putea să fi fost Onbekend sau indivizii din uşă, poate chiar un glonţ rătăcit de afară.

Odată cu imaginea năvăli şi durerea. Se lăsă pe braţul fotoliului cu care blocase uşa.

— Ce ironia dracului, zise tuşind cu sânge Onbekend, de jos, de pe podea. Eram atât de aproape să te omor şi, în schimb, una dintre gorilele lui Manco mă nimereşte pe mine.

Carl îi aruncă o privire obosită.

— Nu erai deloc aproape.

— Da? Mă rog, du-te dracului.

Onbekend se săltă puţin.

— *Manco?*

Din partea opusă a camerei, Carl urmări curios faţa celuilalt treisprezece. Trăsăturile lui Onbekend se contorsionară de efort când încercă să se ridice în şezut. Avea pieptul inundat de sânge de la o rafală de pistol. Gemu printre dinţii strânşi, împinse cu ambele mâini, dar nu reuşi. Căzu la loc.

— Mă duc să mă uit, îi spuse Carl.

Manco Bambaren zăcea întins pe spate, într-o baltă cu propriul sânge, privind în gol spre tavan. Părea să fi fost o moarte instantanee – probabil împuşcăturile lui Onbekend îl nimeriseră în piept când încerca să se ridice. Carl privi o clipă în jos la şeful *familiei,* apoi se întoarse.

— E mort, zise Onbekend; sângele din gât îi făcea vocea profundă şi neclară. Aşa e?

— Da, e mort. Frumoasă lovitură.

Un râs bolborosit.

— Te voiam pe tine.

— Da? Străduieşte-te mai mult data viitoare.

Carl simţi cum se răspândeşte o căldură umedă, privi în jos, pe picior şi văzu sângele îmbibându-i materialul pantalonilor în dreptul taliei şi pe coapsă. În ciuda calmantelor, pieptul îl durea ca şi cum ar fi fost strivit într-o menghină. Se întrebă dacă weblarul cedase, dacă îl mai străpunsese ceva şi în altă parte – se putea întâmpla în cazul impacturilor multiple în aceeaşi zonă, mai văzuse. Sau poate cineva de afară, vreun nenorocit de iubitor de arme, avea muniţie care să străpungă armurile şi îi plăcea să se laude cu ea. Destulă forţă ca să doboare un negru drogat cu cocaină, ca în cărţile de istorie ale lui Rovayo; destulă forţă ca să doboare un treisprezece. Forţa care să oprească fiara din drumul ei.

— Aha. Deci n-a fost chiar degeaba.

Onbekend văzuse şi el sângele.

Carl se lăsă pe podea, se sprijini de fotoliul cu care blocase uşa şi strânse picioarele, ridicându-şi genunchii. Îşi sprijini Steyrul de picioare şi verifică încărcătura. Lumina filtrată a soarelui cădea pe lângă el, la o jumătate de metru de umărul lui, şi îl făcea să tremure fără motiv în umbra contrastantă.

— Câţi sunt, de fapt, afară? îl întrebă pe Onbekend.

Din partea opusă a micului spaţiu pavat cu dale de piatră, celălalt treisprezece întoarse capul şi rânji. Avea dinţii pătaţi cu sânge.

— Mai mulţi decât eşti tu în stare să dobori, aş zice. Spune-mi ceva, Marsalis, spuse înghiţind cu greu. Spune-

mi adevărul. Nu i-ai făcut niciun rău Gretei, nu-i aşa?

Carl îl privi un timp.

— Nu, zise în cele din urmă. E bine, doarme. Nu pentru ea am venit aici.

— Asta-i bine.

Un spasm de durere traversă faţa lui Onbekend.

— Ai venit pentru mine, nu? Îmi pare rău că s-a încheiat cu remiză, frate.

— Nu-s fratele tău, la dracu'.

Tăcere, în afară de sunetul umed al respiraţiei hârâite a lui Onbekend. Ceva se întâmplase cu unghiul sub care cădea lumina de afară. Carl şi Onbekend se aflau amândoi în nişte pete de umbră, dar între ei lumina puternică a soarelui atingea dalele închise la culoare şi părea să se ridice arzând dinăuntrul lor, într-un nor tulbure de praf. Carl se întinse cu greu şi-şi cufundă mâna în lumină, frecându-şi vârfurile degetelor de căldura pietrei.

Categoric, sângele picura undeva în interiorul gecii de weblar strânse pe corp. Înclină capul pe spate şi oftă.

Aşa deci.

Se întrebă, dintr-odată, cum avea să sune trupa Graşii sunt mai greu de răpit atunci când va urca pe scena Mars Memorial Hall din Blythe, săptămâna viitoare. Dacă vor fi buni de ceva.

— Cincisprezece.

Privi spre Ombekend.

— Ce?

— Cincisprezece oameni. Manco a spus adevărul. Plus doi piloţi, dar ei nu contează ca oameni înarmaţi.

— Cincisprezece, hm?

— Da. Dar tocmai ai terminat doi la uşă, nu-i aşa?

— Trei.

Carl înălţă sprâncenele, uitându-se către balustrada de la etaj. I se păru pentru o clipă că o vede sprijinindu-se acolo pe Elena Aguirre, privind.

— Inclusiv pe tipul care te-a nimerit pe tine. Rămân doisprezece. Ce şanse le dai?

Onbekend tuşi din nou când încercă să râdă, scuipând şi

ceva sânge.

— Destul de slabe. De fapt, după standardele bandelor, sunt buni. Dar împotriva antrenamentului de la Osprey? Împotriva unui treisprezece? O duzină de rumegătoare care se scapă pe ele de frică? Nu-i un meci cinstit.

Carl făcu o grimasă.

— Tu vrei să mă scoţi de aici şi să te las singur cu Greta, nu?

— Nuu, mai stai puţin. Avem timp să vorbim.

Carl îi aruncă o privire bizară celuilalt treisprezece.

— Avem ceva de vorbit?

— Sigur că da.

Onbekend îi susţinu privirea pentru o secundă, apoi capul i se rostogoli la loc, cu ochii în tavan. Oftă, bolborosind cu sânge.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa? Nici măcar acum, când noi doi suntem aici, iar toţi ceilalţi afară. Tot nu pricepi.

— Ce să pricep?

— Ce suntem noi.

Înghiţi greu şi glasul lui pierdu ceva din sonoritatea hidraulică, ca de conductă.

— Vezi tu, nenorocitele de rumegătoare, tot bat toba despre egalitate, democraţie, libertatea de exprimare. Dar în final, la ce se rezumă asta? Ortiz. Norton. Roth. Femei şi bărbaţi vicleni, avizi de putere, zâmbind pentru alegători – abordarea obişnuită şi aceleaşi vechi ţeluri pe care le aveau de la început, de când ne-au exterminat. Fiecare împuţită de rumegătoare se aliniază la căcatul ăsta.

Cuvintele îi ieşeau printre gâfâituri înecate. Carl dădu din cap şi fixă suprafaţa gri-mat a armei din mâinile lui.

— Dar noi nu, aşa-i?

— Al dracului de corect, noi nu.

Onbekend tuşi în convulsii. Carl văzu stropii de sânge în lumina razelor de soare care cădeau lângă locul unde zăcea celălalt treisprezece. Aşteptă să-i treacă accesul şi să-şi recapete răsuflarea.

— La dracu’, noi nu. Ştii cum obţii un om contemporan dintr-un treisprezece? Îl domesticeşti. Acelaşi lucru l-au

făcut cu lupii ca să-i transforme în câini. Acelaşi lucru l-au făcut cu vulpile de la fermele din Siberia în anii 1900. Selectezi *îmblânzirea,* Marsalis. Lipsa de agresiune, *maleabilitatea.* Şi ştii cum reuşeşti asta?

Carl nu spuse nimic. Mai citise aşa ceva, cu mult timp în urmă. În acea lungă perioadă de la începutul anilor ’90, când Osprey era pus la naftalină şi toţi stăteau şi aşteptau să vadă ce avea să însemne Jacobsen pentru ei. Citise, dar lăsase să treacă totul peste el atunci, iar acum nu-şi amintea prea multe. Însă îşi amintea că discutase cu Sutherland despre originile mitologiei, îşi amintea cum bărbatul masiv alungase subiectul cu un mormăit. „Trebuie să trăieşti aici şi acum, beţivane”, tuna el. „Acum eşti pe Marte”.

Dar îl lăsă pe Onbekend să spună ce avea de spus.

— Îţi spun eu cum obţii asta, gâfâi treisprezecele aflat pe moarte. Cum obţii un om modern. Iei indivizi imaturi, indivizi care au caracteristici de căţeluş. Zona treisprezece, omule. E una dintre ultimele porţiuni care se dezvoltă în creierul uman, stadiul final al maturităţii umane. Porţiunea care a fost înlăturată prin selecţie acum douăzeci de mii de ani pentru că era prea periculoasă pentru planurile lor blestemate de cultivare a pământului. Nu noi suntem variante, Marsalis – noi suntem ultimii oameni adevăraţi. Rumegătoarele sunt ciudaţii.

Tuşi iar, şi vocea îi deveni superficială şi bolborosită.

— Oamenii moderni provin din separarea adolescenţilor infantilizaţi. Oare e de mirare că fac tot ce li se spune?

— Mda, şi noi facem la fel, zise Carl posomorât. Aminteşte-ţi.

— Au încercat să ne stăpânească.

Onbekend se întoarse pe o parte, privind disperat spre Carl. Scuipă iarăşi sânge şi tuşi mai multă vreme.

— Dar noi o să învingem. O s-o facem, la dracu’, suntem *programaţi* să învingem. Noi suntem ultima lor speranţă, Marsalis. Noi o să-i salvăm de Ortizi, de Nortoni, de Rothi. Noi suntem singurul lucru care îi sperie pe oamenii ăştia, pentru că noi *nu ne supunem,* noi nu rămânem infantili ca

să ieşim frumos la joacă în împuţita lor de lume din plastic.

— Dacă zici tu.

Carl privea înaintarea razelor soarelui peste dale. Păreau să se îndrepte către Onbekend, ca marginea unui foc pe o bucată de hârtie aprinsă.

— Da, aşa zic eu.

Celălalt treisprezece rânji vag în lumină şi capul îi căzu. Mişcă o mână, apăsând-o pe dala atinsă de soare şi încercând să împingă. Însă mâna alunecă; braţul era slab.

— Noi suntem lunga cale de întoarcere la egalitarismul vânătorilor-culegători, Marsalis. O să le arătăm dobitocilor ăstora ce înseamnă *cu adevărat* libertatea.

— Tu nu, remarcă Marsalis.

Buzele se contorsionară, dezvelind dinţii însângeraţi.

— Eu nu, dar tu poţi.

— Sunt rănit, Onbekend. Afară sunt doisprezece oameni.

— Hei, tu eşti câştigătorul loteriei, zise Onbekend deja horcăind. Nu-mi spune că nu te simţi norocos.

— Am trişat la loterie. Am trucat-o.

…Râsul, ca nişte mâini micuţe bătând ritmul într-o tobă unsuroasă de tinichea, undeva departe, departe.

— Poftim. Asta-i o adevărată trăsătură de treisprezece, frate. Nu joci jocurile lor stupide, găseşti în schimb o cale să le-o tragi. Marsalis, asta e. O să te descurci bine acolo, afară.

Se rostogoli din nou pe spate. Fixă tavanul. Marginea târâtoare a zonei luminate de soare ajunse la el şi-i linse mâna.

— O să le arăţi tu, bolborosi.

Soarele continuă să se târască. Începu să-i acopere trupul cu aceeaşi strălucire arzătoare, prăfoasă. El nu mai vorbi.

Afară, Carl îi putea auzi pe oamenii lui Bambaren discutând. Încurajându-se reciproc.

„O să ne întâlnim în grădină, presupun."

Era aproape ca şi când ea ar fi fost acolo, şoptindu-i în ureche. Sau poate era iarăşi Elena Aguirre. Îşi aminti cum îi strânsese mâna în spital – uscăciunea şi lipsa ei de

greutate. Cum îi spusese: „Toată lumina soarelui printre copaci…”

Scoase încărcătorul plin al Steyrului şi privi strălucirea blândă a primului cartuş. Îl introduse la loc în armă.

„O să vin şi eu, Sevgi. Te ajung din urmă.”

„Toţi o să venim.”

Respiraţia lui Onbekend se oprise. Lumina soarelui îl acoperea. În umbra din partea lui de fereastră, Carl se cutremură. I se părea că aude mişcări furişate undeva, afară.

Oftă şi se sculă în picioare. Îi fu mai greu decât se aşteptase. Se duse până la armele care căzuseră de pe bar, luă un Glock şi-l puse la curea, pentru mai târziu. Ridică un alt Steyr, verifică magaziile şi îl atârnă de gât, ajustând cu grijă cureaua. Avea să-l ia atunci când îl va arunca pe cel din mâna lui, când se va goli. Era o greutate în plus, dar nu putea fi mai rău decât fusese când cărase pistolul pentru rechini, tot drumul până acolo.

„O duzină de rumegători care se cacă pe ei de frică.” Şanse mari pentru câştigătorul loteriei.

„O să le arăţi tu!”

— Da, sigur, mormăi.

Dădu fotoliul la o parte, crăpă uşa şi aruncă o privire afară. Nu putu vedea pe nimeni, nici nu se aşteptase la aşa ceva. Dar aveau să vină mai devreme sau mai târziu, să verifice ce e cu omul care le dădea ordine, care le spunea ce să facă şi îi hrănea.

„O să ne întâlnim în grădină.”

Şoapta trecu din nou ca o fantomă pe lângă urechea lui, din spatele lui, din semiîntuneric. De data asta o auzi limpede. Îi zbârli părul de pe ceafă. Carl dădu din cap şi întinse în spate mâna stângă, cuprinzând în palmă locul atins de voce. Se mai uită o dată la trupul incandescent al lui Onbekend, îşi mai verifică o dată armele, dădu iar din cap.

Inspiră adânc.

Apoi ieşi afară, în lumina soarelui.

Mulţumiri

A fost o muncă grea şi datorez foarte multe mulţumiri în foarte multe locuri. Am cerşit, împrumutat şi furat cam de peste tot ca să scriu *Black Man.*

Fiind un roman ştiinţifico-fantastic, să începem cu ştiinţa.

Ideea iniţială a variantei treisprezece mi-a fost inspirată de teoria lui Richard Wrangham pe tema diminuării agresivităţii umane, după cum a fost descrisă de Matt Ridley în excelenta sa carte *Nature Via Nurture.* Mi-am asumat vaste libertăţi ficţionale cu aceste idei, iar varianta treisprezece, aşa cum apare în cartea mea nu intenţionează să redea părerile domnului Wrangham sau ale domnului Ridley asupra subiectului. Aceşti domni nu au făcut decât să-mi ofere o trambulină – băltoaca urâtă care s-a format după aceea este numai creaţia mea.

Conceptul platformelor cromozomiale artificiale este de asemenea împrumutat, în acest caz din fascinanta şi oarecum înspăimântătoarea carte a lui Gregory Stock *Redesigning Humans* care, împreună cu *Nature Via Nurture* şi strălucitoarele *The Blank Slate* şi *How the Mind Works,* ale lui Stephen Pinker, au servit drept inspiraţie pentru majoritatea aspectelor legate de genetica viitorului pe care le-am imaginat aici. Încă o dată, orice plângere privind denaturarea sau folosirea incorectă a materialului găsit în aceste minunate lucrări trebuie lăsată numai şi numai la uşa mea.

Funcţia intuitivă Yaroshanko, deşi este invenţia mea, s-a inspirat mult din cercetările foarte reale asupra reţelelor sociale, aşa cum sunt descrise în cartea lui Mark Buchanan, *Small World.* Personal, îi sunt îndatorat lui Hannu Rajaniemi de la University of Edinburgh pentru că şi-a făcut timp să (încerce să) îmi explice teoria jocurilor şi potenţialele ei aplicaţii, lucru care mi-a oferit bazele pentru Noua Matematică şi impactul său social subtil, dar

profund. Trebuie să îi mulţumesc şi lui Simon Spanton, redactor, pentru răbdarea de a discuta cu mine aspectele logistice şi tehnice ale criocapsulelor folosite între Marte şi Pământ.

În sfera politică am fost puternic influenţat de două cărţi instructive, dar destul de deprimante despre Statele Unite: *The Right Nation* de John Micklethwaite şi Adrian Wooldridge, *What's the Matter with America* de Thomas Frank, şi, de asemenea, de sclipitoarea şi ceva mai puţin deprimanta *Stiffed* de Susan Faludi. În timp ce aceste cărţi au hrănit conceptul de Secesiune şi temele asemănătoare cuprinse în *Omul negru*, Republica Confederată în sine (Jesusland) a fost inspirată de deja faimoasa hartă a Jesuslandului creată (conform Wikipedia) de un oarecare G. Webb pe site-ul yakyak.org. Bravo, G!

Mulţumiri personale speciale trebuie să-i adresez, de asemenea, lui Alan Beatts de la Borderlands Books din San Francisco pentru că m-a ascultat bătând câmpii la un whisky şi o shaorma şi mi-a oferit câteva opinii americane documentate cu care să finisez ceea ce aveam.

Pentru ideile despre un posibil viitor (şi un trecut greşit înţeles) al Islamului îi sunt îndatorat lui Tariq Ali pentru *A Clash of Fundamentalisms,* lui Karen Armstrong pentru *Islam*; *A Short History* şi foarte curajosului Irshad Manji pentru *The Trouhle with Islam Today.* Şi aici am intervenit, iar rezultatele din *Omul negru* nu au în mod necesar legătură cu ceea ce susţin aceşti autori.

În final, le datorez multă recunoştinţă tuturor celor care au aşteptat cu o răbdare imensă şi mi-au spus totuşi să nu mă grăbesc: lui Simon Spanton – din nou! – şi Jo Fletcher de la Gollancz, lui Chris Schluep şi Betsy Mitchell de la Del Rey, agentului meu Carolyn Whitaker şi, în cele din urmă, dar nu mai puţin, tuturor celor care mi-au dorit binele şi mi-au scris în 2006 mesaje de condoleanţe, încurajare şi sprijin. Această carte nu ar fi existat fără voi.

Produs al ingineriei genetice, întrupare a agresivității pure și a instinctelor primare pe care ființele umane le-au pierdut de-a lungul mileniilor de evoluție, Carl Marsalis face parte dintr-o nouă specie umanoidă: *variantele treisprezece*. Pentru guvernul Statelor Unite, aceștia au reprezentat forța militară supremă, până când s-a ajuns la concluzia că supersoldații sunt niște mutanți periculoși, care trebuie exilați pe Marte. Marsalis a reușit pentru o vreme să evite exilul, devenind un fel de vânător de recompense, însă curând a fost aruncat în închisoare.

O nouă șansă de a-și recăpăta libertatea se ivește atunci când i se cere să-și folosească însușirile pentru a prinde un fugar. Doar că acesta nu este un răufăcător oarecare, ci un alt treisprezece, care a măcelărit întreg echipajul unei nave.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-93637-8-2

9 786069 363782